

Hapishanelerde

KATLİAM

Diri diri yakıldılar

19-22 Aralık'ta
zulme
boyun eğmektense
direnerek
ölmeyi yeğleyen
28 yiğit insanın
anısına...

19-22 Aralık 2000
Belgeler Tanıklar-1

Hapishanelerde

KATLİAM

19-22 Aralık 2000
Belgeler Tanıklar

1

ANADOLU YAYINCILIK

Hapishanelerde

KATLIAM

19-22 Aralık 2000

Belgeler Tanıklar - 1

Derleyen:

Birinci Basım Tarihi:

Baskı:

Anadolu Yayıncılık:

Çakırağa Mah. Sineklibahçe Sok.

No: 1 Kat: 1 Daire: 1

Fatih / İSTANBUL

İçindekiler

Bayrampaşa Hapishanesi	7-156
Ümraniye Hapishanesi	157-224
Çanakkale Hapishanesi	225-254
Bursa Hapishanesi	255-268
Ceyhan Hapishanesi	269-284
Çankırı Hapishanesi	285-296
Uşak Hapishanesi	297-312
Buca Hapishanesi	313-317
Niğde Hapishanesi	318-320
Bartın Hapishanesi	321-329
Malatya Hapishanesi	330-336
Aydın Hapishanesi	337-348
Resimlerle katliam gerçeği	349-352

ÖNSÖZ

19-22 Aralık'taki Hapishaneler Operasyonu'nda, Türkiye tarihinin en kanlı sayfalarından biri yazıldı.

Dökülen kan bizimdi. Halkındı.

Kan dökenler ise, bu ülkeyi yönetenlerdi.

Bugün hiç kimsenin kuşkusu yoktur ki; ülkeyi yönetenler, IMF'nin, Amerika'nın emrindedir.

Ve hiç kimsenin kuşkusu kalmamış olmalıdır ki, dökülen kan, IMF için, Amerika için dökülmüştür.

Bu kitapta, 19 Aralık Hapishaneler Operasyonu'nun 12 hapishanede, an an nasıl geliştiğini ortaya koyan anlatımlar okuyacaksınız.

Bu kitapta, 19-22 Aralık Hapishaneler Operasyonu'nda ölen 28 tutuklunun nasıl katledildiğini göreceksiniz.

Bu kitapta, yalanlarla gizlenmeye çalışılan katliamın belgelerini bulacaksınız.

Bu kitapta yayınladığımız anlatımlar ve belgeler, YALAN'la GERÇEK arasındaki savaşta, YALAN cephesine atılan bir taş, sıkılan bir kurşundur.

YALAN cephesi, er geç çökecektir. Çünkü hiç bir yalan, gerçeğin karşısında ilelebet ayakta kalamaz.

Yalanlar, esas olarak aradan geçen on bir ay içinde büyük ölçüde çökmüştür.

Ama yalanlara vurmaya, yalanın hükümranlılığını parçalamaya devam edeceğiz.

Direnerek ölüm oruçlarında ölenler, bir tokat gibi suratlarına çarpıyor her gün.

Direnenlerin anlattığı gerçekler de zulmü ve yalanlarını vurmaya devam edecek.

*

19-22 Aralık katliam saldırısı, devrimci tutukluların haklı, demokratik taleplerle başlattıkları ölüm orucu direnişini kırmak için yapılmıştı.

Ölüm orucu direnişini kırmak, tüm halk muhalefeti sindirme planının ilk adımıydı.

19 Aralık'ın üzerinden mevsimler geçti.

Direnış hala sürüyor.

Direnış, aç ve adaletsiz bırakılan halkın direnişinin yok edilemeyeceğini tarihe bir kez daha kaydediyor.

Yalan, politikada haksızlığın, güçsüzlüğün ifadesidir.

Gerçek ise, kendine güvenenlerin, doğru, haklı, meşru olduğuna inananların silahıdır.

Haklı olan biziz. Güçlü olan biziz. Dökülen kanlarımız içinde görünen gerçek de budur.

19-22 Aralık saldırısıyla ilgili açılmış ve açılacak davaları izleyin.

İzleyin göreceksiniz ki, bu düzen katilleri cezalandırmaz. İzleyin, bu düzende adalet olmadığına bir kez daha tanık olacaksınız. Bugüne kadar ki tüm işkence, infaz, katliam davalarında buna tanık olduk... İzleyin, adalet için direnmekten, ve zulmün saltanatını yıkmaktan başka yol olmadığını göreceksiniz.

Korkutmak için kan döküyorlar.

Korkmuyoruz; gerçeğin zaferi için, tüm çıplaklığıyla dökülen kanı anlatıyoruz. Gerçeğin zaferi, onların döktükleri kanda boğulması demektir.

BAYRAMPAŞA HAPİSHANESİ

Saldırıda 2 otobüs dolusu jandarma timi, 30 otobüs jandarma ekibi, aydınlatma cihazı taşıyan askeri bir araç, bir skorsky helikopter kullanıldı. Jandarmanın elinde bomba kalmadı Ankara Emniyet Müdürlüğü'nden takviye alınan gaz bombaları kullanıldı.

Operasyon 14 saat sürdü.

SONUÇ: 12 tutuklu katledildi. 55 kişi yaralandı. Katledilen tutuklular:

Mustafa Yılmaz

Özlem Ercan

Cengiz Çalıkoparn

Seyhan Doğan

Murat Ördekçi

Şefinur Tezgel

Ali Ateş

Gülser Tuzcu

Aşur Korkmaz

Nilüfer Alcan

Fırat Tavuk

Yazgülü Güder Öztürk

Bayrampaşa operasyonu, 19 Aralık katliamını yapanların tüm katliamcılıklarını en açık, en pervasız şekilde sergiledikleri yer oldu. Tam 12 tutuklu ve hükümlü katledildi.

En büyük katliamı Bayrampaşa'da yaptılar. Çünkü Bayrampaşa yıllarca "*örgütlerin merkezi*" diye hedef gösterildi. Ölüm orucu ile ilgili iktidar yetkililerinin de muhatap alıp, direnişçiler adına görüşmeler burada yapıldı. Bayrampaşa'da yapacakları katliam bu nedenle verilecek **gözdağının simgeleştirdiği** bir yer olmalıydı. Böyle düşündüler. Katliam saatlerinde dahi, "*kalaşnikof silahla ateş ediyorlar*" haberleri yaptırdılar televizyonlara. Oysa bilirkişi raporunda da açıkça görülecekti ki, ne çatışma ne de tutukluların ateş açması doğru değildi. Tüm silah atışları operasyonu düzenleyenler tarafından yapılmıştı. Tv'ler, gazeteler ise görmeden, duymadan, bilmeden jandarmanın, polisin kendilerine verdiği haberleri yayınlarak katliama ortak oldular.

Erkekler bölümünde ölümler kurşunlana olurken, bayanlar bölümünde ortaçağ barbarlarının, engizisyoncuların, Hitler'in kullandığı yöntemlerle 6 kadın tutuklu DİRİ DİRİ YAKILDI. Onlarca tutuklu yanık yaralarıyla hastanelere kaldırıldı. Hastanelere kaldırılanlardan Birsen Kars'ın ambulandan indirilirken söylediği, "**bizi, 6 kadını diri diri yaktilar**" sözleri 19 Aralık katliamının simgesi haline geldi. Vahşeti, katliamcılığı en özlü olarak, yanıklar,

yaralar içinde olanlar, gözlerinin önünde yoldaşları diri diri yananların yüreklerinden kopup gelen isyan sözleri anlatabilirdi. Öyle de oldu.

“Böyle bir vahşet olabilir mi” diye düşündü izleyenler. Kimileri inanmak istemedi. Beyni pislikle dolu olanlar, bu devletin onlarca yıllık katliamlar tarihini görmek istemeyenler, devrimcilere *“terörist”* diyenler, *“o kadın devleti değil örgütü kastediyordur”* deme alçaklığını bile gösterdiler. Adli tıp bilirkişi raporu basına yansıyıp iktidarın, Adalet Bakanı’nın, jandarmanın, İçişleri Bakanı’nın tüm yalanları çöktüğünde herkes gerçeği anladı. En keskin devlet savunucularının dahi ‘çıt’ı çıkmadı. Nasıl çıkabilirdi ki? Devlet başından beri sürekli yalan söylemiş, yalanları ortaya çıkmıştı. İnsanları diri diri yakan bir zihniyeti kimse savunamazdı. Devrimciler 19 Aralık’dan önce de, sonra da ne söyledilerse harfiyen doğru çıktı.

Burada okuyacağınız katliamı yaşayanların anlatımları ve diğer belgeler gerçeğin yalana, haklı olanın haksıza, meşru olanın gayrimeşru olana karşı direnişinin belgeleridir. Aylarca hücrelerde, dışarıda bir yandan ölüm oruçlarında ölümler, diğer yandan ısrarla gerçeği anlatmadaki sabırlı ve inatçı olanların direnişlerinin ne kadar haklı olduğunun belgelerle kanıtlanmışsıdır.

KATLİAMI YAŞAYANLAR ANLATIYOR (BAYANLAR BÖLÜMÜ)

C-1 KOĞUŞUNDA ALEVLER İÇİNDE YANAN 6 KADIN

Gerçekte katliamdan bir kaç gün sonra Bayrampaşa'da 6 kadının diri diri yakıldığı belgelenmişti. Katliamdan yaralı kurtulanların anlatımlarının yer aldığı mektupların bir kısmı Haklar ve Özgürlükler Platformu tarafından 24 Aralık 2000 tarihinde, tüm dünyaya, Türkiye kamuoyuna açıklandı. Açıklamanın girişinde Haklar ve Özgürlükler Platformu şöyle diyordu; ***“Herkes görsün, herkes duysun, ‘hayat kurtarma operasyonu’ yapanların nasıl bir katliam yaptıklarına herkes tanık olsun...”***

Bu anlatımlara rağmen aylarca gözardı edildi. Katliam gizlenmek istendi. Taki, Adli Tıp Bilirkişi Heyeti raporları bu anlatımların tümünü doğrulayana kadar.

İşte bu bölümde, Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun yayınladığı mektuplar da dahil olmak üzere, katliam saldırısını yaşayanların mektuplarından bölümler var. Bu anlatımlar üzerine söylenebilecek hiçbir şey yok. Yanıbaşında yoldaşları yananlar, kendileri yakılanlar an an o cehennem gecesini yeniden yaşayarak anlatıyor.

Filiz Gencer Anlatıyor:

***“Koğuşun içinden ‘ölüyoruz’ diye
bağırmalar geliyordu”***

19 Aralık Salı günü, sabah saat 5.00’de üst koridordaki koşma sesleri ile operasyonun başladığını anladık. O sırada ben koğuşta nöbetçi idim... İlk uyarımızla birlikte bütün arkadaşlar ayağa kalktı. Bu sırada karşı koğuştaki diğer siyasetler de barikatlarını kurmaya başladı. PKK’lilerin koğuşundan duvara vurma sesleri duyduk. Kırıyorlar diye düşündük. Aynı şekilde üst koridor kapısına vurmaya başladılar. Üst koridor mazgallarını patlatıp **her mazgala bir makinalı tüfek** yerleştirildiğini gördük. Çatıdaki ekip tam karşımızda değil, yan tarafta konumlanmış ve bombaları daha çok onlar atıyordu. Makineli tüfeklerle de ateş edildi. Pencerelerin altına yerleştik.

Koğuşumuzdaki Ölüm Orucu direnişçilerini bir araya toplayarak onları güvenli bir yerde tutmaya çalıştık. Islak havlular vb. ile gaz bombalarının etkisinden korunmaya çalıştık. Fakat ilk bombalarla nefesimiz kesilecek gibi oldu, kusma vb. oldu. Hepimiz camların önüne geçip camları kırmaya başladık. Zamanla bu bombalara karşı bağışıklığımız arttı. Ya da bana öyle geldi. **Sarı bir gaz** yayıyordu bu bombalar. Tuttuğumuzu dışarı attık. Arada patlamamış bombalar da atılıyordu. Bir süre sonra tavanı delmeye başladılar. Deldikleri yerden üst üste bombalar atıldı. Delinen bölgeden uzaklaşarak korunmaya çalıştık. Yatak, yastık, vb. herşeyi ıslatıp kullanarak bombaları etkisizleştirmeye çalıştık. Deliklerden **demir kafesler** sarkıtıp bombayı bunun içinde atmaya başladılar. Böylece bizim dışarı atmamızı engellemeyi planlamış olmalılar. Ama bir yandan da hem koğuş mazgallarını açtılar, hem de çatıdan ateş etmeye devam ettiler. Artık bombaların sayısını hatırlayamıyorum, ulaşabildiğimizi dışarı attık.

Bir ara **değişik bir bomba** atıldı. Sanıyorum mavi

renkliydi. Uzun bir bomba. Bunun etkisini engellemek mümkün değildi. Solunum duruyor, kasılıyorsun. Sonra bütün iç organlarımız patlıyormuş gibi bir acı veriyor. Bu bomba hepimizi bayılttı. Sonra tekrar kalktık. Cam kenarında olduğumuzu bildikleri için bu hatta yanlış hatırlamıyorsam 7-8 delik açıldı. Diğer yandan sürekli taciz edici konuşmalar, küfürler savuruyorlardı...

Mazgallardan da alev fışkırtıyorlardı

Tekrar **bomba sağanağı** başladı. Yine şok eden gaz bombasından atıldı. Bu kez insan çıldırıyormuş gibi oluyor. Ben yere düştüm. Kafamı yana çevirdiğimde bir **arkadaşın saçlarını yolarak bağırıldığını gördüm**. Yine koğuşun içinden **"ölüyoruz"** diye bağırımlar geliyordu. **"Halkımız için ölüyoruz"** diye haykırdık.

Yine sarı duman yayan gaz bombası ve yangın bombaları atılmaya başladı. Arka ranzalar yanıyordu. Mazgallardan da alev fışkırtıyorlardı. Birbirimizi kaldırmaya çalıştık. Arka tarafı boşaltmaya başladık. Nilüfer, Seyhan, Özlem de baygın olanlar içindeydi. Seyhan'ı kaldırdım. Kendine geldi. Öne doğru çıkıp kapıyı açmalarını, koğuşu boşaltacağımızı söyledik. Bir kaç arkadaş kapıya gitti. Kapıyı açamıyorlardı. Ben de yanlarına gidip ittim. Çok az bir aralık açabildik. Her yer sıcaktı, dokunduğumuzda bile yakıyordu.

Sonra yukarıdan tekrar sesler gelmeye başladı. **"Yanıyorlar, yanıyorlar"** diye bağırıyorlardı. Birsen ve Gü-lizar'ı **kafaları yanmış** bir şekilde merdivenden indirdiler, onları çeşmeye götürüp suya soktuk. Bu sırada havalandırma kapısını açtık.

Arkadaşları dışarı çıkardık. Dışarıda Hacer Arıkan'ı yere yatırmış üzerine su döküyordu arkadaşlar. Neredeyse beline kadar yanıktı. Üst kat tamamen yanıyor ve artık merdiven başına çıkmak bile mümkün olmuyordu. Birçok arkadaşımız çeşitli yerlerinden yandılar. **Özellikle başları yanmıştı**. Bunun bir nedeni mazgaldan, kapının önüne gelen yere alev püskürtülmesi. Birçok arka-

daş burada kapıya yakın yerde yanıyor. Yine duman nedeniyle fenalaşıp düşenler kapıyı tikiyor.

"Yarın gidip kol, bacaklarınızı toplayacağız"

Havalandırmaya çıktık. Arkadaşların yardımıyla havalandırma duvarına yaslandım. Yukarıdan hala bizi izliyorlar ve *"teslim olun"* diyorlardı. Bunun üzerine slogan attık *"Devrim şehitleri ölümsüzdür"* diye ve halay çektik. Tekrar bomba atmaya başladılar. Yaralı arkadaşlarımızı içeri, karşı koğuşa aldık. Kapıdan yine teslim olun diyorlardı. Kabul etmedik.

Kapıyı kesmeye başladılar. Aynı zamanda da bomba atıyorlardı. Tekrar havalandırmaya çıktık. Bombalar devam etti. Sonra da su sıkılmaya başladı. Suyu bırakıp bomba attılar. Sonra tekrar su. En az 2 saat de böyle geçti. Kol kola girdik. *"Teslim olun"* demeye devam ediyorlardı. *"Hayır"* deyip sloganlarımızı attık. Katlettikleri insanların hesabını soracağımızı söyledik. Sanıyorum bu arada video çekimi de yapıyorlmuş. Benim gözlerim kötü olduğu için bu ayrıntıları göremedim. Bir ara kafamı çevirdim. Koğuşumuz kapkaraydı. Her şey yanmış, içeriden **hala duman** çıkıyordu. Askerler bir adım ileri bir adım geri atıyor tek tek gelin diyorlardı. Kabul etmedik. Toplu yürümeye başladık. Bu kez tekrar üzerimize saldırıp bizleri tek tek koparıp aldılar.

Hastaneye ambulansla gittik. Bizi getirenler, *"Yarın gidip kol, bacaklarınızı toplayacağız"* dediler.

Nursel Demirdöğücü Anlatıyor:

"Orospular, sizleri tek tek öldüreceğiz, hiçbiriniz sağ çıkamayacaksınız..."

... Pencereden dışarı baktığımda havalandırma mazgalından ve çatılardan makinalı silahlı, kasklı özel tim-

leri gördüm. Aşağı yemekhaneden ancak birkaç bidon su alabilme fırsatımız oldu. Yatakhane mazgalları açılıyor, tavandan matkaplarla delme başladı. Çatılardan ve havalandırma mazgallarından bomba atışlarıyla beraber "teslim olun" diye bağıryorlardı. Yatakhane kapısına ancak iki dolap çekip kapatabildik. Yatakhane mazgalları açıldı, çatılar delindi, yoğun gaz bombası atıyorlardı. Islattığımız bez havlularla kendimizi korumaya çalıştık. Özellikle Ölüm Orucu direnişçileri Gülseren Yazgül Güder, Suna Ökmen ve Ayla Özcan'ı bir yatak bölmesine alıp ıslak battaniyeyle onları korumaya çalıştık. Ancak hem çatıdan, hem mazgaldan, hem havalandırmadan çeşitli bombalar atıyorlar ve sürekli malkinalılarla tarıyorlardı.

Ben, Seyhan Doğan, Mine Demirel, Şefinur Tezgel, Özlem Ercan atılan gaz bombalarını camlarını kırdığımız pencerelerden sürekli atmaya çalışıyorduk. Bomba atarak ve kurşunlayarak engellemeye çalıştılar. 4-5 çeşit ses bombası, 4-5 çeşit gaz bombası atılıyordu. Özellikle belli aralıklarla sinir gazı atıyorlardı. Ve hepimiz nefes alamaz halde kasılmalar, çırpınmalar, felç durumu gibi oluyordu. Pek çok arkadaşımız baygınlık geçirirdi. Sürekli gaz bombalarına devam ederek direncimizi kırmaya çalıştılar. "Teslim olun" çağrılarına "asla teslim olmayız" diye cevap verdik ve "Ölüm Hoş Geldi Sefa Geldi" sloganlarını attık. *"Onursuzca, namusuma ve inancıma ihanet eden bir beyinle yaşamaktansa, onurlu bir ölüm bin kez de olsa, ölürüm"* gibi sözleri pek çok arkadaşımız sürekli haykırıyorduk. Bunun üzerine ***"orospular, sizleri tek tek öldüreceğiz, hiçbiriniz sağ bırakamayacaksınız buradan..."*** vb. sözlerle, ahlaksız hareketlerle taciz etmeye çalıştılar. Bizler de marşlarımızı nefeslerimizi toparlayabildiğimiz sürece söyledik...

Gülser sıkıştığı için çıkarmaya gücüm yetmedi, yanıyordu

Defalarca sinir gazı attılar ve 5-6 kez bayılacak duru-

ma geldik, kendimizden geçtik. Ağzımıza kapattığımız ıslak havlular da artık gaz olmuştu, tek korunduğumuz bu bezler de işe yaramıyordu artık.

Atılan bombalardan yataklar yanıyordu, ıslak battaniye ve yastıklarla onları söndürmeye çalıştık. Saat öğlen 12.00-12.30 gibi olduğunda direnişimizi kıramayacaklarını, bizi yataktan çıkaramayacaklarını ve birbirimizden koparamayacaklarını anladıklarında sinir gazını yoğun bir şekilde attılar. Ardından yangın bombaları atılmaya başladı.

Yataklar, çamaşırlar, ranza tahtaları tutuştu. Sinir gazı ve yangınla birlikte yatakhane kalamayacağımızı görünce kapıdaki dolabı bizzat ben açtım. Dolap ateş gibiydi. Arkadaşlarıma yemekhaneye çıkıyoruz diye haykırdık. Göz gözü görmüyor ve hemen hepimiz bayılacak durumda çıkmaya başladık. **Yangın tüm koğuştan sarmıştı.**

Yatakhane nin pimapen ve tahta pervazları da yanmaya başlayınca, yatakhane alev topu olmuştu. Hiç kimseyi göremiyordum. Ancak kapının önüne kadar gelebilen ama orada bayılan arkadaşlar **üst üste** yığılmıştı. Ben, Birsen Kars, Gülizar Kesici ve şu anda hatırlamadığım iki arkadaşı daha **yangının içinden** sürükleyerek çıkardım. Merdivenlerden baygın durumda oldukları ve gücüm yetmediği için sürükleyerek, hatta kafaları merdivene çarparak indirebildim. Gülser Tuzcu kapının kenarında duran dolaplara sıkışmış ve kafasına ya bomba ya da mermi aldığı için ölü bir şekilde duruyordu. Defalarca onu kurtarmaya çalıştım. Sıkıştığı için çıkarmaya gücüm yetmedi. Birkaç arkadaş daha geldi ancak yine de çıkaramadık, bir yandan da yanıyordu.

Gardiyanların küçük avlusuna girdik.

Bu kez orayı bombalamaya başladılar.

Koğuşun tümünü alevler sardıği için Gülseren Yazgül Güder, Şefinur Tezgel, Nilüfer Alcan, Özlem Ercan,

Seyhan arkadaşları göremiyorduk. Zaten dışarıda kimler içeride kaldı bilmiyorduk. Sürekli **bağırдық, seslendik bir ses alamadık**. Yataktaneden yemekhaneye indikten sonra yeniden arkadaşlara sular döktük, silverdin krem sürmeye çalıştık. Ancak yemekhaneye de gazla beraber ses bombaları ve mermi yağmuru devam etti. Camları kırdık. Ancak sinir gazını sürekli kullandıkları için yemekhanede de kalacak durumumuz kalmadı.

Havalandırmaya çıktık. Bomba ve kurşun bombardımanı devam etti. Gardiyanların küçük avlusuna girdik. Bu kez orayı bombalamaya başladılar. Bu süre zarfında daha fazla sinir gazı, vb. gazlar kullanıyorlardı. **Girdiğimiz hiçbir yerde duramıyorduk**. Havalandırmaya çıktık tekrar. Karşılıklı iki taraflı itfaiye hortumlarıyla basınçlı su tutmaya başladılar. Basınçlı suyu **koğuşlardaki yangına kullanmayanlar**, bu kez basınçlı suyla ve sürekli atılan bombalarla bizleri etkisiz kılmaya çalıştılar. Havalandırmadaki bu saldırı ne kadar sürdü hatırlamıyorum. Ama havalandırmaya çıktığımızda İdil'in türküsü olan Mitrilyöz'le halay çektik. Sürekli sloganlar attık. Yanmış yoldaşlarımızı korumaya çalıştık. Ayakta tek başına durabilen her arkadaş *"Vurun, öldürün ne bekliyorsunuz. Ancak ölü bedenlerimizi alacaksınız"* diye haykırdık. Bizim kaldığımız koğuş (DHKP-C bayanlar C-1 koğuşu-bn) halen yanıyordu. Pencere demirleri eriyordu.

Bizim koğuşun yemekhanesinde ve C-2 koğuşun üst ve alt katlarına makinalı tüfekli özel timler yerleşti. 100 kadar silahlı özel tim kalkanlarıyla havalandırmanın girişine yığıldı. Çatılardan ve tüm mazgallardan, ayrıca delinen çatı aralarından silahlar üzerimize doğrultulmuş halde sarıldık. Arada ateş ediyorlar ve sürekli *"el-leriniz havada tek tek teslim olun"* diye bağııyorlardı.

Ne kadar sürdü bilmiyorum, hatırlamıyorum. En son kol kola hepimiz havalandırmanın dibindeyken saldırıp tek tek kopararak sürükleyip, döverek taciz ederek askerlerin kullandığı yemekhane gibi bir yere götürdüler.

Sloganlarımıza devam ettik. "Devrimci tutsakları teslim alamazsınız, hücrelere girmeyeceğiz" sloganlarını attık. Askerlerin kullandıkları yerde bizleri duvar dibine, arkamız dönük durmamız için tartakladılar. Birbirimizden ayırmaya çalıştılar yine. Ama hiçbirini yapmadık. "*Koğuşlarımızda öldüremediniz buyurun burada öldürün. Hiçbir yaptırımınıza uymayacağız*" dedik...

Hamide Öztürk Anlatıyor:

"Çatıdan kameraya çekiyorlardı"

19 Aralık günü sabah saat 05.00'te Sağmalcılar duvarlarını delmeye çalışırken hepimizin kalktığını görünce ateş etmeye başladılar. Arkasından yoğun bombardımana tuttular. Sis, ses bombası, sinir gazı, biber gazı attılar. Biz onlara sürekli sloganlarımızla ve zılgıtlarımızla cevap veriyorduk. Onlar bize sürekli "*Teslim olun yoksa hepinizi öldüreceğiz*" dediler.

Biz yatakhanedeydik. Tavanı delmeye başladılar. Tavan deliklerinden, mazgallarından, çatıdan, havalandırmaya bakan mazgallardan bize sürekli ateş ediyorlardı. Bombaları silahlarla sıktılar. Tavanı deldiklerinde çekildiğimiz her yöne doğru tavanı milim milim delmeye devam ederek bomba atıyorlardı. Özellikle ranza boşlukları ve tavanın her tarafını deldiler. **Bombalar kafamıza sırtımızı ve ayaklarımıza geliyordu.** Yüzümüzü ıslak havlularla kapatıp birbirimizin üzerine siper olmaya çalıştık.

Gülser kapının ağzında alev alev yanmıştı

Özellikle Ölüm Orucu direnişçilerini korumaya çalıştık. Onları ne tarafa çektiysek herkesin üzerine bomba atıyorlardı. Bu şekilde öğlene doğru saat 12.00, 12.30'a kadar sürdü. En son yoğun gaz bombalarından sonra o yoğun gaz içine **yangın bombaları** attılar. Hepimiz ken-

dimizden geçmiş, kimimiz bayılmıştık. Aynı anda alevlerin içinden kendilerine gelen arkadaşlar bizi kapıya yöneltti. Çıkabilenler geri gelip diğer arkadaşları kurtarmaya çalıştılar.

En son çıktığımızda artık alevlerden hiçbir şey görünmüyordu. **Gülser, kapının ağzında alev alev yanmıştı.** Gülseren Yazgül Güder, Özlem Ercan, Şefinur Tezgel, Seyhan Doğan, Nilüfer Alcan ve Gülser Tuzcu alevler içinde diri diri yandılar. Hepimizi yakmaya çalıştılar. Biz aşağıya inince bu sefer yemekhaneye yoğun bomba attılar. Hepimiz havalandırmanın ortasına geçtik ve halay çekmeye başladık. Gelin hepimizi tarayın ama hiçbirimizi teslim alamazsınız diye bağırdık onlara. Gaz bombalarının yoğunluğu bütün havalandırmayı kapladı. Sürekli, *"Şehitlerimizin hesabını soracağız. Bizi diri diri yaktınız, 6 tane canımızı diri diri yaktınız, gelin bizi de tarayın ama asla bizi teslim alamayacaksınız"* dedik.

Havalandırmada böyle saat 3'e kadar sürdü. En son kapıları kırıp karşılıklı iki koğuşa girdiler. Çatılardan da bizi kuşatmışlardı zaten.

Operasyonu sürekli **çatıdan kameraya çekiyorlardı.** Havalandırmaya girdiklerinde de kamerayla çekiyorlardı. *"Çekin çekin"* dedik. *"Bayramınızı böyle kutluyorsunuz, gidin karınıza çocuğunuza insan eti yediğinizi, insan kanı içtiğinizi anlatın"* dedik. Sonra etrafımızı iyice kuşattılar ve vahşice saldırıp işkencelerle bizi maltadan sürükleyerek dışarı çıkarıp askeriyenin bir salonuna aldılar. Bizi ikişer üçer kişi hastaneye (Sağmalcılar hastanesi) götürdüler. Oradan da Bakırköy Hapishanesine getirdiler... Benim kafamda, bacağımda yanıklar vardı.

Şehit düşen yoldaşlarımız Gülser, Yazgül Güder Ölüm orucu direnişçisi, 54 gündür Ölüm orucundaydılar. Seyhan, sürekli atılan bombaları dışarı fırlatmaya çalışıyor, oradan oraya kurşun yağmurları altında koşuyordu. Şefinur yine aynı şekilde. En son Şefinur yanarken ayağa kalkmış ve zafer işareti yaparak el sallıyor-

muş. Karşı koğuştaki arkadaşlar anlatıyorlar. Seyhan yine **yanarken** zafer işareti yapıyormuş. Özlem sürekli ölüm orucu direnişçilerini korumaya çalışıyordu...

Gülizar Kesici Anlatıyor:

"Koğuştan yanıyor..."

Canlarımız alevler içinde..."

18 Aralık 2000... Direnişimizin Bayrampaşa'da 54. günü... Akşam saatleri... Kimi ölüm orucu savaşçılarına, kimi ölüm orucu savşçıların ailelerine, kimi de yoldaşına hediye hazırlıyor. Herkes koğuştan. Herkesin elinde elişi var. Atkılar, şapkalar, tülbentler, sigaralık ya da mendil. Bir yandan da televizyon seyrediyoruz. Adalet Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı ve Jandarma Komutanlığı toplanmış. Herhangi bir açıklama yok ama Hikmet Sami Türk'ün yüzünde pis bir sırıtma var. Sadece, *"yarın başka bir gün olacak"* diyorlar. Bu lafın altı boş değildir diyoruz. Birkaç gündür çıkan haberler üzerine sohbet ediyoruz. Gece 24.00'dan sonra birer ikişer yatmaya çıkıyoruz. Bir kaç kişi oturuyor. Gülseren Yazgüllü, Sevgi ablaya mektup yazıyor. İkisinin de eşleri şehit. Sevgi abla Ahmet'i yakından tanıyor. Gülseren'le ortak noktaları, benzer yaşamları üzerine yazıyor. Mektubu Birsen'e okuyor. Güzel, duygulu bir mektup. Bu gece mektubu tamamlamak için oturuyor. Ben saat 01:00 gibi yatmaya çıkıyorum. İçimde garip bir huzursuzluk hissediyorum. Bir şey olacak hissi... Aynı zamanda bir rahatlık bir huzur. Ben de pek anlam veremiyorum ve uykuya dalıyorum.

Saat 05:00... Şefinur'un sesiyle uyandım. Gözümü açtığımda Şefinur giyiniyordu. "Operasyon" dedi. Etrafıma baktım, herkes uyanmış, giyiniyordu. Ben de giyinmeye başladım. Çatıda elleri silahlı, özel giyimli,

maskeli timler görünüyordu. Üst koridor ve mazgallardan ayak sesleri geliyordu. Her taraftan aynı anda girdikleri anlaşıyor. Silah ve bomba sağanağı başlıyor hemen. Peş peşe gaz bombaları atılıyor, ateş ediliyor.

Birbirimize sesleniyoruz, birbirimizi soruyoruz. Kimseye zarar gelmesin diye, birbirimizi sakınıyoruz. Herkes o kadar sakın ki, olağan bir günde, olağan işlerimizi yapıyoruz. Herkes bir şeylerle uğraşiyor. Sular taşınıyor, havlular çıkarılıyor, bombalar pencereden dışarı atılıyor, mazgal delikleri dolap kapaklarıyla kapatılıyor... İş biten pencerenin altında siperleniyor.

Gaz bombalarından göz gözü görmez oluyor kısa sürede. Atılan bombaları saymak mümkün değil. Etrafımız **mayın tarlası gibi** gaz ve ses bombalarıyla dolu. Herkes ilk direnişçileri soruyor. Onlar ilk korunacaklar. Onlar canımız, onlar onurumuz...

O sırada alt katta almam gerekenler aklıma geliyor. Hızla inip alıyorum. Yukarı çıkarken merdivenlerde sepetimi görüyorum, içinden havlu alıyorum. Bir de Aşur'un alnına kızıl bandı taktığımda hediye ettiği eşar-bı arıyorum. Ama yok her şey merdivenlere dökülmüş, eşar-bı bulamıyorum...

Daha saldırının ilk saati dolmadı. Ama koğuşun üst katı savaş alanına döndü bile. Çok sürmüyor, mazgallardan gaz ve sis bombası atılmaya başlanıyor. Bir yandan da, mazgal ve çatılardan *"teslim ol"* çağrıları yapılıyor.

"Teslim ol"!

Dört duvar arasında olan biz tutsaklara yapılıyor bu çağrı. Tutsak düşmüş ama beyinleri ve yürekleri asla tutsak edilmeyenlere...

"Teslim Ol" halkını ve vatanını sat. Emperyalizmin ve işbirlikçilerin vatanı parsel parsel işgal etmesine; halkın sömürü altında inim inim inlemesine göz yum... Bu da yetmez, alkış tut sömürü ve zulme... İşte bu iki kelimede tüm bunlar var.

Hayır teslim olmayacağız! Biz vatanımızı ve halkımızı seviyoruz. Bunun için tutsak düştük. Şimdi de vatanımız ve halkımız için direniyor, onlar için ölüyoruz.

Saatime bakıyorum, 06.00 olmuş. Bir saattir direniyoruz. Her saat başı anons yapıyoruz. Onlar da boş durmuyor tabii. Gaz bombaları atmaya, kurşun sıkmaya devam ediyorlar. Nereden daha fazla slogan sesi geliyorsa oraya daha fazla yoğunlaşıyorlar. Biz **slogan atıp türkü söyledikçe** daha bir azgınlaşıyorlar.

Bombaları peşpeşe atıyorlar. İçerisi tamamen gazdolu. *“Ölüm Orucundakileri camın önüne getirelim. Hava alamazlar orada.”* Hemen camın önünde yer ayrılıyor ve direnişçileri oraya yerleştiriyoruz. Bu arada balyoz sesi duyuyoruz. Bir yeri delmeye çalışıyorlar. Pencere kenarlarına mevzilendiğimizden özellikle tam tepemizde delikler açıyor ve açılan her delikten bomba atılıyor. Bu da yetmiyor olacak ki, tavanda açtıkları delikten gaz sıkıyorlar. Bu duman renginde bir gaz. **Hortum** gibi bir şeyle püskürtüyorlar. Gaz bombası, atılan yerde etkili olurken, püskürtülen gaz koğuşun tamamına yayılıyor. Ve değişik etkiler hissediyoruz. Vücudunun her yerine iğne batıyor gibi, uyuşma ve yanma oluşuyor. Ayrıca nefes almak neredeyse imkansız. Ciğerlerim ve iç organlarım parçalanıyor gibi oluyor. Neyse ki bunun da üstesinden geliyoruz. Düzenli olarak nefes alıp vererek ve yüzümüzü tamamen kapatarak gazın etkisini azaltıyoruz.

Seyhan yakınımnda. Her zamanki neşeli ve heyecanlı tavıyla her tarafa koşturuyor. Atılan gaz bombalarını alıp dışarı atıyor. Ama ağzını hiç kapatmıyor.

“Seyhan havlu kapat, gaz sıkıyorlar.”

“Gaz bana bir şey yapmıyor ki!”

“Yahu nasıl yapmıyor, ağzını kapat.”

“Tamam arkadaşlar ben kendimi ayarlıyorum.”

Ah Seyhan! Yine yapıyorsun yapacağını. Hepimiz ona bakıyoruz, bombaları bir bir alıp atışını izliyoruz. Gaz umurunda değil. Seyhan yoldaşlarını düşünüyor ve kimseye zarar gelmemesi için çırpınıyor. İşte ciğerleri Seyhan'a isyan ediyor. Ve gazdan nefes alamaz oluyor. Camın yanına yaklaşıp nefes almaya çalışıyor. Bir yandan da "iyiyim arkadaşlar iyiyim" diyor. Koğuş öyle yoğun gazla doldu ki, açılan pencerelerin hiçbir faydası olmuyor.

"Camları kiralım içeri hava girsin!"

Şefinur eline bir demir boru almış, tek tek camları kırıyor. Bu Mecit için, bu Rıza için, Bu Buca için, bu Ümraniye için, bu Ulucanlar için... Bu ölüm Orucu Savaşçılarımız için... Şefinur öfkeli, öfkesini camlardan çıkarıyor adeta. Çatıda eli silahlı timlerle karşı karşıya. "Dikkat et vurulacaksın" diyoruz ama bizi duymuyor bile. İçeriye biraz olsun hava giriyor. Şimdi daha rahat nefes alıyoruz. Ölüm mangaları bunu farketmiş olacakki, peş peşe bomba atıyor, su sıkıyor. Artık gün çoktan aydınlandı. Hala koğuşun üst katındayız. İçerisi tam bir savaş alanını andırıyor.

Gaz bombası kafama vurup arkama düşüyor

Bugün günlerden Salı, ziyaret günü. *"Aileler duymadıysa bile ziyarete gelenler öğrenmiştir"* diyorum.

Şefinur, *"halkımız ne yapıyor acaba"* diyor.

"Çoktan dayanmışlardır kapıya. Halkımız yalnız bırakmaz bizi" diyorum.

Şefinur gülümsüyor, *"ah halkımız, halkımız"* diyor. *"Halkımız çok acı çekti, onların yüzünü güldürmeliyiz."*

Yüzünde halka duyduğu güven ve sevgi daha belirginleşiyor. Şefinur'la yaptığımız sohbetler geliyor aklıma. Her sohbette halka zulüm edenlere duyduğu öfkeyi hissederdim onda. Kaşlarını çatır, kolunu kaldırır ve hesabını soracağız tüm bunların derdi. Sonra hayal ku-

rardık. Devrimden sonra halkı en güzel evlere yerleştirmekten, hakettiği mutlu ve huzurlu yaşamı nasıl sağlayabileceğimize kadar uzayıp giderdi sohbetimiz. Şefinurla konuşurken tavandaki deliklerden atılan gaz bombası **kafama vurup** arkama düşüyor patlamadan. Yerimden kalkıp ranzamın kenarına geçiyorum. Bombayı dışarı atamayınca elimdeki havluyu üzerine kapatıyorum. Etrafıma bakıyorum, havlu var mı diye. Yok! Şimdilik kazağımın koluyla idare ediyorum. Tepemizdeki delikten ve çatıdan bulunduğumuz yere sürekli gaz bombaları ve ses bombaları atılmaya başlanınca, yatakhaneinin orta kısmına geçiyoruz.

Gülseren, Suna ve Ayla da burada. Bomba atıldıkça onların üzerine kapanıyor, havluyu tam kapatmalarını söylüyoruz. Onlara zarar gelmesini istemiyoruz. Üçünün de ciğerleri kötü. Gazlar onları daha fazla etkiliyor.

"Gülseren nasılsın?"

"...."

"Gülseren iyi misin? Cevap ver."

"İyi değilim, nefes alamıyorum."

"Havluyu yüzüne kapat Gülseren. Hadi!"

Nefes almakta zorlandığı için gayri ihtiyari havluyu açıp pencereden hava almaya çalışıyor. Ancak gaz yuvarlığına yükseldiği için böyle daha fazla etkileniyor. Gülseren'e yere eğilmesini söyleyip, havlusunun açık yerlerini kapatmasını söylüyorum. Tehditler devam ediyor.

"Hepinizi öldüreceğiz."

Söyledikleri hiçbir şeyi cevapsız bırakmıyoruz. *"Yalancılar bizi teslim alamassınız. Öleceğiz ama asla teslim olmayacağız. Halkımız ve vatanımız için direniyoruz."*...

Bizi susturmak için Ardarda bombalar atıyorlar. Kısa bir an mecburen susuyoruz. Ancak gazın etkisi geçer geçmez yine slogan, zılgıt ve ısıklara başlıyoruz. Sesi-

mizi boğamıyorlar. Koğuş bir savaş yeri, bir düğün alanı oluyor. Zılgıt ve ıslıklarımız, marşlarımız hiç susmuyor. Onlar bomba atatikça, "teslim olun" dedikçe sesimiz daha bir gür çıkıyor. Coşkumuza, kararlılığımıza bomba, kurşun işlemiyor.

Erkek yoldaşlarımızı düşünüyoruz sürekli. Onlara ulaşmak, sesimizi duyurmak istiyoruz. Hiç ses yok. Operasyon ilk başladığında da yoldaşlarımıza ulaşmak istemiş, fakat cevap alamamıştık. Onları çok merak ediyoruz, şimdi nasıllar, ne yapıyorlar, şehit ya da yaralı var mı acaba... Onlarca soru geliyor aklımıza. Onlara ulaşmamız imkansız. Bu bizi daha da endişilendiriyor. Keşke bir arada olabilsek... Ayır ayrı yerlerde de olsak yine de birliktelyiz. Bunu biliyoruz.

"Geliyor arkadaşlar..."

Şefinur ve Nülüfer'le ranzanın kenarında oturuyoruz. Karşımızda camın kenarında Ebru, Songül ve Özlem oturuyor. Songül yaralı. Kolunda bomba patladı. Yüzü acıyla buruşuyor Songül'ün. "Nasılsın?" diye soruyorum, "iyiyim" diyor. Diyor demesine ama iyi değil. Acı çekiyor fakat hiç sesi çıkmıyor. Kolundan kanama devam ediyor. Kafamı kaldırıyorum, ötede Seyhan bombaları dışarı atmaya devam ediyor.

Bombalar hiç durmadan atılıyor. Ben hala kendime bir havlu bulamadım. Şefinur ne aradığımı soruyor, havlu diyorum. Havlunu ne yaptın diye soruyor, bombanın üstünde diyorum. Kendi havlusunu açıp bir ucunu bana veriyor. "Al bunu ağzına tut iyi kapat" ve koğuştan çıkana kadar aynı havluyu kullanıyoruz. Yine beraberiz ortak diyorum, gülümsüyor. Evet yine beraberiz. Nerdeyse 6 yıldır beraberiz Şefinur'la. O kadar şey yaşadık ve o kadar güzel şeyler paylaştık ki, kimi zaman kardeş, kimi zaman dost, kimi zaman arkadaş... Ama hep yoldaş olduk. Yoldaşlığın en güzelini doyasıya yaşadık Şefinur'la.

Nülüfer olanca sakinliğiyle yanımızda. Hepimiz sırlı-sıkılam durumdayız. Sepetlerden bulabildiğimiz kazakları çıkarıp dağıtıyoruz. Nilüfer hemen gidip bütün kazaklarını getiriyor "bunları da alın" diyor üstüste özenle dizilmiş kazakları alıyoruz. Önce ölüm orucu savaşçılarına giydiriyoruz. Nilüfer mutlu ve huzurlu gülümsüyor.

İyice kuduruyorlar. Arka arkaya bombalarını atıyorlar. Aynı anda tavandaki her delikten gaz püskürtüyorlar. Bomba tüfekleri hazırlanınca "*geliyor arkadaşlar*" diyor ve havlularımızı kapatıyoruz. Gazın etkisi azalınca slogan marş zılgıt ve ıslıklarla devam ediyoruz.

Bir süre sonra son sigaralarımızı yakıyoruz. Paketlerin bazıları ıslandığından kalanları dağıtıyoruz. Aynı sigarayı birkaç kişi içiyoruz. Daha bir-iki nefes çekmiştik ki, yine gaz bombaları atılıyor. Atıyorum sigarayı. "*Geliyor arkadaşlar.*"...

Bu kez daha farklı etkisi olan bir gaz olduğunu anlıyoruz. Vücudumu kontrol edemiyorum. İstem dışı bağılıyor ve tekme atıyorum. Bilincim yerinde olduğu için tekmelerin kimseye gelmemesi için tutmaya çalışıyorum. Ama olmuyor bir türlü elime ayağıma **söz geçiremiyorum**. Vücudumun her yanına iğneler batıyor, yanıyor uyuşuyor. "Sinir gazı" diye bildiğimiz türden bir gaz olduğunu anlıyoruz. Gazın etkisi geçer geçmez kalkıyorum etrafıma bakıyorum. **Şefinur hemen yanımda sırt üstü yatıyor**. "*Nasılsın*" diyorum ama iyi görünmüyor. Çok zor nefes alıyor. "*İyiyim nefesimi ayarlamaya çalışıyorum*" diyor. Herkes yavaş yavaş kendine geliyor. Çok geçmiyor yeniden gaz bombası atılıyor. Anlaşılan bize nefes aldirmayacaklar. İyice zorlarsa teslim alacaklarını düşünüyorlar herhalde. Ne beyhude bir çaba...

Çıkacağımız kapının önünü yakıyorlar

Öğlen oldu ve artık koğuştta daha fazla duramayacağımıza karar veriyoruz. Biz koğuştun arka kısmındayız. Ön taraftan "*çıkalım arkadaşlar*" seslerini duyuyoruz.

“aşağıyı da yakmış olabilirler, kontrol edelim” gibi sesler duyunca hemen kalkmıyoruz yerimizden. Çok geçmiyor, *“hadi iniyoruz, kapı açıldı”* seslenişi geliyor. Gidelim artık deyip kalkıyoruz oturduğumuz yerden. Bizim koğuştan **çıkacağımızı farkedince koğuşu yakmaya başlıyorlar**. Öncelikle de **çıkacağımız kapının önünü yakıyor**, hepimizi diri diri yakmaya çalışıyorlar.

Kapının oraya gelmeden düşünüyorum. Gözümü açtığımda tam önümde yer alev alıyor. Ancak **normal bir ateş değil bu**. Yerdeki eşya üzerine benzin dökülmüş gibi birden havayı yalayarak tutuşuyor. Hemen yerdeki birşeyi alıp alevin üzerine atıp söndürüyorum. Bir iki adım atınca kapının önüne geliyorum. Koğuş yanıyor. Hepimiz *“hadi arkadaşlar çıkın”* diyor, birbirimizi çıkarmaya çalışıyoruz. Tam kapının ağzına geldiğimizde yerde yatan birinin olduğunu farkediyorum. Kaldırmaya çalışıyorum ama olmuyor. Kim olduğunu göremiyorum. Ortalık simsiyah ve kapının hizasındaki mazgalardan üstteki delikten sürekli gaz sıkılıyor. Yerde yatan arkadaş hiç ses vermiyor. *N’olur kalk hadi dışarı çıkalım* diyorum. Cevap yok. Yeniden kaldırmaya çalışıyorum olmuyor. İterek çıkarmak istiyorum olmuyor. O sırada **yandığımı hissediyorum**. Vücudumda müthiş bir ısı var. Gayri ihtiyari üzerimdeki hırkayı çıkarıyorum. Tam yerde yatan arkadaşı tekrar kaldırmaya çalışırken Mine beni dışarı çekiyor. *“Hadi aşağı in”* diyor. İnemem. Merdivenin başına oturuyorum. Aşağıdan Hamide geliyor yanıma. *“Gülizar gel seni aşağıya indireceğim”* diyor. *“Hayır beni bırakın, içeridekileri kurtarın”*. Hamide koğuşa yöneliyor.

Yukarıda canımdan çok sevdiklerim yanıyor...

Oturduğum yerden kalkamıyorum. Ellerimden yamış deriler sarkıyor. Bir gayret içeriye girmek istiyorum. Orada yoldaşlarım var. Onları almak istiyorum. Sonunda bir arkadaş beni merdivenlerin yarısına kadar indiriyor. Aşağıdan Münevver geliyor. *“Gülizar, Gülizar*

ne olmuş sana, hadi gel yanaklarına ilaç sürelim” diyor. Aklım koğuştta, yüreğim yoldaşlarımda. Yukarıda canımdan çok sevdiklerim yanıyor...

Arkadaşların benimle zaman kaybetmemeleri için aşağıya inip mutfağa giriyorum. Birsen de orada. Yüzü elleri **her yanı yanmış**. Filiz ve Münevver ilaç sürüyor bize. *“Herkes aşağıya indi mi”* diye soruyorum. Bir yandan da su döküyorlar üzerimize. Ben de bir yandan Birsen’e su döküyorum. Durumu ağır silverdin krem sürüyorum yüzüne. Ama aklım hala yukarıda. Arkadaşların merdivendeki ayak seslerini duyuyorum. Koğuştta kalanları kurtarmaya çalışıyorlar. Tüm bunlar 2-3 dakika içerisinde oluyor.

Mine geldi mutfağa...

“Koğuştta giremiyoruz, Gülserenler yukarıda kaldı.”

“Gülseren diye haykırıyorum. Hayır hayır kurtaralım onları.”

“Alevler her tarafı sardı, yaklaşamıyoruz...”

Kabul edemiyorum, inanmak istemiyorum. **Daha 2-3 dakika önce yananaydık**. Birlikte sloganlarımızı atıyor, türkülerimizi söylüyorduk. *“Hayır hayır kalmış olamazlar. Kurtaralım onları.”* Arkadaşlar tutuyor beni. Duramıyorum hiçbir şey yapamamak zor geliyor. **Ölümden beter bu**. Yüreğim yanıyor. Hem de alev alev. Yüreğim kanıyor oluk oluk...

Bir arkadaş giriyor mutfağa. Yukarıda kalanların ismini söylüyor. Gülseren, Şefinur, Nilüfer, Seyhan, Gülser, Özlem. Herbiri tek tek gözümün önünden geçiyor.

Gülseren... Alnı kızıl bantlı gelinimiz...

Şefinur... Deli dolu yoldaşım. Yoldaşlığın en güzeli ni paylaştığım ortağım.

Nilüfer... Sakin, saf ve temiz...

Seyhan... Her zaman canlı ve neşeli...

Özlem... Kara kızımız. Kara gözlerinde sonsuz sevgi...

Gülser... Hep emekçi...

Her biriyle en güzel şeyleri paylaştık yıllarca. Anlatabilmek mümkün mü? Hayır anlatılması çok zor. Kabul lenemiyorum, inanamıyorum. Öfke, kin, sevgi, acı... Bütün duyguları bir anda yaşıyoruz...

"Halkımızın gelini, kınalamış elini..."

Aşağıya indiğimizi gören ölüm mangaları, bombalarını buraya atmaya başlıyor. Havalandırmaya çıkıp, sloganlarımızı haykırıyoruz. *"Gülseren, Şefinur, Nilüfer, Seyhan, Gülser, Özlem Yoldaşlar Ölümsüzdür!"*

"Halay çekelim yoldaşlar!"

Çatıda, üst mazgalda, havalandırma duvarının üstünde, her yerde özel timler, itfaiye... Koğuş alev alev yanıyor. El ele tutuşuyoruz havalandırmanın ortasında. **"Halkımızın gelini, kınalamış elini..."** Mitralyöz türküsüyle halay çekiyoruz. Şaşkınlık. Bomba ve tazyikli suyun altında halayımızı çekiyoruz. İlk şaşkınlığını atan jandarma timleri, daha bir azgın atıyor bombalarını.

Koğuş yanıyor. Alevler pencereden göğe yükseliyor. Koğuşta 6 yoldaşımızın kaldığını, yangını söndürmelerini söylüyoruz. Dinlemiyorlar. Küfürler edip, teslim ol çağrılarını yineliyorlar.

"İnsanları diri diri yaktınız katiller."

Koğuş yanıyor... Canlarımız alevler içinde...

Havalandırmada kol kola girerek, birbirimizi koruyarak ilerliyoruz. Hangi köşeye gitsek **su ve bombalar peşimizden** geliyor. Havalandırmada da duramıyoruz artık ve karşı koğuştaki gardiyan odasına giriyoruz. Burada arkadaşlar bize bakıyorlar. Kimi su döküyor, kimi silverdin sürüyor, kimi yanan eşyalarımızı değiştiriyor...

Kapıyı kaynakla kesmeye başladılar. Bir yandan da çatıdan bulunduğumuz yeri de gaz bombasıyla doldu-

ruyorlar. Kapıyı kapatıp, altına bir şeyler tıkıyoruz. Ancak gazın girmesini engelleyemiyoruz ve tekrar havalandırmaya çıkmaya karar veriyoruz. Her yaralının yanında bir ya da iki kişi var. Bizi koruyorlar. Artık yürüyecek durumda değilim. “Siz çıkın” diyorum arkadaşlara. “Beni bırakın artık” Dinlemiyorlar. Bir arkadaş yanımda. “*Hadi gidelim, gelmezsen bende gitmem*” diyor.

Havalandırmaya çıkıyoruz ve tekrar kendi koğuşumuza giriyoruz. Bir kısmımız havalandırmanın sonundaki dolapları kendine siper yaparak havalandırmada kalıyor. Biz on kişi kadar koğuşun girişindeyiz. Hamide bu sırada, “*Yukarı şehitlerimizin yanına çıkalım*” diyor. Yangın devam ediyor hala. Ancak Nursel, “*hayır*” diyor “*Kimse çıkmasın yukarı.*” Kapının girişinde Gülser’i görmüşler, “*dayanılacak gibi değil*” diyor. Hepsi gözümüzün önünde... Hepsi gülen gözleriyle karşımda duruyorlar... Onlar canımızdan birer parça...

Koğuştan çıkalı bir saati buldu. Ve biz havalandırma, karşı koğuş, kendi koğuşumuz arasında dolaşıyoruz. Nereye gitsek orayı gaza boğuyorlar... Eli silahlı, maskeli özel timler yarım metre ötemizde “teslim olun” diyorlar. “*Katiller... Altı arkadaşımızı diri diri yaktınız... Teslim olmayacağız*” diyoruz...

Ebru Dinçer Anlatıyor:

“Önce Gaz Bombalarıyla Boğulduk Sonra Yakıldık”

Bu röportaj Yaşadığımız Vatan dergisinin 2 Haziran 2001 tarihli 93’üncü sayısında yayınlanmıştır.

19 Aralık’ta operasyonda yananlardan biri de sensin. Şu anda sağlık durumun nedir?

Şu anda bir çok ameliyat olmam gerekiyor. Doktor-

lar yurtdışında tedavi olman gerekiyor dediler ama çıkışına izin verilmiyor... Gözlerim yanıktan dolayı göz kapakları tam kapanmıyor ve bunun ileride körlüğe kadar gideceği söylendi.

Biz bu şekilde 'hayata döndürüldük'

Ne oldu 19 Aralık'da?

Ölüm Orucunun ilerlemiş günleriydi. Ölüm Orucu'na başlamamızın nedenleri aslında herkes tarafından biliniyor. Ben de üçüncü ekipte ölüm orucundaydım. Yakılana kadar...

Aslında, 19 Aralık öncesi görüşmeler sürüyordu. Fakat 19 Aralık'tan bir gün önce bir karar alındı. Başbakan'ın bir sözü vardı. 19 Aralık'tan bir gün önce "*Yarın başka bir gün olacak*" demişti. Bunu çok net hatırlıyorum. "*Yarın çok başka bir gün olacak*" demişti. Gerçekten de öyle oldu. Bir gecede çok şey değişti. Bir gecede 28 insan katledildi... Tutsakların şu anda çoğu yaralı ve sakat durumda. Yani biz bu şekilde hayata döndürüldük aslında... Artık vahşetin son noktası.

Her şey normal seyri içinde sürüyordu... Çok ani bir saldırıydı. Saldırı sırasında yatıyordum. Koğuşta ayakta olan bir iki arkadaşımız vardı. Bayrampaşa Cezaevi C-1 bayanlar koğuşunda kalıyordum ben... C-1 bayanlar koğuşu... Ve o sırada saldırı başladığı anda önce koğuşun yani üst yatakhane dediğimiz koğuşun tavanları delinmeye başlandı matkaplarla. Hemen her tarafından yani sağlam bir taraf yoktu. **Bombalar** atılmaya başlandı. Üstümüzü bile giyinmemize fırsat yoktu. Saniyelerle giyindik diyebilirim. Giyindik ve kendimizi savunacak, koruyacak hiçbir şeyimiz yoktu. Aynı anda yataktan inip başımı çevirdiğimde çatıların askerlerle dolu olduğunu, mazgallara ve çatılara silahlar yerleştirildiğini gördüm.

Bunlar normal asker miydi yoksa...?

Hayır hepsi **tepeden tırnağa maskeliydi**. Ve hiçbirinin yüzünü göremedik, aralarında birkaç kişinin dışında

hepsi maskeliydi yani...

Saat 4:30'da başlayan bombalama saat 11:00'a kadar aralıksız sürdü. Aynı zamanda koğuş **silahlarla taranıyordu**. Bu sırada Songül İnce'nin koluna bir kurşun isabet etti. Aynı anda bomba... Kurşun yarası aldığı yere bomba düştü. Ancak bombayı çıkarabildim. Ben yanımdaydım.

Bu bombalar... Ses bombaları... yani benim ayırt edebildiğim ve hatırladığım kadarıyla çoğu ses bombasıydı. Sinir gazı... Biber gazı.... Yani tabii bunları o an anlayamıyorsun. Daha sonrasında çıkarabiliyorsun.

Bunların etkisi şöyle: İstem dışı hareketler... Öldürüyor ama öyle bir etkisi var, baygın hale getiriyor insanı, kendinden geçiyorsun ve aralıksız yapıldığı için de kendimizi toparlamaya zaman olmadı. Hatta camlardan hava almaya çalıştık, bu kez de havalandırmaya bomba atıldı. Bu şekilde hava almamız, biraz olsun rahatlayabilmemiz engellendi.

Ben tutuşmadım, alev almadım ama yandım...

Yakma olayı nasıl gerçekleşti? Yani hepsi peşpeşe mi geldi?

Evet hepsi peşpeşe geldi. 9 saat boyunca aralıksız sürdü bombalama. Ve biz koğuştan çıkamıyorduk. Çünkü çıkabileceğimiz hiçbir yer yoktu. Kafamızı dahi kaldıramıyorduk. Ayağa kalkamıyorduk. Sürekli gaz bombası ve camlar sürekli tarandığı için can güvenliğimizi alabileceğimiz bir yer yoktu. Biz gazların etkisiyle baygın durumdaydık. Koğuştan çıkmadan önce ve çıkmaya başladığımız sırada **giriş kapısını yaktılar**. Nasıl ve neyle yaktıklarını bilmiyorum, şu anda da bilmiyorum...

Şu an kimse bilmiyor. Kimyasal madde olduğu daha sonra söylendi. Çünkü normal bir yangın kademe kademe yayılır. Yani bir yer önce tutuşur, tutuşa tutuşa alev olur. İşte öyle değildi. **Bir anda oldu alev**. Saniyelerle, bir iki saniye içinde bütün koğuş yanmaya başladı. Ve

biz, örneğin ben yandığımda elbiselerim sağlamdı. Vücudu yakıyor, ilginç bir şey.

Vücut ısıyla birleştiği zaman yakan maddeler duymuştum... Üzerinde elbise de olsa... Benim **sırtım, ellerim yüzüm yandı ama giyindiğim şeyler yanmadı**. Kazanmamıştı. Ama vücudum yanmıştı. Çok ilginç bir şey. Yani ben tutuşmadım, alev almadım ama yandım.

Daha sonra koğuştan çıkmaya başladık fakat ben o sırada bayılmışım. Ve çok yoğun bir bombalama olduğu için birbirimizi göremiyorduk. Zehirlenen ve yere düşen arkadaşlarımız oldu. Daha sonra ilk çıkan arkadaşlar geride kalanları kurtarmak için geldiler. Beni de o sırada çıkarıyorlar. Kapı ağzına yakın olduğum için kurtuldum, farklı bir yerde olsaydım çıkamayacaktım.

Yani o koğuşta 28.... yanlış olabilir, **28 insan vardı** ve hepimiz orada **yanarak ölebilirdik**.

Nasıl yani? Kapıyı açamasaydınız?

Evet. Kapıyı açamasaydık ya da o trajik saniyelerle gelişen bir şey. Kapıyı açamasaydık, bombalardan hepimiz yanabilirdik orada. Gerçekten şans eseri diyebilirim. Sağ kalanlardan bir kaç kişi dışında **herkeste** yanık var. 6 kişi yanarak öldü ve cesetleri teşhis edilemedi. Yazgül, Seyhan, Nülifer, Özlem, Gülsen, Şefinur diri diri yakıldılar.

Aşağıya indik ve arkadaşlarımızı gözlerimiz aramaya başladı. Ve o anda aramızda olmayanları, yukarıda olanları farkettiler. Yanan arkadaşlarımızı farkettiler. Tekrar çıktı arkadaşlar. Sağlam olan birkaç kişi tekrar yukarı çıktılar onları alabilmek için. Fakat alınmaları imkansızdı. Koğuş **cayır cayır yanıyordu** çünkü... Demirlerin bile eridiği söylendi.

Biz havalandırmaya çıktık ve o anda su sıkılmaya başladılar. İtfaiye hortumuyla sanırım, çok güçlüydü. Ve o halde çoğumuz **yaralıyken bile, hala üzerimize bomba atmaya** devam ediyorlardı. Direk tepemize yani, nereye

gelirse gelsin önemli değil. Kimimizin başına düşüyordu, kimimizin koluna, kimimizin sırtına o şekilleyken bile, yaralıyken bile...

Karşı koğuşa geçtik. Fakat oradan da kapı delinip bomba atılmaya başlandı. Bu bir müddet sürdü. Biz yaralı haldeyiz. O sırada tabii askerler doluşmaya başladı havalandırmaya. Hepsi maskeliydi ve kimi arkadaşlarımızı, örneğin yaralı da olsa sürükleyerek ve döverek çıkardılar. O durumda bile. Bu operasyon baştan sona **kameraya çekildi**. İki kamera vardı çatılarda yerleştirilen.

Bağırdık, yangını söndürün diye, söndürmediler

Asker kameraları mı?

Evet, asker kameraları. Ve baştan sona çekildi. Ama açıklanmadı, hiçbir yerde gösterilmedi. Yani olayın nasıl geliştiği ellerinde var aslında... Sonrasında ise halk şuna inandırılmaya çalışıldı: Bizim kendimizi yaktığımıza...

Biz havalandırmaya çıktığımızda **gölüyorlardı**. Bağırmaya başladık “*Yangını söndürün. Elinizdeki o suyu bize değil koğuşa sıkın. Yangını söndürün. İnsanlar diri diri yandı, diri diri yaktınız.*” Fakat buna rağmen yangın iki saat boyunca devam etti. İki saat boyunca... Bağırdık, yangını söndürün diye... Söndürmediler.

Fakat onlar koğuşa sıkacaklarına, yani yangını söndürmeye çalışacaklarına suyu bizim üzerimize sıkıyorlardı. Bu da farklı bir işkence yöntemi. İki saat boyunca koğuştaki yangın devam etti. Sonradan söndürüldü. Ama artık yapacak hiçbir şey yoktu.

Megafondan çağrı yapılıyordu. “Teslim olun” diye ve sürekli küfür ediyorlardı, hakaret ediyorlardı. İşte, **“hepinizi öldüreceğiz, hepinizi yakacağız”** şeklinde...

İki ay Cerrahpaşa Hastanesi’nde kaldık. Ve orada da aslında tedavilerimiz dediğim gibi yapılmadı. Ayağımızdan zincirlendik yatağa. Zaten kalkabilecek durumda değildik, koma halindeydik fakat bu işkence de iki ay

boyunca devam etti.

19 Aralık'tan 1,5 ay sonraydı sanırım. Avrupa İşken-ceyi İzleme Komitesi gelmişti. O sırada ben ameliyatta olduğum için görüşemedim. Arkadaşların ayağındaki zincir açılmış bir kaç saatliğine. Heyet gittikten sonra tekrar takılmış. Yani aslında suçlu olduklarını bildikleri için, yani bu onun bir **itirafıdır aslında**. Eğer haklı görü-yorsanız neden zincirleri açtınız o zaman?

Sadece ıslak havlular

Hani 'arkadaşlar' diye ifade ediyorsun ya, kim ne durumdaydı? Yani görebildiğin kadarıyla. Çünkü baygınlık geçirmişsin...

Şimdi zaten gözlerini açmanın imkanı yok, çünkü gazlardan artık önünü göremez hale geliyorsun, aynı zamanda karanlık, duman... bombalar... kurşunlar... yaralananlar... yananlar...

Elimizde, yaralanma durumlarında acil müdahale yapabileceğimiz hiçbir şeyimiz yoktu. Sadece, elimizde ıslak havlularımız vardı. Televizyonlar silah gibi şeyler söylemiş... Bir tek ıslak havlular... Bunu onlar da görüyordu.

Ve teslim olun diyorlardı, yani...

Evet... Yani o durumda olan insanlara yaptıkları çağır-ı buydu. İçeride devletin elinde bulunan insanlara yapılan çağrı buydu. Ama ilk anda direk, hiçbir çağrı, hiçbir uyarı yapmadan, aniden bomba, kurşun attılar. Barikat dedikleri de iki dolapdı.

Bir gecede aynı koğuştaki altı kadın...

Duyguları ifade etmek çok zor aslında... Ama şöyle söyleyim. Aslında Türkiye gerçeğini kimse bilmiyor değil. Nedenini biliyorsunuz. İlk katliam da değildi. Buna rağmen şu soruyu sormaktan kendini alamıyor insan: "Neden? Neden?"... Yani bir yerden sonra artık, hiçbir açıklama yeterli gelmiyor. Hiçbir açıklama gerçekten

yeterli gelmiyor. Yani şunun açıklamasını zaten kimse yapamaz, yapamadı da, neden dediğimiz şey orda; Bir gecede aynı koşušta altı kadın diri diri yakıldı. **Bunun cevabını, bunun açıklamasını kimse yapamaz.** Kimse yapamaz. Yani ben Hitler faşizmini düşünmüştüm. Kitaplarda okuduk, belgesellerde izledik. Ya da bir Sivas... Sivas'ta yakılan 37 canımız... Onları düşündüm...

C-1 koşuşunda yanan arkadaşlarımızdan Birsen Kars'ın bir sözü vardı ambulandan indirilirken: *"6 kadın diri diri yakıldı"* diye bağırdı. *"Önce gaz odalarından geçirildik, sonra fırınlarda yakıldık"* diye. Aslında böyle ifade edilebilir. Gerçekten bir vahşetti. Gerçekten **önce gaz odalarına** doldurulduk, gaz bombalarıyla boğulduk. **Sonra yakıldık.** Yani bir geceye... Bir geceye her şeyi sığdırdılar diyebilirim. Bir geceye... Bir geceye zulmü sığdırdılar... Bir geceye ayrılığı sığdırdılar... Bir geceye ölümü sığdırdılar.

*

Ebru Dinçer ve Sami Türk

Ebru Dinçer yaşadığı bir olayı da anlattı. İstanbul'da Avrupalı parlamenterlerin toplantısı sırasında Fransız parlamenter Pierre Goldberg ile toplantıların olduğu otelde yaşadıklarıyla ilgili bir görüşme yapıyor. Aynı anda Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk de orada. Ebru üst katta, Sami Türk alt katta... Sami Türk toplantıda Hollandalı milletvekili ile tartışıyor. Operasyonun ne kadar şefkat içinde yapıldığını anlatıyor. Ebru, o andaki duyularını anlatıyor;

*"Öfke uyandırdı en başta. Gerçekten Adalet Bakanı'yla karşı karşıya gelmek isterdim. Bir an göz göze gelmek isterdim. Şunu söylemek isterdim kendisine: **'Bu sizin eseriniz, eserini-ze bakın, bakmanızı istiyorum. Biliyorsunuz ama bakmanızı istiyorum.'**"*

**Diri diri yakılmaktan kurtulan Hacer Arıkan Anlatıyor;
"Ateşin, alevin yakışı değildi bu..."**

Hacer Arıkan'ın bu anlatımları haftalık olarak yayınlanan Yaşadığımız Vatan dergisinin 13 Ağustos 2001 tarihli 103'üncü sayısında alınmıştır.

Silah sesleriyle birlikte hemen giyindik. Ama atışlar başlamıştı. Sonra teslim ol çağrısı yapıldı da, yani neye teslim olacaksın, nasıl teslim olacaksın? İnsan kendini şöyle hissediyor; evine hırsız girmiş boğazına bıçağı dayamış "ya canını ya kendini" diyor. Sen de diyorsun canımı al. Ya onurunu vereceksin, kollarını kaldırıp teslim olacaksın, o da mümkün değil. Çünkü sonrasında neler olacağını insan düşünmek bile istemiyor.

Hiç beklemeden yatak aralarına denk gelecek şekilde tavanı deliyorlardı. Bu operasyonun önceden planlı olduğunu gösteriyor. Tavanın birçok yerinde delikler açılmıştı. Aynı anda bombaları atmaya başladılar. Etkilerine engel olmak için ellerimizin de parçalanmasını göze alarak birkaçını dışarıya attık.

Bombalar patladığı anda ilk önce nefes alamıyorsun, koğuşun camlarını indirdik, içeriye hava girsin diye. Bu arada koğuş pencerelerine doğru yoğun bir biçimde ateş açıldığından hem kurşunlara, bombalara karşı siper alıp hem de nefes almaya çalışıyorduk. Sadece yukarıdan atılan bombalar değil koğuşun dışından da bomba ve kurşunlar atılıyordu.

Mesela Songül İnce'nin **kafasında bomba patlamıştı**. Ona ilk müdahale yapıldı, kanı durdurmaya çalıştık. Sadece bir kere atılan bombalar değil; biber gazı, sinir gazı... Sinir gazı atıldığı zaman nefes alamadığımızı, boğuluyor gibi olduğumuzu hissettik. Bu bombaların tipleri değişiyordu. Kimisi yuvarlak, kimisi oval...

Bu borbardıman arka arkaya 2-3 kere tekrarlandı. Bu

sırada hala yatakhanedeydik. Sonra çıkışa doğru yöneldik. “Çıkıyoruz” dediğimizi yukarıda bomba atanlar duymuş olacaklar, bizim **çıkmaaya çalıştığımız bölüme** 2-3 kez bomba attılar. Koğuşun en sonundaydım, tüm bunlar olurken. Aynı anda deliklerden **içeriye bir gaz verdiler**. O gazla birlikte içerisi siyah ile gri arası bir renge büründü. Bu arada arkadaşların bir kısmı çıktı, ben hala içerideydim. Arkadaşa “*diri diri yanacağız, koğuştan çıkmalıyız*” dedim. **Çıkış noktamızı da yakmışlardı.**

O cevap vermemişti. Yakılan arkadaşlardan Nilüfer Alcan’ı gördüm. Seslendim, sanki oturuyor gibiydi. Yanına vardığımda sanırım duman zehirlenmesinden ölmüştü. Otopsi raporları da o şekilde çıktı. Diğer arkadaşı çıkışa doğru sürükledim. Çıkış noktasına gittiğimizde alevlerden dolayı nasıl çıkacağımızı düşünüyordum. O sırada kendimi kaybetmeye başladım. İlerlemeye çalışırken yumuşak bir yere bastım. Bana sanki insan eti gibi geliyordu, ama panik olmamalıyız diye düşündüm. Döndüm yanan arkadaşla müdahale etmeye kalkıştığım anda kendimin de yandığımı fark ettim. Vücudumun her tarafında sıcaklık vardı ama elbiselerimiz üzerimizde duruyordu.

Yanıklar yoktu ama avuç içlerim yanıyordu sanki

Yanıklar nasıldı?

Yani sıcaklık hissettim. Elbiselerim üzerimdeydi ama vücudum yanıyordu. Başıma dokunduğum anda, hani boş bir ağaca dokunduğunda öyle bir ses gelir ya, bir an öyle hissettim. Ellerimde, avuç içlerimde yanıklar yoktu ama avuç içlerim yanıyordu sanki. Ateşin, alevin yakışı değildi bu.

Dışarı çıkamadığım gibi kapıda arkadaşlar belirdi; “*Hacer kalk gelebilirsin*” diyorlardı. Ben kalkmaya çalıştım ama kalkamadım. Arkadaşın biri alevlerin arasına girip beni dışarıya çıkarttı. Merdiven başından ikinci katın birinci kata indirildim. Aşağı indirildiğim sırada bombalar devam ediyor muydu, etmiyor muydu onu bi-

lemiyorum ama havalandırmaya çıktığımızda atışlar devam ediyordu. Korunmak için karşı koğuşa geçtik. Orada bulunan arkadaşlardan yanık tedavisi için ilaç istedik daha ilaçlar sürülmeden bombardımanlar devam ettiğinden yeniden havalandırmaya çıktık.

Havalandırmaya çıktığımızda gruplar halinde hepimiz bir aradaydık. Üzerimize su sıkıyorlardı. Koşuşarımıza sıkmaları gerekirken o suyu şimdi bize sıkıyorlardı. Yanmaya başladığımızda sıkılmaya başlansaydı durumu bu kadar olmazdı. Yine bu sırada havalandırmada yoğun bombardıman devam ediyordu.

Daha sonra resmini görmüştüm. Askerin girdiği anki halimiz bir aradaydık. Şöyle söyleyeyim 3 cepheden de silahlar üzerimize doğrutulmuş vaziyetteydi. Bizim adım atacak halimiz yoktu...

Sonra Bayrampaşa Cezaevi Hastanesine götürüldüm. En son da Cerrahpaşa hastanesine götürüldüm... Götürülür götürülmez ameliyata alındım. Ameliyat olduğum günün ertesi akşamı kötüleştım. Nefes alamamaya başladım. Oradaki nöbetçi akciğer uzmanı doktor bana müdahale etti. Şöyle diyeyim sol akciğerim tamamen sönmüştü. Kan kaybım yoğun olduğundan dolayı kan verildi. İkinci kez ameliyata alındım. Serum ve ilaç tedavisi devam etti. Ayağımdan yatağa zincirliydim. Cezaevleri müdürlüğünün ve alay komutanlığının emriymiş bu. Zaten hareket edebilecek durumda da değildim.

Şu anda, kalça kemiğim kırılmış, o taraf bacağıım 3 cm kısaldı. Elimde de bir problem var. Doktor kesilmesi gerektiğini, sağ elimin işaret parmağının tamamen dışarı çıktığını, birinci ve üçüncü parmağıdaki canlı dokunun açık yaralar üzerinde kullanılacağını söyledi. Sol elimde de deri kapanmasına rağmen işlevsiz parmaklarım var. Yüzümden iki kere ameliyat geçirdim. Dudaklarım daha doğrusu dişlerim açıktaydı. Sağ gözümden iki kere ameliyat geçirdim. Daha hala gözümü kapatamıyorum. Bir üçüncü ameliyat daha gerekli. Her açık olduğu gün kor-

nea tabakasının açık olmasından kaynaklı gözün görme işlevinin yitime uğrayacağından söz ediliyor. Kafamdaki yanık çok derindi kemiğe kadar yanmıştı. Ve hatta kemikte törpülenme oldu.

Ama önemli olan insanın yaşama sevincini kaybetmemesi, dış görünüş o kadar önemli değil. Gözlerimi yeni yeni açtığımda hemşire bana yeşil gözlüymüştün, çok güzel gözlerin var dedi. Ben de ona önemli olan dış görünüş olmadığını söyledim. Yaşama sevincimi kaybetmedim.

Sadece onlar değildi yaşanan vahşi katliamı anlatan tutuklular. İşte diğer anlatımlardan bazı kesitler:

Kamerayla eserlerini seyrediyorlardı zevkle

Gaz maskeleri takmış, uzun namlulu silahlarını koğuşa doğru çevirmişlerdi. Daha üzerimizi bile giymeden ateş ettiler, hepimiz kendimizi yerlere attık... Bu sırada sürekli küfür ediyorlardı. **"Sizi gebertmeye geldik"** diyorlardı... Koğuşun tavanını 10 yerden deldiler ve burarlardan sürekli bombalarla şok saldırılar düzenlediler... Bu arada bombalar üzerimize düşmeye ve yakmaya başlıyordu. Onu söndürelim derken gaz yutuyorduk...

Çoğumuzun saçları, elleri, sırtı, iyice yanmıştı. Sonra bir yoldaşımız, *"yukarıda yananlar var, ateşin içinden çıkamayanlar var"* deyince birçoğumuz hızla merdivenlere yöneldik. Ebru Dinçer'i her tarafı yanık bir şekilde merdivende otururken gördüm. Sesi zor çıkıyordu. Elleri, yüzü, saçları, vücudunun büyük bir bölümü yanmıştı. Sonra Hacer Arıkan, Birsen Kars, Gülizar Kesici yoldaşlarımız da zorla ateşin içinden çıkarıldı...

En son iki yoldaşımız bir kez daha bakmak için yanan koğuşun içine girdiler. Kimseyi bulamayıp döndük-

lerinde onların da yüzleri, saçları ve elleri yanmıştı... Onlar alev alev yanan koğuşun içinde kalmışlardı. Yoldaşlarımız **diri diri yanarken katliamcılar çatıdan kamerayla eserlerini seyrediyorlardı** zevkle. Ellerinde ise it-faiyenin su hortumları vardı ama **yanan koğuşa sıklmıyorlardı...**

*

Saçlarımız tutuşmaya başlamıştı

Tavanın her yanı delik deşik olmuştu. Koğuş mazgalları parçalanıp çıkarıldı. Karşı koğuşun mazgallarına keskin nişancılar yerleştirildi. Delinen tavandan aletlerle çeşitli gaz bombaları çok yoğun bir biçimde atıldı. MKE damgalı gaz bombalarının kimisi nefesimizi keserken, kimisi sinir sistemini etkileyerek vücut hareketlerini dengeleştiriyordu... Elimizde onlara karşı kendimizi savunacak herhangi bir şey yoktu...

Tamamen katletmeye gelmişlerdi. Sabah gün ısıdığında saldırı daha da yoğunlaştı. İplerle çatılardan havalandırmaya inmeye çalıştılar, sonra vazgeçtiler. Bunun üzerine gaz ve sinir bombasının dozunu daha da artırdılar ve 5-6 kez çok yoğun saldırılar düzenlediler... Arkadaşlarımın gazlardan **nasil çırpındıklarını gözlerimle gördüm**. Bir yandan dürbünle izliyorlar, bir yandanda **kamerayla** yerimizi tesbit edip tavandakilere bildiriyorlardı... Üst üste birer dakika arayla 3 kere şok gaz bombası atmaya başladılar. Bir kez daha anladık ki, hepimizi katledeceklerdi...

Öğlen 11.30, 12.00 arası yoğun bir gaz bombasının ardından yangın bombaları atarak, **koğuşu bir anda yakmaya başladılar**. Yangın aniden bütün koğuşa yayıldı. Ranzalar bütün eşyalar birden yanmaya başladı. Ve insanlar gaz bombaları ve dumandan nefes alamaz hale geldiler. İçerisi fırın gibiydi. Saçlarımız tutuşmaya başlamıştı. Kapı zorlanarak açıldı. Ama alevler geçmemize izin vermiyordu... Ellerinde itfaiye hortumları var-

dı, isteseler yangını söndürebilirlerdi, seyrettiler. Koğuşun yemekhanesine indik. Ama hala içeride olan, koğuşta kalan bir sürü arkadaşımız vardı. 12 arkadaşımızı kurtarabildik. 6 arkadaşımız dumandan boğularak ve yanarak yaşamlarını yitirdiler. Askerler, jandarma **bu tabloyu çatılardan kahkahalar atarak izliyorlardı...**

Bir ara koğuşa dönüp baktığımda, koğuştan hala simsiyah dumanlar çıkıyordu ve demir parmaklıklar dışarıya doğru yamulmuştu...

Yanık olan arkadaşlarımızın **derileri tamamen döküldü**. Üzerlerinde kıyafet dahi yokken, yanık bölgelerine tazyikli su sıkıldı... Yeniden gaz bombası ve sinir gazı saldırısına başladılar. Hepimiz açıktaydık. **Bombalar ayaklarımızın altında, sırtımızda patlıyordu**. Kendimizi koruyacak hiçbir şeyimiz yoktu... Yaşadığımız vahşeti anlatmaya söz bulamıyorum...

Belge 1: Bayan tutukluların suç duyurusu

CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI'NA / İstanbul

19 Aralık saat 05.00'da kalmakta olduğumuz Sağmalcılar Hapishanesi, Özel Tim ve özel eğitilmiş komandolarla kuşatılmıştı...

Anında ateş açmaya ve üzerimize bombalar yağdırmaya başladılar. Kendimizi ıslak havlularla korumaya çalıştık. Üzerimize her çeşit bomba atıldı. Gaz bombası, sis bombası, sinir gazı, biber gazı ve kimyasal gaz püskürten bombaları, silahlarla bizi tarayarak attılar. Ateş etmeye başladıktan sonra bize "Teslim Ol" demeye başladılar. Elimizde bedenimizden, sloganlarımızdan başka silahımız yoktu. Katliamlarını, bizi yok etmek istediklerini, daha önce hapishanelerde yaşanan onlarca

operasyondan biliyorduk. Buca'da, Ümraniye'de, Uluçanlar'da onlarca arkadaşımızı katlettiler. 19 Aralık sabahı da "Hayat Kurtarma Operasyonu" adı altında hepimizi katletmeye geldiler. 20 hapishaneye birden yapılan operasyonda onlarca arkadaşımız katledildi...

Saatlerce bomba sağanağına tuttular. Artık nefes alamıyorduk. Vücudumuz zehirli ve kimyasal gazdan yanıyordu. Yoğun gaz bombardımanı içinde saat 12.00 sıralarında koğuşumuzu yangın bombalarıyla yaktılar. Altı arkadaşımız diri diri yakıldı. 12 arkadaşımız ağır yanık yaralarıyla hastanelerde. Bizler de çeşitli yanık yaraları ve gaz zehirlenmesiyle kurtulabilen insanlarız...

Devlet, ülkemizdeki hapishanelerde tam bir vahşet ve katliam uyguladı. Bu katliamların sorumluları başta Adalet Bakanı **Hikmet Sami Türk**, İçişleri Bakanı **Saadettin Tantan**, Sağlık Bakanı **Osman Durmuş** ve bunların başında olan Başbakan **Bülent Ecevit**'tir. Operasyonu yürüten özel jandarma komando birlikleri, komutanları ve üst düzey sorumluları bu katliamın failleridir.

Sorumluların yargılanıp, cezalandırılması istemiyle suç duyurusundan bulunuyoruz. 26 Aralık 2000

Hamide Öztürk, Nursel Demirdöğücü, Mesude Pehlivan, Münevver Köz, Aydan Odabaş, Filiz Gencer, Fatma Güzel, Özgül Dede, Ayla Özcan, Suna Ökmen

Belge 2: Mahkeme dilekçesi

"Nefes alamıyor, istemsiz çırpınıyor, kasılıyor, çılgılık atıyorduk"

Katliam yapanların değil, katliamdan sağ kurtulanların yargılandığı Bayrampaşa

operasyon duruşmasının **ilk mahkemesi-ne**, üzerinde hala operasyonun izlerini taşıyan tutuklulardan bir kısmı getirildi. C-1 koğuşundaki bayan tutuklular mahkemede ortak bir dilekçe okudular. Katliamın detaylı anlatıldığı dilekçeden biz kısa bir bölüm aldık buraya. Yani şu ana kadar okuduğunuz anlatımlar mahkeme tutanaklarında da resmi olarak yer almıştır.

EYÜP ADLİYESİ 3. ASLİYE CEZA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞINA

Dilekçede imzası bulunan bizler, mahkemenizin çağırısı üzerine bu dilekçeyi hazırladık. İddianame tarafımıza iletilmediği için, dilekçemiz iddianamenize cevap veren sorgu metnimiz değildir.

Bu davada bizler mağdur durumdayken “yargılanan” durumuna getirildik. Oysa suçlu olanlar 19 Aralık 2000 tarihinde “Hayata Dönüş” adı verilen operasyonun emrini veren ve büyük bir vahşet uygulayanlardır. Ve **asıl yargılanması gerekenler** onlardır. Burada gördüğünüz yaralanan ve sakatlanan bizler ve yanibaşımızda devletin kolluk güçleri tarafından “diri diri yakılarak” ve kurşunlanarak katledilen 12 arkadaşımız bunun ispatıdır. Bizler 10 saat yaşanan bir vahşetin içinden sağ kurtulduk ve bu vahşetin, katliamın tanıklarıyız. O vahşet saatlerini, arkadaşlarımızın nasıl diri diri yakıldığını anlatmak, yaşadıklarımızı tüm dünyaya duyurmak bizim sorumluluğumuzdur. Yaşadığımız sürece bu vahşeti anlatmayı sürdüreceğiz.

19 Aralık 2000 tarihinde Bayrampaşa Hapishanesinde bulunan bizler, uykudayken silah, bomba sesleriyle uyandık. Saat sabahın 5.00’iydi. Sözde devletin cezaevinde, “devletin koruması” altındaydık... Bedenlerimizden başka hiçbir silahımız yoktu. Kapılarımız açıldı,

hiçbir barikatımız yoktu...

Operasyon başladığı andan itibaren Jandarma Timi tarafından, koğuşumuzun yatakhane tavanına onlarca delik açıldı. Pencereden, tavandan, mazgal deliklerinden **bombalar yağdırıldı ve ateş edildi**. Dört bir yandan eli silahlı Jandarma Timlerinin kuşatması altına alındık... Bizler, C1 koğuşunda sadece **27 kadın** tutsak bulunuyorduk. Üzerimize yağdırılan kurşunlardan ve bombalardan hiçbir tarafa hareket edemedik.

Devletin askeri gücü Jandarma bir taraftan üzerimize bomba ve kurşun yağdırırken bir taraftan da "Teslim olun" diye anons yapıyordu. Kime, neden teslim olacaktık? Bir **kara mizah** örneği; kasklı, maskeli, bombalı, ağır silahlı "savaş timleri" kendi hapishanesinde, eli kolu bağlı, dört duvarla çevrili biz devrimci tutsakları mı teslim almaya gelmişti? Asıl amaçları ortadaydı, ki bunu hem saldırı şeklinden hem de anonslarından daha operasyonun başında belli ettiler. Jandarma "*Teslim olun*" çağrısının arkasına ekliyordu; "***Teslim olun! Hepinizi geberteceğiz! Buradan sağ çıkamayacaksınız!..***" Evet gerçek amaçları buydu. Belli ki devlet, "yakın, katledin" emrini vermişti. Jandarma güçleri de "yakmaya, katletmeye" gelmişlerdi.

Üzerimize saat 5.00'ten öğlen saatlerine kadar aralıksız, çeşit çeşit el bombaları atıldı, kurşunlar sıkıldı ve küfürlere, hakaretlere maruz kaldık... Atılan bombalardan nefes alamaz duruma gelmiş, bitkin düşmüştük... Bombalardan çıkan **kimyasal gazlardan** göz gözü görmüyordu; artık nefes alamıyorduk, bir çoğumuz bayılmış, geçici şuur kaybına uğramıştık. Kimyasal bileşenlerin vücudumuzda yarattığı etki sonucu nefes alamıyor, istemsiz çırpınıyor, kasılıyor, çığlık atıyorduk. Kendimize geldiğimizde birbirimizi dumandan göremiyorduk. Sadece **inilti, çığlık sesleri duyuluyordu...**

Çok geçmeden koğuşumuzun alevler içinde yandığını farkettilik. **Yanıyordu...** Her şey tutuşmuştu... Yangın

bombasına benzer alev toplarının atıldığını ve mazgal pencerelerinden ve çatıdan açılan deliklerden ne olduğunu anlayamadığımız yanıcı sıvı hortumlarla üzerimize, koğuşun içine sıkılıyordu... Bu arada **Jandarma Timlerinin kahkaha seslerini**, küfür, hakaret ve tehditlerini duyuyorduk... Altı arkadaşımız kısa sürede yaşamını yitirmiş, alev topuna dönmüştü. Yazgül Güder Öztürk, Nilüfer Alcan, Seyhan Doğan, Şefinur Tezgel, Özlem Ercan, Gülser Tuzcu adlı arkadaşlarımız gözlerimizin önünde “diri diri yanarak” katledildiler...

Yanan koğuştan havalandırmaya çıkmıştık... Koğuş alev alev yanıyordu. Havalandırmada 6 arkadaşımızın yatakhane “Diri Diri Yandığını” anons ettik. **Cevap olarak; üzerimize tekrar bombalar ve kurşunlar** yağdırıldı. Zor ayakta duruyorduk... Bu şekilde saat 15.00’e kadar hiç ara verilmeden üzerimize itfaiye araçlarıyla jandarma tarafından soğuk basınçlı su sıkıldı... Oysa koğuş yanıyordu ve altı arkadaşımız orada “diri diri yanarken” **yangını söndürmek için koğuşa bir damla su** sıkılmadı...

İşte bizlerin vücutlarında, yüzlerinde yaşanan vahşetin resmi...

18 Aralık 2000 gecesi 27 kişiydik. 19 Aralık 2000 gecesi ise dünya çapında eşine, benzerine az rastlanan ve büyük bir vahşetle uygulanan bu “katliam amaçlı” operasyonda altımız “yanarak” can vermiş, onlarcamız yaralanarak, kurşunlanarak sakat kalmıştık. Ve Adalet Bakanı’nın öve öve bitiremediği hücrelere atılmıştık...

Devletin operasyonu bir yıl öncesinden planlamaya başladığını dönemin İçişleri Bakanı Saadettin Tantan bizzat ifade etti. Bir yıl boyunca gerekli tüm hazırlıkları yaptıkları çıktı. Duvarlarda hangi bölgeleri deleceklerine dek planlamışlar, askerlerin nasıl mevzilenip ateş edeceklerine kadar hesaplamışlardı. Amaç “Hayata Döndürmek” değil, “Katletmekti”...

Operasyon başladığı andan, bizler Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde hücrelere konulana kadar video kameralarla Jandarma an an çekim yapmış, fotoğraflarla operasyonu belgelemiştir. Bu operasyonda devlet hapishanelerde kendi deyimi ile işte böyle egemenliğini kurdu... Katliamı savunan devlet; operasyon çekimlerini halka açsın, yayınlasın...

Sayın Yargıçlar;

Sizler hukukçusunuz. Gerçek suçluları ve suçsuzları ortaya koymalısınız. Bunun için bizlerin yüzlerine bakmanız yeterlidir. İşte bizlerin vücutlarında, yüzlerinde yaşanan vahşetin resmi...

Yukarıda anlattığımız gibi; Hitler'in gaz odalarında yakıldık, katledildik. 21. yüzyılın Nazileri bizlere, halka, adalete hesap vermeli, bu "insanlık suçu" mahkum edilmelidir.

Sayın Yargıçlar;

Bu "katliam operasyonunun" yapılma gerekçesi 20 Ekim 2000 tarihinde F Tipi Hapishanelere karşı başlatığımız Ölüm Orucu eylemimizdir. Bırakın Ölüm Orucuna katılanların hayatını kurtarmayı, bu operasyonda 60 gündür aç olan insanlarımızın üzerine kurşun ve bomba yağdırılmış, katledilmişlerdir. Hapishane istatistiklerine bakılacak olursa "Hayata Dönüş" operasyonunun kaç hayatı söndürdüğü, yakıp kül ettiği rakamsal olarak da görülecektir. Bu operasyon insan kurtarma değil, insanı daha doğrusu devrimcileri yok etme, halkı sindirme, gözdağı ve korku yayma operasyonudur...

Kanla açılan F Tiplerinde devlet, 19 Aralık 2000'den bugüne kadar can almaya, insanları sakat bırakmaya, tecrite, izolasyona devam ediyor... O tarihten bugüne 55 kişi *(dilekçe tarihi itibarıyla yazılan bu sayı bugün çok daha büyüdü. B.N)* yaşamını yitirirken yüzlerce devrimci tutsak sakat bırakıldı, hafızası silindi...

F Tipleri insan hayatını yok sayan, kimliksizleştirme-

yi hedefleyen bir politikanın eseridir...

Bizlerin F Tipi hücrelere girmeme uğruna ölüme yattığı tarihsel **direnme hakkının** bir sonucudur, gereğidir, sorumluluğudur. Çünkü F Tipleri tüm halkın teslim alınması, tecrit edilmesi, zulme boyun eğdirilmek istenmesidir. “Hayata Dönüş Operasyonu”nu uygulayanlar bu bilimsel gerçeği Nazi mantığı ve yöntemleriyle silmeye çalışmıştır...

Evet, “hayata dönüş” operasyonunun sorumluları, suçluları ellerini, kollarını sallayarak dolaşmaya devam ediyor... Katliamlardan, zulümden tüm devlet yetkilileri ve zulmü uygulayanlar sorumludur...

19 Aralık 2000 katliamının **sorumluları yargılanmalı**, mahkemeler tüm gerçekleri yansıtacak şekilde halka ve basına açık görülmelidir... Ayrıca, bu katliam saldırısı, bayan, erkek tüm devrimci tutsaklara yapıldı. Bu nedenle duruşmaların saldırıya maruz kalan tüm tutsakların bir arada olacağı şekilde düzenlenmesini talep ediyoruz... 4 Temmuz 2001

Funda Davran, Filiz Gencer, Nursel Demirdöğücü, Münevver Köz, Mesude Pehlivan, Münire Demirel, Birsen Kars, Gülizar Kesici, Hülya Gülcan, Gamze Bayram, Songül İnce, Aydan Odabaş, Hamide Öztürk

Bayrampaşa Erkekler Bölümü Anlatımları

Savaş Dört Yol Anlatıyor:

“İçişleri ve Adalet Bakanlığı’nın emriyle geldik. Herşeyi göze aldık”

Herkes bir şeyler yapıyordu. Bu arada koğuşun içini gören karşı üst mazgallardan birkaç atış daha yapıldı, bu arada üst koğuşta olan **Arslan Aksoy** ayağından vuruldu. Koğuş ateşe çok açık olması nedeniyle hepimiz aşağı indik. Yaralıları 14. koğuşun merdiven aralığına taşıdık. Burası ateş almıyordu. Bu arada **Hakan Erkal**’ın ilk ateş sırasında 15. kokuştan çıkarken kapıda göğsünden vurulduğunu öğrendim. Kurşun **karaciğerini delip geçmiş**. Ayrıca **Erol Arıkan** da bileğinden vurulmuş. Kemik parçalanmış. Sadece et tutuyor gibiydi. Güldede Çeven yerde yatarken yüzünden öptüm. Çünkü şehit düşecek diyorduk. *“Zaferi şehitlerimizle kazanacağız”* diyordu. Sonradan öğrendik ki, kurşun biraz derinden olmak kaydıyla kafasını sıyırmış. Fakat o an kan nedeniyle anlaşılamıyordu.

Hızla şebeke tarafına koridorda barikat kurulmaya çalışılıyordu. Ama koğuştaki masa ve sıralar alınamıyordu. Girildiği an ateş ediliyordu. Sürünerek girildi ve bir kaç parça eşya alındı. Barikat 11. koğuş önüne kuruldu. Ve itilerek 9. 10. koğuşa kadar taşındı. Bu arada megafonla *“teslim olun İçişleri ve Adalet Bakan’lığının emriyle geldik. Herşeyi göze aldık”* anonsları yapıyordu.

Bu arada **Fırat Tavuk**’u gördüm. Operasyonun gerekçesi olarak ölüm oruçcularını almak gösteriliyordu.

Fırat da orerasyonun durması ve diğer arkadaşlara birşey olmaması için, buna engel olmak için, *“madem bizim için geldiler operasyon durmazsa canlı alamazlar”* diyerek kendini feda etmeye hazırlanıyordu. Üstüne benzin dökmüştü. O kadar sakindi ki anlatamam 4-5 metre ötemdeydi. Ardından barikata doğru yürüdü. Ben göremedim ama barikata gelmeden ateşlemiş kendini. Ateş topu halinde zafer işaretiyle barikatı geçmiş, şebekeye doğru yürümüş. Birkaç metre sonra ateş etmişler ve orada şehit düşmüş.

Bundan sonra tek tek atışlar yapılıyordu. Bu arada Asım Özdemir ve **Mustafa Yılmaz**’ı gördüm. Her ikisi de **ilk ateşle vurulmuş**. Asım kolundan, Mustafa ise bacağından vurulmuş. Mustafa’nın pantolonu kandı ama yürüyordu. Çok sakindi birşeyim yok diyordu soranlara.

Bu arada ben de sol bacağımdan şarapnel parçaları aldım. Ama hiçbir sorun yaratmadı, biraz kan aktı.

Ölüm Orucu gönüllüsü **Aşur Korkmaz** operasyonun durdurulmaması durumunda kendini yakacağını söylüyordu. 7:38 sıralarıydı sanırım. Aşur’un kendini yaktığı söylendi. *“Sizleri çok seviyorum. Geride kalanlara güveniyorum”* demiş. Slogan ve zafer işaretleriyle tam havalandırmanın ortasına doğru gitmiş.

Bu arada daha yakından ateş sesleri geliyordu. Ayrıca kolidora açılan B bloktaki işliklerin duvarları kırılmaya çalışılıyordu. Bir barikat da koridorun sonuna 17. Koğuşun önüne kuruldu.

Bu sırada aralıklı tek tek atışlar yapılıyordu. Herkes çok sakindi. Barikata malzeme taşıyanlar, yaralılarla ilgilenenler... Bu aralarda kimi arkadaşlar, *“Aşur yoldaşım, Fırat yoldaşım”* diye başlayan konuşmalar yapıyordu. Direnmek, teslim olmamak... Ve bir el radyosunu dinliyordu Murat Ördekçi. Ankara’ya girilmiş, Bartın’a girilmiş... Yapılan açıklamaları aktarıyordu. Uzun süre böyle geçti.

Ben 16. koğuştaydım. Kapıya bir masa ve çuvallarla barikat kuruldu. Tabi bu etkili bir barikat değildi. Koğuş yemekhanesine sürünerek girildi. Masa çekilmeye çalışıldı. Ama kimse görünmeyince masaya ateş ediliyordu. Artık kapının önündeydiler. Tek tek ateş yapılıyor-du. Demir kapıdan seken kurşun seslerini dinliyorduk. Ölüme hazırdık. Artık son dakikalarımızı yaşıyorduk ve bize gelenekler yaratıp, devredenlere layık olmalıydık. Ve hep birlikte havalandırmaya çıkıp halay çekmeye karar verdik. Karşı koğuşa bağırarak konuştuk ve çıktık. İlk önce İdil'i söyledik. "Halkımızın gelini..." Havalandırmaya bakan tüm mazgallardan, çatılardan üzerimize namlular doğrulmuştu. Ama kararlıydık. Kim düşerse düşsün halay devam edecekti. 5-10 dakikalık tablo buydu. Geniş bir çemberde halay çekilirken, ortadaki boşlukta 2 arkadaş efe oyunu oynuyordu. Diz vurmalar, bir şahan gibi açılan kanatlar, namluların altında bir konser, gösteri icra ediliyormuşcasına. Yaralılar da halayın ortasında yatıyorlardı.

5 - 10 dakika sonra çok yoğun bir gaz bombası atışı oldu. Etkisi çok fazlaydı. Bir kısım arkadaş koğuşlara girerken, yaralılar ve gazdan etkilenenler havalandırmada kaldı. Ben de 15. koğuşa girdim. 2 - 3 dakika gazın yarattığı etki geçmedi. Birkaç arkadaş hala baygındı. Dışardaki arkadaşlar hala namluların altındaydı. Ateş etmekle tehdit edildikleri için giremiyorlardı. Bu sırada Mustafa Yılmaz buna rağmen 15. Koğuştan çıktı ve havalandırmada gazdan bayılan bir arkadaşı aldı. O'nu 16'ya bıraktı, kendisi yine 15'e geldi. Arkasından diğer arkadaşlar da içeri girmek için hareketlendiler. Buna karşılık ateş edildi. **Bu ateş sırasında** Murat Ördekçi, Fevzi Saygılı, Dinçer Otluçimen vuruldu. Bu ateş sırasına bir arkadaş içeri girmeyi başardı. Fakat ona atılan kurşun kapının alt aralığından sekerek içeri girdi ve Cengiz Çalıkoparan bacağından vuruldu.

Bu arada *"teslim olun, herşeyi göze aldık geldik"* di-

ye de anons yapılıyordu. Bir süre öylece bekledik. Saat sanırım 13.00 sıralarıydı. Ve öleceksek havalandırmada ölürüz diye düşünüp, dışarı çıkıyoruz diye karşı koğuşa seslendik. O anda kapı mazgalından içeri **seri olarak tarandı**. Orada kalan tüm arkadaşlar yaralandılar bu ateşle Ayhan Koç, Ali Ateş, Bekir, Mehmet Kulaksız, Binali, İsmail vuruldu. Mustafa Yılmaz da bu ateşle **ikinci kez vuruldu**. Mustafa merdiven boşluğuna çekildi. Kafasını trabzana dayadı. Konuşmuyordu. Kısa bir süre sonra derin derin nefesler almaya başladı. *“Mustafa, Mustafa”* diye tüm çağrılarımıza rağmen cevap alamadık. Bir dakika sonra da şehit düştü. Sloganlarımızla Mustafa’nın şehit olduğunu duyurduk. Ardından **bir seri tarama daha** oldu. Cengiz Çalıkoparan yaralandı bir kez daha. Tüm arkadaşlara (yaralı olanlara) yine kurşunlar isabet etti. Ali Ateş de çok sayıda kurşun aldı. Ve atış devam ederken şehit düştü. Yine sloganlarımızı haykırdık. Cengiz’i merdiven boşluğuna aldık. Ağır yaralıydı.

Bir süre sonra *“yaralı ve şehitlerimizi dışarı çıkarcamız”* dedik. *“Ellerinizi başınızın üzerinde olsun”* denince kabul etmedik ve *“çıkımayacağız”* dedik. Bunun üzerine *“Tamam çıkarın yaralılarınızı”* dendi. Ve biz yaralılarımızı çıkardık. Cengiz Çalıkoparan çıkarırken şehit düşmüştü.

Hep birlikte dışarı çıkıp, yaralıları yerlere serdiğimiz mont vb. şeylerin üzerine yatırdık. Dışarıdaki yaralılar soğuktan ve kan kaybından sapsarıydı. Hemen koğuşlardan alınan ilaçlarla ilk tedaviler başladı. Namlular hala üzerimize doğruluydu. Böyle tedavi olmaz, bu silahları çekin deyince çektiler. Havalandırmada en az 20 yaralı vardı. Şehitler yan yana yatıyorlardı. Ve alınlarında kızıl bantları vardı. Herkes bir yandan yaralıları dolaşarak bir yandan şehitleri alından ve yüzlerinden öpüyordu. Murat Ördekçi iyice ağırlaşmıştı. Konuşamıyor ve zor nefes oluyordu. *“Dayan yoldaşım”* sözleriyle dolaşıyorduk yaralıları.

Ardı ardına yaralıları verdik. Yanında bir hafif yaralıyla ağır yaralıları veriyorduk. Bu arada bir grup bayan ambulansların oradan götürülüyordu. O saate kadar onlardan bir haber alamamıştık. Yaralılardan sonra şehitlerimizi verilen ceset torbalarıyla verdik.

Ve ardından tüm kalanlar birbirleriyle kucaklaşıp vedalaşmaya başladık. Eller önden zincir takılma işi yapıldı. Alın bantları istendi. Tabii verilmedi. Bir koridor oluşturulmuştu. Bu koridor nedir? Açılmadan gitmiyoruz deyince, genişletildi. İlk 100 metrede sadece alın bantlarını aniden uzanıp, kaçırmaya çalışıyorlardı. Köşeyi dönüp biraz ilerleyince arkadan sıkıştırmaya ve dipçikle rastgele vurmaya başladılar. Bu arada darbe alıp, fenalaşan arkadaşlar oldu.

Ercan Kartal'ın 1 nolu DGM'ye Verdiği Dilekçeden
"Seri taramanın sonunda 3 tutsak
burada hemen yanıbaşında katledildi"

.... Ben bu vahşeti 6 yıldır tutuklu olarak bulduğum Bayrampaşa hapishanesinde yaşadım.

Tüm tutuklular gibi ben de silah sesleriyle uyandım. Koğuşumuzun yatakhane bölümünü karşıdan gören çatı ve mazgala uzun namlulu silahlarla operasyon güçleri yerleşmişti. Hapishane idare binası tarafından giren gaz maskeli operasyon timleri ise koğuşumuzun bulunduğu bölümü sürekli olarak ateş altında tutuyorlardı. Daha idare binasından girer girmez **hiçbir uyarıda bulunmadan ateşe başlamışlardı** ve bazı kısa aralıklar dışında ateşleri hiç kesilmedi. Aynı zamanda çatılara, mazgallara yerleşen operasyon timleri tarafından da koğuşlarımız tarandı.

Bütün tutsaklar olarak bulunduğumuz 13-14-15-16

koğuşlarının önündeki koridorda toplandık. Operasyon iki koldan bir sürüyor. Bir yandan bizim bulunduğumuz bölüme gaz bombaları atılıp sürekli ateş edilirken, diğer taraftan da koridorun giriş bölümünde bulunan bayanlar koğuşuna yönelik saldırı yapılıyordu.

Operasyon timlerinin dört bir yandan sürdürdüğü yoğun ateş ve bomba sağanağı operasyon boyunca sürdü. Biz tutsaklar, bu infaz mangaları karşısında sıralardan, çöp arabalarından, gazetelerden, dergilerden koridora kurduğumuz barikatla can güvenliğimizi korumaya çalıştık. Sloganlarımızla marşlarımızla kurşunlara karşılık verdik. Barikatlarımızın yetmediği yerde bedenlerimizle birbirimizi koruduk.

Operasyon sürerken sabah saatlerinde ölüm orucu direnişçisi Fırat Tavuk arkadaşımız bu vahşet ve katliam operasyonunu durdurmak için kendini feda ederek bedenini ateşe verdi. Basında, TV'lerde feda eylemleri çarpıtılarak *"arkadaşlarını yaktılar"* vb gibi iğrenç yalanlarla verildi. Oysa Fırat arkadaşımız askerlere yönelik yaptığı konuşmada *"operasyonun durdurulmasını, bu yapılmadığı taktirde de kendini yakacağını"* söylemiştir. Ve koridorda bedenini tutuşturmuştur. Operasyonu düzenleyen infaz mangalarının buna karşı yaptığı ise bedenini tutuşturan arkadaşımızın üzerine ateş açmak olmuştur.

Fırat arkadaşımızdan sonra yine ölüm orucu direnişçisi Aşur Korkmaz da operasyonun durdurulması için kendini 13-14 koğuşların havalandırmasında yakmıştır...

Her iki arkadaşımız da yoldaşları için, inanç ve değerleri için, çok sevdikleri halkları için, özgürlüğü için mücadele verdikleri vatanları için canlarını feda ettiler.

Kuşkusuz bu vatani satanlar için, ABD uşakları için... oldukça yabancı oldukları bir durumdur. Çünkü onların uğruna ölüme gidebilecekleri, bedenlerini açlığa yatabilecekleri bir inançları, düşünceleri yoktur. Onlar

bu halk için bu vatan için ölemezler....

Operasyonun ilerleyen saatlerinde bir taraftan üzerimize kurşunlar, bombalar yağarken diğer taraftan da megafonlarla “teslim ol” çağrıları yapılıyordu. ...

Operasyon boyunca duvarlar, çatılar delindi. Buradan tutsakların üzerine gaz ve yangın bombaları atıldı.

Son olarak koridordan 15. ve 16. koğuşların giriş bölümlerine çekildik. Zaten artık her tarafı yanan hapishanenin içinde çekilebileceğimiz başka bir yerimiz yoktu.

Bu son anımızda yapacak tek şeyimiz vardı. O da kurşunların altında, namluların gölgesinde halaylarımızı çekmek. Hep birlikte, tüm tutsaklar, yaralı arkadaşlarımızı da yanımıza alarak 15. ve 16. koğuşun havalandırmasına çıktık. Tüm hapishane yanmış-yıkılmıştı. Koğuşlarımız adeta birer kömür yığınınına dönüşmüşlerdi.

Havalandırmada halayımızı çekmeye başladık. Halayın ortasında iki arkadaşımız zeybek oynuyordu. Operasyonun mağduru olan güvercinlerimizin ise kafeslerinin kapısını açtık, onlar da özgürce havalandılar.

Çatılara, mazgallara yerleşen, üst blokların duvarlarını yıkan silahlı-bombalı infaz mangaları bir an şaşkınlık içerisinde halayımızı izlediler. Şaşkınlıklarının arkasından halay çeken, marşlar, türküler söyleyen tutsaklara saldırdılar. Önce üzerimize niteliğini bilmediğimiz değişik tipte gaz bombaları atıldı. Gaz bombalarından ötürü havalandırmada göz gözü görmüyordu. Bir çok tutsak gaz bombasından etkilendi. Kimisi nefes almakta zorlandı, kimisi baygınlık geçirdi, kimisi kustu...

Çatılardan, mazgallardan duvarı yıkılan üst blok koridorundan havalandırmada blulunan tutsakların üzerine ateş açıldı. Bu arada bir grup arkadaşımız 15. koğuşun giriş kısmına girerken bir arkadaşımız da havalandırmada kaldı. Yoğun ateş devam ediyordu. Katletmek için gelmişlerdi. Bunun içindir ki, dört bir yanını kuşattıkları ve hemen hiç gidebilecekleri yerleri olmayan tut-

sakların üzerine ateş açtılar. Bir çok arkadaşımız açılan ateş sırasında çeşitli yerlerinden yaralandı. Murat Ördökçi duvarı yıkılan üst blok koridorundan askerlerin açtığı ateş sonucu katledildi.

Havalandırmada bir tutsağı katleden bir çok tutsağı ise yaralayan operasyon timleri daha sonra ise 15. koğuşun girişinde bulunan tutsaklara yöneldiler. Koridor kapısının mazgal deliğinden üst çatı mazgallarından burası arka arkaya "teslim ol" çağrıları eşliğinde tarandı. Uzun süren bu seri taramanın sonunda 3 tutsak burada hemen yanıbaşında katledildi, onlarca tutsak yaralandı. Katledilen tutsaklardan Ali Ateş ölüm orucu 1. ekipte, Cengiz Çalıkoparan 2. ekipte yer alıyordu. Mustafa Yılmaz ise 1996 ölüm orucunda yer alan bir arkadaşımızdı.

Bizim bulunduğumuz 15. koğuş girişinde bu katliam yaşanırken, idareden ana koridora girişte bulunan bayanlar koğuşunda ise vahşetin başka bir örneği yaşanıyordu... Burada 6 arkadaşımız diri diri yakılırken, katiller sürüsü diğer koğuşlarda **"bayanları kebab yaptık"** diye bağırarak vahşetlerini itiraf etmişlerdir...

İşte sonuç ortadadır. İktidar Bayrampaşa hapishanesinde bilinçli, planlı bir katliam yapmış, vahşetin en katmerli örneklerinden birini sergilemiştir.

14 Haziran 2001 / **Ercan Kartal**

Mesut Akbulut Anlatıyor:

"Kanas silahıyla sürekli üzerimize ateş açılıyordu"

Sayın avukatım Behiç AŞÇI

... O saatte biz koğuşta uyuyorduk, taki silah seslerine uyanana dek. Uyandığımızda operasyon yapıldığını anladık. Elleri silahlı, gaz maskeli özel timler, şebeke

kapısından içeriye üstten ve alt koridordan girmişlerdi. İlk etapta üzerimize ateş edilerek geldiler. Açılan ateş sırasında ilk olarak **Erol Arıkan** arkadaşımız ayağından yaralandı. Daha sonra **Hakan Erkal** göğsünden vuruldu ve ciğerine isabet etmişti gelen kurşun. Bunlar 13. koğuşun önünde yaşanıyor.

Biz üzerimize gelen mermilerden korunmak için önümüze bir elbise dolabı koyduk ama **kurşunlar onu da deldiği için** koğuşlarımıza çekilmeye çalıştık. Bu şekilde 1-2 saat kadar geçtikten sonra sabaha karşı Ölüm Orucu'na gidenler saldırı durdurulmazsa kendimizi yakacağız diyerek bağırdılar. Ancak durdurulmadı ve Ölüm Orucu eylemcisi Fırat Tavuk kendini yakarak özel timlerin üzerine zafer işareti yaparak koştu. Fırat Tavuk'a o esnada **ateş edilerek öldürüldü**. Bu olay gözlerimizin önünde yaşandı.

Aradan 1-2 saat geçtikten sonra **Güldede Çeven** arkadaşımızın kafasına isabet eden kurşunla beyin travması geçirdi ve beyin kanamasından ölecekti. Ölüm Orucu eylemcileri *"Operasyonu durdurmazsanız kendimizi tek tek yakacağız"* diyerek sürekli anons yapıyordu. Ancak yapılan onca anonsa rağmen operasyon durdurulmuyordu. Aksine *"Biz buraya İçişleri Bakanlığı'nın talimatıyla geldik. **Buraya gelirken biz herşeyi göze aldık**"* diyorlardı. Bunun üzerine Ölüm Orucu eylemcisi Aşur Korkmaz kendini yakarak havalandırmaya çıktı. *"Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye"* sloganı atarak ölümsüzleşti.

Özel timler 14. koğuşun üstünü balyozla kırarak içeri silahlarla ateş açıyorlardı. Bütün herkes koridorda toplanmış, mermilerden kendini korumaya çalışıyordu. En son olarak 15 ve 16. koğuşlara girdik. Burada, daracık yerde hareket edemiyorduk. 15. koğuşun merdiven boşluğuna girmişti herkes. 16. koğuşun üst mazgal deliğinden **Kanas silahıyla** sürekli üzerimize ateş açılıyordu.

Daha sonra koridordan özel timler ateş etmeye başladı. Koridordan 15. koğuşun kapı mazgalından silahlar-

la ateş ediliyordu. 15. koğuşun mazgalından edilen ateş esnasında **3 arkadaşımız öldü**. Bunların 2'si ölüm orucu eylemcisiydi. **Ali Ateş, Cengiz Çalıkoparan ve Mustafa Yılmaz** kapıdan yani yakın mesafeden edilen ateş esnasında öldüler. Bir çok arkadaşımız ise yaralandı.

Bu olaylar yaşanmadan önce 15. ve 16. koğuşta toplanmıştık. Artık gidecek bir yerimiz yoktu. Ya koğuşların içinde açılan ateşlerle ölecektik ya da operasyon duracaktı. Ama operasyon durmayınca bütün herkes hızlı bir şekilde havalandırmaya çıktık. **Hep birlikte el ele tutuşup** halay çekip türkü söyledik. Tavanlarda askerler bizi seyrediyorlardı.

10-15 dakika geçti, üzerimize gaz bombaları yoğun bir şekilde atılmaya başlandı. Biz bu esnada içeriye girdik. Havalandırmada kalan arkadaşları ise içeriye girmemeleri için üzerlerine **hedef gözetmeden ateş ediliyordu**. Bu sırada **Murat Örd ekçi** vurularak öldürüldü.

Havalandırmadan içeriye geçmek isteyen arkadaşlarımız ise vurularak içeri girmesi engellendi. Buna rağmen onca açılan ateşe rağmen kimse gelen mermileri dinlemiyor, içeri gelmeye çalışıyordu.

15. ve 16. koğuşlarda bulunan herkes yaralılarımızı da alarak bahçeye çıktık. **Ölenlerimiz için Başsavcının gelmesini**, o geldikten sonra vereceğimizi söyledik. Bahçe duvarından büyük bir delik açıldı ve burdan yaralılarımız indirildi. Daha sonra bizler de indik.

Haydar Bozkurt Anlatıyor:

“Resmen bizi tarıyorlardı”

Sayın Avukatım Behiç Aşçı

(Aşağıdaki anlatımlarım 19 Aralık 2000 tarihinde Bayrampaşa hapishanesinde tanık olduğum katliam

anlatımıdır. Avukatım olduğunuz için, gerekli yerlere suş duyurusunda bulunmanızı istiyorum)

(...)

Alt koğuşa indiğimde, malta koridorunda şebekeye doğru baktım C-1 ve C-5 koğuşlarının önüne kadar robocoplu, kasklı ve gaz maskeli özel tim, asker ve polisler vardı. Bizim koğuşlara doğru şebeke **yoğun** bir şekilde ateş ediliyordu. İsmi hatırlayamadığım bir arkadaş “plastik mermilerle ateş ediyorlar” diye bağırdı. Ben o esnada C-13 koğuşunun kapısında duruyordum. Bir kaç arkadaş ise C-13 koğuşunun kapısının karşısındaki duvarın dibinde duruyorlardı. Silah sesleri artarak devam ediyordu. İşte tam bu esnada tam karşımda duran Erol Arıkan arkadaşımız bacağından aldığı kurşunla sendeledi. Kurşun ayak bileğini parçalamıştı. Kan akıyordu. Ayakla, bacağın bağlantısı sadece bir deri parçası tutuyordu. Ben bunun üzerine, “gerçek mermi kullanıyorlar, kendinize dikkat edin” diye arkadaşları uyardım. Erol Arıkan ise 5-6 arkadaşın yardımıyla merdiven boşluğuna götürüldü. Bütün bunlar çok hızlı bir şekilde olup bitiyordu.

Bu esnada üst kat yatakhane bölümünde yoğun bir şekilde balyoz ve kompresör sesleri geliyordu. Bunun üzerine üst kata çıktım. Çatılar delinmişti, C-14 ve C-13 havalandırma mazgalları parçalanmış, mazgal delikleri büyütülmüş, özel keskin nişancılar yerleştirilmişti. Çatıda, mazgal deliklerinde, kulede, koğuşun içine nişan alacak tarzda mevzileniyorlardı. C-13 koğuşu üstten delmeye çalışıyorlardı.

Şebekede, malta koridoruna silah ateş etmeler devam ediyordu. Arkadaşlar kandilerine kurşunlardan sakınmak için C-10 koğuşun önünde demir dolapları ve masalarla birakat kurmaya çalışıyorlardı. Bu esnada çok sayıda arkadaşımız aldığı kurşun yarısından dolayı ağır şekilde yaralanmıştı.

Malta koridoruna çıktığımda Fırat Tavuk yoldaşımız, bedenini ateşe vermek için son konuşmasını bitirmişti. (Saldırı olmadan önce, bütün ölüm orucuna gidenler olarak basına ve Adalet Bakanlığı'na bir açıklama yapmıştık. Açıklamada herhangi bir saldırı karşısında bedenimizi ateşe vereceğimizi ilan etmiştik) Fırat yoldaş bedenini ateşe vermek için giderken yüzündeki o her zamanki gülümsemesi vardı. Giderken bize el sallayarak, "hoşçakalın yoldaşlar" deyip gitmişti. Giderken başı dik, göğüs kafesi önde, sanki sevdiğine kavuşmak için acele ediyordu. Malta koridorunda kurulan ve yanan birakatta kendi bedenini ateşe verdi. Ve şebekeye doğru yürüdü. Yoğun silahlarla ateş ediliyordu. Sloganları boğuk duydum. Anladığım kadarıyla *"Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye"* sloganını bir kaç defa attı. Ve Fırat yoldaş **yanan bedenine sıkılan kurşunlarla** şehit düştü.

Aradan çok zaman geçmedi, Aşur yoldaş C-14 koğuşun kapısında havalandırmaya indi. Bedenini ateşe verdi. Aşur yoldaşın son konuşmasını kaçırmıştım... Sadece şu sözleri duydum son olarak; "Yoldaşlar ben size güveniyorum"... Aşur yoldaş C-14 koğuşunun kapısında havalandırmanın tam ortasına kadar yürüdü ve havalandırmanın tam ortasında şehit oldu. Aşur yoldaş da aynı Fırat yoldaş gibi *"Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye"* sloganını atmıştı.

Bütün koğuşlar boşaltılmış hepimiz malta koridoruna çıkmıştık. Koğuşların kapısının malta tarafına bariyer kurmuştuk... Şebeke tarafından eskisi gibi yoğun olmasa da ateş edilmeye devam ediliyordu... Çok geçmeden C-17 ve C-18 koğuşlarında kalan PKK davasında tutuklular elleri başlarının üzerinde tek tek havalandırmaya çıktılar.

Hepimiz malta koridorundaydık. Maltada yoğun bir duman vardı. Buna rağmen maltada kalıyorduk. Uzun bir zaman kaldık. Kaç saat olduğunu hatırlamıyorum. Özel tim, barikatı söküyordu. En son barikat C-13 koğuş-

şunun kapısının orada kuruldu ve barikat ateşe verildi. Maltadaki duman gittikçe çoğaldı.

Öğleni geçmişti. Son barikatı sökmeye başlamışlardı ki, biz C-15 ve C-16 koğuşların kapısını açarak içeri girdik. Ben C-16'nın içine girmiştım. İçeriden barikat kurduk. C-15 kapısına kadar geldiler. İşte tam bu sırada C-15 ve C-16'da bulunan hepimiz havalandırma kapısını açarak "ölüm halayına" çıktık. Havalandırmaya doğrultulmuş yüzlerce namlu ve bu namluları elinde tutan yüzlerce cellat şaşkıındı. Çünkü 150 kişi havalandırmaya çıkmış kurşunlara meydan okuyordu. İki arkadaş efe oyunu oynadı. Bir süre böyle devam etti. O kocaman havalandırmada üç tur halay çektik.

Daha sonra kendilerine gelen, üzerindeki şaşkınlığı atan cellatlar üzerimize gaz bombası atmaya başladılar. Havalandırmada göz gözü görmüyordu. Her taraf gaz dumanıydı. Bir arkadaş gazdan etkilenererek yere düştü. Bir kısım arkadaş ise tekrar C-15 ve C-16 koğuşlarının içine geri girdiler. Yaklaşık 80 kişi havalandırmada kaldık. Gazların dağılmasıyla biz de içeri girmeye çalıştık. Ama cellatlar ayaklarımızın dibine ateş ediyorlardı. Resmen bizi tarıyorlardı.

İşte tam bu esnada, dostumuz Murat Ördekçi yerden seken ve vücudunun çeşitli yerlerine saplanan kurşunlarla benim yanımda vuruldu. Murat'ın dışında bir çok arkadaşımız vuruldu. Fevzi Saygılı arkadaşımız vurulmuş yerde yatıyordu. Yanına gittim. Fevzi'ye sesleniyorum, ses vermiyor. Ama aşırı derecede kan kaybediyordu. Yarasının tam olarak neresinde olduğunu bulmaya çalışıyordu. İşte bu sırada C-15 koğuşun mazgal deliğinden, çatıdan **koğuşun içine ateş etmeye** başladılar. Yaklaşık 20 arkadaş C-15 koğuşun içindeydi. Ali Ateş, Mustafa Yılmaz ve Cengiz Çalıkoparan yoldaşlarımız bu esnada şehit düştü... 2-3 dakika kadar koğuşun içine ateş edildi. (Murat Ördekçi yaralandıktan sonra şehit düşmesine an an tanık oldum Murat şehit düştüğünde

yanındaydım.)

Ben bu esnada havalandırmada yaralı arkadaşların durumlarını öğrenmeye çalışıyordum. Fevzi Saygılı bacağından yaralanmıştı. Bütün arkadaşlar C-16 ve C-15 koğuşların içinde havalandırmaya çıktılar. Şehit ve yaralı arkadaşlarımızı da yanlarına alarak, şehitlerimizin üçünü yan yana koyduk, başında saygı duruşunda bulunduk, alınlarından öptük. Sağlıkçı arkadaşlar yaralı arkadaşlara müdahale ettiler...

Mehmet Güvel Anlatıyor;

***"Şehitlerimiz ve yaralılarımız için
18 sedye istiyoruz..."***

Sayın Avukatım Behiç Aşçı;

... Sabaha karşı 4:30 sıralarında yoğun silah ve bomba sesleriyle uyandım. C-14 koğuşunda kalıyordum. Silah ve bomba seslerinin yanında iş makinalarının sesleri de geliyordu... 19 Aralık tarihindeki nöbetçi arkadaşlarımız Güldede Çeven ve Hakan Erkal'dı.

Biz kurşunlardan korunmak için yatakhane bölümünden, pencere kenarından sürünerek alt kata indik. O sıra nöbetçi yoldaşlarım saldırıyı haber vermek için koşarak kapıya gelirken, koridora kadar girmiş olan "güvenlik güçleri" tarafından kurşunlanarak yaralandı. Hatta Güldede Çeven yoldaşı içeriye aldığımızda hareketsizdi. Şehit olduğunu sanarak, "*Güldede Yoldaş ölümsüzdür*" sloganı atmaya başladık. Sonra soluk aldığını gören sağlıkçı yoldaşımız onu bir sedyeye alarak, yarasını, ilaçlarla pansuman edip, serum taktı. Havalandırmaya atılan gaz bombalarından etkilenmemek için, yine sünger ve kömür tozlarıyla önceden hazırladığımız gaz maskelerini takarak koridora çıktık. Koridorda

da B Blok tarafından ve koridorun sonundan üzerimize rastgele ateş ediyorlardı. Bir kısmımız 15'inci, bir kısmımız da 16'ıncı koğuşa çekildik.

Biliyorsunuz, ben, 1996 yılında yaptığımız ölüm orucu eyleminde birinci ekip içindeydim. Şu anda yaşıam 55.

Ben, 15'inci koğuşa çekilenler arasındaydım. Koğuşa çekilir çekilmez, önceden görevleri belirlenmiş yoldaşlar işlerine koyuldular... Görevli yoldaşlarımız benim gibi yaşlı ve hasta olanları en güvenli yer olan merdiven altına yerleştirdi.

Saldırıyı gerçekleştiren "güvenlik güçleri" çatılardan ve üst koridor pencerelerinden **hedef gözeterek** sürekli ateş ediyorlardı. Bu saldırı anında bir çok yoldaşımız yaralandı ve öldü. Hemen yanıbaşında yatan sevgili yoldaşım **Mustafa Yılmaz** şehit düşmüştü. **Cengiz Çalıkoparan** yoldaş bir yandan can çekişirken diğer yandan kararlı bir ses tonuyla, "**telaş etmeyin ben ölmem**" diyerek çevresine moral veriyordu. Bir süre sonra o da şehit oldu.

Yoğun atılan gaz bombalarının etkisiyle hepimiz, yaralı ve şehitlerimizi, yapabildiğimiz sedyelere alarak havalandırmaya çıktık. Şehit ve yaralıları havalandırmanın ortasına koyarak etrafında **halaya durduk**. İlk an saldırganlar şaşkıındı. Ateş açmadılar. Halay bir-iki tur dönünce ateş etmeye, gaz bombası atmaya başladılar. Erkan Erdem yoldaş havalandırmaya atılan ve yaralıların üzerine doğru giden bir gaz bombasını alarak dışarıya fırlattı. Atılan kurşunlarla bir çok arkadaş yaralandı. Ölüm orucu 1. ekibinden alını kızıl bantlı değerli yoldaşım (Ali Ateş B.N) uzun namlulu silahlarla taranarak şehit oldu.

Artık yapılacak bir şey yoktu. Hepimiz ölümü göze alarak havalandırmadayız. "*Teslim olun, kıpırdamayın, duvara dizilin...*" gibi sözlere karşı, temsilcimiz Şadi Özbolat, bağırını onlara doğru açarak, "*ne yapacaksınız, öldürecek misiniz? İşte vurun beni*" diye bağırdı. Onun

bu kararlı duruşu saldırganları şaşırttı. “Tamam ne istiyorsunuz?” diye sordular. Yaralılarımız ve şehitlerimiz için sedye istedik. “Kaç kişi” diye sorulunca, saymaya başladık. Hatırladığım kadarıyla 18 sedye istedik. Yukardan 5-6 kadar şişme sedye atıldılar. Sonra iş makineleriyle havalandırma duvarını delerek, itfaiye merdiveni uzattılar. Buradan şehit ve yaralılarımızı indirdik. Sonra aynı yerden biz de indik. Şehit ve yaralılarımız hastaneye bizleri de buraya getirdiler....

Bu bilgiler doğrultusunda, gerekli hukuki işlemleri yapıp, suç duyurusunda bulunmanızı istiyorum...

Mehmet Kulaksız Anlatıyor:

“Toplu halde kaldığımızı görmelerine rağmen ateş ediyorlardı”

19 Aralık sabahı saat 05:00 civarında uyandırıldığımızda hemen aşağıya indik. Koridora çıktığımızda ateş ediliyordu. Koridor tam bir savaş alanını andırıyordu...

Bu arada koğuşun üst katlarının yandığını gördüm. Bu durum da koğuşlara girmemizi engelliyordu. Alt tараflara girmek neredeyse imkansızdı. Çünkü çatılardan sürekli ateş ediliyor, bombalar atılıyordu...

Operasyon yapanlar ise durmak niyetinde değillerdi. Sürekli koridordan ateş ederek geliyorlardı. Pekçok arkadaşımız bu esnada yaralandı.

Operasyon yapan askerler ilerledikçe bizler de mecburen C15-C16 koğuşlara tekrar girmek durumunda kaldık. Yalnız kapının önünde bekliyorduk. Çünkü tam olarak koğuşa giremiyorduk. Sürekli ateş ediliyordu. Yukarıya ise yanıyordu. Askerler ateş ederek koridordan geliyordu. Bu esnada biz de havalandırmaya çıkmaya

karar verdik.

Hep birlikte havalandırmada halay çekmeye başladık. Ayçe İdil Erkmen anısına yazılmış olan Mitralyöz parçasıyla halay çekiyorduk. Halay devam ederken yukardan gaz bombaları yağmaya başladı. Bu bombalar değişik çeşitlerdeydi. Gaz bombalarından korunmak için tüm arkadaşlar yine koğuşlara girmeye çalıştık. Bir kısmımız 15. koğuşa girebildi, bir kısmımız havalandırmada kaldı.

Ben 15. koğuşta kalanlar arasındaydım. Bizler içeri girdiğimizde askerler koğuş kapılarına kadar gelmişti. Kapıları bir süre kırmaya çalıştılar. Kırmayı başaramayınca kapı deliklerinden ateş etmeye başladılar. Toplu halde kaldığımızı görmelerine rağmen ateş ediyorlardı. İşte burada ilk ateş sırasında Mustafa Yılmaz, Cengiz Çalıkoparan arkadaşlar yaralananlar arasındaydı. Ve bu arkadaşları kısa bir süre sonra ölümsüzlüğe uğurladık. "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları attık.

İlk ateşte ben de yaralanmıştım. Ama yaram hafifti. Yerimiz dar olduğundan ben ve bir iki arkadaş açıkta kalmıştık. Her ateş edildiğinde bir parça saçma bana isabet ediyordu. Benim bulunduğum yerin hemen karşısında Ali Ateş duruyordu. Hepimiz bu esnada yere yatıyorduk. Yaralı arkadaşları nispeten biraz daha güvenli olduğunu düşündüğümüz koğuşun alt katına pencere kenarına koymuştuk. 10-15 dakika sonra yeniden ateş etmeye başladılar.

Bu ateşlerde yaralananlar oldu. Ali Ateş öyle sessizce uzanmış yatıyordu. Gözleri açıktı. ölüm orucu bantı hala alnındaydı. Bir süre sonra Ali'ye seslendiğimizde ses vermiyordu. Ali'yi de ölümsüzlüğe uğurlamıştık. Onlarca arkadaşımız yaralandı.

Necati Ayaz Anlatıyor:

“Merdiven altını revire çevirmiştik”

... Operasyon başladığı saatte ben yatağımda uyuyordum. Birden silah ve bomba sesleriyle uyandım. Uyku sersemi ne olduğunu anlayamadan baktım uyanan arkadaşlar eğilip yere yatmışlar. Kısa bir şaşkınlıktan sonra çatılardan ateş edildiğini fark ettim. Durmadan ateş ediyorlardı. Biz kurşunlara hedef olmamak için sürünerek alt kata indik. Bu arada ölüm orucunda olan arkadaşlara yardım ederek onları aşağı indirdik. Ben aşağı indiğimde bazı arkadaşlar silah sesleri üzerine maltaya çıkmışlar.

Operasyonun sona erdirilmesi için Fırat Tavuk arkadaş çağrı yapıyordu. *“Eğer operasyonu durdurmazsanız kendimi yakacağım”* diyordu. Ve Fırat’ın kendisini tutuşturarak maltaya idare binasına doğru gittiğini söylüyorlardı. Bu arada kurşun sesleri giderek artıyordu.

Ben ilk aşağı indiğimde, ilk ateşle birlikte yaralanan arkadaşlar olmuştu ve onları merdiven altına yerleştirdik. Benim de az çok sağlık bilgim olduğundan hemen yaralı arkadaşların yanına gittim. O arada ne bulursam yaralarına tampon yapıp kanı durdurmaya çalıştım önce. Merdiven altına yaralı olarak yerleştirdiğimiz arkadaşlar Erol Arıkan, Aslan Aksoy, Güldede Çeven ve Hakan Erkal’dı. Bu arkadaşların bir kısmının operasyon başlamasıyla direk idare binası tarafına giderken vuruldukları söyleniyordu. Nasıl olduğunu görmedim ama kurşun yarasına benziyordu. Çünkü delip geçmişti...

Elimden geldiğince ilk yardım müdahalesi yapmaya çalışıyordum. Yaptığımız ilk şey ne bulursak (pantolon, gömlek vb) yaralara tampon koyduktan sonra kol ve bacaklardaki yaraların üzerini turnike ile bağlayıp kan kaybını önlemeye çalışmak oluyordu. Bu arada 14. koğuşun altına yemekhane kısmına sürünerek girerek bir iki battaniye alıp yaralı arkadaşların altına serdik ve üs-

tüne örttük. Fakat hem yangın çıkmıştı hem de atılan gaz bombalarından havasız kalmak, yaralı arkadaşları daha da etkiliyordu. Bu arada bir arkadaş yukarı üst kata çıkarak, (kendisini tehlikeye atarak, çünkü kurşun gelmesi işten bile değildi) sağlık çantasıyla, bir kaç serum şişesini aşağıya merdiven altına indirmeyi başarmıştı. Bu çok iyi olmuştu. Hemen yaralı arkadaşlara serum bağladım Mustafa Tosun'la beraber. Merdiven altını küçük bir **revire** çevirmiştik her şeye rağmen.

Yaralı arkadaşlardan en ağır görünen Güldede idi. Başından yaralanmış, ağzından köpükler geliyordu. Bilinci kapanmıştı. Erol ayağından yaralanmış, bacağı parparça olmuştu. Erol'un ayağını bulduğumuz tahta parçalarıyla atel yapıp sabitledik. Ama kan kaybı çok oluyordu. Hakan ise sırtından akciğerinden vurulmuştu. Nefes alamıyordu, belirtiler ciğerinden vurulduğunu gösteriyordu. Onun yarasına da tampon koyup serum taktım.

Güldede kendine gelmeye başlamıştı. Canının çok yandığı belliydi ama hiç sesini çıkarmıyordu. Sordüğüm sorulara kısa cevaplar veriyordu. Durumunun iyiye gittiğini görünce biraz rahatlamıştım.

Daha sonra Mustafa Yılmaz'ın yaralandığını duydum. Ve kısa zaman sonra onu da oraya getirdiler. Ayağından (diz kapağının 5-10 cm üstünden) vurulmuştu. Arkadaşlar turnike bağlayıp hemen yaraya tampon yapmışlardı. Fakat Mustafa'ya hareket etme, kan kaybedersin dememize rağmen dinlemiyordu. Yaralı arkadaşlara yardımcı olmaya, ölüm orucundaki arkadaşların su, kak gibi ihtiyaçlarını karşılamak için koşturuyordu.

Ben yaralıların başındayken **sürekli kurşun** sesleri geliyordu. Bir ara 13. koğuşun yandığını gördüm. Yine bulunduğumuz yerdeki duvarın sıcaklığından 15. koğuşun da yandığı belli oluyordu. Bu arada yukarıdan bal yoz sesleri gelmeye başladı. Tavanı delip gaz bombası atılmaya başlanınca artık burası da güvenli olmamaya

başladı. Artık çıkabileceğimiz tek yer maltaydı.

Maltaya çıktık. Ölüm orucundakileri ve yaralı arkadaşları aramıza alarak onları korumaya çalışıyorduk. Malta'nın idare tarafından dumanlar yükseliyor, sıcak ve duman burada kalmamızı zorlaştırıyordu. Tabii kurşun atılmaya da devam ediyordu. Bir kaç saat maltada kaldık. Gidecek başka yer yoktu. Gerek atılan gaz bombaları gerekse çıkan yangın nefes almamızı bile engelliyordu. Bu arada bazı arkadaşlar 15. koğuşta yangının söndürüldüğünü söyleyince 15. koğuşun alt çayhanenin olduğu ve merdivenlerin ilk basamaklarına yerleştik. Yaralı ve ölüm olan arkadaşları merdiven altına yerleştirdik.

Bulunduğumuz yere de kurşunlar yağmaya devam ediyordu. 16. koğuşun çatısından ve üst maltanın havalandırmaya bakan mazgal deliklerinden kurşunlar yağıyordu. Gideceğimiz başka bir yer yoktu. **Askerler açığa çıkan, gözüken bir arkadaşımız olduğunda o tarafa doğru yoğun ateş ediyorlardı.**

Bu arada Mustafa Yılmaz yine boş durmuyordu. "Yaralısın otur, kan kaybedeceksin" dedim. Fakat aldır mıyordu. Sağdan soldan bulduğu kazak, mont vb başta ölüm orucundakiler ve yaralılara olmak üzere arkadaşlara dağıtıyordu.

Artık öyle bir haldeydik ki, hiç hareket edemediğimiz gibi gidecek yerimiz, korunacak, kurşunlara hedef olmayacak hiçbir yer yoktu. Artık bundan sonra hep birlikte havalandırmaya çıkmaya başladık. Hep birlikte türkü söyleyip halay çekmeye başladık. Bu arada yaralı arkadaşları da havalandırmaya çıkarmıştık. Bizim ilk çıkışımızda askerler şaşırmışlardı. Birinci türkü bittiğinde çatıda bulunan askerlerden ikisi birbirine bakıp güldüler -bunlar sanırım operasyonu yönetenlerdi- ve birinin kafasıyla **işaret etmesiyle** havalandırmanın ortasına ilk gaz bombası atıldı tekrar. Tam ortamıza düştü. Erkan alıp dışarı attı. Bu bombanın arkasından yağmur gibi bomba yağmaya başladı. Göz gözü görmüyordu, nefes

alamıyordum. Kısa bir anda **bu kadar bomba ne kadar çabuk atılmıştı.**

Boğuluyordum, ellerim, yüzüm, açıktaki her yerim yanıyordu adeta. Havalandırmada nefes alamaz duruma gelmiştik. Bir kısmımız yeniden koğuşlara yöneldik. Ben 16. koğuş merdiven boşluğundaydım. Yine yoğun silah sesleri gelmeye başladı. Bazı arkadaşlar havalandırmada kalmış bir kısmı ise 15. koğuşun merdiven boşluğuna çekilmişti.

Böylece sanırım bir saat kadar zaman geçti. Bu arada 15. koğuştan gelen slogan seslerinden yaşamını yitiren arkadaşlar olduğu anlaşılıyordu. (Ali Ateş ölüm-süzdür...) sloganları atılıyordu.

Yaklaşık bir saat sonra yeniden havalandırmaya çıktık. Havalandırmaya çıktığımızda gördüğüm manzara **korkunçtu.** Onlarca yaralı vardı ve Mustafa Yılmaz, Murat Ördekçi, Ali Ateş, Cengiz Çalıkoparan gelen kurşunlar sonucu yaşamını yitirmişti. Sağdan soldan temiz bir şeyler bulup yaralıların altına, üstüne sermeye çalıştım.

Yaralı arkadaşların arasında durumu çok ağır olanlar vardı. Çatıda operasyonu yöneten sorumlulardan biri ateş edilmemesi emrini verdi. Bunun üzerine Mustafa Tosun içeriden yaralıları için sağlık malzemesi almak için yöneldi. Askerlerden biri "içeri gidersen ateş ederim" deyince komutanları uyardı. Mustafa içeriden serum, sargı bezi gibi malzemeler alıp geldi.

O kadar çok yaralı vardı ki, hangisiyle ilgileneceğimi şaşırmıştım. Serum vardı, flaster bulamadım, zorla da bir iki arkadaşla serum takabildik.

Daha sonra havalandırma duvarı yıkıldı. Buradan yaralı arkadaşları vermek için yangın merdiveni yavaştı. Önce yaralıları verdik...

Ayhan Koç Anlatıyor:
“O kadar çok gaz ve
yangın bombası atıyorlardı ki...”

Ayhan Koç, ölüm orucu birinci ekibinde yer alan direnişçilerdendi. Zorla tıbbi müdahale sonrasında sakat kaldı ve hafızasını kaybetti. Bugün artık ‘dışarıda’ ve hiçbir şey hatırlamıyor...

Sayın Av. Behiç Aşçı;

Savunmamla ilgili, bilgi için size 19 Aralık’tan bu yana yaşananları ve yaşadıklarımı aktarıyorum.

Bildiğiniz gibi 19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirilen operasyon nedeniyle 12 arkadaşım katledildi, ben de dahil olmak üzere 30 yakın arkadaş yaralandık. Bu operasyon hiçbir uyarı yapılmadan sabaha karşı 04.30-05.00 arası gerçekleştirildi. Bu saatlerde yoğun gürültü-patırtılar, “operasyon”, “kalkın” vb. sesleri eşliğinde yatağımdan kalktım. Ölüm orucu 1. ekipteki arkadaşlarla birlikte diğer arkadaşların yardımıyla 14. koğuşun koridora açılan kapısına çıktığımızda Mustafa Yılmaz’ın (sonra da aldığı kurşunla şehit düştü) Hakan Erkal’ın, Erol Arıkan’ın askerin açtığı ateşle yaralandıklarını ve **yerde yattıklarını gördüm**. Sağlıkçı arkadaşlarımız bu arkadaşları 14. koğuş yemekhanesine alıp pansumanlarıyla ilgilenirken, askerler tam teçhizatlı olarak maltada, üst koridorda, çatıda ve kulelerde sürekli **bulunduğumuz yere ateş açıyorlardı**. Ve daha ilk anda açılan ateşle onlarca arkadaşım yaralandı.

... Katliam yapacakları çok açıktı. İş makineleriyle, dozerlerle gelinmiş, her ne pahasına olursa olsun bizleri katletmek hedeflenmişti. Yapılan anonslarda **“herşeyi göze aldık”** denilmesi de bunu gösteriyordu. Yukarıda belirttiğim gibi, kurşunlarla, bombalarla yapılan bu saldırıda kendimizi savunacak hiçbir şeyimiz olmadığı için onlarca arkadaşım ile birlikte bacağımdan yaralan-

dım. “Hayata Dönüş Operasyonu” adı altında her yeri yakıp yıkıyorlardı.

Operasyon aralıksız böyle sürerken Fırat Tavuk çıktı, *“Madem bizim için geldiler. Ben de bu operasyonu, katliamı durdurmak için kendimi yakacağım”* dedi. Sonra operasyonu yapanlara bağırdı: *“Ben DHKP-C Ölüm Orucu 1. Ekip savaşçısı Fırat Tavuk. Eğer operasyonu durdurmazsanız kendimi yakacağım.”*

Buna rağmen daha seri şekilde ateşle karşılık verildi. Bunun üzerine Fırat tek başına hazırlıklarını tamamladı ve kendini ateşledi. Ateş daha Fırat’ı tam sarmamıştı ki, **açılan yoğun ateşle vurulup yere düştükten sonra yandı.** Zaten bir hafta önce biz, Ölüm Orucu gönüllüleri “operasyon olursa kendimizi yakacağız” biçiminde Adalet Bakanlığı’na dilekçe vermiştik. Buna rağmen, yoğun bir şekilde üst koridorda, çatıda, kulelerde kurşunlar ve bombalar üzerimize yağmaya devam etti. Atılan gaz ve yangın bombalarıyla bütün koğuşlar yanıyordu. Ayrıca kimyasal madde taşıyan bu bombalar nedeniyle **nefes alamıyordum** ve sürekli kusuyordum. Bir ara üzerimdeki kabanımı yoğun gaz dalgasına karşı kafama çekmeye çalıştım. Ancak pek faydası olmadı. Çünkü **o kadar çok gaz ve yangın bombası** atıyorlardı ki, bunu kabanımla önlemek mümkün olmuyordu. Yuttuğum gazlardan olması gerekir, bayılmışım. Kalktığımda başka bir koğuştaydım. Ve yüzümde, genzimde korkunç bir yanma vardı. Operasyon vargücüyle böyle devam ederken, biz Ölüm Orucu 1. Ekipteki arkadaşları daha emniyetli bir yer olan 14. koğuşun bitişiğindeki daktilo odasına götürdü arkadaşlar.

Operasyon tüm hızıyla sürüyordu. Burada Fırat’ın yaptığı gibi, (Fırat Maltada, Aşur 13.14 koğuşların havalandırmasında) Aşur çıkıp kendisini yakacağını söyledi. Sonra Aşur da Fırat gibi operasyonu yapanlara bağırdı. **“Ülkemizi, vatanımızı sevmek katletmeyi mi gerektirir? Eğer bunu onaylıyorsanız, operasyonu durdurmazsanız**

kendimi yakacağım.” Ama buna da ateşle karşılık verdiler. Bunun üzerine Aşur kendini ateşledi. Havalandırmada bir iki sefer döndüğünde son sözleri; *“Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye, Kurtuluşa Kadar Savaş”* oldu.

Ama Aşur’un kendini yakması da operasyonu durdurmadı. Aksine yoğun bir şekilde kurşunlarla, bombalarla sürdü. Tüm koğuşlar yandığından dolayı tek çekeleceğimiz ve kendimizi koruyabileceğimiz yer, 15. ve 16. koğuşun merdiven altlarıydı. Yaralılarımızı da alıp buralara çekildik. Ama buralar küçük olduğundan dolayı çoğu arkadaş açıkta kalıyordu. Ben 15. koğuştaki merdiven altındaydım. Bir ara bulunduğumuz yer, yoğun bir şekilde ateş altında tutuldu. Bu yoğun ateşte Mustafa Yılmaz, (daha önce de kurşun yarası almıştı) Cengiz Çalıkoparan, Ali Ateş, Murat Örddekçi şehit düştü. Ben, Okan Barış Ekinci, Mehmet Kulaksız, Dinçer Otluçimen, Binali Sarıelmas, Fevzi Saygılı ve Cuma arkadaş çeşitli yerlerimizden yaralandık.

Akşam saat 5-6 sıralarında geldiğinde kurşun ve bomba ateşi durmuştu. Biz de bu arada şehitlerimizle birlikte arkadaşlarımızın yardımıyla 15.-16. koğuş havalandırmasına çıkarıldık. Daha sonra kepçeyle havalandırmanın arka duvarı yıkıldı. Burada dayatılan merdivenle sedye üzerinde ağır yaralı olan arkadaşlarımız verildi ve hastaneye kaldırıldılar. ...

Ringlere bindirilerek Edirne F Tipi hapisanesine toplu olarak getirildik. Bu getirilme esnasında da kelepçelerin ellerimize arkadan kemiklerimize kadar sıkılması, kaba dayak ve küfürlere, hakaretlere maruz kaldık. Kimlik kayıtları vb. işlemi yapıldıktan sonra, 7-8 kişi (bunlar gardiyan ve asker) zorla döverek, **işkence** ederek, üst arama adı altında **anadan doğma soyundurma**, saç-sakal kesme gibi, onur kırıcı işkencelere maruz kaldım. Üstelik bunlar, bacağımdan yaralı olduğum halde yapıldı...

Bugün hakkımda açılan bu soruşturma, katliamcılarının suçlarını gizlemek ve onları haklı çıkarma anlamına

gelmektedir. Asıl suçlu olan katliam emrini verenler, bizzat katılan askerler, polisler ve katliamı kolaylaştıran ortamı hazırlayanlardır. Asıl olarak katliamcılar ve ortakları suçludur. Onlar yargılanmalıdır.

Belge: 3**Bayrampaşa'da Katledilen Tutukluların
OTOPSİ RAPORLARI**

Katliam operasyonunda en çok “tartışılan” yerlerden birisidir Bayrampaşa. Ve özellikle bayanlar koğuşunda yaşananlar. Çünkü orada katliam tam bir gözü dönmüşlikle gerçekleştirildi. Hem diri diri yaktılar, hem de eserlerini kameralarla kaydettiler. Diri diri yakılan kadınların, kurşunlanan erkeklerin otopsi raporları vahşetin boyutunu tüm çıplaklığıyla belgeledi.

MUSTAFA YILMAZ:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI

Morg İhtisas Dairesi

Protokol No: 2732/210/20.12.2000/61047-4

İst.07.02.2001

Ölenin Adı Soyadı: **MUSTAFA YILMAZ**. Yaşı:1968. Cinsi: Erkek. Nüfus Kaydı: Ordu, Fatsa, Ilıca Kasabası Uzundere mah. C.104.01. A.S.24 S.44. Ölü bulunduğu tarih: 19.12.2000 Ölüm yeri: Bayrampaşa Kapalı Cezaevi. Otopsiyi isteyen makam: EYÜP C.Başsav: 20.12.2000 Gün:00/457 sayı. Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp Otopsi Salonu. Otopsi tarihi: 20.12.2000 Otopsiyi yapanlar: Fatih C.Sav. MEHMET GÜNER huzurunda; Prof.Dr. S. Koç, Dr. T. Boran, Dr. C. Coşkun. Yeminli tabiplerce Adli Tıp Otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

168 cm. boyunda, 60-65 kg. ağırlığında, 30-35 yaşlarında... Sağ uyluk arka yüz orta bölüm iç kısımda 1,8x1 cm. ebadında **ateşli silah giriş yarası**, bu yaranın sağ kısmından başlayıp sağa hafif yukarı doğru devam eden 7 cm. boyunda, düzgün kenarlı kas dokuya kadar derinliği olan **kesi tespit edildi**. Yara kenarlarında kanama bulunmamakla birlikte zeminin kanamalı olduğu görüldü.

Sol uyluk orta iç kısımda 1,5x1 cm ebadında **oval görünümli ateşli silah giriş yarası** mevcut olup bu yaranın üst kısmından başlayıp yukarı sola seyirle 7,5 cm devam eden, düzgün kenarlı, sağ yara dudağında ateşli silah yarasından 3,5 cm mesafede **çentik ihtiva eden kenarları kanamasız zemini kanamalı kesi** tespit edildi...

Sol uyluk orta ön yüzde uylukta tarif edilen yaranın 3 cm. solunda 0,6 cm. boyunda kenarları kısmen düzgün, ekimozlu yara tespit edildi. Yara genişletildi. Kas dokusu içinde yukarıya doğru 4 cm. trajesi olduğu, trajenin kanamalı bulunduğu görüldü. **Ancak bu bölgede herhangi bir metalik cisim tespit edilmedi**. Sağ uyluk ön yüz orta kısımda 0,6 cm. boyunda, etrafı ekimozlu, düzensiz kenarlı yüzeysel cilt laserasyonu saptandı. Batın sağ alt kadranda göbek deliğine 4 cm. mesafede **"S" şeklinde, kenarlarında yer yer tırtıklanmalar ihtiva eden düzgün kenarlı kesi saptandı**.

Göbek çukurunun 1 cm. sol alt kısmında 2,3x1,3 cm. ebadında oval şekilli **ateşli silah** giriş yarası mevcut olup **yanarın sol kısmından başlayıp** sola doğru devam eden 1 cm. boyunda kenarları kanamasız görünümde **kesi saptandı**. Sol kol 1/3 alt arka yüz dış kısımda 2,5x1 cm.lik **ateşli silah** giriş yarası ve bu yaranın 3 cm. dış kısmında 1x0,2 cm ebadında sıyrık, sol kol arka yüzeyde biceps kasının üst kısmına uyan bölgede 6x5 cm.lik kırmızı renkte ekimoz saptandı. Bu bölgeye kesi yapıldı; ekimozun sadece cildi ilgilendirdiği tespit edildi.

İÇ MUAYENE

... Batın bölgesinde tarif edilen giriş yarası traesinde barsaklarda ve mezolarda kanamalı yırtıklar ve sağ vena iliakada yırtık saptandı. Buradan 0,1x0,1 cm.lik metalik parça elde edildi. 4. Lomber omuz sağından bir adet **deforme kurşun parçası** elde edildi. Sağ uyluk arka yüzde tarif edilen ateşli silah yarasının trajesinin yumuşak doku seyirli olduğu, herhangi bir büyük damar ve kemik lezyonu oluşturmadığı, trajenin aşağıdan yukarı sağdan sola olduğu görüldü. Sağ uyluk arka yüz üst iç kısımdan kas dokusu içinden bir adet **gömlek parçası** elde edildi... Yara trajesinde sağ kol iç kısımda giriş yarasıyla aynı seviyede bir adet gömlek parçası elde edildi... Femur 1/3 üst arka kısımdan bir adet **kurşun parçası** elde edildi. Tüm yara trajeleri kanamalı bulundu. Skopide görülen küçük metalik cisim imajları **tüm aramalara rağmen bulunamadı**. Her iki skapular bölgeye, enseye, sırtta, her iki glutea, her iki uyluk arka yüze, her iki krus arka yüz ve ayak tabanlarına kesi atıldı. Herhangi bir özellik tespit edilmedi. Karın sağ alt kadranda tarif edilen kesinin 0,5 cm. derinlik gösterdiği saptandı. Ateşli silah yaralanması giriş delikleri etrafında ve cilt altında barut is asarı görülmeydi...

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde Bayrampaşa Cezaevinde güvenlik kuvvetlerinin yaptığı operasyon sonrası ölü bulunduğu bildirilen Mehmet oğlu, 1968 doğumlu MUSTAFA YILMAZ'ın cesedine 20.12.2000 tarihinde, Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden ve tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; 4 adet bez torbadan çıkan muhtelif giysi ve eşyaların tamamında yapılan kimyasal analizler sonucunda söz konusu giysi ve eşyalarda benzin, tiner vb. yanıcı yakıcı madde kalıntısı, gaz bombası ve benzeri kimya-

sal madde kalıntısı saptanamadığı,...

2- Fizik İncemeler İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; üzerinde 4 no yazan bez torba (içindeki bez torbada 4 rakamı yazılı, etiketinde 7 no yazıyor) içinden çıkan giysilerden ceket, eflatun renkli dik yakalı kazak ve 2 adet havlu üzerinde ateşli silahla oluşmuş herhangi bir delik bulunmadığı, **giysilerin kime ait olduğunun bildirilmemiş olduğunun**, bununla beraber otopsi raporundaki bulgularla karşılaştırıldığında yara yerlerinin uygunluğu bakımından diğer kazak ve atlet ve fanılanın MUSTAFA YILMAZ'a ait olduğu kabul edildiğinde, ... barut artıklarına rastlanmadığı, ağır metal artıklarına yoğun olarak rastlandığı,

3- Kişinin vücudunda **4 adet ateşli silah** giriş yarası mevcut olup haricen batında göbek çukurunun 1 cm. sol alt kısmında tarif edilen yaranın müstakilen öldürücü nitelikte olduğu, diğerlerinin öldürücü nitelikte olmadığı,

4- Ateşli silah giriş yaraları cilt-cilt altı bulgularına göre ve Fizik İncelemeler İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; yaraları meydana getiren atışlara ait kesin atış mesafesi tayini yapılamadığı,

5- Otopside kişinin vücudunda tespit edilen ateşli silah giriş yaralarından sağ uyluk, sol uyluk ve karın bölgesinde bulunanların **yara kenarından kesilmek suretiyle genişletilmiş olduğu**,

6- Cesetten **iki adet gömlek parçası** ile biri 0,1x0,1 cm.lik diğeri yaklaşık 1x0,7x0,8 cm. ebatta bir diğeri yaklaşık 0,9x0,7x0,8 cm. ebatta **3 adet kurşun parçası** elde edilerek ilgili savcılığa gönderilmek üzere Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nde muhafaza altına alındığı,

7- Kişinin **ölümünün ateşli silah** mermi çekirdeği yarananmasına bağlı içorgan ve büyük damar delinmesinden gelişen iç kanama sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof.Dr.SERMET KOÇ

Dr.TANSEV BORAN

*Morg İhtisas Dairesi Başkanı**Adli Tıp Uzmanı*

Dr.ÇİĞDEM COŞKUN

Prof.Dr.OĞUZ POLAT

*Asistan**Adli Tıp Kurumu Başkanı*

CENGİZ ÇALIKOPARAN:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI

Morg İhtisas Dairesi

Protokol No: 2734/210/20.12.2000/61046

İst.07.02.2001

Ölenin Adı Soyadı: **CENGİZ ÇALIKOPARAN**. Yaşı: 1968. Cinsi: Erkek. Nüfus Kaydı: Tekirdağ Merkez ilçe Ertuğrul mah. C.6. H.249. Ölü bulunduğu tarih: 19.12.2000 Ölüm yeri: Bayrampaşa Kapalı Cezaevi. Otopsiyi isteyen makam: EYÜP C.Başsav: 20.12.2000 Gün:00/457 sayı. Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp Otopsi Salonu. Otopsi tarihi: 20.12.2000 Otopsiyi yapanlar: Fatih C.Sav.MEHMET GÜNER huzurunda; Prof.Dr. S.Koç, Dr. B. Şam, Dr. Y.Yazıcı. Dr. K.Çolakoğlu.

Yeminli tabiplerce Adli Tıp Otopsi yapılmıştır.

1- Sol uyluk ön yüz ve orta kısmı kapsayan 20.5 cm. boyunda, en geniş yeri 6 cm. ölçülen üst ucunda 1.5 cm. ve 1 cm. lik iki adet kuyruk bulunan derin kasları da içeren ekimozsuz **düzgün kenarlı kesi**, bu kesinin yara dudakları birleştirildiğinde üst uçtan 6.5 cm aşağıda yaklaşık olarak 2x1.5 cm. lik etrafı ekimozlu defekt tespit edildi...

4- Sol uyluk arka yüz üst bölümde 8 cm boyunda en

geniş yeri 4 cm ölçülen alt kısmında 0,5 cm. lik kuyruk bulunan, alt ve üst kısmındaki yara dudaklarında ekimoz bulunmayan **kesi** ile bunun orta kısmında yaklaşık olarak 1x1 cm. lik kenarları ekimozlu defekt tespit edildi...

5- Sağ dirsek arka yüzden başlayıp sağ ön kol arka orta kısma uzanan 19 cm boyunda, en geniş yeri 6 cm ölçülen, alt kısmında 3x3 cm. lik kısmı düzenli **kesi** tarzında kenarları ekimozsuz diğer bölümlerin kenarları düzenli ve ekimoz, içinden kırık kemik fragmanları, kopuk damar ve sinir lifleri görülen iç kısmında az miktarda ekimoz tespit edilen defekt ile bu defektin orta bölümünde iç kısmında defektten 1 cm mesafede 2.5x1 cm. lik yara dudakları düzensiz ve ekimozlu defekt tespit edildi.

Skopide sol tibia üst uç ile sol inguinal bölge arasında kalan bölgede 0.1 ila 0.3 cm arasında değişen çaplarda otopside çıkarılamayacak kadar küçük muhtemelen **metalik cisimlere** ait opasiteler görüldü...

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde Bayrampaşa Cezaevinde güvenlik kuvvetlerinin yaptığı operasyon sonrası ölü bulunduğu bildirilen Temel oğlu, 1968 doğumlu CENGİZ ÇALIKOPARAN'ın cesedine 20.12.2000 tarihinde, Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden ve tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında; ...

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; 4 adet bez torbadan çıkan muhtelif giysi ve eşyaların tamamında yapılan kimyasal analizler sonucunda söz konusu giysi ve eşyalarda benzin, tiner vb. yanıcı-yakıcı madde kalıntısı, gaz bombası ve benzeri kimyasal madde kalıntısı saptanamadığı, ...

2- Fizik İncemeler İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; üzerinde 3 no yazan, CENGİZ ÇALIKOPARAN'a ait olduğu bildirilen giysilerden, pantolon sol bacak dış yanda, belden 21 cm aşağıda, dış yan dikişe bitişik, öne doğru,

düzensiz kenarlı, yaklaşık olarak 0,5x3 cm ebadında bir adet; bundan 17 cm aşağıda, 6 cm arka tarafta, yaklaşık 2 cm çaplı merkezi delikli, ayrıca aşağı ve yukarıya doğru yırtılmasıyla 6,5 cm uzunluğa ulaşan bir adet; aynı bacak alt uçtan 37 cm yukarıda dış yan dikişe 1 cm mesafede öne doğru yaklaşık 2 cm uzunluğunda, düzensiz kenarlı bir adet olmak üzere ateşli silahla husulü mümkün delikler bulunduğu... ağır metal artıklarına ön taraftaki deliklerde yoğun şekilde olmak üzere rastlandığı,

3- Kişinin vücudunda 3 adet ateşli silah mermi çekirdeği isabet etmiş olup bunlardan haricen 1 ve 5 noda tarif edilen defektleri oluşturan atışların müstakilen öldürücü nitelikte olduğu, haricen 4 noda taraf edilen defekt oluşturan atışın öldürücü nitelikte olmadığı,

4- Fizik İncelemeler İhtisas Dairesi'nin raporu ile otopside tespit edilen bulgular birlikte değerlendirildiğinde atışların uzak atış mesafesinden yapıldığı,

5- Otopside haricen 1,4 ve 5 noda tarif edilen defektler defektlerin yara yara kenarlarından kesilmek suretiyle genişletilmiş olduğu,

6- Cesetten yırtılmış, üzerlerinde yiv-set izleri bulunan iki adet gömlek parçası elde edildiği,

7- Kişinin ölümünün ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı etraf kemik kırıklarıyla müterafık büyük damar delinmesinden gelişen dış kanama sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof.Dr.SERMET KOÇ
Morg İhtisas Dairesi Başkanı

Dr.BÜLENT ŞAM
Adli Tıp Uzmanı

Dr.YÜKSEL YAZICI
Adli Tıp Uzmanı

DR. KADİR ÇOLAKOĞLU
Asistan

Prof.Dr.OĞUZ POLAT
Adli Tıp Kurumu Başkanı

MURAT ÖRDEKÇİ:**ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI****Morg İhtisas Dairesi****Protokol No: 2734/210/20.12.2000/61050****İst.07.02.2001**

Ölenin Adı Soyadı: **MURAT ÖRDEKÇİ**. Yaşı:1972.
Cinsi:Erkek. Nüfus Kaydı: Adıyalan-Besni-Alipaşa köyü.
C.001.03,S.36, K.129-58. Ölü bulunduğu tarih:
19.12.2000 Ölüm yeri: Bayrampaşa Kapalı Cezaevi.
Otopsiyi isteyen makam: EYÜP C.Başsav: 20.12.2000
Gün:00/457 sayı. Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp Otop-
si Salonu. Otopsi tarihi: 20.12.2000 Otopsiyi yapanlar:
Fatih C.Sav. MEHMET GÜNER huzurunda; Prof.Dr.
S.Koç, Dr. G. Batuk, Dr. Ç.L. Baydar.

Yeminli tabiplerce Adli Tıp Otopsi yapılmıştır...

1- Sağ spina iliaka anterior superiorun 11 cm. alt dış kısmında, sağ uyluk üst uç dış yanda çevresinde 6x10 cm.lik ekimoz bulunan 1.5x1.6 cm ebadında ateşli silah mermi çekirdeği çıkış yarası.

2- Kuyruk sokumunun 2 cm üst kısmında 4x5.5 cm ebadında bir köşesi **çentiklenmiş** dikdörtgenvari şekilli düzgün kenarlı cilt defekt içinde görünen cilt alanı dokusunda bir adet ateşli silah mermi çekirdeği giriş yarısı tesbit edildi...

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde Bayrampaşa Cezaevinde güvenlik kuvvetlerinin yaptığı operasyon sonrası ölü bulunduğu bildirilen Halil oğlu, 1972 doğumlu MURAT ÖRDEKÇİ'nin cesedine 20.12.2000 tarihinde, Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden ve tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; Kanda alkol, etanol ve metanol bulunmadığı, ayrıca kanda ve idrarda aranan uyutucu ve uyuşturucu maddeler ile iç organ parçalarında ve saç-tırnak örneklerinde aranan toksik maddelerin hiçbirinin bulunmadığı...

2- Fizik İncelemeler İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; Murat Ördekçi'ye ait iki adet cilt parçasında yapılan kimyasal incelemede nitrit nitrat iyonlarına rastlanmadığı,

3- Fizik İncelemeler İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; üzerinde 1 no yazan ve MURAT ÖRDEKÇİ'ye ait olduğu bildirilen giysilerden, pantolan sağ bacak üst yan tarafta yaklaşık olarak 1x1 cm ebadında düzensiz kenarlı, arka yüzde kemerin alt tarafında orta hat üzerinde yaklaşık 0,5 cm uzunluğunda düzensiz kenarlı bir adet olmak üzere bir adet ateşli silahla husulü mümkün delikler bulunduğu, gömlek uzun kollu fanilla ve atlet arka yüzde pantolon arka yüzde tanımlanan deliğe uyar şekilde birer adet ateşli silahla husulü mümkün delik bulunduğu, tanımlanan delikler ve etrafında yapılan kimyasal incelemede barut ve ağır metal artıklarına rastlanmadığı, bu bulgulara göre söz konusu delikleri meydana getiren atışın olayda uzun namlulu silah kullanıldığı gözönüne alındığında bu tür silahlar için yakın atış mesafesi olarak kabul edilen 75-100 cm dahilinde yapılmadığı, mevcut bulgulara göre kesin atış mesafesi tayinine olanak bulunmadığı,

4- Kişinin vücudunda **1 adet ateşli silah** mermi çekirdeği isabet etmiş olup oluşturduğu yaranın müstakilen öldürücü nitelikte olduğu,

5- Otopside kişinin vücudunda tespit **ateşli silah girişi yarasının kenarlarından kesilmek suretiyle genişletilmiş olduğu,**

6- Fizik İncelemeler İhtisas Dairesi'nin raporu ile otopside tespit edilen bulgular birlikte değerlendirildiğinde atışların uzak atış mesafesinden yapılmış oldukları,

7- Cesetten mermi çekirdeği elde edilemediği,

8- Kişinin **ölümünün ateşli silah** mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı sakrum kırığı ile müterafık büyük damar yaralanmasından gelişen iç kanama sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof.Dr.SERMET KOÇ

Morg İhtisas Dairesi Başkanı

Dr.GÖKHAN BATUK

Adli Tıp Uzmanı

DR. Ç. LÜTFÜ BAYDAR

Asistan

Prof.Dr.OĞUZ POLAT

Adli Tıp Kurumu Başkanı

*

Mustafa Yılmaz, Murat Ördekçi ve Cengiz Çalıkoparan'ın kurşunlanarak katledilmelerinin dışında ortak noktaları da var. Otopsi raporları bu ortak noktayı her birinde ayrı ayrı belirterek belgelemiş oldu. Bu, üçünün de cesetlerine Adli tıp kurumuna götürülmeden önce, 20 Aralık gününü savcı gözetiminde **müdahale edilerek**, jandarma kurşunlarının parçalarının vücuttan çıkarıldığıdır.

OTOPSİ RAPORLARINDAKİ GERÇEK: DELİL YOKETME OPERASYONU

1- Murat Ördekçi'nin otopsisinde, ölüme neden olan **merminin bulunamadığı** ve mermi yarasının çevresinin **kesilerek** genişletildiği,

2- Mustafa Yılmaz'ın otopsisinde dört merminin vücuda isabet ettiği, otopsi öncesi müdahale edilerek yaranın etrafında **kesikler** oluşturulduğu ve sadece üç mermi fragmanı (vücuda çarpıp parçalanan mermi türüne ait parçası) bulunduğunu,

3- Cengiz Çalıkoparan'ın ise vücuduna üç mermi isabet etmesine karşın, vücudundan çıkan mermi sayısı iki olarak belirtildi.

Mermi çekirdekleri delildir. Jandarma otopsi öncesinde **delilleri yok etmiştir**. Dava dosyasında, adli tıp otopsisi öncesinde olay yerinde müdahale yapıldığını belirten bir rapor mevcuttur. Ancak bu raporda vücutdaki mermi çekirdeklerinin çıkarıldığına ilişkin hiçbir belirtme yoktur. Yani mermi çıkarılmış ve bu **kayıtlara geçmemiştir**. Bu suç savcı gözetiminde işlenmiştir.

Bu durum basına da yansıdı. 27 Ağustos 2001 tarihli Radikal gazetesinde konuya ilişkin yapılan haberde, görüşülen bir adli tıp uzmanı bu yapılanların anlamının “*dellilleri yok etmek*” olduğunu belirtip, bunun nedeninin “*kullanılan özel bir silahı gizlemek olabilir*” diye ifade ediliyordu. Mustafa Yılmaz'ın vücudundan çıkarılanların **normal mermi parçası olmadığı**, vücuda girdikten sonra parçalanan **özel bir mermi türü** olduğu “*yaygın ağır metal parçaları*” ifadesiyle adli tıp raporunda açık olarak ortaya konuyor.

Radikal gazetesi aynı haberde bu mermilere ilişkin başka bir “uzman” görüşünü de aktarıyor;

*“Bu mermiler hedefe isabet ettikten sonra fişekler parçalanır böylece kesin sonuç alınır. **Yani öldürür.**”*

Bu mermilerin **İsrail, Amerika** tarafından imal edilip kullanılan silahların mermileri olduğu da aynı haberde vurgulanıyor.

Gerçek bu kadar çıplaktır.

Katliam yap, yak, özel silahlarla kurşunla, delilleri yok et. “Hayat kurtarma” bu...

Şimdi bu özel silahlardan birini, bu raporlar

kamuoyuna yansımadan çok önce katliam operasyonunu avukatına yazdığı mektupta anlatan Mesut Akbulut'dan aktaralım:

*“... Özel timler 14. koğuşun üstünü balyozla kırarak içeri silahlarla ateş açıyorlardı. Bütün herkes koridorda toplanmış, mermilerden kendini korumaya çalışıyordu. En son olarak 15 ve 16. koğuşlara girdik. Burada, daracık yerde hareket edemiyorduk. 15. koğuşun merdiven boşluğuna girmişti herkes. 16. koğuşun üst mazgal deliğinden **Kanas silahıyla** sürekli üzerimize ateş açılıyordu...”*

Kanas silahı bilmeyenler için söyleyelim, profesyonel suikast silahı olarak adlandırılır.

Gizlenmek istenen bu gerçek mi? Yoksa burada adını bilmediğimiz için yazamadığımız “he-defe çarpınca parçalanan” mermiler atan silahlarla mı? Yoksa ikisi birden mi?

Bu soruların cevapları da mutlaka ortaya çıkacaktır. Nasıl bugün artık diri diri yaktıklarını herkes biliyorsa, bunu da tüm dünya öğrenecek.

ALİ ATEŞ:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI

Morg İhtisas Dairesi

Protokol No: 2731/61048-3/20.12.2000/210

İst. 08.02.2001

Ölenin Adı Soyadı: **ALİ ATEŞ**. Yaşı: 1970. Cinsi: Erkek . Nüfus Kaydı: Sivas, Yıldızeli, Kıvşak köyü, c.086, a.s. 19, s.23. Ölü bulunduğu tarih: 19.12.2000. Ölüm ye-

ri: Bayrampaşa Kapalı Cezaevi. Otopsiyi isteyen makam: EYÜP C. Başsav: 20.12.2000. Gün:00/457 sayı. Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp Otopsi Salonu Otopsi tarihi: 20.12.2000. Otopsiyi yapanlar: Fatih C.Sav. M. Güner huzurunda; Prof.Dr. S.Koç, Dr. C.Uysal, Dr. T.Boran, Dr. A.S.Çağdır, Dr. C.Coşkun.

Yeminli tabiplerce Adli Tıp Otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

... Sol ön koltuk hattı 2. İnterkostal aralıkta 1 cm. çapında kenarları kısmen muntazam kısmen yırtık şeklinde, üst bölümünde yarım ay şeklinde kısmen parşömenleşmiş 0,5 cm. lik sıyrıkla başlayan **ateşli silah** mermi çekirdeği giriş yarası görüldü...

Sol dirsek iç yüzde 2 cm. uzunluğunda transvers seyirli kenarları ve içinde siyahımsı renk değişikliği bulunan ekimozlu yara görüldü. Yara trajesi içinden diz altı bölgesindeki yüzeysel yaraların içinden çıkartılanlarla benzer görünümde 0,2 cm.lik **metal** parçası çıkartıldı... Sol humerus dış yanda tarif edilen 5 adet yaranın trajeleri diseke edildi. İçlerinden diğerleriyle aynı görünümde **2 adet metalik** parça çıkartıldı...

İÇ MUAYENE

... Haricen sol ön koltuk altının 2. İnterkostal aralık ile kesiştiği yerde tarif edilen yaradan giren mermi çekirdeğinin yukarıdan aşağı dıştan içe seyirle sol akciğer dış kenarını **parçalayarak** diyaframı katederek barsakları, dalağı, sol böbreği katederek sol arteria iliaca externayı geçip mesaneyi **parçalayarak** bu bölgede kaldığı görüldü. Buradan 1 adet dip kısmında gömlek ve kurşun nüve kaybı bulunan ve dip kısmı ileri derecede ezilmiş, gömlekli, üzerinde set izleri ihtiva eden **mermi çekirdeği** elde edildi...

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde güvenlik kuvvetlerinde yapılan

operasyon sırasında Bayrampaşa Cezaevinde öldüğü bildirilen Ahmet oğlu, 1970 doğumlu Ali Ateş'in cesedine 20.12.2000 tarihinde, Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden ve tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Fizik İncelemeler İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; materyal üzerinde yapılan incelemede nitrit nitrat iyonlarına rastlanmadığı,

2- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; 4 adet bez torbadan çıkan muhtelif giysi ve eşyaların tamamında yapılan kimyasal analizler sonucunda; söz konusu giysi ve eşyalarda benzin, tiner ve bunun gibi yanıcı-yakıcı madde kalıntısı, gaz bombası ve benzeri kimyasal madde kalıntısı saptanmadığı,

3- Fizik İncelemeler İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; üzerinde 2 no yazan ve Ali Ateş'e ait oldukları bildirilen giysilerde; ... Bu bulgulara göre söz konusu deliği meydana getiren atışın olayda **uzun namlulu silah** kullanıldığı göz önüne alındığında, bu tür silahlar için yakın atış mesafesi olarak kabul edilen 75-100 cm. dahilinden yapılmadığını, ...

5- Fizik İncelemeler İhtisas Dairesi'nin raporuna ve ateşli silah mermi çekirdeği giriş yarası cilt-cilt altı bulgularına göre atışın **uzak atış mesafesinden yapılmış olduğu,**

6- Cesetten 1 adet dip kısmında gömlek ve kurşun nüve kaybı bulunan ve dip kısmından ileri derecede ezilmiş gömlekleli set izleri ihtiva eden sivri uçlu mermi çekirdeği ile **8 adet** büyüklükleri 0,5 ile 0,2 cm. arasında değişen metalik parça ve gönderilen ceset torbası içinden **1 adet** şekilsiz metal parçası elde edilerek muhafaza altına alındığı,

7- Şahsın vücudunda tespit edilen bir adet ateşli silah mermi çekirdeği yarası dışında kalan yaraların öl-

dürücü nitelikte olmadığı,

8- Fizik İncelemeler İhtisas Dairesi'nin şahsın giysileri üzerinde yaptığı tetkiklerde; giysilerde yaralarla uyumlu defektler etrafında barut artıklarına rastlanmadığı, ancak yer yer yoğun olmak üzere ağır metal artıklarına rastlandığı, bazı yaraların içerisinden şekilsiz küçük metal parçaları elde edildiği, skopi tetkikinde de çok küçük olması nedeni ile çıkartılamayan metalik imajlar görüldüğü dikkate alındığında, **bu yaraların parça tesiri sonucu meydana gelmiş nitelikte oldukları,**

9- Kişinin ölümünün ateşli silah mermi çekirdeği yaranmasına bağlı iç organ ve büyük damar delinmesinden gelişen iç kanama sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof. Dr. SERMET KOÇ
Morg İhtisas Dairesi Başkanı

Dr. CAFER UYSAL
Adli Tıp Uzmanı

Dr. TANSEV BORAN
Adli Tıp Uzmanı

Dr. SADİ ÇAĞDIR
Adli Tıp Uzmanı

Dr. ÇİĞDEM COŞKUN
Asistan

PROF.Dr. OĞUZ POLAT
Adli Tıp Kurumu Başkanı

AŞUR KORKMAZ:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI
Morg İhtisas Dairesi
Protokol No:2730/210/20.12.2000/61091
İst.06.02.2001

Ölenin Adı Soyadı: **AŞUR KORKMAZ.** Yaşı:1972.
Cinsi:Erkek. Nüfus Kaydı: Sivas-Divriği-Yağbasan köyü.

C.27/02. A.S,076 S.18. Ölü bulunduğu tarih: 19.12.2000. Ölüm yeri: Bayrampaşa Kapalı Cezaevi. Otopsiyi isteyen makam: EYÜP C.Başsav: 20.12.2000 Gün: 00/457 Sayı. Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp Otopsi Salonu. Otopsi tarihi: 21.12.2000. Otopsiyi yapanlar: Fatih C.Sav. OSMAN TOPÇU huzurunda; Prof.Dr. S.Koç, Dr. B.Şam, Dr. Y.Yazıcı, Dr. H.İşler.

Yeminli tabiplerce Adli Otopsi yapılmıştır....

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde Bayrampaşa Cezaevinde güvenlik kuvvetlerince yapılan müdahale sırasında yanmış olarak bulunduğu bildirilen Hüseyin oğlu, 1972 doğumlu AŞUR KORKMAZ'ın cesedine 21.12.2000 tarihinde, Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden ve tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

(...)

2- Otopsisinde vücudunda %50-55 oranında 1. ve 2. derece yanık alanları, solunum yollarında yoğun is tespit edilen kişinin ölümünün yanık, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesine bağlı asfikesi sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof.Dr. SERMET KOÇ
Morg İhtisas Dairesi Başkanı

Dr.YÜKSEL YAZICI
Adli Tıp Uzmanı

Dr.BÜLENT ŞAM
Adli Tıp Uzmanı

Dr. HÜLYA İŞLER
Asistan

Prof.Dr.OĞUZ POLAT
Adli Tıp Kurumu Başkanı

*

Hapishanelere müdahale tehditlerinin yapıldığı günlerde ölüm orucundaki tutuklular Adalet

Bakanlığı başta olmak üzere ilgili tüm kurumlara verdikleri dilekçelerde, direnme haklarına yönelik bir saldırıya, katliam girişimine karşı bedenlerini yakacaklarını söylemişlerdi. Bu açıklamaya katliamcılara “katliam yapmayın” uyarısıydı. Buna rağmen saldırdılar. Bu açıklamanın varlığını bilerek saldırmak, “yakın” demekten başka bir anlam taşımaz.

Aşur Korkmaz, tutukluların bu ortak kararını yaşama geçiren gönüllülerden birisiydi. Tutukluların üzerine kurşun ve bomba yağdıranlara operasyonu durdurmaları, katliama son vermeleri çağrılarını yaptı. Katliam operasyonu devam etti. Ve Aşur sözünü tuttu.

FIRAT TAVUK:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI

Morg İhtisas Dairesi

Protokol No:2730/210/20.12.2000/61049-1

İst.02.02.2001

Ölenin Adı Soyadı: **FIRAT TAVUK**. Yaşı:1972. Cinsi:Erkek. Nüfus Kaydı: Sakarya İli Akyazı İlçesi Nanyatik köyü C.035.03. A.S,40 S.73. Ölü bulunduğu tarih: 19.12.2000. Ölüm yeri: Bayrampaşa Kapalı Cezaevi. Otopsiyi isteyen makam: EYÜP C.Başsav: 20.12.2000 Gün: 00/457 Sayı. Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp Otopsi Salonu. Otopsi tarihi: 20.12.2000. Otopsiyi yapanlar: Fatih C.Sav. MEHMET GÜNER huzurunda; Prof.Dr. S.Koç, Dr. B.Şam, Dr. Ö.Ulukan.

Yeminli tabiplerce Adli Otopsi yapılmıştır.

160 cm. boyunda, 55-60 kg, ağırlığında, ileri derecede yanık nedeniyle yaşı tefrik edilemeyen...

İÇ MUAYENE

... Muhtemelen göğüs sol yanda tarif edilen kot kırıklarının olduğu yerden giren **mermi** çekirdeğinin diafragmayı sol akciğer alt lobunu, soldan sağa doğru T11 korpusunu, sağ akciğer orta ve alt lobunu riyafragmayı karaciğer sağ lob üst kısmını parçalayarak göğüs sağ yanda tarif edilen 4'ten 7'ye kadar olan kotlardaki kırıklar, oluşturarak bu bölgeden vücudu terketmiş olduğu saptandı. Sağ omuz başında tarif edilen defektin cilt cilt altı seyirli olduğu görüldü...

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde Bayrampaşa Cezaevinde güvenlik kuvvetlerince yapılan müdahale sırasında öldüğü bildirilen Arslan oğlu, 1972 doğumlu FIRAT TAVUK'un cesedine 20.12.2000 tarihinde, Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden ve tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; içorgan parçaları, kan, mesane yıkama sıvısı, cilt, saç, tırnak ve giysilerde yapılan sistematik toksikolojik analizde aranan toksik maddelerden hiçbirinin bulunmadığı, Co-Oximetre'li kan gazları cihazı ile yapılan analiz sonucunda kanda % 7,7 COHb (karboksihemoglobin) saptandığı, elbise parçaları ve yanık cilt parçasında eser miktarda tiner erken maddelerinden Toluen, Benzen, Xylene bulunduğu, ayrıca aynı örneklerde etanol de saptandığı,

2- Kişinin vücuduna 1(bir) adet **ateşli silah mermi** çekirdeği isabet etmiş olup oluşturduğu yaralanmanın müstakilen **öldürücü nitelikte bulunduğ**,

3- Kişinin olay anında üzerinde bulunan elbiseleri ile cilt ve cilt altı dokuları karbonizasyon derecesinde yan-

miş olduğundan atış mesafesi tayini yapılamadığı,

4- Cesetten mermi çekirdeği elde edilmediği,

5- Vücudunun % 90'ında karbonizasyon düzeyinde yanık bulunan kişinin **ölümünün ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı** çok sayıda kot, omur kırığıyla müterafık içorgan delinmesinden gelişen iç kanama sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof.Dr. SERMET KOÇ
Morg İhtisas Dairesi Başkanı

Dr.BÜLENT ŞAM
Adli Tıp Uzmanı

Dr.ÖZER ULUKAN
Asistan

Prof.Dr.OĞUZ POLAT
Adli Tıp Kurumu Başkanı

*

Tıpkı Ümraniye'de saldırıyı durdurmak için kendini feda eden Ahmet İbili'nin yanan bedenine kurşun yağdırdıkları gibi, Bayrampaşa'da da Fırat Tavuk aynı gerekçeyle kendini yakarken jandarma kurşunları tarafından katledildi.

ÖZLEM ERCAN:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI

Morg İhtisas Dairesi

Protokol No: 2746/61093/22.12.2000/210

İst.06.02.2001

Ölenin Adı Soyadı: **ÖZLEM ERCAN**. Yaşı:1977. Cinsi: Kadın. Nüfus Kaydı: Tunceli, Pülümür, Ünveren, C.069, a.s. 36, s.1. Ölü bulunduğu tarih: 19.12.2000. Ölüm ye-

ri: Bayrampaşa Cezaevi. Otopsiyi isteyen makam: EYÜP C:Başsav: 20.12.2000 . Gün:..00/457 sayı. Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp Otopsi Salonu. Otopsi Tarihi: 21.12.2000. Otopsiyi yapanlar: Fatih C.Sav. O.Topçu huzurunda; Prof. Dr. S. Koç, Dr. B. Şam, Dr. A. Özaslan, Dr. N. Turgutlugil.

Yeminli tabiplerce Adli Otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

Mevcut haliyle 145 cm. boyunda 20-25 kg. ağırlığında, tüm vücudu karbonizasyon derecesinde yanmış olması nedeniyle **yaşı ve cinsiyeti tefrik edilemeyen** cesette; boyun sağ yanda yanmış elbise parçası bulundu.

(...)

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde Bayrampaşa Cezaevinde güvenlik güçlerinci yapılan operasyon sırasında **yanmış olarak** bulunduğu bildirilen Hıdır kızı, 1977 doğumlu ÖZLEM ERCAN'ın cesedine 21.12.2000 tarihinde, Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden ve tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; kanda alkol bulunmadığı, örneklerde yapılan sistematik toksikolojik analizde aranan maddelerden hiçbirinin bulunmadığı, kan örneğinin tamamen pişmiş ve katılaşmış olduğundan Karboksihemoglobinin aranmadığı, elbise parçaları ile cilt örneklerinde tinerde bulunan organik solventlerden çok az miktarda Toluen ve Xylene saptandığı, alkollerden (etanol-metanol) saptanmadığı,

Otopsisinde vücudunun tamamı karbonizasyon derecesinde yanmış, buna bağlı ekstremit ve geniş doku kayıpları tespit edilen kişinin cesedinden kan elde edilememesi nedeniyle karbonmonoksit analizi yapılamamış ise de aynı ortamda benzer şekilde ölmüş kişiler-

den elde edilen kan örneklerinde yüksek oranda karboksihemoglobin tespit edilmiş olduğuna göre (2747,2748 ve 2749 nolu olgular) **kişinin ölümünün** yarı, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesine bağlı asfiksi sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof.Dr.SERMET KOÇ

Morg İhtisas Dairesi Başkanı

Dr.BÜLENT ŞAM

Adli Tıp Uzmanı

Dr.ABDİ ÖZASLAN

Adli Tıp Uzmanı

Dr.NERGİS TURGUTLUGİL

Asistan

Prof.Dr.OĞUZ POLAT

Adli Tıp Kurumu Başkanı

SEYHAN DOĞAN:

ADLİ TIP KURUM BAŞKANLIĞI

Morg İhtisas Dairesi

Protokol No: 2748/61095/21.12.2000/210

İst.02.02.2001

Ölenin Adı Soyadı: **SEYHAN DOĞAN**. Yaşı:1974. Cinsi: Kadın. Nüfus Kaydı: Samsun, Havza, Güvercinlik mah. 034/02, Sn.44, S.36. Ölü bulunduğu tarih:19.12.2000. Ölüm yeri: Bayrampaşa Cezaevi. Otopsiyi isteyen makam: EYÜP C.Başsav: 20.12.2000. Gün:00/457 sayı. Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp Otopsi Salonu. Otopsi tarihi: 21.12.2000. Otopsiyi yapanlar: Fatih C.Sav. O. Topçu huzurunda; Prof.Dr.S.Koç, Dr.B.Şam, Dr.C.Yorulmaz, Dr.C.Coşkun.

Yeminli tabiplerce Adli Otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

... Karbonizasyon derecesinde yanmış olması nedeniyle **boyu ölçülemeyen, yaş ve kilo gibi diğer kimlik özellikleri ayırt edilemeyen** kadın cesedinde...

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde Bayrampaşa Cezaevinde güvenlik güçleri tarafından yapılan operasyonda **yanmış olarak** bulunduğu bildirilen Abdullah kızı, 1974 doğumlu SEYHAN DOĞAN'ın cesedine 21.12.2000 tarihinde, Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden ve tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; kanda alkol (etanol ve metanol) bulunmadığı, örneklerde yapılan sistematik toksikolojik analizde aranan maddelerden hiçbirinin bulunamadığı, CO-OXİMETRE'li kan gazları cihazı ile yapılan analiz sonucunda kanda %28,9 Karboksihemoglobin ile %21,7 Methe-moglobin saptandığı, elbise parçaları ve cilt örneklerinde kolonyada bulunan etanol saptandığı, aynı örneklerde ayrıca tinerde bulunan organik solventlerden çok az miktarda toluen, xylene ve metanol saptandığı,

2- Otopsisinde vücudu karbonizasyon derecesinde yanmış, buna bağlı ekstremit ve geniş doku kayıpları, trakea ve bronşlarda yoğun is tespit edilen kişinin **ölümünün** yanık, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesine bağlı asfiksi sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof.Dr.SERMET KOÇ
Morg İhtisas Dairesi Başkanı

Dr.BÜLENT ŞAM
Adli Tıp Uzmanı

Dr.COŞKUN YORULMAZ
Adli Tıp Uzmanı

Dr.ÇİĞDEM COŞKUN
Asistan

Prof.Dr.OĞUZ POLAT (Adli Tıp Kurumu Başkanı)

ŞEFİNUR TEZGEL:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI

Morg İhtisas Dairesi

Protokol No: 2747/61094/210/21.12.2000

İst.06.02.2001

Ölenin Adı Soyadı: **ŞEFİNUR TEZGEL** Yaşı:1971. Cinsi: Kadın. Nüfus Kaydı: Malatya İli Akçadağ İlçesi Bekir Uşagi C.050.01.A.S.50'de. Ölü bulunduğu tarih: 19.12.2000 Ölüm yeri: Bayrampaşa Kapalı Cezaevi. Otopsiyi isteyen makam: EYÜP C.Başsav: 20.12.2000 Gün:00/457 sayı. Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp Otopsi Salonu. Otopsi tarihi: 21.12.2000 Otopsiyi yapanlar: Fatih C.Sav. Osman TOPÇU huzurunda: Prof.Dr. S.Koç, Dr. C.Uysal, Dr. B.Şam, Dr. K.Altunbay.

Yeminli tabiplerce Adli Otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

... Yanığa bağlı ileri derecede fleksiyon kontraktürü nedeniyle **boyu sağlıklı olarak ölçülemeyen** kadın cesinde; vücudun arka bölümlerinin tamamen karbonizasyon derecesinde yanık olduğu, el bilekleri ve ayak bileklerinde karbonizasyon derecesinde yanık nedeniyle yer yer kemik dokusunun haricen görünür vaziyette olduğu, saçlı derinin yanık nedeniyle tamamen kaybolmuş olduğu ve kafatasının sol parietal bölgedeki 10x5 cm.lik alan dışında siyaha yakın renk almış olduğu, yüzün yanığa bağlı olarak doku defektleri nedeniyle tanınmaz halde olduğu, kulakların çok küçük kalıntı halinde bulunduğu...

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde Bayrampaşa Cezaevinde gü-

venlik güçlerince yapılan operasyon sırasında yanmış olarak bulunduğu bildirilen Haydar kızı, 1971 doğumlu ŞEFİNUR TEZGEL'in cesedine 21.12.2000 tarihinde, Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden ve tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; kanda alkol (etanol ve metanol) bulunmadığı, Co-Oximetre'li kan gazları cihazı ile yapılan analiz sonucunda kanda % 26 karboksihemoglobin, % 6,2 met-hemoglobin saptandığı, elbise parçaları ile cilt örneklerinde tinerde bulunan organik solventlerden toluen, xylene saptandığı, alkollerden (etanol-metanol) saptanmadığı, içorgan, kan, cilt ve giysi parçalarında yapılan sistematik toksikolojik analiz sonucunda aranan maddelerden hiçbirinin bulunamadığı,

2- Otopsisinde vücudunun tamamı çoğu karbonizasyon derecesinde olmak üzere yanmış, buna bağlı geniş doku kayıpları ve larinks, bronş ve bronşiollerde yaygın is tespit edilen **kişinin ölümünün yanık**, duman solunması ve karbonmonoksit zehirlenmesine bağlı akfiksi sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof.Dr.SERMET KOÇ
Morg İhtisas Dairesi Başkanı

Dr. CAFER UYSAL
Adli Tıp Uzmanı

Dr.BÜLENT ŞAM
Adli Tıp Uzmanı

Dr.KUTLU ALTUNBAY
Asistan

Prof.DR.OĞUZ POLAT
Adli Tıp Kurumu Başkanı

YAZGÜLÜ GÜDER:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI

Morg İhtisas Dairesi

Protokol No: 2745/210/21.12.2000/61092

İst.02.02.2001

Ölenin Adı Soyadı: **YAZGÜLÜ GÜDER**. Yaşı: 22. Cinsi: Kadın. Nüfus Kaydı: Tunceli Merkez Karşılar köyü c.045.01 A.S. 77 s.10'da. Ölü bulunduğu tarih: 19.12.2000 Ölüm yeri: Bayrampaşa Kapalı Cezaevi. Otopsiyi isteyen makam: EYÜP C.Başsav: 20.12.2000 Gün: 00/457 sayı. Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp Otopsi Salonu. Otopsi tarihi: 21.12.2000. Otopsiyi yapanlar: Fatih C.Sav. OSMAN TOPÇU huzurunda; Prof.Dr. S.Koç, Dr. B.Şam, Dr. T.Boran, Dr. H.İşler.

Yeminli tabiplerce Adli Otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

Karbonizasyon derecesinde yanmış olan cesette sol üst ekstremitte humerus **1/3 üst kısmından itibaren olmadiğı**, L5 omur seviyesinden itibaren **vücudun alt bölümünün bulunmadığı**, sağ kolun ve el parmaklarının yanık nedeniyle fleksion durumunda olduğu ve ön kol- da ulna alt ve üst kısmının bir bölümünün açığa çıkmış vaziyette olduğu, 1/4 alt kısmında yanık nedeniyle kısmi kayıp bulunduğu, yanığa rağmen meme dokusunun seçilebildiğı, sağ hemitoraks yan duvar arka duvar ve ön- duvar alt bölümünü içine alacak şekilde kaburgaların yanmış, göğüs içi organlarının görünür vaziyette oldu- ğu, keza sol hemitoraks yan duvarda 18x10 cm. ebadın- daki bir alanda kaburgaların yanarak kaybolmuş göğüs içinin görünür vaziyette olduğu, batın ön duvarının da tamamen yanmış ve kaybolmuş olduğu tespit edildi.

(...)

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde Bayrampaşa Cezaevinde yapılan operasyon sonrası yapılan incelemede **yanmış olarak** bulunduğu bildirilen Ali kızı, 22 yaşlarındaki YAZGÜLÜ GÜDER'in cesedine 21.12.2000 tarihinde, Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden ve tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; örneklerde(kan,içorgan) yapılan sistematik toksikolojik analizde aranan toksik maddelerden hiçbirinin bulunmadığı, kan uygun şartları taşımadığından CO-Oximetre cihazı ile analizinin yapılamadığı, bez parçası ve cetsetten alınan kazıntı materyalinde tinerde bulunan organik solventlerden xylene bulunduğu, ayrıca örneklerde az miktarda etanol bulunduğu,

Otopsisinde vücudun tamamen karbonizasyon derecesinde yanmış buna bağlı ekstremitte kayıpları geniş doku defektleri ve trakeada is bulaşığı tespit edilen kişinin cesedinden kan elde edilmemesi nedeniyle karbonmonoksit analizi yapılmamış ise de aynı ortamda benzer şekilde ölmüş kişilerden elde edilen kan örneklerinde yüksek oranda karboksihemoglobin tespit edilmiş olduğuna göre (2747,2748,2749 protokol nolu olgular) **kişinin ölümünün yanık**, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesine bağlı asfiksi sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof.Dr.SERMET KOÇ
Morg İhtisas Dairesi Başkanı

Dr.BÜLENT ŞAM
Adli Tıp Uzmanı

Dr.TANSEV BORAN
Adli Tıp Uzmanı

Dr.HÜLYA İŞLER
Asistan

Prof.Dr.OĞUZ POLAT
Adli Tıp Kurumu Başkanı

NİLÜFER ALCAN:**ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI****Morg İhtisas Dairesi****Protokol No: 2733/210/20.12.00/61051-5****İst. 02.02.2001**

Ölenin Adı Soyadı: **NİLÜFER ALCAN**. Yaşı: 1963, Cinsi: Kadın. Nüfus Kaydı: Bolu, Göynük CN: 006/01, ASN:47, SN:13. Ölü bulunduğu tarih: 19.12.2000 Ölüm yeri: BAYRAMAPAŞA KAPALI CEZAEVİ Otopsiyi İsteyen Makam: EYÜP C. Başsav. 20.12.2000 Gün: 457. sayı. Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp Otopsi Salonu. Otopsi tarihi: 20.12.2000. Otopsiyi yapanlar: Fatih C.Sav. MEHMET GÜNER huzurunda; Prof.Dr. S. Koç, Dr. B. Şam, Dr. Ö. Kurtaş, Dr. H. Kar

Yeminli tabiplerce Adli Otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

158 cm. boyunda, 50-55 kg. ağırlığında, 30-35 yaşlarında...

Sağ kaş dış kenarının 3 cm. üzerinde bir cm. lik, sağ kaş orta hattın 5 cm. üzerinde 1 cm. lik kenarları kısmen düzensiz cildi yırtık saptandı. Saçlı deride frontal sağ taraf ile her iki parietal bölgeyi içine alan 20x15 cm. lik alanda yanık nedeniyle saçların tütsülenmiş olduğu, frontal sağ tarafta saçlı deri sınırından başlayarak sağ kaş üzerine kadar uzanan 8x7 cm. lik, sağ yüz altından başlayarak mandibulaya doğru uzanan 7x3,5 cm. lik burun sırtını ve kanatlarını kaplayacak şekilde, sol kaş üzerinde 7x5 cm. lik, her iki el sırtında bilek üzerinden başlayarak aşağıya doğru parmak uçlarına uzanan, sağ omuz üst kısmından başlayıp skapula alt ucuna kadar uzanan, sağ skapulayı tamamen içerecek şekilde ve

oradan orta hatta kolumna vertebralise doğru giderek daralan vasıfta ilerleyerek sol skapula iç kenarında sonlanan bir alanda, her iki skapula alt kenarlarını birleştiren çizgiden başlayıp aşağıya doğru yayılan, sağda midaksiller hatta kadar, solda midskapular hatta kadar genişleme gösteren, her iki gluteal bölge ve her iki uyluk arka kısmını içerecek şekilde devam eden yer yer yanmamış bölgelerin bulunduğu bir alanda, her iki kruris arka yüz orta kısmında 16x10 cm. ebatlarında, sağ uyluk ön yüzde 28x17 cm. lik bir alanda, sol uyluk ön yüz orta kısımdan alta doğru uzanan 15x12 cm.lik, sol diz ön kısmında 5x6 cm.lik, sol kruris ön yüzde 1/3 üst kısmında 8x4 cm.lik, sağ kruris orta kısmında 8x4 cm.lik, sağ kol arka tarafta 1 cm. ile 4 cm. arasında değişen 5 adet olmak üzere yukarıda tarif edilen tüm lezyonların 1. ve 2. Derece yanık niteliğinde olduğu tespit edildi...

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde Bayrampaşa Kapalı Cezaevinde güvenlik kuvvetlerince yapılan müdahale sırasında ölü olarak bulunduğu bildirilen 1963 doğumlu Nilüfer AL-CAN'ın cesedine 20.12.2000 tarihinde Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden ve tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; kanda alkol, ayrıca kanda, iç organ parçalarında, idrar, cilt parçası, saç ve giysi parçalarında aranan toksik maddelerden hiçbirinin bulunamadığı, kanda % 57,2 Karboksihemoglobin ile % 3,1 Methemoglobin saptandığı, göz sıvısında 8,13 mEq/L Potasyum K bulunduğu, elbise parçaları, saç ve doku örneklerinde tinerde bulunan organik solventler (Toluen ve xylene) ile alkollerden (etanol, metanol) saptanmadığı,

2- Otopsisinde vücudunda haricen ve solunum yollarında yoğun is bulaşığı tespit edilen **kişinin ölümünün duman soluması** ve CO (karbonmonoksit) **zehirlen-**

mesine bağı asfiksi sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof.Dr. SERMET KOÇ
Morg İhtisas Dairesi Başkanı

Dr.BÜLENT ŞAM
Adli Tıp Uzmanı

Dr. ÖMER KURTAŞ
Adli Tıp Uzmanı

Dr. HAKAN KAR
Asistan

Prof.Dr. OĞUZ POLAT
Adli Tıp Kurumu Başkanı

GÜLSER TUZCU:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI
Morg İhtisas Dairesi
Protokol No: 2749/62096/21.12.2000/220
İst: 01.02.2001

Ölenin Adı Soyadı: **GÜLSER TUZCU**. Yaşı: 1962 Cinsi: Kadın. Nüfus Kaydı: Kastanmonu, Azdavay, Yeni mah. Ölü Bulunduğu Tarih: 19.12.2000 Ölüm Yeri: BAY-RAMPAŞA CEZAEVİ. Otopsiyi İsteyen Makam: Eyüp C.Başsav: 20.12.2000 Gün: 00/457 Sayı. Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp Otopsi Salonu. Otopsi tarihi: 21.12.2000 Otopsiyi yapanlar: Fatih C.Sav. O.Topçu huzurunda; Prof.Dr. S. Koç, Dr. B. Şam, Dr. A.S. Çağdır, Dr. K. Çolakoğlu,

Yeminli tabiblerce Adli Otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

Mevcut haliyle 125 cm. boyunda, ileri derecede yanma nedeniyle yaşı tefrik edilmeyen, vücudunun büyük bir bölümü karbonizasyon derecesinde yanmış, tibia

1/2 orta bölümünden itibaren **alt kısımları olmayan** kadın cesedine; **Kafanın tamamının** karbonizasyon derecesinde yanmış olduğu, ense kısmında kahve rengi renkte bir tutam saçın 30 cm. kadar uzunlukta olduğu, yüzün sağ 1/2 kısmının kemik dokuları içeren şekilde karbonizasyon derecesinde yanmış olduğu, her iki gözün karbonizasyon derecesinde yanarak göz küreleri küçülmüş ve özelliğini kaybetmiş olarak göz küresi içinde bulunduğu, yüzün ve kafanın tamamına yakınında yumuşak dokunun mevcut olmadığı, mandibulanın mentum ve sağ ramusunun maksillanın sağ ve orta kısmının, sağ zigomanın, sağ zigomatik arkusun, sağ orbita dış kısımlarının, frontal sinüs öndüvarlarının yanma nedeniyle kaybolmuş olduğu görüldü...

İÇ MUAYENE

İleri derecede yanık nedeniyle saçlı deri mevcut olmadığından kafatası açıldı. Beynin tamamen özelliğini kaybedip, pişmiş ve küçülmüş olduğu görüldü...

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde Bayramapaşa Cezaevinde güvenlik kuvvetlerince yapılan müdahale sırasında öldüğü bildirilen Cemil kızı 1962 doğumlu Gülser TUZCU'nun cesedine 21.12.2000 tarihinde Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden ve tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; kanda alkol (etanol ve metanol) bulunmadığı, örneklerde yapılan sistematik toksikolojik analizde aranan maddelerden hiç birinin bulunmadığı, CO-OXİMETRE'li kan gazları cihazıyla yapılan analiz sonucunda kanda 44,4 karboksihemoglobin ile %8,3 methemoglobin saptandığı, elbise parçaları ile cilt örneklerinde tinerde bulunan organik solventlerden çok az miktarda Toluen, xylene ve metanol saptanmadığı,

2- Otopsisinde vücudu karbonizasyon derecesinde yanmış, buna bağlı geniş doku ve ekstremitte kayıpları ile trakeada yoğun is tespit edilen **kişinin ölümünün yarı- nık**, duman soluması ve karbonmonoksit zehirlenmesine bağlı asfiksi sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof.Dr. SERMET KOÇ

Morg İhtisas Dairesi Başkanı

Dr. A. SADİ ÇAĞDIR

Adli Tıp Uzmanı

Dr.BÜLENT ŞAM

Adli Tıp Uzmanı

Dr. KADİR ÇOLAKOĞLU

Asistan

Prof.Dr. OĞUZ POLAT

Adli Tıp Kurumu Başkanı

*

Yanan 6 kadının otopsi raporları, kullanılan bomların türü, yoğunluğu, yaşayanların anlatımlarıyla birlikte düşünüldüğünde suçluların telâşını anlamak daha kolaylaşıyor. Öyle ki, 6 kadının vücutlarının belli bölümleri yok olmuş, erimiştir, tanınmaz hale getirilmişlerdir.

Raporlar üzerine gerçekte söylenecek çok fazla bir şey de yoktur. Her şey açık ve nettir.

Belge 4: Adli Tıp Bilirkişi Raporu**“Katliamcılar yalan söyledi!
Tutukluları kurşunladılar!
6 kadını diri diri yaktılar!”**

Bayrampaşa hapishanesindeki katliam Adli Tıp Bilirkişi Raporu’nun basına yansısıyla birlikte tartışmasız olarak belgelendi. Devrimcilerin 19 Aralık’dan bu yana söylediği her şey ortaya çıktı. 6 kadının diri diri yakıldıkları, çatışma değil katliam olduğu bizzat devletin resmi belgelerine geçti. Buna rağmen hala hiçbir katliamcı görevinden alınmadı, tutuklanmadı, hakkında dava açılmadı. Aksine gerçeğin ortaya çıkması katliamcılarını rahatsız etti ve bu kez de basını, gerçekleri tartışan herkesi tehdit ettiler. Bu belgeleri tartışmanın, yayınlamanın, “terör örgütüne yardım etmek” anlamına geldiğini söylediler. Bunun **Türkçesi şuydu:** Kimse gerçekleri söylemeyecek. Gerçekler “örgüt”ün işine yarar.

Yalanların hükmünün sürmesiye katliamcılarının işine yarayacaktı. Ama olmadı. Gerçekler o kadar güçlüdür ki, bugün değilse yarın mutlaka ortaya çıkar. İşte gerçekleri bir kez daha tüm dünyanın gözleri önüne seren Adli Tıp Bilirkişi Raporu.

*

İLGİ:Eyüp C.Başsavcılığı’nın 22.12.2000 tarih ve C.T.E.2000/457 No.’lu yazısı;

A- Eyüp C.Başsavcılığı’nın ilgi yazısı ile talebi üzerine Adli Tıp Kurumu Başkanı Prof.Dr.Oğuz Polat tara-

fından Morg İhtisas Dairesi Adli Tıp uzmanı Dr.Bülent Şam, Morg İhtisas Dairesi Adli Tıp Uzmanı Dr. Gökhan Batuk, Fizik İncelemeler İhtisas Dairesi Uzmanı Doç.Dr. H.Bülent Üner ve Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi Uzmanı Kim.Müh. Ayşegül Caymaz Ph.D.Bayrampaşa Kapalı Cezaevi C-Blok Terör kısmında ayrıntılı olay yeri incelemesi yapmak ve bu konuda bilirkişi raporu düzenlemek amacıyla görevlendirilmiştir.

B- Eyüp C.Başsavcılığı'nın ilgi yazısında;

Bayrampaşa Kapalı Cezaevi C Blok Terör kısmında bir süreden beri ölüm orucu eylemine katılan terör örgütlerine mensup tutuklu ve hükümlüleri kurtarmak amacıyla 19.12.2000 tarihinde görevlilerce yürütülen operasyonlar sırasında tutuklu ve hükümlülerden ölenler olduğu, Cezaevinde birçok koşu da gerek yanma, gerek patlama benzeri olaylar nedeniyle zarar meydana geldiği, bazı tutuklu ve hükümlü vekilleri tarafından operasyonda yangıcı, yakıcı, zehirleyici, patlayıcı, parçalayıcı nitelikte silahlar, patlayıcı maddeler ve benzerlerinin kullanıldığı iddialarının mevcut olduğu belirtilmiş ve bu konuda olay yerinde ayrıntılı inceleme ve tespit yapılarak bilirkişi raporu düzenlenmesi istenmiştir.

C- "BAYRAMPAŞA KAPALI CEZAEVİ TERÖR BÖLÜM C-BLOK GENEL ARAMA TUTANAĞI" başlıklı ve 21.12.2000 tarihli tutanaktan da anlaşıldığı gibi, olay yerinin jandarma ekiplerince genel aramaya tabi tutulmuş ve **olay yerinin orjinalitesinin bozulmuş olduğu tarafımızdan tespit edilmiştir. Bu şartlar altında, Bilirkişi Heyetinin 22.12.2000 ve 19.01.2001 tarihlerinde, Bayrampaşa Kapalı Cezaevi C-Blok Terör kısmında yaptığı ayrıntılı olay yeri incelemesinde;**

Malta: Bayrampaşa Cezaevi İdari Bölümden, 1. şebeke- den geçilerek C Blok maltasına girildi. C-O'dan, C-

18'e kadar sıra ile koğuşların giriş kapılarının ve mazgallarının sol kolda, sağ kolda ise demir parmaklıklı pencerelerin bulunduğu ve bu pencerelerin camlarının kısmen kırık olduğu görüldü. C-O'dan C-6, C-7 koğuşlarına kadar duvar ve tavanlarda is ve benzeri yangın bulguları görülmemekle birlikte C-7, C-8 koğuş girişlerinden itibaren duvar ve tavanlardaki islerde giderek artan yoğunlaşma görüldü. C-12 koğuş kapısı civarı, C-13, C-14 arası kirişler yoğun isli ve duvar ile özellikle tavanlarda yüksek ısıya bağlı olarak meydana gelen sıva dökülmeleri gözlemlendi. Yoğun halde isli olduğu görülen 5. Şebeke kapısı yanı sıra C-14 koğuş kapısının da yoğun alevlere maruz kaldığı, yoğun bir şekilde yangına maruz kalma nedeni ile koğuş kapısının boyalarının da yanmadan aşırı etkilendiği görüldü. Malta boyuncu girişten itibaren göze çarpan ateşli silah deliklerinin üzerlerinin C-8 koğuş girişinden itibaren isli olduğu gözlemlendi.

C-1 koğuş kapısından önceki, mazgal aralığına gelmeden hemen üstteki kiriş üstünde bir adet mermi çekirdeği deliği, C-4 koğuş kapısından önceki kirişte mermi çekirdeği ile parçalanmış bölüm, C-4 koğuş kapısı ile sonraki mazgal aralığı arasında bulunan kirişte 1 adet mermi çekirdeği deliği, bu mazgal aralığından hemen sonra gelen yangın dolabı kapağında 5 adet mermi çekirdeği deliği görüldü. Kapak tarafımızdan incelenmek üzere alındı. Yapılan incelemede bu deliklerin muhtemelen **7,62 mm çaplı, yüksek enerjili silahlarla yapılan atışlarla** oluşturulduğu saptandı. Bu deliklerde mermi çekirdeği gömleklerinin perçinlenmiş şekilde kaldıkları görüldü. Mermi çekirdeği gömlekleri çıkartılmak istendi. İz mukayesesine elverişsiz, çok küçük parçalar halinde çıkartılabildikleri görüldü. Çıkartma işlemine son verildi. **C-5 koğuş** kapısından hemen sonra yer alan 3. Şebekenin üstündeki kirişte

1 adet mermi çekirdeği deliği, şebeke kapısında mermi çekirdeği ile oluşmuş 2 adet delik, 2 adet çıkışı olmayan mermi çekirdeği deliği görüldü. C-6 koğuş kapısından önceki kırışte 1 adet mermi çekirdeği deliği, **C-6 koğuş** kapısından sonraki mazgal aralığının hemen yanında, zeminden tavana doğru duvar dibinde yer alan metal boru üzerinde 3 adet delik, 1 adet sıyrık görüldü. Alttaki deliğin yaklaşık 1x2,5 cm. ebadında, üstteki deliğin ise yaklaşık 2x3 cm. ebadında olduğu görüldü. Bu borudan sonra görülen kırışte iki adet mermi çekirdeği deliği, C-7 koğuş kapısında 2 adet mermi çekirdeği deliği, C-8 koğuş kapısı küçük gözetleme pencere kapağında 1 adet mermi çekirdeği deliği, **C-8 koğuş** kapısından sonraki mazgal aralığı bitişinde bulunan, yukarıda tanımlanan boru ile aynı yapıdaki boruda 1 adet mermi çekirdeği deliği, **C-9 koğuş** kapısından hemen sonra yer alan 4. Şebekede mermi çekirdeği ile oluşmuş 13 adet delik, 1 adet çıkışı olmayan delik görüldü . **C-10 koğuş** kapısından sonra yer alan elektrik panosu metal kapağında 3 adet mermi çekirdeği deliği, bu kapaktan sonra gelen mazgal aralığının bitişindeki, yukarıda tanımlanan borularla aynı yapıdaki boruda 1 adet mermi çekirdeği deliği, C-11 koğuş kapısından sonraki iki adet kırısten ilkinde 1 adet, ikincisinde 2 adet mermi çekirdeği deliği görüldü. **C-14 koğuş** kapısını geçtikten sonraki elektrik panosu kapağında çok sayıda mermi çekirdeği deliği, **C-15 koğuş** kapısında çok sayıda mermi çekirdeği deliği, bir adet yatay geçişli mermi çekirdeği deliği görüldü. Buradan **harp tüfeklerine ait** bir adet mermi çekirdeği gömlek parçası elde edildi. **C-17 koğuş** kapısından sonra yer alan 6. Şebekede 12 adet mermi çekirdeği deliği, C-18 koğuş kapısından sonra yer alan 7. Şebekede (kapalı durumda) 8 adet mermi çekirdeği deliği görüldü. Bu şebekeden geçildi.

Karşıda camlı bir bölüm görüldü. **C-19 koğuş** kapısı ile bu camlı bölüm arasında 7.62 mm çaplı, **NA-TO tipi**, MKE yapısı, kapsülünde iğne izi bulunan bir adet boş kovan bulundu. Camlı bölümde mermi çekirdeği delikleri görüldü.

C Blok maltasında tespit edilen tüm mermi çekirdeği deliklerinin, lokalizasyonları itibarı ile, **C-0 koğuşundan C-19 koğuşuna doğru yapılmış olan atışları sonucu meydana gelmiş olduğu** saptandı.

C-0: koğuş tavanında iki adet delik, bu deliklerden birinin içinde, bir adet siyah, yumuşak plastik, küresel yapıda, patlamamış, üzerinde **“APG, FLK, Artificio, CS”** yazılı gaz bombası, yerde 4 adet, üzerinde **“MKE, Mod 56, TACİZ EDİCİ, OC, EL BOMBASI”** yazılı, silindirik yapıda, sert plastik faz bombasına ait boş kutu görüldü. Yangına maruz kalmamış koğuşta **halen** gözyaşartıcı, geniz yakıcı nitelikte gaz kokusu varlığı saptandı.

C-1: Avludan bakışta koğuşa ait, demir parmaklıklı 8 adet pencere mevcut. Parmaklıklar ve pencereler ile üstte kalan, çatıya kadar olan bölümde yoğun is mevcut. Pencere altlarında is yok. Pencere üstlerinde duvarlarda sıva dökülmeleri var. Giriş katında yangın yok. Birinci ve ikinci kat arası merdiven boşluğunda; duvarların üst kısımlarında ve tavan da is mevcut. Ana girişte demir parmaklıklı kapı mevcut. Girişe göre sağda mutfak kısmı var ve iki adet pencere mevcut. Mutfak pencerelerinde is görülmeydi. Camlar sağlam. İçeriden görünüşte tavan ve duvarlarda is mevcut. Yer ve masa üstlerinde; dağınık halde tıbbi malzeme, ilaç kutuları, giysi ve mutfak malzemeleri görüldü. Ana girişe göre solda 5,5x16x3,1 metre boyutlarında koğuş mevcut. Koğuş girişinde üst yarısı demir parmaklıklı, camları kırılmış çift kanatlı, kilitsiz, yarı açık durumda sabit demir kapı mevcuttur. C.Savcıları tarafından, bu

kapının hemen arkasında (koğuş içinde) geçişi kısmen kapatan bir adet çelik dolap bulunduğu ve dolabın hemen arkasında (koğuş içinde) 5 adet **yanmış kadın cesedi** bulunduğu bildirildi. Koğuşa ait yerden yaklaşık 80 cm. yukarıdan başlayan, yaklaşık 165 cm. yüksekliğinde, 175 cm. genişliğinde, 3 kanatlı 8 adet pencere mevcut. Pencere arası kolonlarda ve duvarlarda **yüksek ısıya bağlı** sıva dökülmesi ve sıva çatlakları mevcut. Pencere çerçevelerinin ahşap ve plastikleri tamamen yanmış tüm camlar kırılmış ve camların bir kısmında yüksek ısıya bağlı eğilme ve bükülmeler mevcut. Pencere demirlerinden girişten birinci sıradaki içe, diğerleri dışa doğru düzensiz biçimde eğilip bükülmüş. Pencere girişe göre sağda, girişten birinci pencere altındaki kalorifer peteği yerinde olup, ikinci pencere altındaki kalorifer peteğinin alt sağ köşesinden kalorifer borusuna bağlı halde olduğu, diğer bağlantılarının yerlerinden ayrılmış olduğu ve peteğin pencereye yerde yatay durumda bulunduğu görüldü. Ayrıca girişten ikinci ranza ile pencereler arasında yerde bağlantılı olduğu borulardan ayrılmış iki adet kalorifer peteği görüldü. Peteklerde yer yer is ve yoğun yanmış materyal enkazı görüldü.

Tavanda aralıklı olarak açılmış, tavan arası boşluğuyla ilişkili, en küçüğü 15 cm. çapında **6 adet delik** bulunduğu, deliklerin çerçevesindeki tavan kısımlarının yer yer dökülmüş ve **isli** olduğu görüldü. Pencerelerin karşısında kalacak şekilde aralıklı yapılmış 4 adet mazgal deliği bulunduğu, mazgalların çevresindeki sıvaların dökülmüş ve bu bölgelerde is bulunmadığı, mazgalların hepsinin açık olduğu görüldü.

Koğuşta, tarafımızdan hazırlanan ve ekte sunulan krokide giriş kapısından itibaren A,B,C,D,E,F,G,H,I şeklinde gösterilen her biri iki katlı ve her bir katı

iki yatak kapasiteli, kimileri aynı malzemeden bağlantı parçaları ile birbirlerine ve tavana bağlı, toplam 9 adet ranza bulunduğu görüldü. Ranzalar ile pencere arası boşlukta A ve D ranzalar arası hizada 1 adet, D ve G ranzalar arası hizada 1 adet oksijen tüpü, girişe göre solda kalan köşede 2 adet, dip sol köşede 1 adet ve D ve E ranzaları arasında 1 tanesinin **kapağı açılmamış** iki adet olmak üzere toplam 5 adet 12 kg.lık, ev tipi, çelik dikişli, kürevi LPG tüpleri bulunduğu görüldü. **Tüp yüzeylerinde ezik, kesik, kesikli ezik, çatlak, yapraklanma ve boya yanması, kavrulması, metal yanması, metalik valf parçalarının erimesi şeklinde, aşırı ısıya maruz kalmayla ortaya çıkan yangın hasarı görülmedi.** Mutfak tüplerinde, dik halde, alttan alevli yanmaya maruz kalmaya bağlı olarak alt yarılarında yoğun, diğer kısımlarında yer yer is görüldü. Kapağı açılmamış olan tüp dışında **tüm tüplerin boş** olduğu saptandı.

Koğuşta tavandaki **deliklerin altına** uyan bölgelerde daha çok sayıda olmak üzere, **patlamış, 45 adet** (40 adet üzerinde “APG, FLK, Artificio, CS” yazılı küresel yapıda yumuşak plastik; 3 adet üzerinde “MKE, Mod 56, TACİZ EDİCİ, OC, EL BOMBASI” yazılı, silindirik yapıda, sert plastik; 2 adet (üzerinde “CS” yazısı okunabilen, silindirik metal) göz yaşartıcı gaz bombası bulundu. Bunların **çoğunluğunun üzerinin** giysi, havlu, sünger yatak, battaniye vb. materyalle örtülü olduğu görüldü.

Koğuşun değişik noktalarından el yapımı, metal su borusuna geçirilmiş ve ucu sivriltilmiş demir çubuktan oluşan, iki adet mızrak benzeri delici alet ile pet şişe, naylon torba, bez parçaları vb. materyalden üretilmiş, iptidai bir adet gaz maskesi bulundu.

Tüm ranzaların yalnızca metal iskeletleri kalacak şekilde yanmış, bazı ranza demirlerinin ısı nede-

niyle deforme olmuş olduğu görüldü. Yine koğuştaki A-B ranzalarıyla duvar arasında, biri yatık, diğeri ayakta iki adet (görevlilerce; *bu iki dolabın kapı önünde barikat oluşturmak amacıyla kullanıldığı, operasyon sonrası olay yerine gelen görevlilerce yerlerinin değiştirilmiş olduğu* belirtilmiştir), C ve F ranzaları arasında, duvara dayalı, dik konumda bir adet, F ve I ranzaları arasında duvara dayalı, dik konumda bir adet, I ranzası ile duvar arasında, duvara dayalı, dik konumda bir adet, son pencere ile duvarın kesiştiği köşede, dik konumda, duvara dayalı bir adet olmak üzere toplam 6 adet, çift kapılı çelik dolap ile G ve H ranzaları ile duvar arasında bir adet metal masa bulunduğu görüldü. Dolap içlerinde yanmış kağıt ve giysi kalıntıları görüldü. Tüm ranza ve dolaplarda yoğun is ve yer yer ısıya bağlı renk değişimleri görüldü.

Pencere tarafı, pencere alt ve üst kısımları, ana giriş kapısı üstünde kalan köşelerde yoğun siyah is görüldü. Tavan ve duvarlarda; yoğun olmamakla birlikte yer yer is dağılımlarına rastlandı. Tavanda ve duvarlarda bol miktarda, muhtemelen ısı etkisiyle boyanın çatlayıp kalkmış olduğu görüldü. Kalkmış boya tabakalarının altlarının beyaz, üstlerinin hafif isli görünümde olduğu saptandı. Duvarlarda yaygın sıva kabarmaları ve daha az oranda sıva dökülmeleri, tavanda yer yer sıva dökülmeleri bulunduğu, bu kabarma ve dökülmelerin ısı etkisiyle oluşmasının mümkün olduğu saptandı.

Nervür kirişli y tong asmolen tavanda sıva ve tuğla dökülmeleri görüldü. Tüm koğuş zemininin büyük oranda yanmış, kısmen ve /veya tamamen kömürleşmiş giysi, battaniye, sünger yatak, havlu, kağıt, göz yaşartıcı gaz bombası, tıbbi malzeme, ilaç naylon kasa, tavan ve duvarlardan dökülmüş sıva ve beton parçaları vb. materyal ve yer yer 5 cm derin-

liğı ulaşan su ile kaplı olduğu görüldü. Yerdeki enkazın daha çok **tavandaki deliklerin altında** ve köşelerde yoğunlaşmış olduğu ve buralarda yüksekliğinin yer yer 30-40 cm.yi bulduğu görüldü.

C-1 ile C-2 koğuşları arasındaki avlu incelemesinde:

C-1 koğuşu kolonlarında, duvarlarında, pencere demirlerinde mermi çekirdeği delikleri (1.ve 3.pencere demirinde) görüldü. C-1 koğuşu içinde yapılan incelemede 3. Ranzada ve duvarlarda mermi çekirdeği delikleri görüldü. Bunların **C-2 koğuş çatısı ile avlunun iç cephe duvarlarındaki mazgallardan yapılan atışlarla** oluşmasının mümkün olduğu görüldü. Bu avluda iki adet 12 kalibre **av fişğine ait** plastik tüp tapa, 1 adet üzerinde **"5230 RI-OT,CS,SMOKE"** yazılı, silindirik metal, bir adet üzerinde **"CS"** yazısı okunabilen lacivert renkli, silindirik metal, patlamış göz yaşırtıcı gaz bombası bulundu.

C-2: Dıştan görünüşte yalnızca ikinci kattaki hücrelerden 3 tanesinin üst kısımlarında is var. Giriş katında yangın yok. Alt koğuş hücrelerinde sadece camlar kırık. Merdiven boşluğunda bir adet **"CS,SMOKE"** yazılı gaz bombası bulundu. İkinci katta her biri iki kişilik hücreler mevcut. Birinci hücrede yalnızca is, ikinci hücrede tüm duvarlar ve taban yoğun isli, camları tamamen kırılmış, içerideki giysi, kağıt, plastik sandalye, yatak ve benzeri eşyanın kısmen ve/veya tamamen yanmış halde olduğu görüldü. Bu odadan **yoğun** göz yaşırtıcı ve geniz yakıcı nitelikte gaz kokusu alındı. Bu bölümdaki hücreleri birbirine bağlayan koridor boyunca zemin yanmamış giysi, yatak, battaniye, kağıt gibi materyalle dağınık şekilde kaplı bulundu. Koridor tabanı ve pencere duvar üst kısımlarında yoğun is görüldü. 1. Hücre camları kısmen kırılmış, içerideki eşya dağınık olup duvarların üst kısımları ve ta-

vanda yoğun is görüldü. Bu bölümde yangın olmadığı saptandı. 3. Hücre tavanında hafif is, yerde dağınık halde çeşitli eşya görüldü. Diğer hücrelerde yanma bulgusu yok. Koridora bakan pencerelerin bir kısmının kırılmış olduğu, koridorun sonuna doğru isin giderek azaldığı görüldü.

C-3 ve C-4 koğuşları arasındaki avlu incelenmesinde:

C-3 ve C-4 duvarları, camları, kolonları ve pencere demirleri ile avlu dış cephe duvarında **çok sayıda mermi** çekirdeği delikleri görüldü. Bunların **her iki koğuş çatısı ile avlunun iç cephe duvarlarındaki mazgallardan yapılan atışlarla** oluşmasının mümkün olduğu görüldü.

C-5: Koğuşun üst kısmında yanma olduğu görüldü. Ranzalar tamamen yanmamış olup radyatör dilimleri üzerinde yanık gazete, giysi artıkları görüldü.

C-5 ile C-6 koğuşları arasındaki avlu incelenmesinde:

C-5 koğuşunun son bahçe penceresi alt katında pencere demirinde mermi çekirdeği deliği görüldü. Atışın avlu iç cephe duvarındaki **mazgal deliklerinden yapılmış olmasının mümkün olduğu** görüldü.

C-11 ile C-12 koğuşları arasındaki avlu incelenmesinde:

Avludan C-12 koğuşuna giriş kapısı civarında yoğunlaşmış mermi çekirdeği delikleri görüldü. Bu delikleri oluşturan **atışların C-11 çatısından yapılmış olması mümkün** görüldü.

C-12:Ranzaların yangın nedeniyle sadece metal aksamının kalmış, tüm camların kırılmış, pencere çerçevelerinin ise yanmış, kırık pencere camlarının yüksek ısıya bağlı eğilip bükülmüş, yer karolarının kabarmış ve patlamış olduğu, iki radyatör dilimi üzerinde yanık kağıt ve giysi enkazı bulunduğu görüldü.

C-13:Giriş katında yangın yok. C13 koğuşunda yalnızca

çerçevelerde yanık görüldü.

C-13 ile C-14 koğuşları arasındaki avlu incelemesinde:

C. Savcıları tarafından bu avluda 1 adet erkek cesedi bulunduğu bildirildi. Avluda, **10 adet “CS-70”** yazılı mavi renkte metal gaz bombası başlığı, **çok sayıda “CS”** yazısı okunabilen, sert plastik, silindirik gaz bombası ve dağınık halde eşyalar, C-14 girişinde çok büyük bir gazete, dergi, kitap yığını görüldü. Görevliler **bu yığının yeni oluşturulduğunu** ve **altında kalan yerde bol miktarda kan lekesi bulunduğunu** bildirdi. C-14 koğuş giriş kapısı yanındaki pencerede bir adet mermi çekirdeği deliği görüldü. Bu deliği oluşturan **atışın C-13 çatısından yapılmış** olmasının mümkün olduğu saptandı.

C-14: Giriş katında yangın yok. C-14 girişinde merdiven trabzanına gazlı bezle asılmış yarısı dolu serum şişesi ve hemen altında merdiven üzerinde çok sayıda kullanılmış enjektör ve bir adet “CİTANEST” yazılı ilaç şişesi görüldü. C-14’de merdiven boşluğunda duvarların üst kısmında ve tavanda, koğuşta tüm duvarlar, pencereler ve tavanda yoğun is görüldü. Koğuş tavanına açılmış, tavan arası boşluğuyla ilişkili **delik** görüldü. Camların kısmen kırılmış, pencere pervazlarının sağlam olduğu görüldü. Yataklar ve yerdeki kitap, giysi, plastik gibi malzemelerin kısmen ve/veya tamamen yanmış olduğu görüldü. Kalorifer petekleri ve girişe göre sağdaki masa üzerinde çok sayıda yanmış kağıt ve giysi artıkları görüldü. Giriş kısmındaki tavanda bulunan deliğin altından 1 adet üzerinde **“APG,FLK,CS,Artificio”** yazılı gaz bombası bulundu. Kapı girişi civarında isin daha yoğun olduğu görüldü.

C-15: Merdiven girişinde **üzeri daha sonra çimento ile kısmen kapanmış, yoğun kan lekesi** bulunduğu görüldü. C-15’e açılan avlu kapısı ile C-15 alt katındaki salon giriş kapısı, cam, parmaklık ve duvarla-

rında **çok sayıda dışarıdan içeriye doğru atılmış mermi çekirdeği** geçişi ile oluşmuş delikler görüldü. Camlardaki mermi çekirdeği deliklerinin içe bakan taraflarında kraterleşme saptandı. Duvara isabet eden mermi çekirdeklerinin oluşturduğu deliklerin 3 tanesinden aşırı derecede deforme olmuş bu nedenle çapı ve tipi tanımlanamayan mermi çekirdekleri elde edildi. C-15 alt kat salonunda yangın, is görülmedi. Salondaki çok sayıda sandalye, dolap ve kitabın dağınık halde bulunduğu, camların bir kısmının kırılmış olduğu görüldü. İkinci katteki tüm camlar kırılmış, çerçeveler kömürleşmiş, dolaplar girişte sol kısma yığılmış, radyatörlerin üzerinde yanmış, kömürleşmiş gazete yığınları, pencere parmaklıklarında hafif eğrilip bükülme, nervür kirişli y tong asmolen tavanda sıva ve tuğla dökülmeleri görüldü. Pencere ve kenarları yoğun isli olup diğer duvarlarda ve tavanda hafif isli görünüm saptandı. Koğuşta kişisel eşya, kitap, yatak, battaniye, giysi, vs. görülmedi. Yerde az miktarda yanık, niteliği belirlenemeyen enkaz ve çok sayıda dökülmüş sıva ve tuğla parçaları görüldü. Ranzaların iskelet halinde kalmış ve demirlerinin hafif deforme olmuş olduğu, dolapların boş ve ısı nedeniyle boyasının büyük oranda yanmış olduğu görüldü.

C-15 ile C-16 koğuşları arasındaki avlu incelemesinde;

Avludan C-15 koğuşuna giriş kapısına yakın yerde 1 adet mermi çekirdeği deliği, C-16 koğuşuna giriş kapısına bitişik alt pencerede bir adet mermi çekirdeği deliği...

C-16:Tüm camları kırılmış, bir kısmı yüksek ısı nedeniyle değişik şekillerde kıvrılmış, pencere çerçeveleri büyük oranda yanmış, mevcut kısımlar kömürleşmiş, radyatörlerde yoğun is ve peteklerin üzerinde yanmış materyal bulaşığı, üzerlerinde kısmın ve/veya tamamen yanmış, kömürleşmiş kağıt ve

giysi yığınları mevcut. Ranza iskeletlerinde ısıya bağlı deformasyon, tavanda yoğun sıva ve tuğla dökülmeleri mevcut. Tavanda sıva dökülmeyen bölgelerde ve pencere tarafında yoğun olmak üzere tüm koğuştta is varlığı görüldü. Koğuş zemininde çok miktarda yanmış kağıt ve çoğu yanmış çok miktarda giysi mevcut.

(...)

E- FİZİKSEL İNCELEME SONUÇLARI

1. Cesetlerin bulunduğu bölgeden alınan değişik giysi örneklerinde gözlenen yanık kısımların lokalizasyonundan, giysilerin giyili vaziyette değilken yanmış oldukları saptandı.
2. **Koğuştta ve avluda bulunan gaz bombalarının:**
 - ◆ 1 adet üzerinde *“APG, FLK, Artificio, CS”* yazılı, küresel yapıda, siyah, yumuşak plastik
 - ◆ 1 adet üzerinde *“MKE, MOD 56, TACİZ EDİCİ, OC, EL BOMBASI”* yazılı silindirik yapıda, gri renkli, sert plastik,
 - ◆ 1 adet üzerinde *“5230 RIOT, CS SMOKE”, “... 1) Kapalı yerde kullanmayın, yeterli hava akımı olması gereklidir... 2) Bombayı insan veya yanabilecek malzeme olmayan sahaya fırlat...”* yazılı, silindirik, metal, gri renkli, patlamış göz yaşartıcı gaz bombası,
 - ◆ 1 adet üzerinde *“CS”* yazısı okunabilen, silindirik, metal, lacivert renkli göz yaşartıcı gaz bombası kapığı olduğu saptandı.

KİMYASAL İNCELEME SONUÇLARI:

Adli Tıp Kurumu Başkanlığı Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin 04.01.2001 tarih ve Yangın 230/010102-658/124 sayılı raporunda;

1. Tamamen yanarak kömürleşmiş kağıt ve giyside

yapılan kimyasal analizler sonucunda, söz konusu kağıt ve giyside eser miktarda, tinerde bulunan organik solventlerden benzen ve toluene rastlandığı,

2. 1 adet boş, isli ve deforme olmuş pet şişede yapılan kimyasal analizler sonucunda; söz konusu boş pet şişenin eser miktarda tinerde bulunan organik solventlerden benzen ve toluen ile bulaşık bulunduğu,
3. Çok sarımlı bakır iletken tellerin yapılan fiziksel incelemelerinde; söz konusu iletken tellerin yüksek ısıya maruz kalma nedeniyle gevrek, kırılğan hale gelmiş olduğu... Yapılan mikroskopik incelemelerinde; elektrik kontağı ve kısa devreye ait olabilecek karakteristik bir bulgu bulunmadığı, sadece islenme ve küflenme bulgularına rastlandığı,
4. Bir adet kısmen yanık ve isli havlunun yapılan kimyasal analizleri sonucunda; söz konusu havluda CS gaz bombası kalıntısına rastlandığı,
5. İsli alüminyum tabak içindeki ve C1 koğuşunun muhtelif yerlerinden toplanan kısmen yanık, isli, beyaz, bazı kısımları tabakalar halinde materyallerin yapılan incelemesinde; söz konusu materyalin kalsiyum, oksijen, karbon, silisyumdan ibaret bir madde olduğu, ancak niteliğinin tespit edilemediği,
6. İsli ve deforme kırık cam parçalarının yapılan mikroskopik incelemelerinde; yangın çıkış nedeni hususunda herhangi bir bulguya rastlanmadığı kayıtlıdır.

SONUÇ:

Bilirkişi heyetinin 22.12.2000 tarih ve 19.01.2001 tarihlerinde, Bayrampaşa Kapalı Cezaevi C-Blok Terör kısmında yaptığı ayrıntılı olay yeri inceleme-sinden, olay yerinden elde edilen örneklerin fiziksel ve kimyasal analizinden ve inceleme konusu belgelerden elde edilen bilgi ve bulgular birlikte

değerlendirildiğinde;

- 1-a)** 30 metreküplük bir kapalı alanda 20 g CS maddesi kullanıldığında, **öldürücü dozaj** süresinin 38,1 dakika olduğu,
- b)** Yuvarlak ve lastik gövdeli bombalarda (Olay yerinde bulunan ve üzerinde “APG,FLK,Artificio,CS” yazılı tipte gaz bombaları), 35 g CS ve 0,21 g patlayıcı madde bulunduğu, gaz çıkartma süresinin 12 saniye olduğu ve gaz çıkarma süresince yuvarlanarak hareket ettiğinden ortamdaki kişiler tarafından **geriye atılma olasılığının yok denecek kadar az** olduğu,
- c)** Göz yaşartıcı gaz bombasına maruz kalmış kişilerde gözlerde ve deride yanma hissi, tahriş, solunum yollarına etkisiyle yanma, boğulma hissi neticesinde panik, mide bulantısı, baş dönmesi, baş ağrısı, halsizlik ve hareket kısıtlanmasına yol açtığı bilindiğine,
- d)** C-1 Koğuşu 5,5x16x3,1 m boyutlarında ve 272,8 metreküp **hacminde olup** koğuş hacminin içindeki ranza, dolap vs. gibi eşya nedeniyle hesaplanandan az olduğu,
- e)** C-1 koğuşunda **45 adet**, farklı tiplerde, patlamış göz yaşartıcı gaz bombası bulunduğu, tarafımızdan tespit edilmiş olduğuna göre;

C-1 koğuşunda öldürücü dozun çok üzerinde göz yaşartıcı gaz etkisi açığa çıkmış olduğu,

- 2-a)** Göz yaşartıcı gaz bombalarının patlamayla yayıldığı, patlamanın yalnızca dış kabını parçalayacak şiddette olduğu, koğuşta bulunan ve üzerinde **“Kapalı yerde kullanmayın, yeterli hava akımı olması gereklidir... Bombayı insan veya yanabilecek malzeme olmayan sahaya fırlat...”** yazılı göz yaşartıcı gaz bombası gibi göz yaşartıcı gaz bomba ve roketlerinin bazı tiplerinin yangın çıkarabilecek

sahaya atılmaması gerektiği bilindiğine,

- b)** Koğuş içinde kolayca yanabilecek türden kağıt, giysi, sünger yatak gibi materyalin yanısıra, içerisinde tinerde bulunan organik solventlerden benzen ve toluen ile bulaşık bir pet şişe ve koğuş içerisinde yanarak ölen kişilerin üzerlerindeki yanmış giysi ve doku kalıntıları tinerde bulunan organik solventler ile kolonyada bulunan etil ve metil alkol saptandığı tespit edilmiş olduğuna göre;

Yangının çok miktarda kolayca tutuşabilecek materyalin bulunduğu koğuşa çok sayıda göz yaşartıcı gaz bombası atılması sonucu meydana gelmiş olabileceği gibi, koğuştaki kişiler tarafından da (Kişilerin kendini yakması veya koğuşu tutuşturması gibi) meydana getirilmiş olabileceği, tarafımızdan elde edilen bilgi ve bulgulara dayanan bu ihtimaller ile olası diğer tüm ihtimaller arasında mevcut bulgularla kesin bir ayırım yapılamayacağı,

- 3-a)** C-Blok maltası boyunca tespit edilen **tüm mermi çekirdeği deliklerini oluşturan atışların**, 19. 01. 2001 tarihli keşif tutanağında da belirtildiği üzere, **idari kısım tarafından maltanın sonu olan 19. Koğuş yönüne doğru yapılmış olduğu**, ters yöne doğru yapılmış atış veya atışlara ait **herhangi bir bulgu saptanmadığı**,

- b)** Koğuşlar arasındaki avlularda yapılan incelemelerde duvarlar ile pencerelerde ve koğuş içlerinde tespit edilen mermi çekirdeği deliklerini oluşturan atışların, karşı koğuş çatıları ve/veya avlu iç cephe duvarlarındaki mazgal deliklerinden yapılmış olduğu kanaatini bildirir rapordur. 14.02.2001

Dr.BÜLENT ŞAM

Adli Tıp Uzmanı

Ayşegül CAYMAZ Ph.D.

Kimyasal Tah. İht. Dair. Uzm

Doç.Dr.BÜLENT ÜNER

Fizik İnc. İht. Dair. Uzm.

Dr.Gökhan BATUK

Adli Tıp Uzmanı

BİLEREK, İSTEYEREK PLANLI KATLİAM

Adli Tıp Bilirkişi Raporu en özet haliyle bunu söylüyordu. 19 Aralık gerçeğini tüm vahşetiyle gözler önüne seren belgelerin başında bu rapor yeraldı.

Birsen Kars'ın ambulandan indirilirkenki haykırışını bir çok insan hatırlar. *"Bizi, 6 kadını diri diri yaktılar"* diyordu Birsen. O'nun bu haykırışı aylarca görmezden gelindi. Yetmedi, katliamı yaşayanlar sayfalar dolusu anlatımlarını kamuoyuna açıkladılar. İktidar inkar etti tüm gerçekleri. Üstelik, katliamın alkışlayıcısı Tv'ler, gazeteler Birsen'in haykırışını "örgütü kastediyor" diyerek ahlaksızlığın en büyüğünü yaptılar. "Devlet yapmaz" diye köşe yazıları yazdı satılık kalemler. Bir vahşet haykırılıyordu o gün, ama sözde gerçekleri halka duyurması gereken, en azından halkın haber alma hakkı gereği dahi gerçekleri yazması gerekenler diri diri yakanların en büyük yardımcısı oldular.

Operasyonu yapanların dilindeki "Hayat kurtarma"nın ne anlama geldiği bugün çok daha çıplak. Hatırlayın o kan ve ateş gecesini. Dönüp yeniden okuyun raporu, sonra yeniden okuyun katliamı yaşayanların anlatımlarını. Gerçekler oradadır. Bu belgelere rağmen hala inkarla, yalanla, gözdağıyla gerçeklerin üzerini örtmeye çalışanlarsa, sadece birer zavallıdırlar. Tarihe katliamcı olarak çoktan geçtiler bile.

Raporda geçen bazı noktaları özetle yeniden hatırlayalım:

1- C-1 Bayanlar koğuşuna, yani 6 bayanın diri diri yakıldığı koğuşa jandarma tarafından bileerek ve isteyerek "öldürücü dozun üzerinde"

TAM 45 ADET gaz bombası atılmıştır.

2- Hem de atılan bu gaz bombalarının üzerinde, ***“Kapalı yerde kullanmayın, yeterli hava akımı olması gereklidir... Bombayı insan veya yanabilecek malzeme olmayan sahaya fırlat...”*** yazısına rağmen, kapalı yere, 27 bayan tutuklunun sıkış tıktış dolduğu küçük bir koğuşa atılmıştır. Bu bomların atılış amacı konusunda artık geriye tartışacak hiçbir şey kalmıyor: Katliam. Diri diri yakarak katliam...

3- Sadece yakmakla yetinilmemiştir. Bayanlar koğuşunun havalandırmasında bulunan kurşunlara ilişkin kalıntılar, delikler gösteriyor ki, bir yandan yakarken öte yandan kurşunlamışlardır.

4- Sadece bayanlar koğuşunda da değil, tüm C bloktaki silah atışları idare yönünden koğuşlara doğru yapılmıştır. Ek olarak da bu atışların tümü ***“yüksek kinetik enerjili silahlardan yapılmıştır”***. Bu tür silahlar ordu’nun kullandığı uzun namlulu silahlardan başkası değildir. Yani o günlerde jandarma kaynaklı, ***“çatışma çıktı, ellerinde kaleşnikof var”*** haberlerinin sadece katliamı meşru göstermek için söylenen yalanlar olduğu ve medyanın bu yalanları yaydığı ortaya çıkmıştır.

5- Katliamı yaşayan tutukluların anlatımları ile Bilirkişi heyetinin raporundaki bulgular birbirine örtüşmektedir. Erkekler koğuşu havalandırmasında (C-15 ile C-16 arası) halaya duran yüzlerce insanın tepesine bombalar, kurşunlar yağdırılması bir örnektir. Keza diri diri yakılan tutukluların gaz bombalarını etkisiz hale getirmek için gösterdikleri çaba, yanmamak için çırpınışları bilirkişi raporunda birçok ***“bommanın üzerinde havluların olması”*** diye dile getirildi. Gerçeği devrimci tutuklular 20 Aralık günü anlattılar. Katliamı yapanlarsa 19 Aralık’dan bu yana

yalan söylüyorlar.

6- Tüm suçlular gibi **DELİLLERİ YOK ETMEK İSTEMİŞLERDİR**. Bilirkişi raporu daha ilk cümlesine “*olay yerinin orjinalitesinin bozulmuş olduğu*” diyerek başlamak zorunda kalıyor. O orijinalitenin nasıl bozulduğuna ilişkin ise ileriki satırlarda bolca örneğe rastlamak mümkün oluyor. Katlettikleri, yaraladıkları tutuklarının **kanlarının bir göl** halini aldığı yerin **üzerine çimento** dökmek hangi hukukun, hangi “hayata döndürme” mantığının ürünü olabilir? Keza “onları eğiteceğiz” dedikleri tutukluların kitaplarını dökükleri kanların üzerine yığmış olmaları da eğitim anlayışının göstergesi olsa gerek! Tüm bunlara rağmen katliam gerçeğini gizlemek mümkün olmadı. Şimdi savcılar önünde katliam yapmaktan dava açmanın dışında bir suç duyurusu daha duruyor; bilerek delilleri yok etmek. Delilleri o gaz bombaları arasında yok edenlerin bugün haydi haydi yok etmek isteyeceklerini söylemeye ise gerek bile yoktur. Devletin kendi hukukunda da “delilleri yok etme ihtimali” başlı başına tutuklama gerekçesidir. İhtimal olmaktan çıkmış bir durumda hala katiller görevlerinin başında.

7- Gerek katliam sonrası açıklamalarda gerekse kitapta okuduğunuz “jandarma olay yeri tuta-nağı”nda sık sık tutukluların tüpleri alev silahına dönüştürdükleri söylenmektedir. Oysa bilirkişi raporu bu **tüplerin üzerinde çizik dahi olmadığını** belirterek katliam yapanların bir yalanını daha yüzlerine vurdu.

8- Jandarma katliamda bomba ve uzun namlulu silahların dışında saçma atan ve **birden fazla insana isabet** etme olasılığı yüksek olan **pompalı tüfek** de kullanmıştır. Bu silaha ait fişeklerden ikisi C-1 havalandırmasında bulundu. Böyle

bir silahla nasıl bir “hayata dönüş operasyonu” yapıyorlardı acaba?

Bilirkişi raporunun özet olarak sadece buraya sıraladığımız kısımları bile Bayrampaşa’daki katliam gerçeğini gözler önüne sermeye yetmektedir. Şimdi bu rapor ışığında katliamı yaşayan tutukluların anlatımlarını yeniden düşünün. Nasıl bir vahşet deryasının ortasında kaldıklarını gözlerinizin önünde canlandırın. Ve bu düzenin hukuğu işte bu en değme vahşet filmi senaristlerinin bile hayal edemeyeceği bu vahşeti yaşatanları tutuklamadı bile.

“Ne olduğu tespit edilemeyen kimyasal madde”

“... Mazgal pencerelerinden ve çatıdan açılan deliklerden ne olduğunu anlayamadığımız yanıcı sıvı hortumlarla üzerimize, koğuşun içine sıkılıyordu....” (Bayan tutukluların Eyüp Adliyesindeki ilk duruşmada okudukları savunmadan)

“... Ne olduğu tespit edilemeyen kimyasal madde”
(Bilirkişi raporundan)

“... Henüz kendimize gelmeden tavandan ve duvarlardan BEYAZ BİR TOZ attılar. Hemen arkasından her taraftan içeriye yanıcı gaz verilip, ateşe verdiler. Hepimiz saçlarımızdan, başımızdan yanmaya başladık.” (26 Aralık 2000’de bayan tutukluların basına yaptıkları açıklamadan)

“...Normal bir yangında... bir yer önce tutuşur, tutuşa tutuşa alev olur. İşte öyle değildi. Bir anda oldu alev.

Ben yandığımda elbiselerim sağlamdı. Benim sırtım, ellerim yüzüm yandı ama giyindiğim şeyler yanmadı. Kaşağım yanmamıştı. Ama vücudum yanmıştı. Çok ilginç bir şey. Yani ben tutuşmadım, alev almadım ama yandım.” (Katliamdan yanıklarla kurtulan Ebru Dinçer’in anlatımından.)

*

Kimyasal silah kullanma konusunda “deneyimli” olanlar bu anlatımlardaki “ne olduğu bilinmeyen” maddeyi hala açıklamadılar. Yoğun gaz bombası kullandıkları tartışmasız, kullandıkları özel bir silaha ait kurşunların menşeyini gizlemek için ölenlerin vücutlarını kestikleri tartışmasız, ya kullanılan kimyasal silah?

Bedeni tutuşturmadan yakan o “madde”?

Bu da ortaya çıkacaktır.

Kendi hapishanelerinde ve kanunlarına göre de can güvenlikleri kendisine ait olan tutuklu ve hükümlülere karşı kimyasal silahlar dahil her türlü silahın kullanıldığı bir operasyona hala kim “hayat kurtarma” diyebilir? Sadece faşistler.

*

Belge 5: Eyüp Savcılığı Keşif Tutanağı

JANDARMAYI YALANLAYAN BAŞKA BİR BELGE

İleriki sayfalarda okuyacağınız ‘jandarma olay yeri tutanağı’ndaki yalanları ve nedenlerini anlamak için bir başka belge olarak Eyüp Cumhuriyet Savcılığı tarafından düzenlenen tutanağı sunuyoruz:

*

Eyüp Cumhuriyet Başsavcılığı’na

Hazırlık No: 2000/21034

Keşif tutanağı

19.01.2001 günü İstanbul Adli Tıp Kurumu Başkanlığı Morg İhtisas Dairesinde Adli Tıp Uzmanı olarak çalışmakta olan Dr. Bülent Şam’ın telefonla yaptığı görüşme sonucu 19.12.2001 günü İstanbul kapalı ceza ve tutukevi C Blokunda yapılan operasyon sonucu olan olayla ilgili olarak yeni bazı incelemelerin yapılmasına gerek duyduklarını belirtmesi üzerine... İstanbul kapalı ceza ve tutukevi C bloka gelindi.

Önceki olay yeri keşfinde ortamın karanlık olması ışık ortamı olmaması, havanın kararmakta oluşu, ayrıca havanın kapalı ve karlı oluşu nedeniyle cezaevi içinde yeterli inceleme yapılamadığından, ayrıca **jandarma tarafından düzenlenen operasyon tutanağındaki iddiaların gerçeklik derecesi araştırılması** bakımından C blokun ilk şebekesinden içeriye girildi. Koridor duvarları, tavanları, girişleri, yan duvarlarda bulunan yangın ve elektirik panolarının kapakları koridordaki şebeke kapılarının üstleri incelendi. Duvarlardaki bazı mermi deliklerinin **daha önceden müdahaleye uğrayıp duvar ve sı-**

va içindeki mermi çekirdeklerinin alınmış izlenimine varıldığı, yapılan mermi çekirdeği aramasında sorumlu kalmasından orada olması gerekirken, orada bulunmaması anlaşıldı...

İnceleme sürdürüldü. Koridorun en sonunda 19. koğuş kapısı açılır kanadın önünde 7.62 milimetre çapında kovanın bulunduğu, bu da incelenmek üzere yukarı adı geçen adli tıp uzmanlarına teslim edildi...

Özelliği olan bu izler ve bulgular saptandıktan sonra yukarıda adı geçen adli tıp uzmanları ile **koridor boyunca görülen tüm mermi çekirdeği izlerinin idari kısım tarafından koridorun sonu olan 19. koğuş yönüne doğru olduğu, hiçbir mermi çekirdeği atış izinin idari bölüme doğru olmadığı dolayısıyla koridorda kendini yakarak operasyon yapan jandarmalara doğru gittiği ve kendi arkadaşları tarafından ateş edilmek sonucu vurulduğu jandarma operasyon tutanağında belirtiler bu durumun GERÇEK OLAMAYACAĞI**, çünkü biraz önce de belirtildiği gibi hükümlü ve tutukluların olduğu yerden jandarmaların giriş yaptığı ve bulunduğu idari yöne atış yapıldığına ilişkin **hiçbir belirti**, iz bulunmamasından anlaşılmıştır...

Bununla birlikte özel bir önemi düşünülerek C 14 koğuşu üst katında, koğuş girişine göre sağ taraftaki dışa bakan duvarın iç tarafının önünde bir masa latında büyük harflerle bulunan göz yaşartıcı bomba boş kutusu bulundu incelendi. Bomba kutusu üstünde, **"bombayı insan veya yanabilecek malzeme olmayan sahaya fırlat, kapalı yerde kullanmayın, yeterli hava akımı olması gerekir"** gibi uyarı yazıları olduğu görüldü.

Yukarda adları yazılı kişiler, bilirkişiler huzura alınıp kimliklerin alınmasına geçildi...

Yukarda yeminleri verilen bilirkişilere yapacakları iş belirtildi. Belirtiler incelenmesi gerekirken malzemeler teslim edildi. Yukarıda adı geçen ve açık kimlikleri be-

lirtilen uzmanlar kendi uzmanlık alanımıza göre incelemeleri yaptık, fotoğrafları çektik, gözlemde bulunduk, gerekli notlarımızı aldık, ayrıntılı raporumuzu hazırlayıp savcılığınıza göndereceğiz dediler.

İş bu tutanak tutulup birlikte imza altına alındı.

19.01.2001

C. Savcısı 24954 Cafer Koman

1. bilirkişi Dç. Dr. Bülent Üner

2. bilirkişi Ayşegül Camaz

3. bilirkişi Bülent Şam

Z katibi Çiğdem Ağdağ

Şoför Oktay Yavuz

*

Eyüp Cumhuriyet Savcılığı ve bilirkişi heyetinin tutanağı çok açık şunu söylüyor: **jandarma tuttuğu tutanakta yalan söylemiştir.**

Bu durumda bir hukukçu daha okulda okuduğu bilgiler ışığında bile şunları düşünmelidir:

1- Jandarma, söylediği yalanlarla mahkemele-ri yanıltmak istemiştir. Kendisinin vurduğu tutukluyu “arkadaşları vurdu” diyerek hem kendi suçunu örtbas etmeye çalışmış, hem de başka kişilere iftira atmıştır.

2- “Cinayet işleme” suçundan operasyona katılanların,

‘Resmi makamlara yalan söyleme’, ‘delilleri yok etme’ ve ‘iftira atma’ suçlarından tutanağı yazanların tutuklanmaları gerekir.

Savcı ve bilirkişi heyeti bu sonuçları Eyüp Cumhuriyet Başsavcılığı’na iletmışlerdir. Peki sonuç? Açığa alınan, tutuklanan bir tek katliamcı yok! Aksine alelacele katliamdan sağ kurtulan-

lara dava açıldı. Katliamcılara da bir “dava” açılacaktır. Ancak bu “dava”nın sonucun ne olacağına ilişkin çok fazla düşünmeye, beklemeye de gerek yoktur. “Devlet için kurşun sıkın”ların “elleri soğutulmayacak” ve 10 tutuklunun işkencelemlerle katledildiği Ulucanlar mahkemesinde olduğu gibi tutanaklara şu ifade (ya da benzeri) geçecektir:

“... Görevli personel verilen emir gereği görevini yerine getirmiştir. O esnada kurşunlar nereye gidiyor, hesaplamak mümkün değildir...”
(Ulucanlar mahkeme tutanaklarından)

Tüm bunlara rağmen bu tutanak katliam gerçeğinin Bilirkişi Raporu’ndan sonra ikinci kez devletin resmi belgelerine geçmesidir. Aynı zamanda bu tutanak, katliamcıların yalancı ve müfteri olduklarını da belgelenmesidir. Aksi düşünülemezdi. Onca vahşet, onca katliam yoksa nasıl gizlenebilir!

*

Şimdi bu belgelere, yaşayanların anlatımlarına rağmen bir başka resmi tutanakta gerçekler nasıl çarpıtılıyor bakalım.

İşte jandarma tarafından hazırlanan ve operasyonun nasıl geliştiğini anlatan “olay yeri tutanağı”...

Jandarma Tutanağını Okumaya Başlayanlara Not: Bu tutanak İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı ve Cezaevi Savcısı tarafından dahi imzalanmamıştır... Tutanak ay-nen aktarıldığı için ifadelerin bozukluğuna da dokunulmamıştır...

Belge 6: JANDARMA OLAY YERİ TUTANAĞI

İLGİ: a) İstanbul C.Başsavcılığının 18.12.2000 gün ve Bila sayılı emri

b) B.Paşa Kapalı C.Evi Müdürlüğünün 18.12.2000 gün ve Bila sayılı yazısı

c) B.Paşa Kapalı C.Evi Müdürlüğünün 18.12.2000 gün ve Bila sayılı yazısı

1. 19.12.2000 Günü saat 05:00'da B.Paşa Terör C.Evi C Bloкта örgütlerin baskısı ile ölüm orucuna giden ve sağlıkları bozulan terör örgütlerinin propagandasını yapmak için ölüme gönderilen ve ölüm orucuna mecbur edilen 45 ölüm orucu, 38 açlık grevindeki tutuklu ve hükümlüsünü örgüt baskısından kurtararak kendilerini tekrar sağlıklarına kavuşturmak ve tedavilerini sağlamak amacıyla B.Paşa Kapalı C.Evi Müdürlüğü ve İstanbul C.Başsavcılığının ilgi (a,b ve c) yazılı talebi üzerine Jandarma tarafından müdahale edilmiştir.

2. İlk olarak; teröristler tarafından C Blok üst malta-da bulunan ve üst koridordan girişi olan C-19 koğuşundaki (23) adli tutuklu ve hükümlüsünün rehin almalari-ni engellemek ve can güvenliklerini sağlamak için yeterli güvenlik kuvvetiyle saat 05.30'da C-19 koğuşundaki tutuklu ve hükümlüler ziyaret mahaline tahliyesi sağlanmıştır. Ayrıca C Bloktaki teröristlerin tavanı delerek çatıdan ya da C Blok malta duvarını delerek veya iş yurtlarının C Blok maltasına açılan kapıları kırarak D ve

B Bloкта bulunan adli tutuklu ve hükümlüleri rehin almalarını onları güvenlik kuvvetlerine karşı kalkan olarak kullanmalarına mani olmak ve onlara herhangi bir zarar vermelerini engellemek için çatıya B ve D Blok maltalarına ayrıca iş yurtlarının C Blok maltasına açılan kapılarının veya B ve D Blok tarafına delik açılması muhtemel duvarların B ve D Blok tarafında yeterli güvenlik kuvveti yerleştirilmiştir. Ayrıca teröristlerin koğuş zeminini delerek veya çöp taşınan ve alt koridora açılan kapıları kırarak buradan iş yurtları ve kapı altı tabir edilen bodrum çıkış kapılarından saldırmalarına mani olmak için çöp mahaline açılan kapılara yeterli güvenlik kuvveti yerleştirilmiştir.

3. Terör suçlusı olan tutuklu ve hükümlülerin gerek çatıya çıkarak, gerekse iş yurtlarına girerek B ve D Bloкта bulunan tutuklu ve hükümlülere zarar vermemesi veya rehin almalarını engelleyecek ve de iş yurtları içinde cami, spor salonu, halı atölyesi, arşiv, demir atölyesi, marangozhane, konferans (sinema) salonu vb. yerleri yakma ve tahrip etmelerine mani olmak için gerekli emniyet tedbirleri alındıktan sonra saat 05:10'da Ek-N'de bulunan metin bütün havalandırmalara ve koğuşlara megafonla okunmuş ve tutuklu ve hükümlülerin koğuşlarda bulunmaları ve güvenlik güçlerine herhangi bir tecavüzde ve direnişte bulunmamaları istenmiştir.

4. Megafonla yapılan çağrı ve uyarılara PKK mensuplarının bulunduğu C-0, C-6, C-7, C-8, C-9, C-10, C-17 ve C-18 koğuşlarındaki tutuklu ve hükümlüler itaat etmişlerdir. Saat 08:15'de C-0'daki PKK bayan tutuklu ve hükümlüler koğuş kapılarından alınarak emniyetli yerlere tahliyesi yapılmıştır. C-1 ve C-2 koğuşunda bulunan TİKKO ve DHKP-C terör örgütü mensubu bayan tutuklu ve hükümlüler, saat 06:00'da C-3, C-4, C-11, C-12'de bulunan TİKKO terör örgütü mensubu tutuklu ve hükümlüler ile C-5 koğuşunda bulunan TİKKO, MLKP terör örgütü mensubu tutuklu ve hükümlüler ve C-13,

C-14, C-15, C-16'da bulunan DHKP-C terör örgütü mensubu tutuklu ve hükümlüler çağrılara *"yaşasın ölüm orucu direnişimiz", "cesaretiniz varsa gelin alın", "kattiller, köpekler", "teslim olmayacağız", "ölene kadar savaşaacağız", "faşistlere, düşmana hesap soracağız", "kana kan"* ve benzeri sloganlar atarak koğuş kapılarına ve koridora barikat yapmaya, önceden hazırlanmış pankart, döviz ve bunlara benzer malzemeleri asmaya başlamışlar, asla **canlı teslim olmayacaklarını**, savaşacaklarını söylemişler ve bulundukları koğuşlarda ve havalandırmalarda ellerindeki **silahlarla gelişi güzel** çatılara ve koğuş camlarına ateş etmeye başlamışlardır.

Diğer koğuşlarda bulunan PKK mensubu tutuklu ve hükümlülerin koğuş kapılarından alınmasını engellemek ve müdahalede bulunan güvenlik güçlerinin C Blok maltasında hareketini durdurmak ve zaiyat vermek için C-3, C-4, C-11, C-12, C-13, C-14, C-15, C-16 koğuşlarda bulunan DHKP-C ve TİKKO terör örgütüne mensup tutuklu ve hükümlüler bulundukları koğuşların kapısından ve pencerelerinden uzun namlulu ve kısa namlulu ateşli silahlarla güvenlik güçlerine ateş açmışlar ve ellerinde bulunan dolap, masa, kağıt, daktilo gibi her türlü malzemeyle C-4, C-13 koğuşunun önünde malta tabir edilen koridorda barikat kurmuşlar ve barikatları yakmışlar yanan malzemelerin içine LPG tüpleri yerleştirmişlerdir.

Güvenlik güçleri çelik yelek, çelik başlık ve çeliş kalkanla techiz edilen ekibiyle önce yanan barikatları söndürmeye çalışmış ancak teröristlerin açtığı ateşten korunarak ilerlemeye çalışmış ancak teröristler bu ilerlemeyi durdurmak ve yanan barikatın söndürülmesini engellemek üzere ellerinde bulunan **alev makinası** haline getirdikleri LPG tüpleri ile güvenlik güçlerine saldırmış ve yakmaya çalışmıştır. Bunun üzerine teröristlere karşı güvenlik güçleri **uyarmak** ve mevcut teröristlerin tecavüzünü ortadan kaldırmak maksadıyla **havaya doğ-**

ru bir kaç el ateş açmış ve teröristlerin saldırısını savuşturmuştur.

5. Bu durumdan faydalanan güvenlik güçleri C-4 koğuşunun önündeki yanan barikatı söndürerek saat 08.20’de C-6 koğuşunda bulunan PKK mensubu tutuklu ve hükümlüleri koğuş kapısından alarak derhal tahliyesini sağlamış ve emniyetlerini sağlamışlardır.

6. C-11, C-12, C-13, C-14, C-15, C-16 koğuşlarda bulunan DHKP-C ve TİKKO terör örgütü mensupları bulundukları koğuşların kapılarından maltadaki güvenlik güçlerine ve yapılan çağrılara itaat eden ve koğuşlarda bulunan PKK mensuplarının maltaya çıkmamaları için ellerinde bulunan silahlarla, patlayıcı, yanıcı ve parlayıcı maddelerle (LPG tüpü, molotof kokteyl, zehir şişeleri ve asitik maddeler) saldırıya devam etmişler ve PTÖ (PKK terör örgütü. B.N) mensubu tutuklu ve hükümlülerin bulunduğu koğuşları yakmak ve **bu tutuklu ve hükümlüleri öldürmek için** yanar vaziyette alev makinesi haline getirdikleri LPG tüpünü C-10 koğuşuna atmışlar ancak içeride bulunan tutuklu ve hükümlülerce söndürülmüş ve durum kontrol altına alınmıştır. Bunun üzerine güvenlik güçleri saat 08:25 ile 09:00 arasında PKK mensubu tutuklu ve hükümlülerin tamamı C-7 ile C-8, C-9 ile C-10 ve C-17 ile C-18 koğuş havalandırmalarının taş duvarlarına cezaevinin dış kısmından açılan deliklerden alınarak emniyetli yerlere tahliye edilmiştir.

7. Saat 09:50’de tutuklu ve hükümlülere Ek-N’deki metin tekrar okunarak çağrıda bulunulmuş C-3, C-4, C-11, C-12, C-13, C-14, C-15, C-16 koğuşlarında bulunan DHKP-C ve TİKKO terör örgütü mensubu tutuklu ve hükümlüler bulundukları koğuşların kapılarının arkalarına barikat kurarak ellerindeki silahlarla direnme ve saldırılarına devam etmeleri üzerine güvenlik güçleri çatılardan bu koğuşların tavanlarını delerek göz yaşartıcı gaz atmak suretiyle bu teröristlerin koğuşlardan çıkarak koğuş havalandırmalarına çıkmalarını sağlamaya çalışmış

ancak söz konusu teröristler daha önceden hazırladıkları el yapımı gaz maskelerini ve el yapımı gözlükler kullanmışlar ve ellerindeki silahlarla güvenlik güçlerine saldırılarına devam etmişlerdir. Bu saldırılardan güvenlik güçleri kum torbaları ile tahkim ettiği mevziler ve kullandıkları çelik yelek, çelik başlık ve çelik kalkanlardan yararlanarak teröristlerin ateşlerinden korunmuştur.

8. Teröristlerden adının sonradan Aşur KORKMAZ olduğu anlaşılan şahıs C-11, C-12 koğuşlarının bulunduğu yerden aniden fırlayarak güvenlik kuvvetlerine doğru yönelmiş ve slogan atarak mevzilerdeki güvenlik güçlerine koşacağı anda çıkmış olduğu C-11,C-12 koğuş kapılarının önündeki barikatın olduğu yerden alev makinası haline getirilmiş bir LPG tüpü ile sözkonusu terörist **arkadaşları tarafından** alev topu olacak şekilde yakılmış ve yanmaya başlayan terörist slogan atmaya kesmiş ve güvenlik güçlerine doğru koşmaya başlamış, bunun üzerine söz konusu şahısa güvenlik güçlerince yangın söndürme cihazı ile müdahalede bulunulduğunda yanan terörist sönen tarafını dönerek yanan tarafının da söndürülmesi için güvenlik güçlerine dönmesi üzerine C-11, C-12 koğuşu istikametinden hem yanan teröriste hem de onu söndürmeye çalışan güvenlik güçlerine ateşli silahlarla ateş edilmiştir. Güvenlik güçlerince ateşe cevap verilmesi üzerine teröristlerin ateşi kesilmiş ve yanan terörist güvenlik güçlerince söndürülmeye çalışılmış ancak terörist yanarak ölmüştür.

9. DHKP-C ve TIKKO terör örgütü mensubu bayan hükümlülerin kaldığı C-1 koğuşunun kapısı arkadan barikatla kapatılmış ve açılmayacak şekilde yığınak yapılmış olduğundan söz konusu koğuşun ortak kullanılan havalandırma bahçesine açılan kapısından müdahale edilebilmesi için aynı havalandırma bahçesine kapısı olan C-2 koğuşunun maltaya açılan kapısına güvenlik güçleri tarafından yeterli kuvvetle gelinmiş ve C-2 koğuş kapısının içeriden **özel olarak yapılmış** kilit yerle-

rinden kilitlendiği ve dışarıdan açmanın ise ancak özel techizatla kapının içerideki kilidinin kırılması ya da söz konusu kapının kesilmesi ya da söz konusu koğuşa ancak duvarın kırılması ile girilebileceği anlaşılmıştır.

İçeride bulunan bayan tutuklu ve hükümlülere kapının açılmasını ve ölüm orucuna gidenlerin tıbbi tedavisi altına alınması gerektiği ayrıca kendilerine **emirlere itaat** etmeleri gerektiği, aksi takdirde suç işledikleri güvenlik güçlerince hatırlatılmış ancak içeride bulunan teröristler güvenlik güçlerine, *“15 tane insan öldü nasıl zayi olmayacak bu”, “15 insan öldü”, “15 militan yandı”, “bir o kadar daha can verilecek”, “Defolun gidin”, “Defolun”, “Katiller”, “Hesabını vereceksiniz”* şeklinde cevap vermişlerdir. Daha sonra saat 10.10’da C-1 ve C-2 koğuşunun üst kısmında **yangın çıktığı fark edilmiş** ve yangının PVC olan cam pencerelerine sirayet ettiği ve camlardan çıkan alevlerin çatıya sıçramasının an meselesi olduğu görülmesi üzerine cezaevindeki itfaiye ekiplerince dışarıdan itfaiye merdiveni ile yangına müdahale edilerek **söndürülmeye** çalışılmış ve alevler kısmen kontrol altına alınması üzerine bu sırada çatıda bulunan güvenlik güçleri alevlerin pencere kenarından gelerek çatıya ulaşmasının kesildiğini, ancak alevlerin söz konusu koğuşun C-0 koğuşunu ayıran hava boşluğuna sarktığı ve alev makinası haline getirilmiş tüplerin hortumlarına bağlanan metal borularla çatı boşluğuna verildiği, telsiz anonsu ile anlaşılmış ve yangın söndürme cihazı ile müdahale edilmiş, ancak alevler koğuşun içerisinde yataklara ve diğer yanıcı maddelere sirayet etmesi üzerine **üst koğuş tamamen** yanmıştır.

Saat 11.30’da C-2 koğuşu kapısının açılması çalışmaları devam ederken içeride bulunan bayan teröristlerce saldırı ve hakaretlerle güvenlik güçleri engellenmeye çalışılmış ve C-2 koğuşunun üst katı bayan teröristlerce yakılarak **çatıda bulunan güvenlik güçlerine zarar verilmek istenmiş**, ancak cezaevi dışında bulunan

itfaiye ile yangının çatıya sıçraması engellenmiştir.

Bunun üzerine **bayan teröristler kendilerini topluca ateşe vermişler** ancak güvenlik güçleri ve itfaiye üstün çaba göstererek yanan teröristleri söndürmüşlerdir ancak C-2 koğuşu bu sırada tamamen yanmıştır. Saat 12:50'de C-2 koğuşu kapısı güvenlik güçlerince dışarıdan metal kapının kilit kısmı kesilerek açılması üzerine kapının içeriden kilitlenmiş olduğu ve söz konusu kilitin kırıldığı anlaşılmıştır. Güvenlik kuvvetlerinin içeriye girmeleri üzerine bayan teröristler havalandırmaya toplanmış ve yaralıları tedavileri için nakli yapılmak istenirken adının sonradan **Birsen Kars** olduğu öğrenilen bayan terörist yaralıları tutarak güvenlik güçlerine saldırarak ve hakaret ederek engellemeye çalışmış ancak kendisinin de yaralı ve yanık izleri olduğu görülmüş olduğundan derhal yakalanarak ilk tedavisi için Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne gönderilmiş, ayrıca diğer bayan teröristlerin **tedavi altına alınmasını engelleme çabaları güvenlik güçlerince sona erdirilmiştir**.

Bayan teröristlerin **sayılarının eksik çıkması üzerine** koğuşlarda arama faaliyetlerine başlanmış C-2 koğuşu alt kısmındaki yemekhanede ve yanmış olan üst katındaki yemekhanede hiçbir hayat izine rastlanılmaması üzerine C-1 koğuşuna C-2 koğuşunun havalandırma bahçesine çıkan kapısından önce ortak kullanılan havalandırmaya çıkılmış, oradan C-1 koğuşu havalandırma kapısından C-1 koğuşuna girilmiştir. C-1 koğuşuna girildiğinde maltaya açılan kapının barikatla kapatıldığı ve kapının açılmaması için içeriden engeller konulduğu görülmüş, alt katta bulunan yemekhane kısmına girilmiş, içeride gözle yapılan aramada herhangi bir yaşam emaresine rastlanılmaması üzerine üst kata çıkılmak için merdivendeki barikatlar kaldırılmış ve üst kata çıkılmıştır. Üst kata çıkıldığında merdivenlerin yatak, battaniye, kağıt ve benzeri yanıcı maddelerle dolu olduğu görülmüş ve **LPG gazı kokusunun** olduğu ve halen üst ko-

ğuştan dumanların çıktığı anlaşılmıştır.

Adının sonradan **Nilüfer Alcan** olduğu öğrenilen kadın teröristin kendini yakmış ve ölmüş olduğu, kapı eşliğinde cesedinin bulunduğu görülmüş ve üst kat koğuş kapısının açılabilmesi için ceset B.Paşa Devlet Hastanesi morguna tahliye edilmiştir. Üst koğuş kapısına gelindiğinde kapının kapalı ve dışarıdan kilitli olduğu, kapının arkasında yanmış bir adet çelik soyunma dolabı olduğu görülmüş ve gerekli yangın söndürme cihazları ile techiz edilmiş şekilde dışarıdaki kapı kilidi kırılarak kapı aralanmış ve kapının arkasına yığınak olarak konan çelik dolap itilerek devrildiğinde kapı açılmış ve kapının hemen önünde vücudunun kasık üstü ve göğüs altı kısmının dışındaki her yerinin yanmış olduğu **bir ceset ve hemen üst üste bulunan dört yanmış kömürleşmiş ceset** olduğu görülmüş ve isimlerinin sonradan **Özlem Ercan, Gülser Tuzcu, Yazgülü Güder, Seyhan Doğan ve Şefinur Tezgel** olduğu öğrenilen beş (5) ceset olay yerinde adli soruşturma ve otopsi için olduğu şekli ile bırakılarak söz konusu koğuş gözle aranmasına geçilmiş ve cesetlerin hemen yanında bir adet kaynakta kullanılan yanıcı gaz tüpünün olduğu, kalorifer radyatörlerinin sökülmüş olduğu görülmüş ve içeri doğru girildiğinde koğuşta yanmış ranzaların altında iki adet LPG 12 kg'lık tüp olduğu ve koğuşun C-0 koğuş duvarına yakın köşesinde bir başka LPG 12 kg'lık tüpün olduğu ve koğuşun yatakhaneğinde 3 adet LPG 12 kg'lık tüpün ve bir adet kaynak tüpünün olduğu ve tavanın briket kısımlarının kırıldığı. Ayrıca C-0 koğuşu bölümündeki hava boşluğuna bakan duvardaki **pencerelerin açılıp kırılarak alevlerin çatıya çıkmasını sağlamak için** duvarda ve tabanda tahribat yapıldığı gözlenmesi üzerine koğuş olduğu gibi terk edilmiş ve herhangi bir tuzaklamaya karşı uzman ekiplerin kontrolüne kadar koğuş kilitlenmiştir.

10. Saat 13.30'da C-1 ve C-2 koğuşundaki tutuklu ve hükümlüler tamamı tahliyesi sağlandıktan sonra C-6

koğuşunun maltaya açılan kapısına gelindi. Bu arada daha önce megafonla yapılan anonslar tekrar edilince içeride bulunan PKK mensubu tutuklu ve hükümlüler verilen emre itaat edeceklerini söylemeleri üzerine kendilerinin maltaya açılan kapının arasındaki barikat ve engelleri kaldırıp kapıyı açmaları istenmiş, barikatı kaldıran ve kapıyı açan PKK mensubu tutuklu ve hükümlüler emniyetli bir şekilde dört'er dört'er çok süratli olarak can güvenliğini temin etmek için bulundukları yerden tahliye edilmişlerdir.

C-5'de bulunan TİKKO - MLKP terör tutuklu ve hükümlüsü ise üst koğuşu LPG tüpleriyle yakmışlar ve çatının yanarak güvenlik güçlerine zarar vermek istemişler ancak itfaiye ile güvenlik güçlerinin çabası ile yangının çatıya sıçraması engellenmiş ve kontrol altına alınmıştır. Ve kendilerine tekrar tekrar teslim olmaları ve saldırıda bulunmamaları ve direnişe son vermeleri güvenlik güçlerince ifade edilmiş, bunun üzerine malta kapısından çıkmaları durumunda diğer koğuşlarda bulunan DHKP-C ve TİKKO terör örgütü mensubu tutuklu ve hükümlülerce saldırıda bulunacaklarını ve bu nedenle malta kapısından çıkmalarının can güvenlikleri açısından doğru olmayacağını beyan etmeleri üzerine, C-5 ve C-6 koğuşunun havalandırma bahçesinin duvarına dış kısımdan delik açılarak söz konusu tutuklu ve hükümlülerin çıkması sağlanmış ve emniyet altına alınmışlardır.

11. C Blok C-11, C-12 koğuşunda bulunan TİKKO terör örgütü mensubu tutuklu ve hükümlüler gerek koğuş maltaya açılan kapılarından gerekse koğuşların pencerelerinden çatıya ve C-19 koğuşunun bulunduğu üst kat koridordaki gözetleme mazgalları ellerindeki ateşli silahlar ve diğer yanıcı parlayıcı (LPG tüpten imal edilmiş alev makinaları) aletlerle güvenlik güçlerine saldırıda bulunmuşlar ve ilk yapılan megafonlarla Ek-N'deki çağrı tekrar edildiğinde ise anonsa sloganlarla cevap vermişler ve *"Biz buradayız cesaretiniz varsa gelin alın"*,

“Yaşasın ölüm orucu direnişimiz”, “Ölene kadar savaşaacağız” v.b. sloganlarla karşılaşmış ve bu sloganları silahlı saldırıları ile destekleyip güvenlik güçlerine saldırmışlardır.

Güvenlik güçleri çatı delip göz yaşartıcı gaz atmaları üzerine teröristler önceden hazırladıkları LPG tüpleri ile C-12 üst kat kokuşu yakmışlar ve çatıdaki güvenlik güçlerine zarar vermeye çalışmışlar ancak itfaiyenin insan üstü çabaları ile yangın çatıya sıçramadan kontrol altına alınmıştır. Ancak teröristler önceden hazırladıkları el yapımı gaz maskeleri ve el yapımı gözlüklerle atılan göz yaşartıcı gazlardan etkilenmeyerek ellerindeki silahlarla direnişlerine ve saldırılarına devam etmişlerdir. Güvenlik güçleri teröristlerin açtığı gelişi güzel kontrolsüz ateşinden etkilenmemek için kum torbaları ve çelik kalkan ile **tahkim ve işgal ettikleri mevzilerde** teröristlerin ateşinden korunmuş ve kendisine açılan ve çelik kalkan, kum torbalarına ve çelik başlıklara çarpan mermilerden kurtulmak ve saldırıyı durdurmak için ateş eden teröristlere **ateşle cevap vermişlerdir**.

C-11 ve C-12'deki teröristler güvenlik güçlerinin şüphe ve kararlı tutumunu görünce iradeleri zayıflamış ve kendi aralarında tartışmaya başlamışlar ve birbirlerine hakaret etmişler ve **koğuş içinde silah sesleri** (birbirlerine ateş ettikleri) duyulmuş, bunun üzerine güvenlik güçleri tekrar çağrıda bulunmuş ve ikna olan teröristler C-11, C-12 koğuş havalandırmasının bahçe duvarına açılan delikten emniyet altına alınmıştır.

12. C-13 ve C14 koğuşunda bulunan DHKP-C terör örgütü mensubu tutuklu ve hükümlüler C-13 koğuşunun kapısının maltaya açılan kısmının hemen önünde ve maltada ellerinde bulunan her malzeme ile barikat kurmuşlar, barikatı yakmışlar yanan barikatın içine LPG 12 kg'lık tüp yerleştirmişler ve bu barikatın arkasından ve koğuş kapılarından ateşli silahlarla ateş etmişler ve ellerindeki LPG tüplerinden imal edilmiş alev cihazları,

zehirli madde dolu şişeleri atarak molotof kokteyl ile yangın çıkarmışlar ve güvenlik güçlerine zarar vermişler, maltada ilerlemesini engellemeye çalışmışlar, ayrıca diğer koşullarda bulunan ve güvenlik güçlerinin megafonla yaptığı çağrılara itaat eden PKK ve diğer terör suçlusu tutuklu ve hükümlülere ellerindeki silahlarla saldırmışlar, ancak bu saldırıları savuşturmak için güvenlik güçleri teröristleri **uyarıcı ve onlara zarar vermeyecek şekilde** koridorun üstüne doğru birkaç el ateş edilmiş ve teröristlerin yapmış olduğu ve yaktığı bariyeri söndürülmeye çalışılmış, bunun üzerine çatıda bulunan güvenlik güçlerince koşullarda bulunan saldırgan C-13, C-14 koşullarındaki terör örgütü mensubu tutuklu ve hükümlüleri tesirsiz hale getirmek ve onları koşullar havalandırmasına çıkmaya zorlamak için göz yaşartıcı gaz kullanılmış, bunun üzerine teröristler C-13, C-14 koşullarının üst katındaki yatakhaneleri yakarak güvenlik güçlerine zarar vermeye çalışmışlar, ancak itfaiye ve güvenlik güçlerinin üstün gayretleri ile söndürülmüş ve teröristler C-13,C-14 koşullarının alt katında toplanmışlar, bunun üzerine güvenlik güçleri C-13 koşullarının kapısına yaklaşmak için maltadaki barikadı söndürmeye çalışmıştır.

Bu arada koşullarda bulunan teröristler kendi aralarında tartışmış ve bir kaç el silah sesi duyulmuş daha sonra ise açılan kapının önüne çıkarak slogan atmaya başlamış ve bu sırada yine aynı koşullardan ansızın LPG tüpünden yapılmış alev cihazı ile adı geçen terörist yakılmıştır. Alev topuna dönen militana güvenlik güçlerince megafonla bağırlarak bahçenin ortasına gelmesi ve kendisinin söndürüleceği ikazında bulunulmuş ve söz konusu terörist kendisini yakan terörist arkadaşlarında söndürülmek için güvenlik güçlerinin dediğini yapmış ve güvenlik güçlerinin bütün gayretlerine rağmen söndürülen terörist bulunduğu yerden alınarak tedavisi yapılmak için alınamamıştır. Zira yanan teröristi söndürmeye çalışan güvenlik güçlerine C-13, C-14 ko-

ğuşlarındaki teröristlerce ateş edilmesi üzerine güvenlik güçleri bu mütecavizlerin ateş etmelerini engellemek ve yaktıkları arkadaşlarını kurtarabilmek için uyarıcı şekilde koğuş üstlerine ateş etmişler, ancak yukarıdaki adı geçen ve arkadaşlarınca yakılan ve adının sonradan **Fırat TAVUK** olduğu öğrenilen terörist feci şekilde ve arkadaşlarından ve güvenlik güçlerinden yardım için yalvararak can vermiştir. Söz konusu ceset adli tahkikat için otopsi yapılmak üzere bulunduğu yerde muhafaza edilmiştir.

C-13 ve C-14'deki DHKP-C terör örgütü tutuklu ve hükümlülerinden birkaçı C-13 koğuşu kapısının önündeki maltadaki barikatın güvenlik güçlerince kaldırılmasını engellemek için barikat arkasından ellerindeki ateşli silahlarla ateş etmeye başlamışlar ve bu arada diğerleri C-14 koğuş kapısında C-15 ve C-16 koğuşuna girmişlerdir. Daha sonra güvenlik güçlerince barikat kaldırılmış ve yangın söndürülmüştür. Barikat kaldırıldığında ise maltadan adlarının sonradan **Cengiz ÇALIKOPARAN, Murat ÖRDEKÇİ** ve **Ali ATEŞ** olduğu öğrenilen teröristin cesedi ile karşılaşmış bu cesetler barikat kaldırıldıktan sonra cesetlere herhangi bir zarar gelmemesi ve maltadaki geçidin açılabilmesi ve cesetlerin tahrip olmaması için derhal B.Paşa Devlet Hastanesi Morguna kaldırılmıştır.

Bunun üzerine koğuşlardaki teröristleri etkisiz hale getirmek için göz yaşartıcı gaz kullanılmış ve sabırla beklenmiş, sonuçta saatler sonra teröristlerin ellerindeki silahların mühimmatı bitince ve C-12 koğuşlarının üst katlarını yakarak örgütsel dökümanları yok ettiklerine kanaat getirince, ellerindeki silahları saklamak ve zula yerlerine koyabilmek veya yok etmek için gereken zamanı kazanmak için güvenlik güçlerine ajitasyon faaliyeti yapmışlar, ancak güvenlik güçlerinin soğukkanlı tutumu karşısında teröristler hakaretler ve küfürler etmeye başlamış, *'hesap soracaklarını'* *'Ferzan ÇiTİCİ'yi*

istediklerini’ ‘Kanla yazılan tarihlerinin intikamını kanla alacaklarını’ ‘Faşist A.B.D.’nin uşaklığını yaptıklarını’ v.b. hakaretlerle güvenlik güçlerini etkilemeye çalışmışlar, ancak güvenlik güçlerinin soğukkanlı ve **hukuka bağlı** ve kendine güvenen bir tavırla mütemadiyen megafonla yapmış olduğu çağrılar üzerine teröristler havalandırmada toplanmış ve saat 15:00’da havalandırma bahçesi duvarının dış kısmından açılan gedikten tek tek teröristler teslim alınmış, önce yaralıları ambulansla tahliye edilirken derhal kan grupları öğrenilerek gerekli kan ihtiyacını karşılamak için güvenlik güçlerindeki kan verebilecek görevliler tespit edilerek yaralıları B.Paşa Devlet Hastanesine tahliye edilmiştir.

Diğer terörist tutuklu ve hükümlüler gerekli emniyet tedbirleri alınarak emniyetli yerlere sevk edilmek üzere inzibat aletleri (kelepçe) takılmış üstleri aranmış ve topluca emniyet tedbirleri alınarak intikal ettirilmiştir. (intikal esnasında tutuklu ve hükümlülerden Ercan KARTAL ve Şadi Naci ÖZPOLAT *“Yaşasın ölüm orucu direnişimiz, faşistler, katiller, hesabını soracağız, kanla ödeyeceksiniz”* şeklinde slogan atarak götürüldükleri sırada; İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Ferzan ÇİTİCİ ile B.Paşa Kapalı Cezaevi Mümessil Savcısı Fikret ÜNALAN’ı görünce yukarıda adı geçenler başta olmak üzere yukarıda açıkça yazan sloganları daha kuvvetli atarak sinkaf etmişlerdir.

13. Güvenlik güçleri TİKKO terör örgütü mensubu tutuklu ve hükümlülerin barındırıldığı C-3 ve C-4 koğuşlarının maltaya açılan kapısına ilerlenerek gelindiğinde her iki koğuşun kapılarının içeriden kilitli ve arkalarının barikatla kapatıldığından, içeri girilmemiş ve kapıların önünde güvenlik güçlerince tedbir alınmıştır. Teröristler C-4 koğuşunu boşaltmış olduğu ve C-3 koğuşunda toplandığı tespit edilmiş, gerekli emniyet tedbirleri alındıktan sonra teröristlere EK-N’daki metin megafonla okunarak güvenlik güçlerinin vereceği emirlere itaat

edilmesi istenmiş. Ancak C-3 koğuşunun üst katından birkaç el tabancayla güvenlik güçlerine ateş edilmesi üzerine güvenlik güçleri bulundukları mevzilerde teröristlere herhangi bir **zarar vermemeye dikkat ederek** koğuşun üstüne birkaç el uyarı atışında bulunmuşlardır. Ve koğuş tavanını delerek teröristlerin havalandırma bahçesine çıkmaları için gözyaşartıcı gaz kullanmışlardır. Ancak teröristler daha önceden hazırladıkları el yapımı gaz maskeleri ve el yapımı gözlüklerle bu gazın etkisinden kendilerini korumuşlardır.

Teröristler C-3 koğuşu altında toplanarak koğuşun girişini ellerindeki ve koğuşta bulunan bütün malzemelerle barikatları iyice doldurmuşlar ve buradan güvenlik güçlerine ellerinde bulunan ateşli silahlarla ateş etmeye ve kapı önlerine yaptıkları barikatların arkasına LPG tüplerinden yaptıkları alev makinası ve kesici ve dürtücü aletlerle saldırıda bulunmuşlardır.

Ancak güvenlik güçlerinin dikkatli ve sağduyulu davranışı ile herhangi bir zaiyat vermeden ve teröristlere sadece **uyarıcı** birkaç el ateş ederek onların ellerindeki silahların mühimmatının bitmesi ve saldıramaz duruma gelinceye kadar beklenmiş, sonra saat 20:30'da barikatlar açılarak içerideki teröristler emniyetli yerlere götürülmüştür.

14. C Bloktaki koğuşların aranması ve arama sırasında herhangi bir bubi tuzağı, patlayıcı madde, zehirle hazırlanmış tuzaklar veya elektrikle hazırlanmış tuzaklardan dolayı herhangi bir zaiyat verilmemesi ve suç delillerinin, suç alet edevatlarının ele geçirilmesini gece karanlıkta sakıncalı olacağından kapıları açılan C-0, C-5, C-6, C-3, C-4 koğuşlarının kapıları tekrar kilitlenmiş ve kapıları malta koridorundan açılmayan ve içeride bulunan tutuklu ve hükümlülerin havalandırma bahçe duvarına dışarıdan açılan deliklerden alınan C-7, C-8, C-9, C-10, C-11, C-12, C-15, C-16, C-17 ve C-18 koğuşlarının bahçelerine açılan deliklerin önünde ve Cezaevi di-

şında kalan kısımlarda gerekli emniyet tedbirleri alınarak ertesi günün sabahı gün ışığından faydalanmak üzere olay mahali emniyet altına alınarak iş bu tutanak tanzimen müştereken imza altına alınmıştır.

19.12.2000

Ferzan ÇİTİCİ (İst. C. Başsavcısı)

İmzadan imtina etmiştir.

Fikret Ünalın (Cezaevi Savcısı)

İmzadan imtina etmiştir.

25530 / imza

19984 / 286 / imza

1991/235 / imza

1982/A.2259 / imza

1981/A.2177 / imza

1984/A253 / imza

*

YALAN, GERÇEK, ACZ

Jandarma tutanağı bu sözü doğrulayan bir belge olarak geçti katliam tarihine.

Öyle aciz ki, 12 insan katledilmiş, o tutanak döne döne “zarar vermemek için havaya ateş ettik” diyor.

Öyle aciz ki, kurşunlarla, bombalarla saldırdığı insanları katletmesini, “onlar da şu sloganları attılar” diyerek açıklamaya çalışıyor.

Öyle aciz ki, okuyan herkesin gözüne sokarcasına her satırında ilkelik ve kabalık sırtıyor. Ortada 12 ölüm var, ama o tutanakta bunlara ilişkin bir tek mantıklı açıklamaya rastlamıyorsunuz.

Aciz oldukları için de, bu tutanağı hazırlayanların komutanı diri diri yaktıkları belgelendikten

sonraki ilk MGK toplantısında, “*jandarmayı eleştiriyorlar, sahip çıkmalısınız*” diye iktidardan medet umuyor. Ama bu katliamcılığa kimse sahip çıkmaya cesaret edemez. Çünkü orada, zulmün en vahşi hali var; kahkahalar arasında diri diri insan yakma var. Çünkü orada, katliamı durdurmak için, arkadaşlarını kurtarmak için kendini feda eden yanan bedenlere dahi kurşun sıkın faşizm gerçeği var.

Katliamı yaşayanların anlatımları, otopsi raporları, Bilirkişi Raporu’nun ortaya çıkardığı gerçekler iktidarın açıklamalarındaki ve jandarma tutanağındaki onlarca **yalanın büyük bir gümbürtüyle çökmesine** neden oldu. Jandarma tutanağındaki bu yalanlardan sadece bir kaçını sıralamaya geçmeden önce yeniden hatırlatalım; operasyon iznini imzalayan resmi makam olan cumhuriyet başsavcısı ve cezaevi savcısı dahi jandarma tutanağına **İMZA ATMAMIŞLARDIR**.

YALAN 1: İlk yalan “uyarı” yapıldığına ilişkindir. Aksine koğuşların açıldığı koridora (malta) girer girmez yaylım ateşine başlamışlar ve o esnada maltada bulunan Erol Arıkan ayağından ve Hakan Erkal göğsünden yaralanmıştır. Bu yaralanmalar 13. koğuşun önünde gerçekleşti. Peki sözünü ettikleri “uyarıları” hiç yapmadılar mı? Yaptılar. Tam dağ komandosuna tarzında... **Önce yoğun yaylım ateşiyle baskın, sonra da “teslim ol” çağırısı...**

YALAN 2: Direnen tutukluların, teslim olan PKK davasından tutukluları rehin alacakları, ateş ettikleri, yanan tüp attıkları gibi ifadelerse, artık bayatlamış “psikolojik savaş” yalanlarından başka bir şey değildir. Bu konuda PKK’li tutukların da böyle bir açıklaması yoktur.

YALAN 3: “Teslim ol” çağrılarında DHKP-C ve

TKP(ML) davası tutuklularının slogan atarak, pankart asarak ve “*koğuşlarda ve havalandırmalarda ellerindeki **silahlarla gelişi güzel** çatılara ve koğuş camlarına ateş etmeye*” başlayarak direndiklerini söylüyor tutanak.

Slogan elbette atmışlardır. Elbette en meşru direnme haklarını kullanarak, canlarını korumak için barikat da kurmuşlardır. Bunu tutuklular anlatımlarında açık olarak ifade ediyorlar. Direniş içindeler ve saldırıya uğramışlar, ne yapmaları bekleniyordu?

Ancak yalan bundan sonra başlıyor. Mermi izlerinin duvarlarda, camlarda olmasından kaynaklı olarak, bunların tutukluların ateşi sonucu olduğu izlenimi yaratılmak isteniyor. Her tarafı kuşatılmış (jandarma kendisi de kuşatmayı ayrıntılı anlatıyor.) insanlar havalandırmaya çıkıyor ve başka yere de değil, kendi koğuşlarının camlarına ateş ediyorlar... Dünya alay eder! “*Ben böyle söylüyorum herkes inanmak zorunda*” zorbalığının mantık sınırlarını zorlamasından başka bir şey değil.

Tüm mermi atışlarının idare binası yönünden, yani jandarmanın konumlandığı yönden, **koğuşlara doğru** atıldığı bilirkişi raporunda hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde açıktır. Bunun ötesinde jandarma tutanağında üç beş satırda bir söylenen, şöyle ateş ettiler, böyle ateş ettiler, biz havaya ateş ettik laflarının hiçbir hükmü kalmamıştır. Akkise’de halkın üzerine 5 bin kurşun sıkıp sonra da “bize saldırdılar” diye raporlar alan bir jandarmanın tutanağında bu yalanlar artık herkesçe bilinir hale gelmiştir. Bilinmekle de kalmayıp, alay konusu olmuşlardır.

YALAN 4: Tutanakta sürekli olarak “tüpleri alev silahı yapıp saldırdılar” deniyor. Ancak bi-

lirkişi raporunda da belirtildiği üzere bu “alev makinası olan tüpler” bir türlü bulunamadığı gibi, bulunan tüplerde de “çizik dahi olmadığı, bir çoğunun boş olduğu” belgelenmiş durumda. Jandarma bunları sık sık tekrar ederek, kurşunlamakta, yakmakta ne kadar ‘haklı’ olduklarını, ‘kendilerini savunduklarını’ anlatmaya çalışıyor. Ancak belgeler onu külliye yalanlıyor.

YALAN 5: Aşur Korkmaz’ın katliam saldırısını protesto etmek için bedenini tutuşturmasında suçunu gizlemek isteyen saldırganlar, “arkadaşları tutuşturdu” diyerek kimsenin inanmayacağı bir yalanı tutanaklara geçiriyor. “Birbirini vurdu-lar, birbirini yaktılar” açıklamalarındaki demagog mantık jandarma tarafından da kullanılıyor. Devlet ciddiyetinin göstergesi!

Hak ve özgürlükler nedir bilmeyen, hukuku silahının namlusunun ucunda katledenler için çok sıradan, doğal bir yalan haline geliyor bunlar. Adına da “psikolojik savaş” diyorlar. Dönemin İçişleri Bakanı Sadettin Tantan resmi açıklamasında bile dile getirmişti, “*operasyonda psikolojik savaş taktikleri kullanıyoruz onun için uzuyor*” sözleriyle.

Demek katliam yapanın “psikolojik savaş”ı gerçeklerin karartılması ve geride 12 ölü bırakarak oluyormuş.

YALAN 6: C-1 bayanlar koğuşu, 6 bayanın diri diri yakıldığı koğuş. Jandarma tutanağına göre 6 kadın nasıl yandı, ne oldu hiçbir şey belli değil. O koğuşta tavanda açılan ve bilirkşi raporunda da, “bomba kalıntılarının tam altına denk geldiği” belirtilen deliklerden ne yapılmış, jandarma bunları ne amaçla açmış hiçbir şey yok. “*Arkadaşlarımız yanıyor, itfaiye hortumunu oraya sıkın*” çağrılarına neden uymadıkları, neden

koğuştaki yangını söndürmedikleri yok.

Aslında söylediği bir şey var; *“hepsi birden kendini yaktı”* diyorlar. “Birden baktık sayıları eksik” diyorlar. Uydur uydur yaz! 6 kadın çığlık-lar arasında kül olmuş, jandarma operasyonun sonunda “birden bakıp” anlamış.

Böyle bir kafanın hukuktan, insandan haberi olabilir mi? Muhalif olanlara karşı vahşette o kadar sınırsız, yalanda o kadar pervasızdır ki, tüm dünyayı ahmak yerine koyup bir tek ‘akıllı’ kendini zanneder.

Tüm bayanların özellikle başlarından yanmış olmasının açıklanması gerekli. Bu gerçeği böyle ucuz yalanlarla kimse geçiştiremez. Tavandan atılan bombalar, yangın çıkaran o özel maddelerin yaktığı bedenler açıklanmak zorundadır. “Terörist”, “kendileri yaktılar” hamasi nutuklarının ne hukukta, ne bilimsellikte en küçük bir yeri olamaz.

Gerçek olan belgelere çoktan geçti; *“üzerinde ‘insan bulunmayan yere atın’ yazan bombalardan öldürücü dozun çok üzerinde koğuşa atıldığı...”*dır.

Jandarmanın *“LPG gazı kokusu geldi”* sözleri ise adli tıp bilirkişi raporunda (aynı yer için) *“yoğun gaz bombası kokusu”* olarak düzeltilmiştir!

YALAN 7: Birsen Kars’ı, herkes 19 Aralık günü ambulandan inerken “diri diri yaktılar” seslenişleriyle tanıdı. Diri diri yaktıkları gerçeğini ilk kez o duyurdu tüm dünyaya. Bu nedenle jandarma tutanağı hazırlarken bu durumu da gözönüne almış anlaşılır. “Yaralıları kurtarmamızı engelledi” sözleri bundan dolayıdır.

İşte katliamı yapıp sonra buna uygun rapor

düzenleyenlerin yalanlarından bir kaç. İstisnasız her satırına şüphe ile bakılmalıdır. Çünkü suçluların telaşı içindedirler. Nitekim Eyüp savcılığı da inanmamış onlara ve yeniden bilirkişi heyeti incelemesi yaparak, jandarmanın yazdıklarının gerçek olamayacağını tutanağına geçirmiştir.

Belge 6: Bayrampaşa davası iddianamesi

Katledenler değil, katliamdan sağ kurtulanlar yargılanıyor

Jandarma tutanağı gerçekleri böyle çarpıtırken, bu yalanlara dayanarak, katliamdan yaralı kurtulan tutuklu ve hükümlüleri suçlayanlar da vardı. Tutukluların suçları büyüktü. Suçları vahşi katliama karşı direnmek, yanık, kurşun yaralarıyla kurtulmaktı.

Katliamcılar ellerini kollarını sallayarak dolaşırken ilk önce tutuklular hakkında dava açıldı. Önce onlar yargılanmaya başlandı. Diri diri yakıtıkları, kurşunladıkları devletin resmi belgeleriyle bile sabit olanlar tutuklanmazken, onlar hakkında tutuklama kararları çıkarıldı.

İşte Bayrampaşa katliam operasyonundan sağ kurtulan tutuklu ve hükümlüler hakkındaki iddianame, mahkemelerin, sadece ve sadece katillerin tuttuğu tutanakları esas aldığını ayan beyan ortaya koyuyor. Adli tıp belgeleri, Bilirkişi raporları, katliamı yaşayanların anlatımları tam tersini söylemesine rağmen tüm bunlar savcılık tarafından hiç dikkate alınmadı.

İddianameyi okumaya geçmeden önce basına yansıyan bir **“ziyareti”** hatırlatalım. Bu “ziyaret” iddianamenin nasıl hazırlandığına ilişkin bir fikir verecektir.

19 Aralık’da İstanbul’daki hapisanelerdeki operasyonları yöneten İl Jandarma Alay Komutanı **Albay Halil İbrahim Tüysüz**, Eyüp Cumhuriyet **Başsavcısı Özcan Şen**’i Ocak ayı ortalarında “ziyaret” etti. Gazetecilerin Albay’a sebebi ziyaretlerini sormalarına hiçbir açıklama yapmazken, başsavcının açıklaması şöyle oldu; *“Herşeyi öğrenmek zorunda değilsiniz. Olur olmaz her şeye burnunuzu sokuyorsunuz. **Bazı konular vardır ki, sizi aşar. Görüşmeyi unutsanız iyi olur**”.*

Şimdi “unutulması gereken” görüşmeyi hatırladıktan sonra hazırlanan iddianameden bir bölümü okuyalım.

BAYRAMPAŞA DAVASI İDDİANAMESİ

Dava: Eyüp 3. Asliye Ceza

Dosya Esas No: 2001-189

EYÜP CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞI

Hazırlık No: 2000/21034

Esas No: 2001/724

İddianame No: 2001/334

SANIKLAR: 1. NURSEL DEMİRDÖĞÜCÜ - Abulkadir ve Fadime kızı 1964 d.lu...

(İddianamenin bundan sonraki bölümünde toplam 167 tutuklu ve hükümlünün isimleri sayılıyor. B.N)

SUÇ: Cezaevi idaresine karşı toplu ayaklanma

SUÇ TARİHİ: 19.12.2000

Sanıklar hakkında düzenlenen hazırlık evrakı incelendi.

Yukarıda açık kimlikleri yazılı sanıkların, **yasadışı örgüt mensubu olarak** İstanbul kapalı Ceza ve tevkifevi C-blokta bulunan koğuşlarda tutuklu ve hükümlü olarak bulundukları, sanıkların kaldıkları C- Blokta (10) yıla yakın zamandan beri **arama ve denetimlerin yapılamadığı;**

F tipi cezaevlerinin açılmasının gündeme gelmesi ile sanıkların, Adalet Bakanlığı'na gönderilmek üzere verdikleri 26 ekim 2000 tarihli dilekçe ile , "F Tipi cezaevlerinin kapatılması, 3713 sayılı anti-terör yasasının bütün sonuçları ile birlikte ortadan kaldırılması, üçlü protokolün iptal edilmesi, Devlet güvenlik mahkemelerinin kaldırılması ve verilen cezaların bütün sonuçları ile birlikte ortadan kaldırılması" gibi taleplerde bulunarak 26.10. 2000 tarihinde açlık grevi ve ölüm orcuna başladıkları kendi aralarında grublandırımlar yaparak dönüşümlü olarak açlık grevlerini ve ölüm oruçlarını sürdürdükleri.

Ölüm orucunda ve açlık grevinde bulunan tutuklu ve hükümlülerin bu eylemlerini, sona erdirmek amacı ile T.B.M.M İnsan hakları Komisyonundan milletvekilleri Tunay Dikmen, Mehmet Bekaroğlu, Kamer Genç, Miraç Akdoğan, İstanbul Barosu başkanı av. Yücel Sayman, Türkiye mimarlar-mühendisler Odası Başkanı Kaya Güvenç, Türk Tabipler Birliği 2. başkanı Metin Bakalcı, gazeteci ve yazarlardan Oral Çalışlar, Yaşar Kemal, Zülgü Livaneil, Can Dündar'ın bu eylemlere katılanların temsilcileri ile koğuşlarda ve cezaevi idaresinde saatlerce görüşüp ölüm oruçlarını ve açlık grevlerini sona erdirmeye çabalarının sonuçsuz kaldığı,

Tüm ölüm orucu ve açlık grevini sürdüren sanıkların, ölüm oruçlarını ve açlık grevlerini sona erdirmek amacı ile kendilerine karşı bir operasyonun düzenleneceğini beklediklerinden, ilaçlar, vitaminler, tıbbi malzemeler,

serumlar, yiyecek, içecek gibi maddeleri ve malzemele-
ri **stokladıkları**, operasyonu düzenleyecek güvenlik güç-
lerine karşı kullanmak ve kendilerini korumak için çok
miktarda, delici kesici aletler, ok atan aletler, mızraklar,
yanıcı ve yakıcı maddeleri hazırladıkları, mutfak tüpleri-
ne ucunda metal boru bulunan hortumlar takarak **lav si-
lahı haline getirdikleri**, düzenlenecek operasyona karşı
saldırı ve savunma planları yaparak kendi aralarında iş
bölümü ve görevlendirme yaptıkları,

Tüm çabalara rağmen, sanıkların ölüm oruçlarını ve
açlık grevlerini devam ettirdikleri, muayene ve tedaviyi
kabul etmedikleri, ilerleyen günlerde ölümlerin meydana
gelebileceği intimalini gözönüne alan cezaevi idaresi-
ninin 18.12.2000 tarihinde, İstanbul Cumhuriyet baş-
savcılığına bir yazı yazarak, Adalet Bakanlığı Ceza ve
Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nün 31.12.1997 tarih ve
25-167 sayılı genelgesi ile Adalet, İçişleri ve Sağlık Ba-
kanlıkları arasında düzenlene 06 Ocak 2000 tarihli pro-
tokolün 19. maddesi uyarınca İl Jandarma Komutanlı-
ğı'ndan yardım talebinde bulunulması için olur veril-
mesi istendiği, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı
18.12.2000 tarihli cevabı yazısı ile istenilen talep uygun
görölmüş ve cezaevi idaresinin 18.12.2000 tarihli üst
yazısı ile İstanbul İl Jandarma Komutanlığı'na yazılan
talep ve olur yazılarının iletiliği ve yardım istendiği,

Sanıkların kaldıkları C-bloktaki koşullarda sürdürü-
len ölüm oruçlarını ve açlık grevlerini sona erdirmek
üzere, İstanbul İl Jandarma Komutanlığı'na bağlı gü-
venlik güçlerince 19.12.2000 günü sabahı saat (05.00)
de müdahalenin başlatıldığı, emniyet görevinde bulu-
nan birliklerin cezaevi çevresinde, çatı kısmında, iş yur-
tlarında ve (D) Bloklarda bulunan tutuklu ve hükümlü-
lerin gerekli emniyet tedbirlerinin alındığı, emniyet ted-
birleri alındıktan sonra, C-bloкта bulunan hükümlü ve
tutuklulara karşı önceden hazırlanan teslim ol çağrısı
megafonlarla okunduğu, yapılan çağrı üzerine, C-O, C-

6,7,8,9,10,17 ve 18. koğuşlarda bulunan P.K.K örgütüne mensup tutuklu ve hükümlülerin bahçe duvarlarından açılan deliklerinden tek tek dışarı alındığı, ayrıca C-5 koğuşunda bulunan TİKKO/MLKP örgütüne mensup (15) tutuklu ve hükümlünün de yapılan çağrılara olumlu cevap vererek açılan deliklerden dışarıya alındıkları,

Diğer koğuşlarda kalan DHKP/C ve TİKKO örgütü mensubu olan tutuklu ve hükümlülerin çağrılara alırmayarak çeşitli sloganlar atarak direnişte bulundukları, yatakhane koğuşlarında **yangınlar çıkarıldığı, ateşli silahlarla ateş ettikleri**, koğuş kapılarına ve koridora bariyerler kurdukları, daha önceden hazırladıkları delici, kesici, yanıcı, yakıcı alet ve maddelerle direnişlerini tüm çağrılara rağmen devam ettirdikleri, güvenlik güçlerinin de, direnen sanıklara karşı çeşitli gaz bombası ve ateşli silahlar kullanarak, sanıkların eylemlerini sona erdirmeye çalıştığı, operasyonun (14) saat sürdüğü ve sanıkların eylemlerinin güvenlik güçlerince, aynı günün akşamı, saat 19.00 sıralarında tamamen sona erdirildiği, operasyon sırasında (12) tutuklu ve hükümlünün öldüğü, (55) civarında tutuklu ve hükümlünün de yaralandığı, (operasyona katılan güvenlik güçleri hakkında ve ölenler ile yaralılar yönünden Cumhuriyet başsavcılığımızın 2000/21030 Hz. sayısı ile ayrıca soruşturma yapılmaktadır.)

(...)

C-Blokta, delillerin tesbiti ve değerlendirilmesinin yapılması için, İstanbul Adli Tıp kurumunda görevli, dört uzman **bilirkişi** olarak görevlendirilmiş, C-Blokta yaptıkları incelemeler ve topladıkları delilleri, dosyadaki bilgi ve belgelerden de faydalanarak, yaptıkları değerlendirmeler sonucu **raporlarını ibraz ettikleri** anlaşılmıştır.

Sanıkların alınan savunmalarında suçlamayı kabul etmedikleri, olayın asıl mağduru ve tanığı olduklarını

beyan ettikleri **her ne kadar görülmüş ise de**, toplanan delillerin değerlendirilmesi mahkemeye ait olmak üzere, sanıkların Cezaevi İdaresine karşı silahla toplu isyan suçunu işlemekten eylemlerine uyan, T.C.K.nun 64/1 maddesi delaletiyle aynı kanunun 304/1. bendinin, 1,2,3 ve 4. fıkraları uyarınca ayrı ayrı cezalandırılmaları, emanette kayıtlı silahların ve aletlerin T.C.K.nun 36/1 maddesi uyarınca zapt ve müsaderesine, karar verilmesi kamu adına talep ve iddia olunur.

27.02.2001

Ali DEMİR (20921) / Cumhuriyet Savcısı

*

1- İddianameyi hazırlayan savcı daha ilk girişte “*yasadışı örgüt mensubu olarak*” diyerek, halen davaları devam eden yüzlerce tutukluyu da peşinen “suçlu” ilan ediyor. Böyle başlayınca da gerisi elbette bu bakış açısıyla hazırlanıyor. İlaçlar, serumlar dahi tutukluların operasyona karşı nasıl hazırlandıklarına delil olarak gösteriliyor. Yanmış, kurşunlanmış insanların anlattıklarına, tanıklıklarına rağmen hiç kaale bile almıyor.

2- İddianamede operasyonun gelişimi ile ilgili anlatımlar, jandarma tutanağının başka kelimelerle (büyük oranda aynı ifadelerle) tekrar edilmesinden başka bir şey olmadığı hemen okuyanların gözüne çarpacak şekilde sırtmaktadır.

Oysa bir hukukçu böyle bir olayda gerçeğin ne olduğunu araştırır, belgelere bakar, ifadelere bakar, olay yerinde inceleme yapar, ‘taraf’ durumundaki jandarmanın anlatımlarını tek başına esas almaz. Savcı bu genel hukuk kurallarını da hi pervasızca çiğnemektedir.

3- İddianamede, Adli Tıp Bilirkişi raporundan

söz ediliyor, ancak bu raporda belgelenen gerçekler hiç dikkate alınmıyor. Bilime, delile, hukuka dayanan değil, katliamcıyı korumaya yönelik bir bakış açısıyla yazılan bir iddianame çıkarıyor önümüze. Örneğin bilirkişi raporu, **“tüm silah atışlarının idare tarafından koğuşlara doğru yapıldığını”** söylüyor, yani jandarmanın taradığını anlatıyor. Ek olarak ikinci kez Eyüp Adliyesinde görevli bir başka savcının başında bulunduğu bir bilirkişi heyeti daha incelemesinde bunu teyit ediyor. Ama buna rağmen iddianame tutukluların ateş ettiğini tekrarlıyor. **Dayandığı tek “belge”** ise, operasyonu yapanların hazırladığı tutanak.

Onyıllardır katliamlar, infazlar yapanlar işte böyle iddianamelerle aklanıyorlar. Ulucanlar’ın katilleri işte bu ‘hukuk’ tarafından aklanıyor, Buca, Ümraniye, Diyarbakır hapishane katliamları, Gazi katliamı sanıkları işte böyle “elleri soğumadan” işlerine devam ediyorlar.

Hukuk, adalet böyle yok ediliyor.

ÜMRANIYE HAPİSHANESİ

Saldırıda binlerce gaz bombasının yanısıra zehirli gaz püskürten sırt tüplerinde taşınan silahlar, Skorsky helikopteri kullanıldı. Jandarma depolarında gaz bombası tükendi, Ankara Emniyet Müdürlüğü Bayrampaşa ve Ümraniye'deki saldırılarda kullanılmak üzere 400 adet gaz bombası gönderdi.

Operasyon 83 saat sürdü.

SONUÇ: Beş tutuklu katledildi, yüzlercesi yaralandı ve F tiplerine sevk edildiler.

Katledilen tutuklular:

Ahmet İbili

Ercan Polat

Umut Gedik

Alp Ata Akçayöz

Rıza Poyraz

Ümraniye hapishanesi katliam operasyonunun en uzun sürdüğü yer oldu. Tam 83 saat boyunca zehir fışkıran gaz tüplerinden, tutukluların üzerine atılan gaz bombalarından nazi gaz odaları yaratıldı.

Öyle yoğun gaz bombası kullanıldı ki, ordu'nun operasyon timlerinde, jandarmada bir tek gaz bombası kalmadı, polisten (Ankara Emniyeti) takviye bomba aldılar. Yalanlarla dolu jandarma tutanağında tek doğru söyledikleri de buydu; **“yoğun olarak”** kullandılar gazları. O gazların insanları zehirleyeceğini bileerek attılar. Gaz bombalarının üzerinde **“insan bulunmayan yere atınız”** yazısını okudukları halde yüzlerce insanı daracık yere sıkıştırdıklarında da attılar bu bombaları. Yarattıkları gaz odasında Umut Gedik zehirlenerek öldü.

Binlerce kurşun yağdırdılar. 5 tutuklu bir asker, jandarmanın kurşunlarıyla vuruldu. Ahmet İbili saldırıyı durdurmak, arkadaşlarını kurtarmak, katliamı protesto etmek için bedenini ateşe verdiğinde yanan bedenine kurşunlar yağdırdılar. Otopsi raporunda çoğu başından olmak üzere, tam 8 kurşun çıktı yanan bedeninden. Böyle bir vahşetti yaşanan.

Tanıkların, yaşayanların anlatımları, belgeler katliam gerçeğini ortaya koyarken jandarma düzenlediği tutanakta sanki kimseyi öldürmemişler gibi, sanki gaz odalarını yaratan onlar değilmiş gibi kendilerini aklamaya çalıştılar. Yalanlar öyle açıktı ki, cezaevi savcısı, ce-

zaevi müdürü ve gardiyanlar dahi jandarmanın düzenlediği bu tutanağa **imza atmadılar.**

Operasyonu düzenleyenler suçlarını çok iyi biliyordu. Bunun için de **tüm suçlular gibi** delilleri yok etmek istediler. Bilirkişi raporuyla bu gerçek belgelendi. Operasyonda kullandıkları bombaları, mermi kovanlarını toplayıp götürdüler. Binlerce mermi ve bombanın direk öldürme amaçlı özel silahların kullanıldığı ortaya çıkmasını istediler.

İşte yaşayanların dilinden, belgelerden, **gerçekler** ve jandarmanın tutanağından **yanlar...**

YAŞAYANLARIN DİLİNDEN 4 UZUN VAHŞET GÜNÜ

Katliamı yaşayan tutukluların kimisi halen F tiplerindeler. Hücrelerde, tecrit altında direnişlerini sürdürüyorlar. Kimisi de tahliye edildi. Bu bölümde, F tiplerinden gelen mektuplardan, mahkemelere yansıyan ifadelerden ve kimi yayınlarda tahliye olanlarla yapılan röportajlardan derlediğimiz Ümraniye’de yanibaşlarında arkadaşlarının ölümünü görenlerin anlatımlarına yer veriyoruz.

Mehmet Akdemir Anlatıyor:

***“Aynı Nazi toplama kamplarının
gaz odaları gibiydi”***

Bu anlatım, Yaşadığımız Vatan dergisinin 23 Temmuz 2001 tarihli, 100. sayısında yer almıştır.

4 uzun gün, 4 uzun gece... Bir cümle ile özetlemek gerekirse eğer, cehennemden çıktık. Sabaha karşı saat 4:30 gibiydi.

Yoğun patlama sesleri arasında uyandık... Alalacele elbiselerimizi giyinip koridora, oradan ana koridora çıktık. Gözgözü görmüyor, kulakları sağır edencesine silah atışları, bomba patlamasını andıran sesler geliyordu. Maltada insanlar bir oraya bir buraya koşuyor... Yaralananlar 3-4 kişinin ellerinde taşınıyordu. Atılan **gaz bombalarından** herkes etkileniyor, öksürenler, bir ke-

nara çöküp midesini boşaltanlar, bulduğu bir bez parçasını ıslatarak gazın etkisini kırmaya çalışanlar, bir yandan da atılan kurşunlardan etkilenmemek için kurşunların geldiği yöne doğru dolapları dikenler...

Her şey bir ana-baba gününü andırıyordu.

Operasyona başlamadan önce “Teslim olun” veya “Dışarı çıkın” duyurusu yapılmadı. 4. güne kadar, operasyonu yapanlardan tek ses işitmedik. Onların yönünden duyduğumuz **tek ses** tüfek ve bomba sesleri oldu. İlk anda pekçok insan yaralandı. İnsanlar kurşunlardan korunmak ve gazlardan etkilenmemek için bir koğuştan diğerine geçerken çatılardan açılan kurşunlarla vuruldular. En ağır yaralananlar, o ilk kurşun yağmuru sırasında oldu. **Ercan Polat, Rıza Poyraz, Mızrap Ateş**’in yaraları tehlikeli bölgelerdeydi. Nitekim Ercan Polat, kalbinin olduğu bölgeye aldığı kurşunla kısa bir süre sonra yaşamını yitirdi.

Operasyona son verilmesi için, herkesin yaşamını kurtarmak için Ölüm Orucu 1. Ekip direnişçilerinden DHKP-C davası tutuklusunu **Ahmet İbili** üst kat maltaya çıkarak, kendini feda etti ve üzerine döktüğü yanıcı maddeleri tutuşturarak yürüdü. Askerler, maltanın iki ucundan karşılıklı ateş ettiler. Hem Ahmet’i hem de birbirlerini vurdular.

Yetmedi döktükleri kan, devam ettiler ateş etmeye ve E Blok tarafından çatıları kırarak, tavanları delerek koğuşları önce gaz bombaları ile doldurmaya ve sonrasında yakmaya başladılar... **Koğuşlar yanıyordu** ve tüm hapishane bir de bu yangınlardan kaynaklı olarak dumana boğulmuştu.

Yaralılardan Rıza Poyraz ciğerine saplanan kurşundan dolayı zor nefes alıyordu. Ama onca gaza, dumana rağmen iradesini zorlayarak yaşamaya çalışıyordu. Yine Mızrap Ateş de bacağından vurulmuştu ve sürekli kan kaybediyordu. Bir ara 20’nin üzerinde yaralı vardı. Elle-

ri parçalanın, kolundan, göğsünden vurulan, sırtı-göğsü, bacakları saçma mermilerinden delik-deşik olmuş insanlar, sargılarıyla sanki Sahra Hastanesine dönmüş koğuşta oturuyorlardı. Bir ara o koğuşu da kurşun yağmuruna tuttular. Hızla yaralıların yeri değiştirildi.

Askerler bu şekilde yaka-yıka, duvarları-tavanları dele dele, C Blok'un olduğu yere doğru sürekli ateş ederek, gaz bombası ile etrafı gaza boğarak, boşalttıkları koğuşu yakarak ilerliyorlardı. Bulunduğumuz yerde durulmaz hale gelince, konferans salonu olarak tabir edilen yere doğru çekildik. Orası geniş bir yerdı ve havadardı. Giriş kapısını da kapattık. Son gelenler bir koğuşun daha yandığını ve o koğuşta iki kişinin daha olduğunu söylediler. Bunlar MLKP davasından tutuklu (Sonradan öğrendiğimize göre) kendi arkadaşları tarafından hain-ajan ilan edilen Haydar Akbaba ve Muharrem Buldukoğlu isimli kişilerdi. Konferans salonu tıka basa doluydu. Yeni yaralananlara müdahale yapılıyor-du, elbette olanaklar el verdiğince... Rıza Poyraz yine zor nefes alıyor, ama gözleri sürekli yaşam isteğiyle gü-lüyordu. Arada, *"merak etmeyin benim bir şeyim yok"* diyordu. Yoldaşları onca vahşetin ortasında birde kendisiyle uğraşmasınlar diye... Diğer yaralılar da kedilerini taşıyanlara yük olmamaya çalışıyor, zorlansalar da kendi başlarına yürümeye çalışıyorlardı.

Konferans salonunun çatısına bir kompresör taşımışlardı, asker yığmışlardı. Bir süre sonra çatıyı ve tavanı delmeye başladılar. Hemen hazırlık yapıldı ve daha önce tutsaklar tarafından delinen duvardan bayanların kaldığı son bölüme, dış duvara en yakın olan son bölüme geçmeye başladık.

Konferans salonunda da kalanlar vardı. Açılan delikten çok yoğun şekilde gaz bombası atmaya başladılar. Öyle fazlaydı ki atılan gaz bombası, hapishanenin en geniş en havadar yeri kısa sürede durulmayacak hale geldi. Gaz bombalarını etkisiz hale getirmeyelim diye

ayrıca ateş ediyorlardı, yaylım ateşi şeklindeydi.

Gece yarısına doğruydı, konferans salonu tamamen kuşatılmıştı. İkiye bölünüp, bir kısmımız yaralıların bir bölümü ve direnişçilerle birlikte alt katta yemekhane bölümüne, diğer kısmımız yatakhane bölümüne girip kapıları kapattık. Artık bekliyorduk. Hemen hepimizde ***"Artık burası son nokta öleceksek hepimiz burada öleceğiz"*** düşüncesi hakimdi.

3. günün sonuydu artık. Gece yarısı yukarıda kalanlardan slogan ve marş sesleri geliyordu. Bir de havalandırmaya yayılan yoğun bir duman. Öyle yoğun bir duman vardı ki, biz alt katta olduğumuz halde duman pencereden içeri giriyor ve nefes almamızı güçleştiriyordu. Sanki bir vantilatörle özellikle yönlendiriliyor-muş gibi. Üst kattakiler, Ölüm Orucu direnişçilerinin isimlerini tek tek sayıp ***"YOLDAŞLAR SİZLERİ ÇOK SEVİYORUZ"*** diye haykırdılar. Direnişçiler de onlara cevap verdiler; ***"YOLDAŞLAR. BİZLER DE SİZLERİ SEVİYORUZ. HEM DE ÖLESİYE!..."***

Bir süre sonra üst kattakilerin sesi hiç gelmez oldu. Sanki bir ölüm sessizliği kaplamıştı üst katı. Beklemeye devam ediyorduk ki, bir megafon sesi duyuldu. ***"Teslim olun", "size birşey yapmak istemiyoruz", "Biz ka-deşiz"*** diyen, metalik ve ruhsuz, duygusuz bir ses. Elindeki metni tekrar edip duruyordu. Sanki üç gündür insanların üzerine kurşun sıkan, gaz bombaları atan, koğuşları yakan onlar değilmiş gibi.

"Birşey yapmak istemeyenleri" televizyonda izlemiştik iki gün önce, Bayrampaşa'da bayanlar koğuşunda yaptıklarını, ambulansın kapısında haykıran yüzü-gözü, elleri yanık içerisindeki kadın tutsak söylemişti; ***"Biz diri diri yaktılar."***

Sabaha karşı, üst kattakiler bizim oduğumuz alt kata gelip, yukarıyı boşaltmışlardı... Hemen içeri aldık onları. Çoğunun gözleri görmüyor, yüzleri simsiyahtı...

Üst kattekileri vahşice yakıp, dumandan boğmaya çalışmışlardı... Bir çoğu orada bayılmış, nefes alamaz duruma gelmişler. Koşuş tam bir cehenneme çevrilmiş... Bundan dolayı bizim seslenişlerimize cevap veremiyorlarmış... **“Çok sıcaktı, yanıyorduk, duvarlar yanıyordu...”** diyorlardı...

Çok kalabalık olmuştuk. Sedyelerdeki yaralılar ve direnişçiler dışında hepimiz ayakta tıkiş tıkiş duruyorduk. Yaklaşık olarak ikiyüzün üzerinde insan 50-60 metreka-relik bir alana sıkışmıştık.

Bu arada geceyarısından beri duvarlar deliniyordu. Sanki, sırtımızı yasladığımız duvar deliniyormuş gibi geliyordu... Öyleki; Burdur’daki Veli Saçılık’ın kolunu koparan kepçe, bir süre sonra duvardan içeri girecekmiş hissi yaratıyordu...

Kimisi kriz geçiriyor, ellerini-kollarını çırpıyor, kimi boğazını tutuyor iki eliyle

Sabah 09:00 gibi bu kez bulunduğumuz yerin tavanı delinmeye başlanmıştı. Bir kompresör (küçük hilti diye tabir ediliyormuş) tepemizde delik açıyordu... Yaklaşık 15-20 cm çapında bir delik açtılar... Kırılan betonun parçaları üstümüze düşüyordu... 1 saat içinde aynı delikten 8 tane açtılar üstümüzdeki tavanda. Deliklerin açılması işlemi bitince, son kez bağırdı megafondaki kuru ses: “Teslim olun”, “Size bir şey yapmayacağız”.

Dün gece de aynı şeyleri söylemişlerdi ama, üst kat-taki arkadaşlarımızı yakmaya ve boğmaya çalışmışlardı... Birden bir sessizlik oldu... Dış duvarları delen kepçe ve kompresör sustu...

15-20 saniye sonra üstümüzde açılan 8 delikten **gaz püskürtmeye** başladılar. Kirli yeşil ve sarı karışımı bir renkte deliklerden aşağıya doğru, sanki hortumlardan fışkırtılıyormuş gibi. Ardından havalandırmaya bakan pencerelerden de **gaz bombaları** gelmeye başladı... Tutup atmak, saymak mümkün değildi. Deliklerden sıkılan

gaz saç diplerimizden ayak parmak uçlarımıza kadar yakıyordu bizi... “Biber Gazı” dedikleri bu olsa gerekti... Nefes aldığımda boğazımdan mideme kadar aynı yanmayı hissettim... Bir ara geriye dönüp baktım... **Tablo korkunçtu...** Aynı Nazi Toplama Kamplarının “Gaz Odaları”nda olduğu gibi, tavandan ölüm kusan gazlar püs-kürüyor, insanlar birbirlerinin üstüne düşmüş... Kimisi kriz geçiriyor, ellerini-kollarını çırpıyor, kimi boğazını tutuyor iki eliyle, kimi kendinden geçmiş, anlamsız sözler haykırıyor... Tam bir vahşet görüntüsü yani...

Ömrüm boyunca unutamayacağım bir görüntüydü bu... Demek böyle yakıyor, böyle boğuyor, böyle katlediyorlardı... Ne için? Kim için?

Artık ayakta durabilecek hal kalmayınca son gücümle dışarıya çıktık. İlk çıkan grubun içinde **Alp Ata Akçayöz** de vardı. Benim önümdeki grubun içindeydi. Ben onlardan sonra dışarı çıktığımda Ata’yı yerde ve kendinden geçmek üzereyken buldum... Ayağından tutup çekmeye çalıştım. O sırada kasığındaki yarayı gördüm. Bacağı sanki kırılmış, kasığı da yırtılmış gibiydi... Tek başıma taşıyamayınca, üç arkadaş birlikte askerlerin açtığı delikten dışarı çıkardık Ata’yı... Hastaneye yetiştirsinler istedik... Ancak özellikle ağır davranıyorlardı... Bu anın görüntüleri operasyonu yapanların ellerinde vardır.

Sonra dışarıya çıkabilenleri, cop-tekme, dipçik darbeleri altında yerlerde sürükleyerek, idare bloklarına götürüp, oradaki odalarda dövdükten sonra idarenin “infaz havalandırması” olarak tabir ettiği havalandırmada, yüzüstü suya yatırıp, ellerimizi arkadan kelepçeleyp, 1 saat öylece beklettiler... Hemen hepimiz kusuyorduk... Kimimiz baygın, kendinden geçmişti. Ölü gibi yatıyordu... Muhtemelen **Umut Gedik** de aynı durumdayken o gaz odasında yaşamını yitirmişti...

Sonra ringlere bindirilip işkenceler içinde Kandıra F Tipi’ne götürüldük. Kandıra’ya girişte ellerine beyaz doktor eldiveni takmış, askerler, astsubaylar, uzman

çavuşlar ve gardiyanların arasında saatlerce ellerimiz arkadan bileklere oturmuş şekilde bekletildikten sonra ring aracından indirilip, yerde sürüklenerek bir odaya sokulduk... Coplarla her yanımıza vurarak yere çökertildik. Elbiselerimiz zorla üzerimizden çıkarıldı. Yine yumruk-tekme darbeleri altında traş makinesi ile saçlarımız yolunarak traş edildik... O halde iken fotoğraflarımız çekildi. Alınıp, konulduğumuz her yeni odada aynı işkenceler tekrar ediyordu... Askerler bitirdiğinde bu kez gardiyanlar başladılar ve bir doktor, bir de hemşirenin bulunduğu revirde bulduk kendimizi... Üzerimizdeki yara-bere, iz tespiti yapıp hücreye konuldum...

Öylece yatağa uzandım kaldım, taa ki sabahleyin sayım için içeri giren gardiyanların bizi (üç kişiydik) yataklarımızdan zorla kaldırıp yine tekme-tokat aşağı indiren kadar..."

Ecevit Alişan Şanlı Anlatıyor:

"Ölüm Orucunda olan bizlerin ve yaralıların üzerine gaz bombası yağdı"

Ölüm Orucundayken Avukatlarına yazdı bu mektubu. Zorla tıbbi müdahale sonucu hafızası yok edilerek sakat bırakıldı ve tahliye edildi.

19 Aralık sabaha karşı aynı koşuşta bir arada kaldığımız 15 Ölüm oruçcusu uyandırıldık. Operasyon olduğunu söylüyorlardı. Zaten silah sesleri, bomba sesleri, iş makinası sesleri var olan durumu anlamaya yetiyordu...

Biz C-9 yemekhanesine indiğimizde bayan ölüm oruçcuları da gelmişti. Arkadaşlar tüm ölüm orucu direnişçilerini şimdilik hapishanenin kurşun, gaz bombası vb. gelmeyen yerine toplamışlardı. Peki devletin can güvenliğinde olduğu söylenen -ki öyledir- bizler bu kur-

şunlu bombalı, duvar yıkmalı, tazyikli sulu “hayat kurtarma” operasyonuna karşı ne yapabilirdik? Ne yaptık?

Öncelikle biz ölüm orucunda olanlar Adalet Bakanlığı’nın “*zorla, örgüt baskısıyla ölüm orucuna sokuluyorlar*” açıklamalarına ve olabilecek operasyona karşı ölüm oruçcuları olarak böyle birşey istemediğimizi, eğer böyle bir şeyi zorla yapmaya kalktıklarında da kendimizi yakacağımızı söylemiştik. Ve bu içerikte bir dilekçeyi ölüm oruçcuları olarak altını imzalayıp bakanlığa göndermiş, kamuoyuna açıklamıştık. İçimizden ölüm oruçcusu **Ahmet İbili** arkadaşımız kendini yakmak için gönüllü çıktı. Ümraniye hapishanesinin üst ara maltasına çıkarak, “*operasyonun durdurulması ve daha fazla insanın ölmemesi için kendini feda edeceğini*” söyledi. Maltanın iki ucunda askerler olduğu için burayı seçip askerlerin gözü önünde kendini yaktı. Bu sırada maltanın iki ucunda bulunan askerler de kendini maltanın ortasında tutuşturan Ahmet İbili yoldaşımıza panikle ateş açmaya başladılar. Ümraniye’de vurulan asker burada karşılıklı ateş sonucu, yine askerlerce vurulmuş, ölmüştür.

Diğer arkadaşlarımız ise ilk önce ölüm orucunda olan bizleri sonra kendilerini bu kıyımdan, kurşundan, gazdan, sudan korumak için barikat kuruyor, ıslak havluları kullanıyor, en modern denilebilecek silahları sapanlarla ve demir sopalarla direniyorlardı.

İlk gün ve gecesi sürekli yaralılar geliyor. Yaralanan arkadaşları da bizlerin bulunduğu daha ‘güvenli’ yere eldeki sağlık malzemeleriyle, dışarıda sağlık işlerinden anlayan, öğrenci, hemşire sağlıkçı arkadaşlar yardımcı olmaya çalışıyor, ilgileniyorlar. Yine ölüm orucu 3. ekipte olan **Mızrap Ateş** adlı arkadaşımız yaralanmış. Daha sonra hastanede ayağı kesilmiştir. Mızrap 4 gün boyunca yaralı kalmıştır operasyonun içinde. ‘Ölüm oruçcularını kurtaracak’ olanlar kimseyi seçmiyor. Vuruyor, öldürüyor, sakat bırakıyordu.

Operasyonun ikinci günü olması gerekiyor. Bizim ve

yaralıların toplu kaldığı C-9'un tavanını delmeye başladılar ve deldikleri yerden **ölüm orucunda olan bizlerin ve yaralıların üzerine gaz bombası yağdırmaya başladılar**. Arkadaşlar bir yandan bizleri ve yaralıları oradan kucaklarında, omuzlarında, sırtlarında yine şimdilik sakin olan bayanlar koğuşuna taşıdılar. Bir yandan da atılan gaz bombalarına engel olmaya çalışıyorlardı. **Ercan Polat** adlı arkadaşımız burada askerlerce vurularak öldürüldü.

Artık hapishanenin koğuşlarının çoğunda insanın durması mümkün olmadığından hapishanedeki tüm siyasi tutuklular ikiye bölünerek bir kısmı C-3 koğuşuna, kalanı da konferans salonuna ve bayanlar koğuşuna toplanmışlardı. Ölüm orucunda olan bizler ve yaralıların çoğu konferans salonu ve bayanlar koğuşuna daha önce getirilmişti. Yanımızdaki ağır yaralı arkadaşlardan **Mehmet Doğan** (*bir gözünü kaybetti*). **Bülent Özdemir** (*iç organları parçalandı*) **Rıza Poyraz** ağır yaralıydı. (*Hastanede öldü*) Daha bir çok insan...

Şimdi de konferans salonunun çatısını delip içeri kurşun, ses, gaz bombasını 150'ye yakın insanın üzerine yağdırmaya başladılar. Artık korunacak gidecek yerimiz de kalmadı. Konferanstan sonra bizlerin bulunduğu koğuşun tavanını delmeye başladılar. Arkadaşlar bizleri koğuşun alt katına bayanlar koğuşunun yemekhanesine indirdiler. Kendileri de yan taraftaki ikinci bir küçük koğuşa sıkıştılar. Ümraniye'deki son gecemizi bu şekilde geçirecektik.

Gece boyunca sürekli saldırı devam etti. Üst katta kalan arkadaşların kapılarındaki barikatı askerler ateşe verirken, bir yandan da camlardan kurşun, gaz bombası atıyor, su sıkıyorlardı. Arkadaşların çoğu komaya giriyordu. Yaralılar sayıklamaya başlıyor, daha da fenalıyor. Bayılanlar, gözleri kapananlar, sıcağın bunalanlar, yani gece tam bir cehennemi yaşıyorlar. Alt katta olan bizler onlara göre daha şanslıyız. Geceyi sadece tazyikli suyla geçiriyoruz.

Cuma sabahı yukarıdaki arkadaşlar aşağı geldi, havasız, susuz halleri perişan vaziyette. Hepimiz bayanlar koğuşunun küçük yemekhanesine sıkışıyoruz. Yaralıları koyacak yer yok, ayakta sıkışarak zor sığıyor insanlar. Akşam üzerine doğru oranın da tavanını delmeye başladılar. Bu sefer arkadaşlarımız ölüm orucunda olanları ve ağır iki yaralıyı bayanların yemek pişirdiği küçük mut-fak kısmına aldılar. İçeri gaz bombaları yağmaya başladı. Bizim bulunduğumuz yere camdan atıyorlar. İçeride durmanın koşulu kalmıyor. Topluca barikatı açıp dışarı çıkacağız. Öyle yapıyoruz. Yine arkadaşlar en sona bizleri bıraktılar. Arkadaşlarımız biz ölüm orucunda olanları operasyonun sonuna kadar gözü gibi korudular. Bu dışarı çıkış sırasında yine askerin ateş açması sonucu **Alp Ata Akçayüz** öldü.

Topluca dışarı çıktık... Küfür ve dayak altında Kandı-ra F Tipi hapishanesine geldik. Araçtan alıp önce asker arıyor, saçları sakalı sıfıra vuruyor parmak izi ve kayıt yapıyor. Fotoğraf ve vidoya çekiyorlar. Sonra gardiyan ve doktorların bulunduğu başka bir bölüme alıyorlar. Burada eldivenli ve **maskeli** (çoğu böyleydi zaten) gardiyanlar. Soyarak arama dayatıyor. Kabul etmedim. Zorla yırtarak üstümdekileri çıkardılar. Doktor ölüm orucunda olduğumu kayıt etti. Ve ardından kolum arkaya bükülerek, çömeltilerek bir gardiyan tarafından şimdiki kaldığım hücreye atıldım.

Şimdi bütün bunlar biz ölüm orucundakileri "hayata döndürmek" için mi yapıldı?"

Asuman Özcan Anlatıyor: **"Ey insanlar neredesiniz?"**

O gece bizim 1. ve 2. ekip bir "gece" yaptılar. "Gay-bana gece" adı. Ne demek? Bela geceler, ne belalı bir gece olacağını bilmeden. 60. güne giriyorduk artık. Ve

insanlarımızın çok değil 10 gün içinde düşeceğini düşünüyorduk. Gırgır şamata en yanığından türküler. Sonra yattık, ama daha dalmadık bile. Dışarıda bir hareketlilik biri sarsıyor omuzumdan “*Asuman Abla bir şeyler oluyor*” kalkıyorum, hepimiz pijamalıyız. Birden kurşun sesleri doldu koridora.

Her yer nasıl mı? **Sadece kurşun ve bomba sesleri duyuluyor.** Tak... tak... güm...

Televizyonları açtık. Yanıyor her yer. Her yer bomba kurşun yağmurları altında. Ve hayatımıza dair ne varsa yaktık içimiz yanarak. O dört gün boyunca en çok hangi duyguyu yaşadık biliyor musunuz? Sevdiklerimizin bizden önce ölüyor, bizim seyrediyor olmamızın, elimizin ekranı delip oraya ulaşamamasının çaresizliğini.

Birsen televizyonda “*Bizi diri diri yaktılar*” diye haykırırken yandık en çok. Ankara’da Hülya kendini yakmak için parmaklıkların ötesinden seslenirken, Berri’nin yanıp kavrulduğunu öğrendiğimizde. Adım adım yandık. Bartın, Bayrampaşa, Çankırı Ceyhan Uşak... Ey insanlar neredesiniz? Yakıyorlar sevdiklerimizi. Yanıyor yüzlerce insan... Ama en çok niye önce bizi değil. Hadi gelin. Daha fazla bombayla, kurşunla gelin, bizi ayırmayın sevdiklerimizden...

Her taramada biri yığıldı sessizce

Üç gün hem tüm sevdiklerimizi izledik, hem dövüş-tük. Birbirimizi koruyarak, siper olarak. Helikopterlerle bombalarla, makinalılarla geldiler. Olamaz denilecek birşey ama her yanı deliniyor hapishanenin. Her gedikten kurşun geliyor. Biri burada düşüyor. Biri şurada. Öyle sessiz düşüyor ki düşen. Kimseye haykırmıyor.

Bir kurşun az. Bacak, kol hafif. Ciğerleri delinmiş Rıza’nın, “ıh” demiyor. Derin dipsiz kuyular gibi gözleri. Nasılsın Rıza? “İyi” anlamında kapıyor gözlerini, ama biliyoruz iyi değil. İzdırıp çekiyor. Yine de ses çıkarmıyor. Tam dört gün son ana kadar onca bombaya

gaza, ateşe, açlığa, susuzluğa "ıh" demedi Rıza.. Oradan oraya kimi zaman sırtta taşındı, sesi çıkmadı.

Her taramada biri yığıldı sessizce. C-8'in üst katı, alt katı yaralılarla doldu taşıdı. Koğuş koğuş işgal ettiler hapishaneyi. Önce duvarlar oyuluyor, üstten çatılar deliniyor. Yaylım ateş açıyorlar... kim giderse direnişçilerin kapısına. Bomba atılmasını engellemeye çalışırken vuruldu **Ercan**. Onu konferans salonuna taşıdık. C-8, C-9'un orası bombalardan, püskürtülen gazlardan simsiyah. Göz gözü görmüyor. Koridora girmek mümkün değil. Öksürenler, zehirlenenler. Yaralı bir ordu gibi. Ercan'ı alından öptük. Gülümsüyordu. Elleri zafer işareti şeklinde katılmış.

Ve konferans yanmaya başladı. En son bizim koğuşa çekildik. Ve o koğuş tam 24 saat yakıldı her yerinden. Çatılar, koridorlar, duvarlar... yandı yandı yandı.

Ateş gibi sıcak her yer ve gazlar püskürtülüyor üstü müze. Düşüyor herkes birer birer. Ölüm ve yaşamın o ince çizgisinde düş olup düşüyor herkes birer birer.

Yangında halaya duralım 200 kişi. Üst katta yaklaşık bu kadarız. Beynimiz, bedenimiz kavruluyor milim milim. Ve alçak bir ses, "*hadi çıkın*". Kurşun yağmurları pencerelerde, içerisi zehirli gaz. Bir nefeslik oksijen yok.

Yanıyoruz, sıcak, havasızlık, susuzluk, düşüyoruz birer birer, çatılardan yere düşen kuşlar misali. Düşeni kucaklıyor biri göğsüne yatırıyor. Şarkıdaki gibi,

*"başını omzuma yasla
gövdemde taşıyayım seni,
gövdem gövdene can olsun."*

Can oluyor herkes birbirine.

"Kalkma vurulacaksın!"

O yangının ortasında bir yerde iplerim koptu benim de. Nerede, nasıl olduğunu farketmeden. Gidiyorum,

ben gidiyorum sevdiklerimin yanına. Daldım, daldım loş bir karanlığa, gerçek-hayal, her şey birbirine karıştı. Gitme diyor bir ses. "Gitme kal daha değil". Sesin sahibini görmüyorum, gözlerim kapanmış. Gitmeliyim işim var. Kafam yarım bıraktığım dört gün önce yarım bıraktığım 60. gün yazısında. Gözümün önünde satırlar uçuyor. 10. sayfadayım ve yazmam gerekir daha. Diyeceğim ki *'üç gün var, üç gün sonra ölecekler. İzin vermemen ölmelerine'*. Gitmem lazım. Gidemezsin diyor çığlık çığlık *"gidemezsin, yanacaksın gidersen"*... Neden ki! Niye yanayım. Of cehennem gibi sıcak burası. Ellerimi tutuyor yumuşacık bir el. Bir el alnımda geziniyor. Bir ses *"uyan", "Hayır uyanmayacağım, öleceğim yangın olacağım. Onurumla çekip gideceğim bu dünyadan"* ve bir can kavgası yaşanıyor bulunduğumuz yerde. Uzaklardan sesler duyuyorum. Başka bir dünyadan gelir gibi. *"Ümit, Fevzi, Meryem..."* Düşenlere sesleniyorlar *"Ölmeğin arkadaşlar. Kalkma vurulacaksın..."*

Tam 24 saat ölümle hayat arasında gidip geldik. Biri serum damlatıyor dudaklarıma, *"hadi kendine gel."* Biri *"su"* diye inliyor yanımda. İnleyen kim, niye inliyor? Ölen kim? Yaşayan kim? Biz ölmedik mi hep birlikte?

Yangın, tazyikli su, kurşunlar, gece sabaha, sabah öğlene döndü. Yangın söndü. Çatılar delinmeye başladı yeniden. Duvarlar oyuluyor. Biri uzun simsiyah koridora itti, biri elimden tutup çekti, biri sırtına aldı çocuk gibi. *"İndir beni vurulacaksın."* *"Olmaz vurulursak birlikte."* *"Hayır indir, hiç değilse bir kişi vurulmuş olur."* İndiriyor. Öyle genç ki, beni taşıırken vurulmasına razı gelmiyor yüreğim. *"Hayır bırakma elimi, seni ben geçireceğim şuradaki kapıdan"*, diyor. İniyoruz birlikte. Biri uzanıp alıyor içeri, sımsıkı sarılıyor. *"İyisin ya?"* Ya bu duygular nasıl dile gelebilir.

Hepimiz perişanız, yanmışız zehirlenmişiz, kapkara görünüyoruz, sıırıslıkımız... Kimimiz yarı çıplak, ölme-yelim diye çıkarılmış üstümüzdekiler.

"Bir battaniye verin." Sarıyorlar bizi battaniyelere.

"Kaban bulun." Üstündekini çıkarıp giydiriyorlar. Bir eşofman pantolon bulup üstümüzü değiştiriyor. Sımsıkı sarılıyor kollar. *"Yaslan bana dinlen biraz."*

Her yer karanlık. Bir el uzanıyor yüzüme. *"Hadi top-la biraz kendini. Hadi sana biraz temiz hava bulalım."* Kollarımdan sürüklüyor koca bir deliğin ağzına. Duvarlar oyulmuş boydan boya. Karşıda namlular. Bir kol gerilmiş üstüme. *"Şöyle gel vurulma, çek havayı içine."* *"Vurulacaksın şimdi"* diyorum. Sonra kaldırıp pencerenin dibine oturtuyor başkası.

Hepimiz ölmediyse orada, bu yüzden ölmedik. Ayaktakiler düşenlere kol kanat gerdiği, canlarına can oldukları için.

Son bombalar yağıyor üzerimize. O nasıl bir dehşet. Elektrik akımına tutulmuş gibi kıvranıyor insanlar ve yanmaya başladılar sıkılan gazlarla. Dünya karardı bir daha. Bir el saçlarımda. *"Gözünü aç, bizden önce gitmek yok."* Sarılmış bir çift kol. Bir bez yakmış, tutuyor burun deliklerime.

Osman ve Hasan başucumda, birinci ekipteler. Kendilerini bırakmışlar bizimle ilgileniyorlar. *"Gitme"* diyor Osman, *"bu ne acele"*. Kendime geliyorum birden. Dünya birden aydınlanıyor. Ah Osman, ne desem. Sarılmak geliyor elimden sadece. Bir başka direnişçi Zeynep, Ümüş'ü kucaklamış basıyor bağrına. Nefes alamıyor Ümüş, gidiyor. Hayır şimdi değil ne olur gitme...

Fısıflarımı dayıyorum ağzına. Hadi bir nefes, sarılıyorum başına, sarılıyoruz birbirimize... Ellerimiz birbirinin içinde avuç avuç kenetlendik. İşte bu saldırıda **nefesini verdi Umut'umuz.**

Hadi çıkıyoruz. Yorgun ve muzaffer bir ordu gibi.

"Hoşgeldin ölüm buyur otur". Ölümüne yürüyoruz, kol kola sarmaş dolaş. Biri yapışıyor omuzuma sım sıkı ku-

caklıyor. Kendimi bir montun içinde buluyorum. Herkes birbirine böyle kenetleniyor.

Çıktık ölüme. Etrafımız namlular, şaşkın bakıyor. Türkülerimiz patlıyor havada.

“Koparın şunları birbirinden”!

Hayır asla! Sımsıkı sarılıyor yanımdaki.

Sarıldık birer birer.

Ve koparıldık birer birer.

Yumruklar tekmeler, ama başımız dimdik.

Bunların dışında da onlarca tutuklu yaşadıklarını anlattı. Bombalar, kurşunlar altında 4 gün kaldılar. Zehirli gazlarla boğuldu yanıbaşındaki arkadaşı, kimisi kurşunlandı. Gözleriyle gördüler, yaşadılar katliamı... Anlatımlardan kesitler sunuyoruz...

Filmlerdeki gibi, ama gerçek

“... Her taraftan insanı deli eden bir gaz atılıyordu. İnanın müthiş bir şey. İnsan o gazın etkisiyle kendini adeta kaybediyor. Sadece gaz mı? Bir yandan da bombalar atılıyor, bombalar. Ve silahlarla ateş açılıyor. Üstümüzde çok alçaktan helikopterler uçuyor. Yani **resmen savaş yeri** gibi. Filmlerdeki gibi, ama gerçek.

Atılan gazdan bayılanlar, bağırانlar, kendini kaybedenler var. Sanırım bu gaz tek bir çeşit değil. Bir kaç çeşit. Biber gazı, sinir gazı ve bir de karabulut gibi çöken... Ve bu çökme esnasında göz gözü görmüyor. Böyle müthiş bir şey. Yine bombalardan ve sıkılan kurşunlardan, yani öyle tek tek değil. Otomatik tüfeklerle sıkıyorlardı. Bunlarda bir çok arkadaş yara aldı. O da yara-

lıların hepsi kamuoyuna yansımadı. Yani bacağını kaybedenler, gözünü kaybedenler, parmaklarını kaybedenler, hepsi de adına “hayata dönüş” operasyonu denilen bu operasyonda oldu.

Alt kat küçük bir yer. Artık gidecek yer yok. Burası son durak. Üst katı 6-7 yerden deliyorlar. Ve birden gazlar sıkılıyor. Bomba atılıyor. O müthiş gaz... Yine göz gözü görmüyor. İnsanın vücudu resmen yanıyor. Kavrulduğunu hissediyorsun ve istem dışı bağırarak geliyor içinden. Bağırınlar, çağırınlar, müthiş bir ses ve müthiş çığlıklar. Kulaklarında sesler zonkluyor. Gazdan kaynaklı beynin zonkluyor. Ne kadar geçti bilmiyorum. Ama uzun bir süre vücut kavruluyor. Ve birileri ‘hadi çıkın çıkın’ diyor.” (Seyit Veyis Boyraz)

*

Ortalıkta kan birikintileri olmuştu

“Bu satırları kaleme alırken Ölüm Orucunun 129. günündeyim. Ümraniye’deki operasyonu anlatırken belki birçok ayrıntıyı anlatamayacağım.

C-8’de 1. Ekipten 15 direnişçi kalıyorduk. Saldırı olunca C-9’un altında bize tahsis edilen yere geçtik. C-9’un altına geçmeden önce, C-8 ve C-9 koridoru arasında ilaçlarımız vardı. Ve oraya yaralıları taşınmaya başlanmıştı. Orada 10’a yakın arkadaşım yaralanmıştı. Ağırıklı olarak **pompalı tüfek** ateşi sonucu saçma yemişlerdi. Vücutları harita gibi olmuştu. Surattan başlayarak vücudun her yerine onlarca saçma tanesi isabet etmişti. Ortalıkta kan birikintileri olmuştu. Biz C-9’un altına geçtikten sonra daha yoğun silah sesleri duymaya başladık. Kimi kez G-3 mermisinden çıkan seri mermi sesleri, kimi kez ses bombaları ve gaz bombaları...

Bir süre sonra çatılar delinmeye başlandı. Biz de bulunduğumuz koğuşun bu şekilde delinmesi sonucu yoğun gaza maruz kaldık. ...

Sabaha doğru artık bulunduğumuz bayanlar koğu-

şunun altı hıncahınç doluydu ve oranın da tavanından delmeye başladılar. Açılan 7-8 delikten önce gaz bombaları ve peşinden yoğun gaz sıkıldı. İnsanlar durulamaz hale gelen bu son yerden dışarı çıktılar. **(Ali Rıza Demir)**

* A. Rıza Demir tahliye edildikten sonra direnişi sürdürdü ve 27 Eylül 2001'de, **direnişin 343'üncü günü şehit düştü.**

*

Gözlerimizin önünde öylece cansız yatıyordu

"... Rıza Poyraz'ı aşağı indiriyorduk. Bu sıra Ercan Polat da tavandan açılan deliklerin altında duruyordu. Çabuk aşağı inmemizi söylüyor, her an yukarıdan ateş açabilirler diyordu. Bizler Rıza'yı alt kata indirip yukarı çıkıyorduk ki, bu ara yukarıdan yoğun silah sesleri gelmeye başladı. Ve Ercan'ın olduğu yerde yoğun bir toz kalktı ve Ercan olduğu yere yıkıldı. Biz belli süre oraya yaşamadık. O ise bizim gözlerimizin önünde öylece cansız bir şekilde yatıyordu..." **(Ali Murat Balık)**

*

Nazilerin Krematoryumları gibi...

"... Elektrikler kesilmiş sadece üzerimize ateş edenlerin projektörlerinin ışığı vardı. Bu durumda bir çok arkadaşım yaralandı. Benim tanık olduklarım; Rıza Poyraz, Mızrap Ateş, Yunus Bolukoç, Serdar Salman, Aslan Bahar, İbrahim Erler, Mehmet Doğan isimli tutuklulardır. Özellikle Rıza Poyraz kendisinin ve diğer tutukluların can güvenliğini sağlamaya çalışırken vurulmuş ve daha sonra hastanede ölmüştür...

İlerleyen saatlerde... Öyle ki yüzlerce insan nefes alamaz duruma gelerek boğulma aşamasına geldi. Adeta Nazilerin krematoryumları gibi bir ortam yaratıldı.... Geçtiğimiz her koğuşun üst duvarları matkaplarla delinip, genişletilerek üzerimize kurşun sıkılmaya, gaz

bombası atılmaya devam edildi. Bu sırada Ercan Polat arkadaşım vurularak öldürüldü. Ercan Polat C-8 ve C-9 koğuşları arasındaki koridorda yukarıdaki deliğe doğru ateş etmemelerini söylerken aynı yerden açılan ateş sonucu katledildi...

Dışarı çıktığımızda jandarmalar tarafından Ümraniye Hapishanesi idare binasının en üst katına çıkarılarak işkenceden geçirildim..." (Ümit İlter'in suç duyurusu)

*

Av tüfekleriyle ateş ediyorlardı

"... 19 Aralık gecesi beni ve Erol Araç'ı uyku tutmadı. Birer sigara içmek için gece 5.00 civarları, koğuştan koğuşa geçerken maltayı kullanıyoruz. Maltadaki gardiyanlar yavaş yavaş çekildiler ve hatta bize "iyi geceler" dediler, biz de iyi geceler demeye kalmadan içeriye jandarmalar saldırdılar, daha içeri girmeden rast gele ateş etmeye başladılar. Kendimizi korumak için orada bulunan masa, dolap gibi eşyaları kapıya yığdık. Bu sefer de av tüfekleriyle ateş ediyorlardı ve onlarca kişi kafa ve gözlerinden vuruldu..." (Ufuk Keskin)

Katliam tanığı gardiyan Yıldız Ercan:

"Bir ülkeyle savaş gider gibi hazırlık"

Yıldız Ercan 19-22 Aralık günlerinde Ümraniye hapishanesinde infaz koruma memuru yani bir gardiyandı. Yaşadıklarından, tanık olduklarından sonra istifa ederek yurtdışına çıktı. Gördüklerini, katliamı Avrupa Parlamentosu'nda düzenlenen basın toplantısında, röportajlarda anlattı. Bu röportajlardan biri de 16 Haziran 2001 tarihli Yaşadığımız Vatan dergisinin 95. sayısında yayınlandı...

"Ümraniye E Tipi cezaevinde infaz ve toruma memu-

ru olarak 925 sicil numarası ile görev yapmaktaydım.

19 Aralık gecesi görevdeydim. Bizim bulunduğumuz bayanlar koğuşunun ana kapısı büyük bir gürültü ve hızla vurularak bayan personel dışarı çağırıldı. Dışarı çıktığımızda bütün erkek personelin cezaevinin dışına çıkarılmış olduğunu, robokoplu, silahlı askerlerin cezaevinin içine girmiş olduğunu gördüm. Bu esnada bir bayan personelin içeride kalmış olmasına rağmen askerler, **herhangi bir uyarı** ya da 'teslim ol' çağırısı yapmadan koğuşlara doğru ateş ederek içeri girdiler.

Bizler bu arada tamamıyla cezaevinin dışına konulduk. Bu arada silah sesleri, bomba sesleri sürekli artmaya başladı. Bulunduğumuz odadan hiçbir yere ayrılamıyorduk. Çünkü odanın kapısına 4 tane silahlı adam yerleştirilmişti. Tuvalet dahi gitmemize izin verilmiyordu. Operasyonlarda olanlara ya da kullanılan silahlara tanık olmamız istenmiyor olabilirdi.

Cezaevi müdürünün müdahalesiyle saat 14.00'te cezaevinden ayrıldım. 21 Aralık günü tekrar gündüz saat 08:00'da göreve döndüm. Akşam saat 19:00'a kadar görevdeydim.

O gün de operasyon devam ediyordu. Cezaevinin bir çok yerinden, özellikle koğuşların ve havalandırma-
ların bulunduğu noktalardan dumanlar, alevler yükseliyordu. Silah, bomba sesleri ilk güne oranla artmıştı. Cezaevinin dış duvarları birçok yerinden iş makineleri ile yıkılmıştı. İtfaiye araçları sürekli girip çıkıyordu. Bir sürü iş makinası (kepçe, dozer gibi) araçlar girdi. Zaten operasyonların başladığı gün yaklaşık 30-40 adet ambulans bekletiliyordu.

Bunun dışında bir sürü sivil ve resmi polis arabası ve askeri araç da vardı. Burada tanık olduğum, ismini dahi bilmediğim **ağır silahlar**, cezaevinin ana duvarlarından içeriye giriş yaptı. Bunların tarifini yapmak istiyorum: Uzun bir askeri aracın üzerine yerleştirilmiş 2

ayrı silah. Bunlar tek kişinin kullanamayacağı ağır silah olarak tabir edilen silahlardı. Öndeki silah bir top atan silaha benziyordu. Yaklaşık 1,5 metre boyunda bir namlusu vardı. Ana gövde de aşağı yukarı 1,70 metre boyundaydı. İkinci silah ise 3 ayrı bölümden oluşan topa benzeyen namlusu daha ince ve uzun olan bir silahtı.

Bunların dışında cezaevinin avlusunda bir vincin ucunda asılı olarak gördüğüm bir silah daha vardı. Dış yüzü cam ya da mika gibi saydamdı. İçinde mutfak tüplerine benzeyen ama tam mutfak tüpü de değil, bir tüp vardı. Bu cezaevinin çatısında duruyordu. Bu silahın bende bıraktığı izlenim bir kimyasal silah olabileceğiydi.

22 Aralık günü 20.00'de yeniden göreve geldim. Operasyon ve erkek tutukluların sevkleri bitmişti.

Bayan tutuklu ve hükümlüler dış nizamiye dediğimiz binada arama ve sevk işlemleri için bekletiliyordu. Binaya ilk girişimizde dayanılması çok güç ağır gaz kokusu ile karşılaştım. Gözlerim, tenim yanmaya başladı. Sürekli gözlerim ve burnum akıyordu. Bayan tutukluların durumu genel görünüş olarak kötü bir haldeydi. Bir çoğu gazın etkisinden gözünü açamıyordu.

Sevk işlemi biten bayanlar 4 askerin arasından dövülerek cezaevi aracı dediğimiz ring arabalarına götürülüyorlardı. Aracın arkasına bir torba ya da eşya atılır gibi atılıyorlardı. Aracın arkasında bulunan 7 tane asker aynı şekilde döverek ve işkence ederek aracın iç kısmına koyuyorlardı. Bütün bayanlar bu işlemde geçtiler. Biz hep birlikte Kartal Özel Tip Cezaevine gittik.

O gece sabaha kadar bayan tutuklu ve hükümlülerin cezaevine kabul işlemleri ve sağlık muayenelerini yaptırıp odalarına yerleştirdik. Sağlık muayenelerinde biz zat bulundum. Gördüğüm manzara ürkütücü ve korkunçtu:

Sema..., sağ kasığında şarapnel parçası. *Ayça Ömer*, burundan çenenin altına kadar inen bombalardan kay-

naklı sulu yara. *Remziye* ... burun ve dudakta kanama ve yırtılma... *Muhabbet Kurt*, sol dizinden bileğe kadar yanık. *Ganime Bozlu*, her iki bacakta yanıklar. *Muhlise*... sol göz tamamen kanlı ve mor. *Sanyol Yücel*, sağ bacağına dizinin altında büyük bir yanık.

Yanmışlardı ama bu yanan yerlere denk gelen **elbisesleri yanmamıştı**. Böyle bir yanma hiç görmemiştim. Bende kimyasal madde yanığı izlenimi uyandırdı.

Bunun dışında tüm bayanların vucutları tamamiyle morarmıştı.

Ben Kartal Özel Tıp Cezaevinde 22 Aralık 2000 tarihinden 26 Nisan 2001 tarihine kadar infaz ve koruma memuru olarak görev yaptım. Görevde olduğum süre içerisinde 3 kez Şişli Etfal hastanesine kaldırılmış ölüm orucunda olan bayanların yanına gittim. Bu süreç içerisinde de iğrenç şeylere tanık oldum.

Fare zehiri kadın

Bunlardan en çarpıcı olanları, ölüm orucunu zorla müdahale sonucu bırakmış bir bayan tutukluya çorba hazırlarken (diyet yemeği verilmediği için) uzman askerin "**Fare zehiri veya böcek ilacı varsa çorbaya kadın**" demesi.

Bir diğeri yine ölüm orucunda olan Yıldız Gemicioğlu'nun bilincini kaybetmesi üzerine müdahale edildi. Bilinci tekrar geldiğinde tedaviyi reddetti. Sorumlu doktor, "Eğer o tansiyon ölçtürmeyi tedavi olarak kabul ediyorsa, tedaviyi reddediyorsa onun odasına girmeyeceksiniz, hiçbir ihtiyacını karşılamayacaksınız. Kendi haline bırakacaksınız. O zaman sizin yaptığınız herşey de bir tedavidir" diye beni uyarmıştı. Doktorun ismine bakmak istedim ama YAKALARINDAKİ İSİMLERİ TAMAMIYLA ÇIKARMIŞLARDI. Ölüm oruçlarıyla ilgilenmeyenlerde isim vardı, bu doktorda yoktu.

Doktorun tedavi olarak gördüğü şeyler ölüm orucunun 180'inci gününde bir taraftan diğer tarafa döneme-

yecek duruma gelmiş insanların ağızlarını çalkalamaları için su vermek veya vücutlarına kolanyalı mendil koymak ya da altlarının değişimini yapmaktı. Nasıl olurdu bir doktor insani olarak yapılan bu şeyleri tedavi olarak görebilir? Nasıl hipokrat yemini etmiş bir doktordur çok şaşırdım...

Bunun dışında bayanlar tek tek odalara yerleştirilmişti. Her odada onlarla birlikte bir de asker yatıyordu ve hiç dışarı çıkmıyordu. Bu arada kapılarda da bir asker bekliyordu. Biz hastanenin 6'ncı katında olmamıza rağmen bu uygulamalar yapılmıyordu. Ayrıca kamera çekimleri sivil polislerin orada olması bana göre olmaması gereken uygulamalardı.

Bayanların refakatçıları olmadığı için ben ve bir kaç hemşire ihtiyaçlarını karşılıyorduk. Bir keresinde bir bayan ölüm oruçcusunun saçını yıkarken birden içeri asker girdi ve kameraya çekmeye başladı. Çok şaşırdım. Doğal olarak bayanın üst tarafını çıkarmışız saçını yıkamak için. Böyle bir ortamda neyin çekimini yapıyorlardı?

Operasyondan 15-20 gün önce cezaevine sivil bir takım insanlar geldi

Operasyon öncesinde bir şey dikkatimi çekmişti. Operasyondan 15-20 gün önce cezaevine sivil bir takım insanlar geldi. Bunların cezaevini boyamak amacıyla geldiği söylenmişti. Ama nedense o insanlar Cezaevi 1'inci müdürü tarafından gezdirildi. Çatılara kadar çıktılar. Genelde bu tür işlemleri 2'inci müdürler halleder.

Ümraniye operasyonunda yaklaşık içerde 3000 dışarda 1000-1500'e yakın asker, polis ve sivil polis vardı. Yukarıda anlattığım silahlarla birlikte askeri gücü de düşünürsek devlet "hayata dönüş" operasyonuna değerli bir ülkeyle savaşa gider gibi hazırlık yapmıştı.

*Kendileri, kendilerinin doktoru oldular. Hani medyada ‘bakın ilaçları, serumları da var’ diyerek suç aleti diye gösterdikleri, kı-sıtlı tıbbi malzemelerle bomba, kurşun yaralarını tedavi etmeye çalıştılar. İşte tıp öğrencisi olarak bu tedavileri yapanlardan **Ahmet Aslan**’ın Avukatına yazdığı mektup.*

“Sağlıkçı”nın tanıklığı

“... İşin ciddiyetini birkaç saat sonra anlayacaktık. Belki o kadar süre geçmemişti ki, bomba ve silah sesleri yükselmeye başladı. Ben operasyon boyunca herhangi şarapnel ya da kurşun yarası almadım. Fakat kurşun ve şarapnellerin vücuduma saplanmaması bir şans olarak değerlendirilebilir ancak. Çünkü yaralananların haddi hesabı yoktu.

Koğuşun sağlıkçısıydım. Yaralanmadığımı belirtmiştim ama en çok yaralıyla karşılaşan da bendim. O kadar çok yaralı geliyordu ki, bunların pansuman ve tedavisi için benim dışımda dört beş arkadaş gece gündüz çalışmak zorunda kaldık.

İlk gelen yaralılar biraz hafif yaralılarıydı. Şarapnel diyemeyeceğimiz ama çok sayıda saçmaların oluşturduğu yaralardı. Zaman ilerledikçe yaralıların sayısı arttı. Aynı oranda yaraların ciddiyeti de arttı. Şarapnel ve kurşun yaralanmasıydı karşılaştıklarımız.

Hapishanenin neresinde, ne olup bittiğini bilmiyordum. Ama gördüklerim hiç de iyi şeyler yaşanmadığının resmiydi. Operasyon boyunca en fazla yaralıyı ilk gün verdik.

İLK GÜN itibariyle yaralananların listesi hatırladığım kadarıyla şöyleydi.

İbrahim Erler: Parmaklarına isabet eden bir kurşun sağ ve sol elin işaret parmaklarını tamamen koparmış-

tı. Diğer bir parmağının kemiği olduğu gibi görölüyordu. Kanama son güne kadar sürdü.

Mızrap Ateş: Sağ bacağıının diz üstünden kurşun yarası almıştı. Kurşun derin bir oyuk açmıştı. Çok kan kaybetti. Daha sonra gazeteden o bacağıının kesildiğini öğrendim.

Deniz Kurt: Her iki kolunda da dört beş santimetre uzunluğunda derin oyuklar vardı. Kurşun yarasıydı.

Rasim Öztaş: Sağ bacağın kalça hizasından kurşun girip çıkmıştı.

Serdar Salman: Sağ üst kolda kurşun yaralanması. Kurşun kolundaydı, kendi imkanlarımızla çıkarttık.

Bu isimlerin dışında çok sayıda arkadaşımız yürüye-meyecek durumda (şarapnel) yaralıydılar. İlk gün kısım olarak C-8 koğuşu yatakhaneindeydik. Çatıya çıkan askerler rastgele koğuşu tarayınca C-9'a geçmek zorunda kaldık. İkinci günü burada karşıladık. Fakat çatıdan gelecekleri anlaşılınca C-8 yemekhanesine taşınmak zorunda kaldık. Çatıyı delip gaz bombaları atmaya başladılar. Bunun dışında bomba ve silah sesleri yeniden yükseldi.

İKİNCİ GÜN en ciddi yaralıları verdiğimiz gün oldu. **Ercan Polat** adlı arkadaşımız da bugün hayatını kaybetti. Ercan karın boşluğuna isabet eden kurşunla yaralandı. "Sahra hastanemize" getirildiğinde boydan boya kanlar içindeydi. Solunumu (zayıf da olsa) vardı ama kalp atışları durmuştu. Çabalarımıza rağmen hayatını kaybetti. İkinci gün yaralılar:

Rıza Poyraz: Sırtından kurşun yarası almıştı. Kurşun vücudundaydı. Konuşamıyordu ve derin derin nefes alıyordu. Sürekli seruma bağlanmıştı. (operasyonun son 1.5 günü serum alabilme koşulu ortadan kalktı.) Operasyonun bitiminden üç-dört gün sonra şehit düştüğü haberini aldım.

Bülent Özdemir: Karın boşluğundan yaralıydı. Kur-

şun vücudundaydı. Rızayla benzer durumdaydı.

Ayhan Ergin: Sirtından kurşun yarası almıştı. Kurşun vücudundaydı. Rıza ve Bülent’le benzer durumdaydı. Üçü de iç kanama geçiriyordu. Yapacak çok şeyimiz yoktu. Serum verip solunum rahatlatıcı iğne yapıyorduk sadece. Acil müdahaleye ihtiyaçları vardı. Fakat bunun koşulları hiç yoktu. Yaralıların durumunu bir sağlıkçı olarak endişe ile izliyordum. Ne olacağı belirsizdi.

Yunus Bolukoç: Sağ kolundan ve kalçasından kurşun yaraları almıştı. Her iki bölgeden de kurşun girip çıkmıştı. Kolundan giren kurşun damarı parçalamıştı, bu yüzden çok kan kaybetti.

Aslan Bahar: Sağ topuğundan yaralanmıştı. Kurşun topuğundan girmiş ve halen ayağındaydı. Son güne kadar kanama devam etti.

Mehmet Doğan: Şarapnel yaraları çok sayıdaydı. Yüzüne gelen parçalardan dolayı yüz bölgesinde kısmen yanık vardı. Sol gözüne gelen bir parça gözünü kaybetmesine neden oldu.

Özgür Sağlam: Gözüne isabet eden şarapnel parçasından dolayı bir gözünü kaybetti.

Engin Çoban: Sol kolundan yaralanmıştı. Kurşun vücuda girip çıkmıştı. Derin bir yarık oluşturmuştu.

Bu isimlerin dışında ilk gün olduğu gibi çok sayıda hafif yaralanan arkadaşımız vardı.

İkinci gün C-9 koğuşunun çatısını delerek içeriye gaz ve ses bombaları atmaları üzerine C-8 yemekhanesine taşınmıştık. Burada da çok fazla kalamadık. O kadar çok gaz bombası atıldı ki, orada kalmamız imkansız hale geldi. Gazların cinsini bilemiyorum ama ciğerlerin sökülüyormuşçasına bir etki yapıyordu. Gazdan zehirlenenleri “Sahra hastanemize” getiriyorlardı ama bulunduğumuz yerde de gaz bombaları etki yapmıştı. Sağlık ekibinden de zehirlenenler vardı. Gaz zehirlenmelerine karşı yapa-

bildiğimiz tek şey astım spreylerini kullanmaktı.

C-8'den sonraki durağımız Konferans Salonu oldu. Konferans Salonuna sadece yaralılar değil, hapishane-nin neredeyse tümü toplandı. Sayıca kaç kişiyiz, kestir-mesi çok güçtü. Herhalde 250 kişiden az değildik. Çatı-dan gaz ve ses bombaları atıldı yine. Attıkları kimi bom-baları bir tüfekte atıyorlardı. Bombalar (ne olduğunu bilmiyorum) **yangın** çıkartıyordu. Bombanın isabet etti-ği yerde yanık yarası oluşuyordu. Konferans Salonu geniş olduğu için atılan ilk bombalar çok etkilemedi. Fakat yangın çıkınca dumanla birlikte etkilemeye başla-dı. Burası bayanlar koğuşı ile bitişikti. Aradaki duvar parçalanarak, Bayanlar Koğuşı'na geçmek zorunda kaldık. Bu sırada Konferans Solununu taramaya başla-dılar. Yaralılara taktığımız serumlar, pansuman malze-meleri ve diğer ilaçlar kurşunların gazabına uğradı. Ba-yanlar koğuşı çok küçüktü zaten, 250 kişi zor sığmıştı. Bu nedenle yaralılara ayrı bir yer ayıramadık, sağlam kalan malzemelerimizi koyacak bir yerimiz bile yoktu. Bundan sonra yaralıların tek ilacı kendi iradeleriydi. Ye-ni yaralılar olursa yapacak hiçbir şey yoktu. Kanamalı bir yaralı gelse kanı durduracak hiçbir şey yoktu, eli-mizle bastırmaktan başka.

Bir süre sonra ikiye bölündük. Bir kısım arkadaş ye-mekhaneye indi. Biz yukarıydık. 30-40 metre karelik bir alanda yüz kişi vardık. Adeta üst üsteydik. Adım ata-cak kadar boş alan yoktu. Bulunduğumuz yerin açıldığı havalandırmaya gaz bombaları atmaya başladılar. Çatı-lardan söktükleri kalasları havalandırmadan camların önünde ateşe verdiler. Gaz ve duman, özellikle de du-man bizi nefes alamayacak duruma getirdi. Bu sırada "teslim olun" çağrıları tekrar başladı. Açık açık söylü-yorlardı. *"Boğularak öleceksiniz, daha fazla dayanamaz-sınız. Teslim olun artık..."* Öyle bir ortam vardı ki, kala-balıktan kımıldayamamak bir yana dumandan dolayı "ölüm kapıma dayandı" duygusu oluştu. O an aklımdan

kurşunlanarak katledilen Ercan Polat ve Ahmet İbili geldi. Onların ölümü kolay olmuştu. Dumandan ölmek, boğularak ölmek kadar kötüsü olamazdı sanırım. Bir de yanan ateş odayı da ısıtmıştı. Şimdi de sıcaktan kavruluyorduk. Suyumuz olmadığı için iyice bitkin düştük. Hemen herkesin aklından Kerbela olayı geçiyordu.

Kepçeyle yan duvarı delmeye başladılar sonuç alamayınca. Bunun üzerine alt kata indik. Çünkü delinen duvar üst katın duvarıydı. Konferanstaki 250 kişi bayanlar koğuşu yemekhanesinde tekrar birleşti. Üst katı boşaltınca duvarı delmekten vazgeçtiler. Boşalttığımız alana onlar geliyordu. Bulunduğumuz yer gidebileceğimiz son yerdi.

Megafon sustuğunda iş makineleri çalışmaya başladı. Yemekhanenin tavanını delmeye başladılar. İlk delik tam üstümden açıldı. Bombaları beklerken bir delik daha açtılar. Toplam dört ya da beş yerden tavanı deldiler. Delme işlemi bittikten sonra hemen bombaları atmadılar. Biraz beklediler, bu sayede yine psikolojiye oynuyorlardı. Ha attılar, ha atacaklar endişesiyle korku yaymaya çalışıyorlardı. Sanırım amaçları hiç beklemediğimiz bir anda bombaları yağdırmaktı. Nitekim öyle oldu. Deliklerin hepsinden bombalar yağdı. Görebildiğim tek şey deliklerin birinden beyaz bir gaz (duman) püskürtüyorlardı. Bombalar atılınca birçok kişi kendini yere attı, birbirinin üstüne düştü. Bağırtilar, böğürmeler, inilti, çığlıklar atılan ses bombalarını baskılayacak kadar şiddetliydi. Gözümüzü açmamız imkansızdı. Gaz, yakıyordu. Sinir gazı olduğunu sonradan tahmin ettiğim bir gaz; tüm vücudun kasılmasına neden oluyor, solunum duruyor, tam "öldüm" derken tekrar nefes almaya başlıyordun döngüsüne neden oluyordu. Birkaç kez yaşadım bu yazdıklarımı.

Başka bir gaz (belki aynısıdır) vücudun tümünden yanmasına neden oluyordu. Deriyi öyle bir yakıyordu ki sanki elektrik veriliyordu. Üstümüze tazyikli su sıkmasalar onlarca ölü çıkardı oradan. Tazyikli su toplu ölü-

mü engelledi ama gazların etkisi azalarak devam ediyordu. Göğsüm parçalanacak gibi olmuştu. Hayatımda bu şekilde öksürdüğümü hiç hatırlamıyorum. Daha sonra dışarı çıktık. Ringe bindirilene kadar pek fiziki şiddete maruz kalmadım. Yalnız ringe binmeden kollarımız arkadan kelepçeleniyor, tahta coplarla saldırıyorlardı. Kelepçe olarak zincir kullanıyorlardı. Kelepçe çözüldüğünde kelepçe yerlerinin kanadığını gördüm.

Ausehwitz'in, Buchenwald'ın gaz odalarından kurtulmuştum ama yolumuz şu an bulunduğumuz F Tipi Hapishane'lerden biriydi.

Operasyon hapishane'ye girişte de devam etti. Genelge böyle deyip "kışımıza kadar" arandık. Onur kırıcı davranışlara maruz kaldık.

Bunları yaşayan yüzlerce kişiden biriydim. Şu an o yüzlerce kişiyle birlikte, operasyondan sonra sanık olarak yargılanmaya başlandım. "Adam öldürmeye iştirak, devlete karşı isyan etmek, devlet malına zarar vermek" gerekçeleri ile yargılanmaktayım. Belki yaşadıklarımı yazmam bu hukuk komedisinin tarihe geçmesine yardımcı olur..."

YARALILAR

Adli Tıp Kurumu tarafından verilen raporlarda, "genel vücut travması" diye belirtilen yani jandarmanın yoğun işkencesine ve darpına maruz kalanları burada yazmıyoruz. Çünkü işkence görmeyen tutuklu yoktur. Burada diğer nedenlerle haklarında rapor hazırlanan tutuklulara (bilinenleri) yer veriyoruz. Bu bile Ümraniye'de jandarmanın kullandığı yoğun silah atışlarını, bombaları açıklamaya yetiyor...

- 1- Ümit Günger: Ateşli silahla yaralanma.
- 2- Doğan Çelik. Ateşli silahla yaralanma.
- 3- Özgür Sağlam: Ateşli silahla yaralanma. Bir gözü kör oldu.
- 4- İbrahim Erler: Ateşli silahlan parmakları kesildi.
- 5- Mehmet Doğan: Ateşli silah. Bir gözü kör oldu.
- 6- Ayhan Engin: Ateşli silahla yaralanma.
- 7- Mızrap Ateş: Ateşli silah. Hayati tehlike geçirdi. Bir ayağı dizinden kesildi.
- 8- Bahar Aslan: Ateşli silahla yaralanma.
- 9- Sinan Yanar: 'Oksipital fraktür ve kontüzyo serebri' görüldü. Hayati tehlikeye maruz kaldı.
- 10- Bülent Özdemir: Ateşli silahla yaralanma. Hayati tehlikeye maruz kaldı.
- 11- Ağa Yıldırım: Gaz zehirlenmesi.
- 12- Nazife Kaya: Gaz zehirlenmesi.
- 13- Yavuz Dönmez: Gaz zehirlenmesi.
- 14- Kemal Sarıgül: Gaz zehirlenmesi
- 15- Muhabbet Kurt: Yanık.
- 16- Kudret Sarıgül: Gaz zehirlenmesi.
- 17- Erkan Aygören: Gaz zehirlenmesi.
- 18- Ahmet Köse: Gaz zehirlenmesi.
- 19- Erol Turan: Gaz zehirlenmesi.
- 20- Serdar Turan: Ateşli silahla yaralanma.
- 21- Orhan Yalçinkaya: Gaz zehirlenmesi.
- 22- Özcan Çolak: Gaz zehirlenmesi.
- 23- Muzaffer Öztürk: Beyin travması.

Belge 1

Katledilen Devrimci Tutukluların

OTOPSİ RAPORLARI

Katliam sonrası, katliam emrini verenlerin, en çok söylediği yalanların başında “kendileri vurdu, kendileri yaktı” geliyordu. İşte Ümraniye’de öldürülen tutukluların Adli Tıp Kurumu tarafından yapılan otopsilerinin sonuçları gerçeğin ne olduğunu hiçbir tartışmaya yer vermeyecek şekilde ortaya koyuyor. Bu raporlardan sonra ise hiçbir açıklama yapmadılar...

AHMET İBİLİ:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI

Morga İhtisas Dairesi

Protokol No: 2750/61089/21.12.2000/210

Ölenin adı Soyadı: **AHMET İBİLİ** ... Yaşı: 1968 ... Cinsi: Erkek ... Nüfus Kaydı: İçel, Silifke, Çaltıbozkır köyü C.24, S.31, A.S.15 ... Ölü bulunduğu tarih: 19.12.2000 ... Ölüm Yeri: Ümraniye E Tipi Cezaevi ... Otopsi isteyen makam: Üsküdar C. Başsavcılığı: 21.12.2000 Gün 00/35073 hz sayı... Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp otopsi salonu. Otopsi tarihi: 22.12.2000 Otopsi yapanlar: Fatih C.Sav O. Topçu huzurunda; Prof. Dr. S. Koç, Dr. G.Batuk, Dr. B. Şam, Dr. Ö. Ulukan ... Yeminli tabiblerce adli otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

179 cm boyunda, 70-75 kg ağırlığında, 30-35 yaşla-

rında

1- Alın sağ yanda tarif edilen sıyrıkların hemen altından başlayan, sağ orbita çukuru ve üst dudak sağ kısmın 2 cm. sine kadar olan kısmı içine alacak kadar, içinden kırık kemik parçaları ve cilt altı yumuşak dokuları görünen, içinde ve kenarlarında yoğun is bulaşıkları bulunan 4x10 cm ebadında defekt görüldü. Defektin üst kısmında 1x1,5 cm ebadında **ateşli silah mermi çekirdeği** girişi ile husulü mümkün defekt mevcut olup tarif edilen defektin içinde cilt-cilt altı kemik defekti saptandı.

2- Sol frontal arka kısımda çevresinde koyu renk değişim ve ekimoz bulunan giriş deliği.

3- Sağ parietooksipital bileşkede çevresinde koyu renk değişimi bulunan **ateşli silah mermi çekirdeği** giriş deliği.

4- Sağ kol üst kısımda musculus biceps üzerinde düzensiz kenarlı **ateşli silah mermi çekirdeği** giriş deliği.

5- Sağ kol üst iç kısımda aksiller bölgeye yakın kısımda düzensiz kenarlı **ateşli silah mermi çekirdeği** çıkış deliği,

6- Sol kulak kepçesi ön kısımda çevresinde koyu renk değişimi bulunan **ateşli silah mermi çekirdeği** çıkış deliği,

7- Sağ hemitoraks lateral kısımda ön aksiller hatta meme başı hizasında üst kısmında koyu renk değişimi bulunan **ateşli silah mermi çekirdeği** çıkış deliği,

8- 7 nolu deliğin 1 cm. üst kısmında kenarlarında koyu renk değişimi bulunan **ateşli silah mermi çekirdeği** giriş deliği,

9- Sağ hemitoraksta sağ skapula alt ucunun 2 cm lateralinde içinde koyu renkli is benzeri partiküller bulunan elipsoid şekilli, düzensiz kenarlı 0,5x1,5 cm boyutlarında **ateşli silah mermi çekirdeği** giriş deliği,

10- Sol omuz ön yüzde, omuz başından 5,5 cm alt

kısımında kenarları düzensiz atipik **ateşli silah mermi çekirdeği** deliği,

11- Haricen 10 noda tarif edilen **ateşli silah mermi çekirdeği** yarasının 4,5 cm alt kısmında atipik ateşli silah mermi çekirdeği deliği,

12- Sol el bileği arka yüzde radial kısımda kenarlarında ve içinde is partikülleri bulunan **ateşli silah mermi çekirdeği** çıkış deliği,

13- Sol el sırtı üst bölümde içinde ve kenarlarında is partikülleri bulunan **ateşli silah mermi çekirdeği** giriş deliği,

14- Sağ krus orta bölüm medialde atipik, kenarlarında koyu renk değişim bulunan **ateşli silah mermi çekirdeği** giriş deliği tespit edildi...

SONUÇ

19.12.2000 tarihinde Ümraniye Cezaevi'nde devlet güvenlik güçlerince yapılan operasyon sonrası ölü bulunduğu bildirilen Aleaddin oğlu 1968 doğumlu AH-MET İBİLİ'nin cesedine 22.12.2000 tarihinde Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden, tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; kanda alkol (eanol, metanol) bulunmadığı, Örneklerde yapılan sistematik toksikolojik analizde aranan toksik maddelerden hiçbirinin bulunamadığı, CO-OXİ-METRE'Lİ kan gazları cihazıyla yapılan analiz sonucunda kanda %5,2 CDHb (Karboksihemoklobin) ile %14,8 MetHb (Methemoglobin) saptandığı, göz sıvısında 15,45 mEq/L Potasyum bulunduğu, elbise parçaları ve cilt örneklerinde kolonyada bulunan etanolün az miktarda saptandığı, aynı örneklerde ayrıca tinerde bulunan organik solvenentlerden çok az miktarda toluen, xylene ve metanol saptandığı,

2- Fizik İnceleme İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; Ahmet İbili'ye ait olduğu bildirilen 10 adet cilt parçasında yapılan kimyasal incelemede nitrit, nitrat iyonlarına rastlanmadığı,

3- Kişinin vücudunda **8 (Sekiz) adet ateşli silah mermi çekirdeği isabet etmiş olup** haricen 1,2,3 ve 4 nolar da tarif edilen **atışların her birinin müstakilen öldürücü nitelikte olduğu**, 9,13,14 ve 10/11 nolu atışların öldürücü olmadığı,

4- Ateşli silah mermi çekirdeği giriş delikleri cilt, cilt altı bulgularına ve Fizik İnceleme İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; haricen 1,2,3 ve 14 noda tarif edilen yaraları meydana getiren atışların uzak atış mesafesinden yapılmış olduğu, diğer giriş yaraları elbiseli bölgede bulunduğu ve 26.12.2000 tarih ve 2000/35073 Hz sayılı yazınız ile gönderilen 6 torba halindeki giysiler içerisinden **Ahmet İbili'ye ait elbiseler çıkmadığından**, bu yaralarla ilgili atış mesafesi tayini yapılamadığı,

5- Cesetten makroskobik görünümüne göre muhtemelen 9 mm çapında birinin uç-yan kısmında, bir diğerinin yan kısmında sürtünme izleri ve deformasyon, birinin mantar başı görünümünde deformasyon ile uç kısmında 0,2x0,8 cm boyutlarında, gömlek kaybı bulunan, gömlekli, üzerlerinde yiv-set izleri bulunan 3 (üç) adet mermi çekirdeği ile cesedin vücudunun üstünden elde edilen 1 cm boyunda ufak metal yayın ilgili savcılığa gönderilmek üzere Morg İhtisas Dairesinde muhafaza alındığı,

6- Vücudunda yaygın olmak üzere yer yer 1., 2. Ve karbonizasyon derecesinde yanık alanları bulunan kişinin **ölümünün ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı** kafatası, yüz kemikleri, omur kaburga, radius ve el bilek kemik kırıkları ile müterafik **beyin kanaması**, beyin doku harabiyeti ve iç organ delinmesinden gelişen **iç kanama sonucu** meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Prof Dr. SERMET KOÇ
(*Morg İhtisas Dairesi Başkanı*)

Dr. GÖKHAN BATUK
(*Adli Tıp Uzmanı*)

Dr. BÜLENT ŞAM
(*Adli Tıp Uzmanı*)

Dr. ÖZER ULUKAN
(*Asistan*)

Prof Dr. OĞUZ POLAT
(*Adli Tıp Kurumu Başkanı*)

*

Ahmet İbili'nin otopsi raporunu yeniden okuyun. Yanan bir insanı yaylım ateşine tutup, 4 tanesi başından olmak üzere 8 tane kurşunu bedenine saplayan bir kafa yapısının belgesidir bu rapor. Üstelik en önemli delil olan giysileri de yok edişinin, "*ben hukuk tanımam*" deyişinin belgesidir.

Normalde yanan bir insana yangın söndürücü ile müdahale edilir. Ama Ümraniye'de öyle olmuyor işte. Ahmet yanıyor, jandarma da basıyor kurşunu. Peki bunu tutanağında nasıl açıklıyor jandarma? "*Güvenlik Güçlerince canlı bomba olacağı değerlendirilerek ateş edilmiş...*" Bu kafa sokakta gördüğü ve "canlı bomba sandığı" herkese ateş eder. Nitekim öyle de yaptıkları çoktur. Ama tutalım ki öyle olsun. Yani Ahmet bedenine tonlarca bomba bağlamış olsun. Bu onun bedenine kurşun yağdırmayı meşru kılar mı? Yanan bir insanın bedeninde bomba nasıl patlamadan durur bunu asker bilmez mi? Ya da "canlı bomba zannettiğin" birine sen kurşun yağdırıyorsan zaten o bombaları patlatıyorsun demektir. Üstelik iki koldan tarayıp kendi askerini bile vuruyorsun.

Neresinden bakarsanız bakın tutanak "***ben yalan söylüyorum***" diye haykırıyor.

Pek GERÇEK ne?

Gerçek, katliam yapanın tüm niteliğini gözler önüne serilmesidir. Bu öyle bir nitelikler ki, 200'ün üzerinde insanın elini oynatamayacağı kadar dar bir yere sıkıştığında “yoğun gaz sıktık” diyerek aslında kitlesel bir katliamı yapmayı da hi göze aldıklarını itiraf ediyor ve yanan bedeni söndürmek yerine kurşunlayacak denli katletme düşüncesiyle operasyon yapıyor. Dünya, Nazileri, faşistleri benzer örneklerle tanıyor!

ALP ATA AKÇAYÖZ:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI

Morga İhtisas Dairesi

Protokol No: 2772/210/26.12.2000/61205

Ölenin adı Soyadı: **ALP ATA AKÇAYÖZ** ... Yaşı: 1971 ... Cinsi: Erkek ... Nüfus Kaydı: Kars Merkez Çakmak köyü C.023, S.43, K.11 ... Ölü bulunduğu tarih: 22.12.2000 ... Ölüm Yeri: Ümraniye E Tipi Cezaevi ... Otopsi isteyen makam: Üsküdar C. Başsavcılığı: 23.12.2000 Gün 00/35073 hz sayı... Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp otopsi salonu. Otopsi tarihi: 24.12.2000 Otopsi yapanlar: Fatih C.Sav Mehmet Güner huzurunda; Dr. G. Batuk, Dr. A.S. Çağdır, Dr. Ç.L. Baydar, Dr. K. Çolakoğlu ... Yeminli tabiblerce adli otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

175 cm boyda, 90-95 kg ağırlığında, 30-35 yaşlarında...

1- Sol spina iliaka anterior superiorun 1 cm üzerinde etrafında vurma halkası bulunan 1 adet **ateşli silah mermi çekirdeği** giriş deliği,

2- Skrotumda sol yan üst kısımda bir adet **ateşli silah mermi çekirdeği** giriş deliği,

3- Skrotum ön alt kısımda bir adet **ateşli silah mermi çekirdeği** çıkış deliği,

4- Sağ uyluk iç üst kısımda bir adet **ateşli silah mermi çekirdeği** giriş deliği,

5- Sağ uyluk 1/3 alt ön dış kısmında bir adet düzensiz kenarlı atipik **ateşli silah mermi çekirdeği** çıkış deliği,

6- Sağ uyluk 1/3 alt arka yüzde bir adet düzensiz kenarlı atipik **ateşli silah mermi çekirdeği** çıkış deliği tespit edildi. ...

İÇ MUAYENE

... Sigmoid kolon mezosunda ve rektosigmoid bölgede kalın barsağı ikiye ayıran etrafı hematumlu ateşli silah mermi çekirdeği yarası saptandı. Mesane tamamen parçalanmış halde görüldü. Pubisin her iki yandan çok parçalı kırık, etrafında yaygın görüldü. Haricen bir noda tarif edilen yerden giren mermi çekirdeğinin çok parçalı kırık oluşturarak haricen 6 noda tarif edilen yerden çıktığı tespit edildi. Haricen 2 noda tarif edilen yerden giren mermi çekirdeğinin cilt, cilt altı seyirle 3 noda tarif edilen yerden çıkarak 4 nodan tekrar girdiği, femurda çok parçalı kırık oluşturarak arteria femoralisi parçalayarak 5 nolu deliği oluşturarak çıktığı tespit edildi...

Fizik İnceleme İhtisas Dairesi'nin raporunda; ... söz konusu delikleri meydana getiren atışların olayda uzun namlulu silah kullanıldığı gözönüne alındığında bu tür silahlar için yakın atış mesafesi olarak kabul edilen 1 m dahilinde yapılmadıkları, mevcut bulgulara göre kesin atış mesafesi tayinine olanak bulunmadığı...

SONUÇ

23.12.2000 tarihinde Ümraniye Cezaevi'nde güvenlik kuvvetlerince yapılan operasyon sonrası ölü bulunduğu bildirilen Kemal oğlu 1971 doğumlu ALP ATA AK-

ÇAYÖZ'ün cesedine 24.12.2000 tarihinde Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden, tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; kanda alkol (eanol, metanol) bulunmadığı, ... örneklerde yapılan sistematik toksikolojik analizde aranan uyutucu, uyuşturucu ve toksik maddelerden hiçbirinin bulunamadığı, ...

2- Fizik İnceleme İhtisas Dairesi'nin raporuna göre;

... Söz konusu delikleri meydana getiren atışların olayda **uzun namlulu silah** kullanıldığı gözönüne alındığında bu tür silahlar için yakın atış mesafesi olarak kabul edilen 1 m dahilinde yapılmadıkları, mevcut bulgulara göre kesin atış mesafesi tayinine olanak bulunmadığı,

3- Kişinin vücudunda **2 (iki) adet ateşli silah mermi çekirdeği isabet** etmiş olup her birinin oluşturduğu yaralanmanın müstakilen **öldürücü nitelikte** olduğu,

4- Ateşli silah mermi çekirdeği giriş yarası cilt, cilt altı bulgularına ve Fizik İnc. İht. Dairesi'nin raporuna göre, atışın **uzak atış mesafesinden** yapılmış olduğu,

5- Cesetten mermi çekirdeği elde edilmediği,

6- Kişinin **ölümünün** ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı pelvis ve femur kırıkları ile müterafik içorgan yaralanmasından gelişen iç kanama, büyük damar yaralanmasından gelişen dış kanama sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Dr. GÖKHAN BATIK
(Adli Tıp Uzmanı)

Dr. A. SADİ ÇAĞDIR
(Adli Tıp Uzmanı)

Dr. Ç. LÜTFÜ BAYDAR
(Asistan)

Dr. KADİR ÇOLAKOĞLU
(Asistan)

Prof Dr. OĞUZ POLAT
(Adli Tıp Kurumu Başkanı)

*

Alp Ata'nın babasının katliamdan sonra basına yansıyan açıklamalarını izleyenler hatırlayacaktır. Emekli savcı olan baba, oğlunun ölümüne ilişkin raporların gizlendiğini söylüyor ve hangi suç örtölmek isteniyor diyordu.

Otopsi raporu ve Alp Ata'nın vuruluşuna tanık olanların anlatımları neyin gizlendiğini ortaya çıkarıyor. Alp Ata **operasyon bittikten sonra**, tutuklu ve hükümlüler dışarı çıkarken uzun namlulu silahlarla öldürücü iki kurşunla **katledilmişti**. Bunun açıklamasını hiç kimse yapamaz. Amacın katletme olduğu çok açık. Bu o anda Alp Ata oldu. Başkası da olabilirdi. Nişan alıyor ve gruplar halinde dışarı çıkanı vuruyor.

ERCAN POLAT:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI

Morga İhtisas Dairesi

Protokol No: 2771/61204/26.12.2000/210

Ölenin adı Soyadı: **ERCAN POLAT** ... Yaşı: 1972 ... Cinsi: Erkek ... Nüfus Kaydı: Tunceli, Mazgirt İlç. Ataçınar köyü C.N. 16. A.S.N. 9, S.N 17 ... Ölü bulunduğu tarihi: 22.12.2000 ... Ölüm Yeri: Ümraniye E Tipi Cezaevi ... Otopsi isteyen makam: Üsküdar C. Başsavcılığı: 23.12.2000 Gün 00/35073 hz sayı... Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp otopsi salonu. Otopsi tarihi: 24.12.2000 Otopsi yapanlar: Fatih C.Sav M. Güner huzurunda; Dr. G. Batuk, Dr. A.S. Çağdır, Dr. Ç.L. Baydar, Dr. K. Çolakoglu ... Yeminli tabiblerce adli otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

168 cm boyunda, 55-60 kg ağırlığında, 25-30 yaşlarında... Sağ krsta iliaka anterior superiorun 5 cm sol kısmında **ateşli silah mermi çekirdeği** giriş deliği saptandı. Giriş deliğinin üst kısmında kenarları 1x1x1 cm ebadında olan üçgen tarzında vurma halkası tespit edildi...

İÇ MUAYENE

Baş açıldı: ... Sol parietal üst dış kısımda 1,5 cm çaplı periost altı kanama saptandı. ...

Göğüs açıldı: ... Her iki akciğer yüzeylerinde yaygın subplevral noktavi tarzda kanamalar görüldü. ...

Batın açıldı: ... Arteria femoralis ve arteria profunda femoralis'te çevreleri hematomlu mermi çekirdeği geçişiyle oluşmuş tüm katları ilgilendiren yırtıklar görüldü. ... Muhtemelen 5,74 mm çapında, 2 cm uzunluğunda, uç kısmı 4,1 mm olan 2/3 arka kısmı silindirik 1/3 ön kısmı ucu kesik koni biçiminde, uç kısmında hafif çöküklük bulunan gri renkli çelik görünümlü nüve elde edildi. ...

Fizik İnceleme İhtisas Dairesi'nin 3 Ocak 2001 tarih ve 210/0665/02012001/24/92 sayılı raporunda; inceleme konusu Ercan Polat'a ait oldukları bildirilen giysilerden yelek ön yüz ve sağ alt tarafta, otopsi raporundaki bulgularla uyumlu olarak bir adet ateşli silahla husulü mümkün delik bulunduğu... bu bulgulara göre söz konusu deliği meydana getiren atışın olayda uzun namlulu silah kullanıldığı gözönüne alındığında bu tür silahlar için yakın atış mesafesi olarak kabul edilen 1 m dahilinde yapılmadığı, mevcut bulgulara göre kesin mesafesi tayininin mümkün olmadığı ... Gönderilen metal cismin 7,62 mm çapındaki **harp silahları ile uyumlu** mermilere ait gömleksiz nüve olduğu kayıtlıdır...

SONUÇ

23.12.2000 tarihinde Ümraniye Cezaevi'nde güvenlik kuvvetlerince yapılan operasyon sonrası ölü bulunduğu bildirilen Hüseyin oğlu 1972 doğumlu ERCAN POLAT'ın cesedine 24.12.2000 tarihinde Adli Tıp Kurumu

Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden, tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; kanda alkol (eanol, metanol) bulunmadığı, örneklerde yapılan sistematik toksikolojik analizde aranan uyutucu, uyuşturucu ve toksik maddelerden hiçbirinin bulunamadığı, ...

2- Fizik İnceleme İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; Ercan Polat'a ait olduğu bildirilen cilt parçasında yapılan kimyasal incelemede nitrit, nitrat iyonlarına rastlanmadığı, gönderilen metal cismin 7,62 mm çapındaki harp silahları ile uyumlu mermilere ait gömleksiz nüve olduğu, ...

3- Kişinin vücudunda 1 (bir) adet ateşli silah mermi çekirdeği isabet etmiş olup oluşturduğu yaralanmanın müstakilen **öldürücü nitelikte olduğu**,

4- Ateşli silah mermi çekirdeği giriş yarası cilt, cilt altı bulgularına ve Fizik İnceleme İhtisas Dairesi'nin raporuna göre, atışın **uzak atış mesafesinden** yapılmış olduğu,

5- Cesetten makroskopik görünüme göre muhtemelen ... **harp silahları ile uyumlu** mermilere ait gömleksiz nüve elde edildiği,

6- Kişinin **ölümünün** ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı büyük damar delinmesinden gelişen dış kanama sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Dr. GÖKHAN BATIK
(Adli Tıp Uzmanı)

Dr. A. SADİ ÇAĞDIR
(Adli Tıp Uzmanı)

Dr. Ç. LÜTFÜ BAYDAR
(Asistan)

Dr. KADİR ÇOLAKOĞLU
(Asistan)

Prof Dr. OĞUZ POLAT
(Adli Tıp Kurumu Başkanı)

*

Anlatımlardan hatırlayın, **ERCAN POLAT** yaralı arkadaşlarını daha güvenli yerlere nakletmek isterken vuruluyor. Tek kurşunla vurdular onu. Kapalı mekanda, malta tabir edilen koridorda koğuştan koğuşa geçerken vurdular. Pusuya yatmış bekliyor vuran. Kim çıkarsa basıyor kurşunu. Ercan çıkıyor o anda. Ve o jandarma tutanağında Ercan'ın nasıl, nerede, hangi saatte vurulduğuna ilişkin tek bir kelime yok... Yaralama kastı yok, taciz etme, korkutma kastı yok. Sık kullanılan deyimle **“ölü ele geçirme”** kastı var. Tek kurşunla gelen ölümün anlamı buradadır.

RIZA POYRAZ:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI

Morga İhtisas Dairesi

Protokol No: 12/210/2.1.2001/00615

Ölenin adı Soyadı: **RIZA POYRAZ** ... Yaşı: 1971 ... Cinsi: Erkek ... Nüfus Kaydı: Sivas, Kangal, Dağönü C.041. S.01. A.S.50 ... Ölü bulunduğu tarih: 2.1.2000 ... Ölüm Yeri: Haydarpasha Numune Hastanesi ... Otopsi isteyen makam: Üsküdar C. Başsavcılığı: 2.1.2001 Gün 35073 sayı... Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp otopsi salonu. Otopsi tarihi: 2.1.2001 Otopsi yapanlar: Fatih C.Sav M. Özdemir huzurunda; Dr. G. Batuk, Dr. A.S. Çağdır, Dr. K. Çolakoğlu ... Yeminli tabiblerce adli otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

176 cm boyunda, 70-85 kg ağırlığında, 30-35 yaşlarında...

Sol lumbel bölge üst yan kısmında 1,5x2,5 cm'lik kenarları enfekte **ateşli silah mermi çekirdeği** giriş yarası saptandı....

İÇ MUAYENE

Baş açıldı: ... Beyincik çıkarıldı; temporalde yaygın subaraknoidal kanama görüldü. Beyin, beyin sapı kesitlerinde noktasal tarzda çok sayıda kanamalar görüldü. ...

Göğüs ve Batın birlikte açıldı: ... Her iki akciğer yüzeyleri yaygın noktavi kanamalı bulundu. Sol akciğer alt lobta bazisin hemen üzerinde 0,5 cm çaplı düzensiz kenarlı doku içine doğru 0,5 cm devam eden kanamalı muhtemel mermi çekirdeği geçişi ile oluşmuş lezyon görüldü...

SONUÇ

Ümraniye E Tipi Cezaevi'nde meydana gelen olaylar sonucu yapılan operasyon sonrası 22.12.2000 tarihinde öldüğü bildirilen Süleyman oğlu 1971 doğumlu RIZA POYRAZ'ın cesedine 02.01.2001 tarihinde Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden, yapılan tetkiklerden ve hastane evrakından elde edilerek yurıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; örneklerde yapılan sistematik toksikolojik analizde iç organlarda, saç ve tırnak örneklerinde aranan toksik maddelerden hiçbirinin bulunmadığı, ...

2- Otopsi bulguları ve hastane evrakında kayıtlı bilgilere göre, sağ omuzunda humerus parçalı kırığına neden olan yaralanmanın **ateşli silah** ile husulünün mümkün olduğu ve öldürücü nitelikte olmadığı,

3- Sol lomber bölgeye isabet etmiş olan **ateşli silah mermi** çekirdeğinin oluşturduğu yaralanmanın müstakilen **öldürücü nitelikte olduğu,**

4- Ateşli silah yaraları elbiseli bölgeye isabet etmiş ve müdahale görmüş olduklarından kesin atış mesafe-

si tayini yapılamadığı, kesin atış tayini isteniyorsa olay anında kişinin üzerinde bulunan ve delik ihtiva eden giysilerin yıkanmadan Adli Tıp Kurumu Fizik incelemeler ihtisas dairesi'ne gönderilmesi gerektiği,

5- Cesetten makroskobik görünümüne göre, kurşun nüve parçasının tamamen ayrılmış, ileri derecede deforme, üzerinde set izleri bulunan, sarı renkli gömlek parçası ile gömleğinden tamamen ayrılmış kurşun nüve parçası elde edildiği,

6- Kişinin **ölümünün** ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı kol ve omur kırıkları ile müterafık iç organ ve medulla spinalis yaralanması ve bu nedenle gelişen komplikasyonlar sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Dr. GÖKHAN BATIK
(Adli Tıp Uzmanı)

Dr. A. SADİ ÇAĞDIR
(Adli Tıp Uzmanı)

Dr. KADİR ÇOLAKOĞLU
(Asistan)

Prof Dr. OĞUZ POLAT
(Adli Tıp Kurumu Başkanı)

*

Rıza Poyraz günlerce hastanede direndi, yaşama savaşı verdi. Onlarca yaralı gibi, onu da operasyon anında hastaneye kaldırma gibi bir amaçları olmadı.

Rıza'nın vücudundan çıkarılan kurşunlardan birini otopsi raporu şöyle tarif ediyor; **“sarı renkli gömlek parçası ile gömleğinden ayrılmış kurşun nüve parçası...”**

Otopsi raporunun altını çizdiği “sarı renkli” ölüm hangi **“özel” silahtan** çıktı?

UMUT GEDİK:

ADLİ TIP KURUMU BAŞKANLIĞI

Morga İhtisas Dairesi

Protokol No: 2773/210/26.12.2000/61206

Ölenin adı Soyadı: **UMUT GEDİK** ... Yaşı: 1977 ... Cinsi: Erkek ... Nüfus Kaydı: Gümüşhane ili Kürtün İlçesi Karaçukur köyü C.024, A.S.101, K.12 ... Ölü bulunduğu tarih: 22.12.2000 ... Ölüm Yeri: Ümraniye E Tipi Cezaevi ... Otopsi isteyen makam: Üsküdar C. Başsavcılığı: 23.12.2000 Gün 00/35073 hz sayı... Otopsinin yapıldığı yer: Adli Tıp otopsi salonu. Otopsi tarihi: 24.12.2000 Otopsi yapanlar: Fatih C.Sav Mehmet Güner huzurunda; Dr. G. Batuk, Dr. A.S. Çağdır, Dr. Ç.L. Baydar, Dr. K. Çolakoğlu ... Yeminli tabiblerce adli otopsi yapılmıştır.

DIŞ MUAYENE

175 cm boyunda, 55-60 kg ağırlığında, 20-25 yaşlarında

SONUÇ

23.12.2000 tarihinde Ümraniye Cezaevi'nde güvenlik kuvvetlerince yapılan operasyon sonrası ölü bulunduğu bildirilen Ahmet oğlu 1977 doğumlu UMUT GEDİK'in cesedine 24.12.2000 tarihinde Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi'nce yapılan otopsisinden, tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;

1- Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi'nin raporuna göre; kanda alkol (eanol, metanol) bulunmadığı, CO-OXİMETRE'Lİ kan gazları cihazıyla yapılan analiz sonucunda kanda %10,3 COHb (Karboksihemoklobin) ile %4,5 MetHb (Methemoglobin) saptandığı, göz sıvısında 10,36 mEq/L Potasyum bulunduğu, elbise parçalarında tinerde bulunan organik solvenentler bulunmadı-

ğı, aynı örnekte alkol (etil, metil) bulunmadığı, örneklerde (kan, idrar, iç organ, saç ve tırnak) örneklerinde yapılan sistematik toksikolojik analizde aranan toksik maddelerden hiçbirinin bulunamadığı,

2- Vücutta tesbit edilen travmatik lezyonların öldürücü nitelikte olmadığı,

3- Kişinin **ölümünün** akciğer ödeminde bağlı **solunum yetmezliği sonucu** meydana gelmiş olduğu, akciğer ödeminin değişik nedenlerden kaynaklanabileceği bilinmekle birlikte bu vakada olay yeri keşif bulguları, ifadeler, otopsi bulguları, histopatolojik ve toksikolojik inceleme sonuçları birlikte değerlendirildiğinde, akciğer ödeminin kişinin **bulunduğu ortamda birikmiş olması muhtemel toksik gazların** etkisiyle meydana gelmiş olabileceği kanaatini bildirir rapordur.

Dr. GÖKHAN BATIK
(Adli Tıp Uzmanı)

Dr. A. SADİ ÇAĞDIR
(Adli Tıp Uzmanı)

Dr. Ç. LÜTFÜ BAYDAR
(Asistan)

Dr. KADİR ÇOLAKOĞLU
(Asistan)

Prof Dr. OĞUZ POLAT
(Adli Tıp Kurumu Başkanı)

*

Umut Gedik'in otopsi raporu jandarmanın gazlarla, gaz bombalarıyla yarattığı gaz odalarında yüzlerce insanın yaşadıklarını belgeliyor. "Gaz odasında" zehirlenerek katledildi Umut.

Jandarma bunu nasıl övünerek anlatıyor ve aynı zamanda "biz yaptık" itirafını tutanağına geçiriyor bakın; **"şok bir baskınla yoğun bir şekilde gaz uygulanmıştır"** diyor jandarma.

BİR YALANI DAHA ORTAYA ÇIKARAN BELGE

Jandarma birbirini vurdu

Ümraniye operasyonunda ölenlerden biri de Nurettin Kurt isimli bir askerdir. İktidar öldürdüğü tutuklu ve hükümlüleri “kendileri vurdu, kendileri yaktı” diye açıklarken ölen jandarmayı da “teröristler vurdu” diye açıkladı. Bununla katliamını da meşrulaştırmak istedi. Bakın bize de ateş ettiler, mecbur silah kullandık dedi. Bayrampaşa’da da 6 kadını diri diri yakıp diğerlerini de kurşunlarken “kaleşnikofla ateş ediyorlar” gibi benzer bir gerekçeyi basına sızdırmış ve katliamına zemin hazırlamıştı.

Jandarma Nurettin Kurt’un otopsi raporundaki **“yüksek kinetik enerjili bir silah ile”** öldürüldüğü ifadesi her şeyi ortaya koyuyor. Bunun Türkçesi şudur: uzun namlulu, G-3, Kleş benzeri bir silahla vuruldu. Bu silahları operasyonda **ordu’nun** ölüm mangaları kullandı. Bu gerçek bilinmesine rağmen jandarma tutanağı sanki Nurettin Kurt’u tutuklular vurmuş gibi yazıdı. Yalan bu kadar ucuzdur! İşte Nurettin Kurt’un 2723/60991/20.12.2000/210 protokol nolu otopsi raporundan bir bölüm:

“... Nuri oğlu 1978 doğumlu NURETTİN KURT’un cesedine 20.12.2000 tarihinde Adli Tıp Kurumu Morg İhtisas Dairesi’nce yapılan otopsisinden, tetkiklerden elde edilerek yukarıya kaydedilen bilgi ve bulgular dikkate alındığında;..

4- Kafa bölgesinde tespit edilen yaralanmanın **yüksek kinetik enerjili bir silah ile husulünün mümkün olduğu** ve müstakilen öldürücü nitelikte bulunduğu,

5- Gerek saçlı deride, gerekse kafa kubbe kemiklerin-

de kayıplar bulunması nedeniyle giriş ve çıkış yaraları tefrik edilmediğinden; atış mesafesi tayininin yapılmadığı,

6- Cesetten mermi çekirdeği elde edilemediği,

7- Kişinin ölümünün ateşli silah mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı kafatası kemik kırıklarıyla müterafık beyin kanaması, beyin doku harabiyeti sonucu meydana gelmiş olduğu kanaatini bildirir rapordur.

Dr. A. SADI ÇAĞDIR
(Adli Tıp Uzmanı)

Dr. ÖZER ULUKAN
(Asistan)

Dr. ÇİĞDEM COŞKUN
(Asistan)

Prof Dr. OĞUZ POLAT
(Adli Tıp Kurumu Başkanı)

Belge 2

Adli Tıp Bilirkişi Raporu:

“JANDARMA DELİLLERİ YOK ETTİ!”

Ümraniye operasyonunda suçluları resmi tutanaklara kaydeden bir başka belge de “Adli Tıp Bilirkişi Raporu”dur. Raporun bu-
raya aldığımız bölümünde göreceksiniz ki,
suçu işleyenler suçlarını gizlemek için **de-
lilleri yok etmeye çalışmışlardır**. Yine
rapor, silah atışlarının tutukluların bulun-
duğu koğuşlara doğru atıldığını da belgele-
mektedir.

ÜMRANIYE E TİPİ KAPALI CEZAEVİ OLAY YERİ İNCELEME VE BİLİRKİŞİ RAPORU

İLGİ:Üsküdar C. Başsavcılığı’nın 03.01.2001 tarih ve 2000/35073 sayılı yazısı;

A- Dr. Oğuz Polat tarafından Morg İhtisas Dairesi Adli Tıp Uzmanı Dr. Gökhan Batuk, Fizik İnceleme İhtisas Dairesi Uzm. Doç. Dr. H. Bülent Üner ve Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi Uzm. Kim. Müh. Ayşegül Caymaz, Ümraniye E tipi kapalı cezaevinde ayrıntılı olay yeri incelemesi yapmak ve bu konuda bilirkişi raporu düzenlemek amacıyla görevlendirilmiştir.

(...)

C- Jandarma ekipleri ve cezaevi görevlilerince düzenlenmiş tutanaklardan da anlaşıldığı gibi olay yerinin jandarma ekiplerince genel aramaya tabi tutulmuş ve olay yerinen orijinalitesinin bozulmuş olduğu tarafımızdan tespit edilmiştir. Bu şartlar

altında Bilirkişi heyetinin 04.01.2001 tarihinde Ümraniye E Tipi Kapalı Cezaevinde yaptığı ayrıntılı olay yeri incelemesinde;

D Blok Üst Şebeke Kapısı: Tavanda ve demir parmaklıklarda mermi çekirdeği delikleri, girişe göre sol duvarda, parmaklıkların önünde kan lekesi, D blok üst maltada E bloktan D bloğa doğru atılmış, çoğu kırıslara isabet etmiş mermi çekirdeği delikleri görüldü.

D-5: Merdiven boşluğu çok miktarda dağınık giysi ve eşya ile dolu. Merdiven boşluğu tavanındaki yaklaşık 15 cm çapında delik mevcut.

(...)

C-8, C-9 Koğuş Yemekhaneleri Arası Malta: Giriş kapısında çok sayıda dıştan içe seyirli mermi çekirdeği delikleri görüldü...

C-9 üst kana çakışta merdiven basamaklarında yoğun kan bulaştığı ve bir adet kanlı erkek külodu görüldü. Merdiven boşluğundaki dış cephe duvarında operasyon sırasında müdahale için açılmış bir delik görüldü. Tüm duvarlar, tavan ve pencereler isli olup yanmanın olduğu ranzaların bitişiğindeki duvarlarda sıva çatlamaları görüldü. Duvarlar ve tavanda sıva dökülmeleri görülmedi. Camların sağlam olduğu ve tavanda 2 adet delik bulunduğu görüldü... Koğuşta bir veya daha fazla yaralıya müdahale edildiğine dair kanlı gazlı bezler, çok sayıda kullanılmış lateks eldiven ve enjektör bulundu. **Koğuşta yoğun gaz kokusu alındı ancak göz yaşartıcı gaz bombası veya kalıntısına rastlanmadı.**

C-8 ve C-9 koğuşları arasındaki tavanda açılmış çok sayıda delik görüldü. Bu bölümden göz yaşartıcı gaz bombasına ait olması muhtemel koku alındı, **ancak** göz yaşartıcı gaz bombası veya kalıntısına **rastlanmadı.**

B BLOK KONFERANS SALONU VE ARA BÖLÜM:

Zemin ıslak olup radyatör boruları kırılmış ve borulardan halen su gelmekte olduğu görüldü. Zeminin dağınık halde çok sayıda yanmamış, plastik masa, sandalye, kitaplık, ranza, ilaç şişeleri, yiyecek malzemeleri ile kaplı olduğu görüldü. Tüm duvarlar ve tavanda yoğun is görüldü. Tavanda 4 adet küçük, ön ve dip duvarlarda 2 adet büyük delik mevcut olup deliklerden birinen altında 1 adet patlamış, üzerinde “APG, FLK Artificio, CS” yazılı, siyah, plastik, kürevi göz yaşartıcı gaz bombası bulundu. Cezaevi görevlileri **operasyon yapan ekibin çok sayıda kullanılmış gaz bombasını olay yerinden toplayıp götürdüğünü** ifade etti. ...

Dr. Bülent Şam

Adli Tıp Uzmanı

Doç. Dr. H. Bülent Üner

Fizik İnceleme İhtisas Dairesi Uzmanı

Ayşegül Caymaz

Kimyasal Tahliller İhtisas Dairesi Uzmanı

Dr. Gökhan Batuk

Adli Tıp Uzmanı

Belge 3

Katliamı gizlemek için düzenlenmiş bir belge:

JANDARMA TUTANAĞI

5 tutuklunun öldürüldüğü bir katliam operasyonu nasıl gizlenir? “Biz yapmadık onlar yaptı” diyerek. Gerçekleri çarpıtarak ya da hiç yazmayarak. Tüm dünyayı aptal yerine koyup kendisini çok akıllı zannederek...

Tüm bunları da diri diri yakanlar, kurşunlayanlar, bombalayanlar yapabilir...

İşte bunun belgesi, Jandarma tarafından hazırlanan “olay yeri tutanağı”nın tümünü kitaba alıyoruz.

OLAY YERİ TESPİT TUTANAĞI

Ümraniye Cezaevinde bulunan terör hükümlü ve tutukluların çeşitli isteklerinin kabul edilmemesi maksadı ile dönüşümlü açlık grevine başlamışlar, müteakiben bu açlık grevlerini ölüm orucuna çevirerek eylemlerini arttırarak devam ettirmişler, siyasi otoritenin ve yetkililerin tüm çabalarına rağmen isyan ve direnişlerini sürdürmüşlerdir. Bunun üzerine;

Adalet Bakanlığının talimatı üzerine İSTANBUL ili Ümraniye E Tipi Cezaevi Müdürlüğü’nün talebi ve Üsküdar Cumhuriyet Başsavcılığının 18.12.2000 gün ve tarihli yazısı ile sözü geçen cezaevinde ölüm orucuna giden terör hükümlü ve tutukluların jandarma yardımı ile hastaneye kaldırılarak tedavilerinin sağlanması maksatlı yazı yazılmıştır.

Bu yazılı emre istinaden 19 ARALIK 2000 Saat 04:30'dan itibaren Güvenlik Kuvvetlerince A Blok Cezaevi ana giriş kapısı ve E Blok çöp kapısı önünde tertiplenilmiştir. Cezaevi müdürlüğüne haber gönderilerek o anda görevli olan tüm gardiyanlar büyük bir gizlilik içerisinde görev yerlerinden çekilerek emniyetli bir biçimde çöp girişinden dışarıya çıkmışlardır. Saat 04:45'den itibaren içeride hiçbir gardiyanın kalmadığının tespit edilmesi ile süratle E Blok ve A bloktan girilerek E Blok bodrum kat malta girişi, üst kat malta girişi, alt kat malta girişi, A Blok zemin kat malta girişi, 1 inci kat malta girişi ve kadın koğuşları girişi 05:00'da kontrol altına alınmıştır. A Bloktaki alt ana maltaya yerleşmeye çalışırken terör hükümlü ve tutuklular tarafından kesici saplayıcı delici ve molotof kokteylleri ile Güvenlik Kuvvetlerine karşı kısa bir saldırı vuku bulmuş, saldırı kapının kapatılmasıyla bertaraf edilmiştir. E blokta tertiplenen güvenlik güçleri adli mahkumlar ile terör hükümlü ve tutuklular arasındaki irtibatı kesmiş, D blokta müşehade, kısmında bulunan adli mahkumları da süratli bir şekilde tahliye etmiş E blokta bulunan emniyetli bir koğuşa konulmuştur. Saat 05:10 sıralarında cezaevindeki terör hükümlü ve tutuklular operasyonun farkına varınca alt kat ana maltasında toplanmaya başladıkları görülmüştür. Terör hükümlü ve tutuklular bu koridorda bulunan demir parmaklık ve kapıları patlatarak veya açmak suretiyle bir araya gelerek sloganlar atmaya başlamışlardır. Hemen bu safhada operasyon birliklerince kendilerine megafonla *"TESLİM OLUN, HERHANGİ BİR KARŞILIK VERMENİZE GEREK YOKTUR, ÖLÜM ORUCUNDAKİ TIBBİ MÜDAHALE GEREKTİREN ARKADAŞLARINIZI ALMAYA GELDİK, KENDİLERİNİ BİZE VERİN, KARŞI KOYMADIĞINIZ TAKDİRDE HİÇ KİMSEYE BİRŞEY OLMAYACAKTIR, CAN GÜVENLİĞİNİZ TEMİNATIMIZ ALTINDADIR"* çağrıları defalarca yapılmasına rağmen saat 05:15 sıralarında koğuş ve kapı anahtarları ellerinde bulunan terör hükümlü ve tutuklularının E Blok alt

ana maltada toplanarak isyan durumunu büyüterek devam ettirmişlerdir. Çeşitli sloganlar atarak şebeke kapısı parmaklık aralarından güvenlik güçlerinin üzerlerine doğru çeşitli kesici, delici, saplayıcı ve cezaevi içindeki tüplerden imal ettikleri alev makinaları ile saldırırken bir taraftan da şebeke kapılarını patlatmaya çalışmışlardır. Kapının bu zorlamalar karşısında açılmak üzere olduğu görülmesi ile **güvenlik güçlerinin silah kullanma yetkisine dayanarak** malta giriş koridorundan malta üst kriş çıkıntılarına bir kaç el uyarı atışı yaparak terör hükümlü ve tutukluları eylemlerinden vazgeçmeleri uyarısında bulunulmuştur. Bu atış üzerine daha önceden hazırladıkları malzemelerle cezaevinin içinden söktükleri demir kapılarla ve elbise dolapları ile şebeke kapısı girişine barikat kurmaya başladıkları görülmüştür.

07:00 sıralarında üst ana maltada C bloktan açılan demir kapıyı patlatarak **sloganlar** (*Faşist köpekler, Ümraniye cezaevi size mezar olacak, küfürlü teslim olun, hiçbirimizi canlı teslim alamayacaksınız, hepinizi geberteceğiz vb*) attıkları ve bu kapı aralığından E blok tarafında bulunan güvenlik güçlerine çeşitli ateşli silahlarla ateş ettiklerini ve bu atışlar neticesinde üst ana malta koridorunun E blok tarafında bir güvenlik görevlisi yaralanmıştır. Anında güvenlik güçlerince ateşe ateşle karşılık verilmiş bu silahlı **çatışma** 1 veya 2 dakika sürmüş bu atışlardan sonra ortam sakinleşmiş, güvenlik güçlerince sık sık direnişlerine son verilmesi ölüm orucunda bulunanların hastanelere sevklerinin sağlanması konularında anonslar yapılmıştır.

Saat 09:00 sıralarında C Blok kapısından terör hükümlü ve tutuklularınca A blok tarafındaki güvenlik güçlerine ateşli silahlarla tekrar ateş edilmiş, (3) güvenlik görevlisi çeşitli yerlerinden yaralanmıştır. Tekrar ortamın sakinleşmesi ile birlikte güvenlik güçlerince sık sık direnişlerine son verilmesi ölüm orucunda bulunanların hastanelere sevklerinin sağlanması konularında

anonslar yapılmıştır.

Saat 09:40 sıralarında üst ana malta koridorunun C blok kapısından E blok tarafına doğru ateş edilmeye başlanmış, **ateş edilirken kimliği tespit edilemeyen** bir mahkumun kendini ateşe vermiş olarak koğuştan çıkıp koridora fırlamış ve süratle önce E blok tarafında bulunan güvenlik güçlerine doğru hareketlenmiş, bir kaç adımdan sonra A blok tarafına dönüş yapmıştır. Dönüş yaptığı esnada terör hükümlü ve tutuklularının attığı mermi seslerinin arasında tok bir patlama sesi duyulmuş ve E blokta iki güvenlik görevlisi yaralanmış, yön değiştiren kendini yakan mahkum A bloğa doğru koşmaya başlayınca C blok kapısından A blok tarafına da ateşli silahlarla ateş edilmiş, kendini yakan mahkumun A Blok şebeke kapısına yaklaşması üzerine **Güvenlik Güçlerince canlı bomba olacağı değerlendirilerek ateş edilmiş** ve bu ateşin sonucunda kendini yakan mahkum vurulmuş ve **yere düşerek yanmaya devam etmiştir.**

Yaralanan personel tahliye edilemeden şehit olmuştur. Bu esnada diğer isyancı mahkumlar C bloğun kapısından *"HEPİNİZİ BU ŞEKİLDE YAKACAĞIZ, KAHROLSUN FAŞİSTLER, HEPİNİZİ BÖYLE HAVAYA UÇURACAĞIZ"* *"ZAFERİ ŞEHİTLERİMİZLE KAZANACAĞIZ"* şeklinde slogan atmışlar ve İDEOLOJİK MARŞ SÖYLEYEREK ateşli silahlarla güvenlik kuvvetlerinin bulunduğu A ve E blok istikametlerine ateş açmışlar el yapımı yanıcı ve patlayıcı madde atmışlar ve Güvenlik Güçlerinin ateşle karşılık vermesine müteakip ateş etmeyi ve slogan atmayı kesmişlerdir. Bundan sonra ortamın sessizleşmesine müteakip yanan mahkum su ile söndürülmüştür. Bir müddet sonra isyan çıkaran mahkumlar süratle alt ana maltaya D blok kapısına dolap, çelik kapı, çelik ranza ve yataklarla geniş barikatlar yaparak isyanlarını devam ettirmişlerdir. Bir müddet sonra bayanlar koğuşunda yangın çıkartmışlardır. Tahmini yarım saat sonra yangına müdahale edilmeden kendiliğinden sönmüş-

tür. Güvenlik Güçlerince E ve A blok ana malta başlangıç noktalarında kontrolün ele geçirilmesi ile kum torbaları ile yığınak kuvvetlendirilmiştir. Terör hükümlü ve tutuklularına “TESLİM OLUN” çağrılarına aralıksız devam edilmiş, ancak teslim olmadıkları gibi küfür, hakaret ve sözlü saldırılarla cevap vermişlerdir. Saat: 15.00 sıralarında D blok alt ana maltada yapmış oldukları yığınakları ateşe vermişlerdir. Saat 16.00 sıralarında yangının kendiliğinden söndüğü görülmüştür. A ve E bloklarında tahkimata devam ettirilmiş, terör hükümlü ve tutuklularının hareketleri takip edilmiş, B, C, D bloklarına herhangi bir müdahalede bulunulmamıştır.

19-20 ARALIK 2000 gecesi C ve D blokların muhtelif bölümlerinde terör hükümlü ve tutukluları tarafından çıkarıldığı değerlendirilen yangınlar görülmüş. Ağır ağır devam eden ve keskin bir duman çıkaran bu yangınların **güvenlik kuvvetlerini duman ile zehirlemek** ve içeride bulunan döküman ve malzemelerin imha edilmesini sağlamak amacıyla çıkarıldığı değerlendirilmiştir.

20 ARALIK 2000 saat 12.00’ye kadar yangınlara ve eylemlerine son verilmesi için çağrılar yapılarak beklenildi. Ancak bu çağrılar da “*SİZLER BİZE TESLİM OLUN, HEPİNİZİN BOYNUNU KOPARACAĞIZ, HEPİMİZİ ÖLDÜRMEYEN BİZLERİ ELE GEÇİREMEYECEKSİNİZ, ŞEREFSİZLER*” ve benzeri sloganlar atarak ateşli silah, tüplü lav silahları ve bombalarla barikatların arkasından karşılık verdikleri, eylemlerine son vermeyecekleri anlaşılınca müdahaleye karar verilmiş ve **planlanan birlikler** bölgeye intikal ettirilmiştir. Müdahale birliklerince barikatlar kaldırılarak alt-üst ana maltalar kontrol altına alınmaya başlanmış, 19 ARALIK 2000 günü kendisini yakarak öldüren mahkumun Ahmet İBİLİ olduğu öğrenilmiş ve Haydarpaşa Numune Hastanesine cesedi sevk edilmiştir. Saat 15.30’da isimlerinin Soner ve Murat olduğunu beyan eden PTÖ (PKK Terör Örgütü) mensuplarıyla temasa geçilerek eyleme iştirak etmeyecek-

leri öğrenilmiş olup büyük grupla irtibat sağlandı. Saat 16.00'dan itibaren 337 PTÖ tutuklu ve hükümlüsünün üst ana maltadan E bloktaki güvenli iki koğuşa emniyetli bir keşilde tahliyeleri sağlanmış. B blokta bulunan bayan PKK mensuplarına da ismi Soner ÖNDER olan hükümlü tarafından teslim olmaları talimatı verilmiş olup isminin Pınar SELEK olduğu öğrenilen bayan tutuklu tarafından *“koridorları ve maltaları kullanamayacaklarını, isyancı tutuklu ve hükümlülere rehin olmaksızın korktuklarının”* söylenmesi üzerine havalandırmadan tutuklu ve hükümlü ziyaretçi mahalline oradan da avukat mahalline intikal sağlanıp teslim alınarak E bloktaki bir koğuşa tahliye edilmiştir. PTÖ tutuklu hükümlülerine yer açmak maksadı ile E blokta bulunan 21 adli mahkum Metris cezaevine sevk edilmiştir.

Bu işlemlerden sonra 19.15'te isyancı tutuklu ve hükümlülere tekrar “TESLİM OLUN” çağrıları yapılmış ancak olumsuz cevap alınması üzerine müdahaleye devam edilmiştir. Saat 20.30'da C-4 koğuşunun çatısında müdahale eden güvenlik güçlerine tüpten imal edilmiş alev makinesi ile karşılık verilmiş buna rağmen çalışma devam ettirilmiştir. 22:40'da müdahale birlikleri kontrollü bir şekilde birinci kat ana maltada terör tutuklu ve hükümlülerin oluşturduğu barikatları açarak C ve B bloklarına doğru ilerlemelerine devam ederlerken B blok bölgesinden isyancı tutuklu ve hükümlülerce ateş açılmıştır. Aynı zamanlarda da zemin katta da müdahale birlikleri barikatları kaldırarak ilerleme çalışmalarına devam etmiştir. 23:55'te isyancı tutuklu ve hükümlülerce güvenlik güçlerinin ilerlemesini durdurmak, geciktirme, taciz etmek ve **çıkan yoğun dumandan etkilenmelerini sağlamak maksadıyla** B, C ve D blok çatıları ateşe verilmiş itfaiye ekiplerince yangına derhal müdahale edilmiştir.

21 ARALIK 2000 günü 01:55'te C blok çatı katı kenarı kırıcı ile delinerek içeriye su sıkılmıştır. 03:40'ta alt ve

üst ana maltalardaki barikatların temizlenmesine devam edilmiştir. Ancak 04:30'da B blok konferans salonunda bulunan tutuklu ve hükümlülerce "Devrimciler Ölmez, Ya Ölüm Ya Zafer" şeklinde ve aynı saatlerde C blok C-2, C-3 koğuşu yemekhane bölgesinden de "katiller, biz kazanacağız" şeklinde sloganlar atıldığı duyulmuştur. Sabah havanın aydınlanmasından itibaren bir yandan "TESLİM OLUN" çağrıları yapılırken bir yandan da göz yaşartıcı **gaz püskürten sırt tüpleri** ve göz yaşartıcı **bomba** kitleriyle terör tutuklu ve hükümlülerinin direncini kırmak ve kendilerine zarar vermelerini engellemek amacıyla **baskın tarzında gaz uygulanmıştır**. Aynı zamanda iş makineleri ile C bloğa yan duvarından delik açılmış içeriye göz yaşartıcı gazlar atılmış, isyancı tutuklu ve hükümlüler etkisiz hale getirilmeye çalışılmış, ana malta koridorlarından koğuş duvarları kırılarak ilerlenmiştir. Bu esnada terör tutuklu ve hükümlülerince birliklerimizin üzerine tüpten yapılmış alev makineleri, boru tipi bombalar, ateşli silahlar ve el yapımı oklarla çeşitli saldırılar düzenlenmiş, ancak daha fazla direnemeyen mahkumlar saat 10:00 sıralarında alt ve üst ana maltada toparladıkları yatak, battaniye, karton vb. malzemeleri tutuşturarak yangın çıkarmışlar ve B blok B-1, B-2 koğuşlarına çekilerek direnişlerine devam etmişlerdir. Saat 13:00 sıralarında her iki ana malta tamamen kontrol altına alınmıştır.

Kadınlar koğuşu bölgesinde bulunan terör tutuklu ve hükümlülerine çıplak sesle, megafonla ve ses yayın cihazı ile TESLİM OLMALARI konusunda sesli ikazlar yapılmış, her ikazda **bir bayan ve tok sesli bir erkek** çağrılara olumsuz cevap vermiş ve diğer terör tutuklu ve hükümlü isyancı mahkumları **yönlendirmiş, ideolojik marş söyletmiş, slogan attırmıştır**. Kendi aralarında teslim olma konusunda tartışmalar çıkmış bu sırada tek el silah sesi güvenlik güçlerince de duyulmuş ve tartışmalar **aniden** kesilmiştir. (Ertesi sabah gizlice kaçarak teslim olan Mustafa Akkaya isimli tutuklu olayı teyit et-

miştir.) Yangınlara müdahale için Sivil Savunma ve it-faiyeden ilave ekip temin edilmesi istenmiş ve manuel kırıcı ve deliciler kullanılarak malta pencere demirleri kesilerek havalandırma sağlanmıştır. C bloğa giren güvenlik güçleri C-4 kapısını açtıklarında içerisinde tamamen yanmış olduğu ve (2) adet tamamen yanmış vaziyette iskelet halinde ceset bulunduğunu terör tutuklu ve hükümlülerin aldıkları talimat sonucu Güvenlik Güçlerinin koşullara girmesini engellemek amacıyla (2) mahkumu yakarak öldürdükleri kanaatine varılmıştır. Saat 16:30'dan itibaren C blok lojman istikametinde açılan delik genişletilmiş ve B blok bayanlar bölümüne yukarıda anılan gaz püskürten sırt tüplerinden göz yaşartıcı gaz püskürtülmüştür. 19:10'da yukarıda anılan delikler genişletilmiş bu arada 21:30'da A blok ile B blok arasındaki havalandırmaya terör tutuklu ve hükümlülerce pencerelerden çok çeşitli malzemeler (battaniye, giysi, bez pankart, yatak ve benzeri) atılarak ateşe verildiği gözlenmiştir. Bu ateşi söndürmek için A blok penceresinden müdahale eden ve durumu kamera ile görüntülemeye çalışan görevlilere hemen yan koşu da bulunan adının "Erdoğan" olduğu duyulan bir mahkum tarafından tabanca ile iki el ateş edilmiş, ancak yaralanan ve ya isabet alan olmamıştır. Kısa bir süre içerisinde çıkarılan bu yangın söndürülerek emniyet altına alınmıştır. Herhangi bir can kaybına mahal vermemek için güvenlik kuvvetlerince hemen bir müdahaleye girilmemiş, terör tutuklu ve hükümlüleri teslim olmaları konusunda ısrarla iknaya çalışılmış fakat her girişim olumsuz yanıt almıştır.

Ayrıca tüm gece boyunca teslim olmaları konusunda anonslar yapılmış anonslara olumsuz cevap veren ısrarcı terör tutuklu ve hükümlülerin dirençlerini kırmak maksadıyla B blok üst ve alt ana maltalardan ve A blok idari kısmın üst katından ambar odasından bulundukları yerlerin pencere aralarından tazyikli su sıkılmıştır.

Cezaevinde çıkarılan tüm yangınların söndürülmesi için İstanbul İtfaiye Daire Başkanı ve Ekibi yoğun mücadele etmiş ve yangınların büyümeden söndürülmesi sağlanmıştır.

22 ARALIK 2000 günü sabahdan itibaren tekrar isyancı mahkumlara “TESLİM OLUN” çağrıları yapılmış, olumsuz yanıt alınmıştır. Bunun üzerine B1-B2 koğuşlarının yan duvarlarından çıkabilecekleri ya da müdahale edilebilecek şekilde iş makineleri ile geniş delikler açılmıştır. **Çatıdan ve tavandan** müdahale edilerek açılan deliklerden göz yaşartıcı bombalar atılmış ve itfaiye araçları ile su sıkılmıştır.

22 ARALIK 2000 günü saat 05:35'te B blok koğuşlarında tutuklu ve hükümlülerce yangın çıkarılmış olup itfaiyece anında müdahale edilmiştir. Saat 07:15 sıralarında örgüt militanlarının elinden gizlice kaçan Mustafa Akkaya adlı mahkum B blok duvarındaki açılan delikten çıkarak güvenlik güçlerine teslim olmuştur. İlk sorgulamada *“tutuklu ve hükümlülerin B-2 ve kadınlar koğuşu bölgesinde bulundukları, sağ olarak teslim olma niyetleri olmadığı 15'erli 3 grubun ön saflarında saldırı, tahrik ve kendini yakarak ölme gayesiyle hareket edeceğini planladıklarını ve bunu uygulayacaklarını, önceki günkü örgüt tarafından atıldığı duyulan silah sesini kendisinin de duyduğunu”* beyan etmiştir. Bunun üzerine kendilerini yakma ve imha etmelerinden çekinildiği için süratle hareket edilmiş ve iş makineleri ile konferans salonu hizasına dışarıdan ve koridordan delikler açılıp B blok çatısına çıkılmıştır. Çatıdan açılan delikten yapılan keşifte isyancı tutuklu ve hükümlülerde tabanca, ok, yay vb. silahların bulunduğu görülmüştür. İtfaiye tarafından dirençlerini kırmak maksadıyla su sıkılmaya devam edilmiş, saat 11:15 sıralarında konferans salonuna girilmiş ve büyük iş makinesiyle B-1 ve B-2 duvarındaki delikler genişletilmiştir. Saat 13:00 sıralarında B, C ve kadınlar koğuşlarında bulunan **hükümlü**

ve tutukluların üzerine şok bir baskınla yoğun bir şekilde gaz uygulanmıştır. Gerek gazın, gerekse üç günlük yorgunluğun etkisi ile direnişleri iyice kırılan C blokta bulunan isyancı terör hükümlü ve tutukluları daha fazla dayanamayarak saat 13:15'ten itibaren teslim olmaya başlamışlar. Güvenlik Güçlerince teslim olanların tahliye işlemlerini yapmak için bölgeye sevk edilen birlikler üzerine B bloktan ateş açılmış, B blok ve kadınlar koğuşunda bulunan tutuklu ve hükümlülerin üzerine tekrar gaz atılması üzerine saat 14:00'ten itibaren B-1 koğuşu duvarına açılan deliğin yanına gelerek teslim olmak istediklerini beyan etmişler ve buradan dışarı çıkarak teslim olmaya başlamışlardır. Güvenlik kuvvetlerince bir emniyet koridoru oluşturularak isyancı terör tutuklu ve hükümlüler emniyet altına alınmış, yaralıları hazır bekleyen ambulanslar ile derhal hastaneye sevk edilmiş, terör tutuklu ve hükümlülerce duvar dibinde bırakıldıkları ve kimlikleri daha sonra tespit edilen **Umut GEDİK, Ercan POLAT ve Alp Ata AKÇAYÖZ** isimli mahkumların ölü olarak B-1 duvarının hemen iç tarafında bulundukları yerden tahliye edilerek doktor kontrolüne tabi tutulmuş, ölü oldukları tespit edilince cezaevi otoparkından adli tıp personeli ve cumhuriyet savcıları tarafından incelenmesi maksadıyla muhafaza altına alınmıştır. İsyana katılan terör hükümlü ve tutuklularından 61'i Kartal Cezaevine, 45'i hastaneye, 298'i Kocaeli F Tipi Cezaevine, 1'i Metris Cezaevine, 1'i de ölü olarak hastaneye sevk edilmiştir. 362'si terör ve 35'i adli tutuklu ve hükümlü cezaevinin E bloktaki emniyetli koğuşlarında muhafaza altına alınmıştır. C-4 koğuşunda yanmış vaziyette bulunan (2) adet ceset Adli Tıp Personeli ve Cumhuriyet Savcılarınca incelenmek üzere olay yerinde muhafaza altına alınmıştır...

19 Aralık 2000 günü saat 04:30 sıralarında başlayan ve 22 Aralık 2000 günü saat 19:00 sıralarında sona eren Ümraniye cezaevi müdahale ve sonucunda yapılan arama 10.01.2001 tarihinde bitirilmiştir. İş bu tutanak müş-

tereken tanzim edilerek imza altına alınmıştır.

12 Ocak 2001

Cezaevi Savcısı

İmzadan imtina etmiştir

Cezaevi Müdürü (31857)

İmzadan imtina etmiştir

Güvenlik Görevlisi

1992/135

imza

Güvenlik Görevlisi

1989/239

imza

Güvenlik Görevlisi

1992/271

imza

Güvenlik Görevlisi

1990/827

imza

İnf. Koruma memuru (339)

İmzadan imtina etmiştir

İnf. koruma memuru (744)

İmzadan imtina etmiştir

YAZILMAYAN GERÇEKLERLE, ÇELİŞKİLERLE JANDARMA TUTANAĞI

1- Jandarma tarafından düzenlenen “olay tutanağı”nın operasyonun içindeki savcı ve müdür tarafından **imzalanmaması** bu tutanağın neyi nasıl anlattığına en somut kanıttır. Bu tutanak yalan söylüyor diyor imza atmayanlar. Tıpkı Bayrampaşa’daki gibi...

2- Binlerce kurşun, bomba, gaz atmış, kurşunlamış, gazla boğmuş ama bunların hiçbirini açıklayamıyor. Bu nedenle de tutanağın her satırına tutuklu ve hükümlülerin “slogan attıkları”nı yazmış. “Bizi sağ teslim alamazsınız” gibi sloganları dönüp dönüp yeniden yazmış. Hatta öyle ki, tes-

lim olan bir hainin anlattığı “sağ teslim olmaya-
caklar” ifadesini dahi tutanağa koymuştur...
Katliamı açıklayamayan jandarma ne yapalım
slogan atıyorlar, ideolojik marş söylüyorlardı,
zaten sağ teslim olmak istemiyorlardı diyerek mi
durumu kurtarmak istiyor. Kurtaramaz. Ölenlerin
otopsi raporlarına yeniden dönüp bakın, hepsi-
nin ortak özelliği hedef alarak kurşunlandıkları-
nın çok açık olmasıdır. Ama Ahmet İbili dışında
diğerlerinin nasıl kurşunlandığı tutanakta yok-
tur. Sadece her şey bitince bakmışlar ölenler du-
var dibinde yatıyorlar... **Ben yaparım, kimse
bana hesap soramaz** kafa yapısıdır bu.

3- Jandarmanın ateş açtıklarını söyledikleri
bölümleri yeniden okuyun, göreceksiniz ki, hep
“uyarmak için” ya da tutuklular ateş açtığı için
onlar da ateşle karşılık vermiş... Hiç kimseyi vur-
mamışlar! Ölenler nasıl ölmüş? Jandarma onun
hesabını vermez. O kısmını aklamak mahkemelere
düşer. Türkiye’de devlet adına yapılan katliam-
larda hep böyle olmuştur.

4- **“Hükümlü ve tutukluların üzerine şok
bir baskınla yoğun bir şekilde gaz uygulan-
mıştır.”** diyor jandarma. Peki o gazların nasıl bir
etki yapacağını bilmiyor mu? 200’den fazla insa-
nın normalde nefes alamayacak kadar dar bir ye-
re sıkıştıkları koşulda bile bu gazları “yoğun”
kullanmanın anlamını bilmiyorlar mı? ÇOK İYİ
BİLİYORLAR. Amaç da bu. Umut Gedik bu “yo-
ğun” gazların zehirlemesiyle öldü. Attıkları bom-
baların üzerinde **“insan olmayan sahaya fırla-
tın”** yazdığını Bayrampaşa’daki operasyondan
biliyoruz. Burada da aynı şey yaşanıyor. Daha
büyük bir katliam olmaması sadece bir “şans”.
Çünkü operasyonu yapanlar daha fazla öldürme-
yi hesaplayarak gelmişlerdi. Bunu operasyon

sonrasında başta Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk olmak üzere operasyonun sorumluları kendileri itiraf ettiler; **“biz daha fazla kayıp olmasını göze almıştık.”** Bu ifade o “yoğun” gazların nedenini açıklamaya yetiyor.

5- Jandarma “ne kadar çok tekrar edersen o kadar inandırıcı olur” diyerek sürekli “teslim olun” çağrısı yaptıklarını anlatıyor. Oysa tutukluların anlatımı ve operasyon anında orada görevli gardiyan olarak çalışan Yıldız Ercan’ın tanıklığı hiçbir uyarı yapmadan içeriye kurşunlar yağdırarak girdiklerini açık olarak ortaya koyuyor. **“Dağ tarzı”** derken kastettiğimiz budur. Aniden, şok edecek şekilde baskın.

6- Ahmet İbili’nin **yanan bedenine tam 8 kurşun sıkmanın** gerekçelerine kimsenin inanmayacağını önceki sayfalarımızda anlattık. 1 değil 3 değil tam 8 kurşun ne için sıkılır yanan bir bedene? Nasıl bir zihniyet, nasıl bir düşmanlık sıkar o kurşunları? Cevaplarını herkes bilir. O kadar **rahat yalan** söyleniyor ki, kurşunladık dedikten bir kaç satır sonra “kendini yakarak öldüren” diyor Ahmet İbili için.

Yanan bir insanı vurup, sonra yerde yanmasını izleyip öldüğünden emin olduktan sonra tutup su sıkmak o operasyonun tümünün mantığının en çıplak haliyle yansımasıdır.

7- **“Bir bayan ve tok sesli bir erkek...”** her şeyi onlar yapmış. 300 civarında insan, ölümle burun buruna ve iki kişi o kadar insana **“slogan attırmış, ideolojik marş söyletmiş”**. İlkellik ve kabalık o hale gelmiş ki, sokaktaki çocuğun dahi “haydi canım sende” diyeceği bir şeyi tutup tutanağa yazıyor. Hatırlayın o günlerde operasyon sürerken basın da bu haberi vermişti. Demek ki, “güvenilir kaynak” tutanağı tutan “kafa”ymış.

8- Tutanak “*kapının açılmak üzere olduğu görülmesiyle güvenlik güçlerinin **silah kullanma yetkisine** dayanarak...*” diyor. Bu gerekçe devlet adına yapılan tüm katliamların yasal kılıfı. Nerede, hangi koşullarda kullanılır silah, bu tamamen kullananlara kalmış bir durum. Katillere bu kadar sınırsız katletme yetkisi veren “Terörle Mücadele Yasası”dır. Bu yetkinin nasıl kullanıldığını 28 devrimcinin yakılarak, kurşunlanarak katledildiği operasyonun sonucuna bakarak kolayca görebilirsiniz. Aynı yasa, bu yetkinin kullanılmasının sonuçlarındaki ölümlerde, katliamlarda mahkemelere katilleri aklama yetkisini de verir. Ümraniye davası da bundan farksız olmayacaktır. Nitekim, ilk dava katledenlere değil, katliamdan sağ ve yaralı kurtulanlara açılmıştır. Katiller hakkındaysa hala açılmış bir dava yoktur. Olsa da sonucun değişmesi istisna olabilir ancak.

ÇANAKKALE HAPİSHANESİ

Saldırıda **5 Bin 48 Adet gaz** bombası, binlerce kurşun ve Skorsky helikopteri kullanıldı.

Saldırıya Balıkesir'den ve İstanbul-Halkalı'dan **jandarma özel operasyon timleri** katıldı.

Operasyon 56 saat sürdü.

Barikatlar yıkıldıktan sonra, istisnasız tüm tutuklular işkenceden geçirildi.

SONUÇ: Dört tutuklu katledildi.

Katledilen tutuklular:

Fidan Kalşen, İlker Babacan

Sultan Sarı, Fahri Sarı

Yüzlerce tutuklu ve hükümlü yaralandı.

F tipine sevkedildiler.

Çanakkale, **dört** tutuklunun katledildiği, **26** tutuklunun **ağır yaralı** olarak hastaneye sevk edildiği, operasyonun en kanlı yaşandığı yerlerden biri oldu.

Balıkesir'den, İstanbul'dan takviyelerle sayıları binleri bulan askeri birlikler, üç gün boyunca bombaladılar Çanakkale'yi. Üç gün boyunca mermiler yağdırdılar.

Katliam ne kadar boyutluysa, o kadar çok yalan söylemek durumundaydılar.

Çanakkale'deki operasyon da, üzerinde en fazla yalan söyledikleri operasyonlardan biriydi.

En başta, zulüm saldırısını durdurmak için bedenini tutuşturan, yoldaşları için, zulme direnmek için kendini feda eden **Fidan Kalşen** üzerine, daha ilk andan itibaren yalanlar söylədiler.

“Arkadaşları yaktı” dediler.

“Elleri demire bağlanıp yakıldı” dediler.

“Tutanak” adını verdikleri **resmi yalan** belgelerine de böyle geçtiler.

Öte yandan, ne Sultan Sarı'nın, ne Fahri Sarı'nın, ne İlker Babacan'ın nasıl öldüğüne dair hiç bir şey söylemediler. Jandarma tutanağına bakan, onların öldürüldüğüne dair bir iz göremez.

Katledenlere, işkence yapanlara değil, katledilenlere, işkence görenlere dava! Çanakkale'deki 19 Aralık katliamı sonrasındaki önemli gelişmelerden biri de buydu.

Katillerin koruyucusu olan hukuk, tutuklular hakkında dava açtı.

Çanakkale’de “tutuklular hakkında açılan” dava nedeniyle, her ne kadar onlar tutukluları yargılamak niyetiyle bir iddianame hazırlamış olsalar da, katliamın belgeleri de ortaya çıkmış oldu.

Bu soruşturma belgeleri arasında yer alan “**otopsi raporları**” tutukluların nasıl katledildiğini tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. Bu belgelere de Çanakkale’yle ilgili anlatımların devamında yer verdik.

TV’lerde seyredenler hatırlayacaktır. Biz kısaca tasvir etmeye çalışalım:

Havada uçan Skorsky helikopteri, hapishane-nin çevresindeki hendeklerde sipere yatmış binlerce asker, dört bir yandan duvarları delen iş makinaları, hapishanenin çatısında mevzilenmiş kar maskeli, tam donanımlı özel timler...

Evet, bu tastamam bir savaş sahnesi.

“Ölü ya da diri ele geçirilmeye” çalışanlar, bu halkın evlatları, bu toprağın direnen insanları.

Ele geçirmeye çalışanlar, bu ülkeyle, bu halkla hiç bir ilgisi kalmamış bir ordu...

Savaş sahnesinin tarafları da işte bunlar.

Fatma Ersoy anlatıyor:

“Amaçları psikolojik olarak yıldırmaq ve mümkün olan en fazla zararı vermektir.”

Fatma Ersoy, Çanakkale Birinci Ölüm Orucu Ekibi direnişçisiydi. Çanakkale’deki katliam saldırısında yaralı olarak Kütahya hapishanesine sevk edildi. Ölüm orucunu sürdürdü. 11 Nisan 2001’de şehit düştü.

Adalet Bakanlığı tarafından ölüm orucuna müdahale den söz edilmeye başlandığında bu operasyonun sonuçları üzerine ölüm orucu direnişçileri olarak tartışmış-tık. Şayet operasyon olursa çok daha fazla can kaybı olacaktır. Buna engel olmak için operasyondan yaklaşık bir hafta önce Adalet Bakanlığı’na ölüm orucu direnişçileri olarak bir dilekçe gönderdik ve operasyon ya da zorla müdahale olursa kendimizi yakacağımızı söyledik. Buna rağmen Bakanlık 19 Aralık’ta operasyon yaptı.

Biz de 19 Aralık’ta saat 05.00 gibi yataklarımızdan *“maltada asker var, operasyon var”* sesiyle uyandık. Arkadaşlar hemen barikat kurup, bayan-erkek ölüm orucu birinci ekibindeki bizleri saldırıdan zarar görme-yeceğimiz şekilde korumaya çalıştılar. İçimizden **Fidan KALŞEN**, maltadaki barikatın önüne gidip operasyonu durdurmalarını istedi. Askerlere, geri çekilmedikleri takdirde ölüm orucu direnişçilerinin kendilerini yakacaklarını söyleyip kendini yaktı. Fidan şehit düştüğünde 07.30 civarıydı. Fidan’ın kendisini yakmasının üzerinden 10-15 dakika geçmemişti ki, TKP(ML) davasından Dursun ÖNDER askerlerin açtığı ateşle başından yaralandı. Hemen kısa süre sonra da maltaya gaz bombaları atıldı. Bu gaz bombalarından etkilenen pek çok arkadaş bayılmış ve kusmuştu.

Amaç kurtarmak mı, katletmek mi, okuyun karar verin:

19 Aralık günü hapishanenin dış duvarları iş makineleri ile tamamen yıkılmıştı. **Yıkılan yerlerden girmelerinin önünde hiç bir engel yoktu.** Ancak B-3 dediğimiz bölüme C-2 koğuşunun havalandırma duvarı yıkılınca tazyikli su ve köpük sıkmaya başladılar. Camlar ilk anda sıkılan su ile kırılmayınca ateş açıldı ve içeriye gaz bombaları da atıldı. Akşam saatlerinde oldu bunlar, gazlardan hepimiz etkilenmiştik. Arkadaşlar hemen bizi yan koğuşa geçirdiler ve biz ölüm orucu direnişçilerini ortalarına alıp çevremizde etten bir duvar oluşturdular. Yukarıda belirttim, asker hapishanenin dış cephesini tümüyle yıkmıştı ve oralarda barikat vb. **engeli de yoktu.** Ama gaz bombaları ve silahla saldırmaya devam ediyorlardı. 19 Aralık akşamı malta ve spor salonundaki barikatları ara ara zorlamanın dışında herhangi bir şey olmadı. Operasyona ara vermişlerdi. Biz tüm siyasi tutsaklar bir tek koğuşta sıkışıp kalmıştık.

Ölüm orucu direnişçilerini korumaya çalışanlar vardı; ama o, DEVLET değil, yoldaşlarıydı.

20 Aralık'ta gün aydınlanır aydınlanmaz operasyon tekrar başladı. Hem üst katta bulunan spor salonunun tavanı deliniyordu, hem de pencerelerden ateş açılıyordu. Pencerelerden açılan ateş sonucu Berna Buzkan, Özlem Cibelik yaralandı. Daha sonra Veysel Şahin adlı arkadaşımızın da yaralandığını öğrendik. Arkadaşların tümü biz ölüm orucu direnişçilerinin yaralanmaması için **kendini siper ediyordu.** Gaz bombaları atıldığında üzerimize ıslak çarşafları örtüyorlar, ama aynı zamanda çevremizi sararak sekip gelecek kurşunlardan, atılan bombaların üzerimize düşmesinden korumaya çalışıyorlardı.

Tutsaklar arasında durumu çok ağırlaşanlar vardı, ileri derecede astımı olanlar, kurşun yarası olanlar, ku-

sanlar, bayılanlar... Ama ardarda gaz bombaları atıldığı, ateş edildiği için çok fazla bir şey de yapılamıyordu. Gazlardan korunmak için elimizde ilkel gaz maskeleri vardı ama yine de korumuyordu. Atılan gaz bombaları gözde ve genizde çok şiddetli yanmaya neden oluyordu. Ağızdan nefes aldığımızda hemen öksürtüyor ve öksürükle birlikte ciğerlerimizin tümüyle iflas edeceğini düşünüyorduk. Zaten bu gazlar insanda bir süre sonra halisünasyona benzer şeyler görmeye neden oluyordu. Çünkü bir süre sonra artık o ortamla hiç bir ilgisi olmayan pek çok görüntü geçiyor gözlerinin önünden. Biz üzerimizde ıslak çarşaflar, etrafımızda etten bir duvar olmasına rağmen çok kötüleşiyorduk, açıktaki arkadaşlar daha da ağırlaşıyordu ve pek çoğu kendinden geçiyordu.

Gaz bombalarından korunmak için B-3 yatakhaneğine geçmek zorunda kaldık, orada askerlerle aramızda yalnızca bir tahta kapı vardı ve açıp hepimizi taramalarını göze almak zorunda kalmıştık. Ancak 3 gün boyunca açık olan yerlerden girmek yerine pencerelerden ve üstten açtıkları yerlerden rastgele ateş açmayı denediler. Amaçları psikolojik olarak yıldırma ve mümkün olan en fazla zararı vermektir.

Gerçekten kurtarmak niyetinde olsa böyle bir saldırı yapılmazdı

... Operasyon sırasında, başından beri hiç de yanılmadığımızı gördüm. Bakanlığın amacı biz ölüm orucu direnişçilerini yaşatmak değildi. Çünkü gerçekten kurtarmak niyetinde olsa böyle bir saldırı yapılmazdı. Biz, arkadaşlar kendilerini bize siper ettikleri ve her şeyi bizi korumak için yaptıklarından dolayı yaşıyorduk. Artık ölüm orucu 60. günlere gelip dayanmıştı ve arkadaşlarımız kendilerini hiçe sayıp bizi korumasalardı, o gazlar ve silahlar karşısında biz kendimizi koruyamaz ve hayatta kalamazdık.

Ayşe Baştımur anlatıyor:

“İçeride öleceğimize, dışarıda ölürüz deyip çıktık”

Çanakkale hapishanesi birinci ölüm orucu ekibindeydi. 19-22 Aralık saldırısını yaşadı. Zorla müdahale işkencesine maruz kaldı ve “direnişi bırakma”sı için tahliye edildi. Ölüm orucunu Ankara’da direniş evinde sürdürdü. 28 Eylül 2001’de şehit düştü.

Ayşe Baştımur’un anlatımının saldırının 21 Aralık’taki son gününe ilişkin olan kısmını yayınlıyoruz.

Ertesi sabah yine delik açmaya, gazlarla, kurşunlarla saldırıya devam ettiler. En çok yaralanma ve ölümler de bu son günde oldu. Saldırıya köpük sıkmayı da eklemişlerdi.

Tavanda açtıkları delikler çoğaldığı için gidilebilecek hiç bir yer kalmamıştı. Üzerine gaz bombası düşen, kurşun yarası olan arkadaşların sayısı gittikçe artıyordu. Yaralıları arkadaşlar B-3 yatakhanesine taşımışlar, pencerelerin altına yatırmışlardı. Yerlerde epey su, köpük biriktiği için yaralıların her yeri ıslaktı.

Sultan Sarı’nın öldüğünü söylediklerinde saldırı devam ediyordu. Gazların etkisiyle baygınlık geçirenler de artıyordu. ... Bu yoğun saldırı içinde subay teslim olmazsak daha şiddetli saldıracaklarını söylüyordu.

Duvarlardaki, çatılardaki deliklerin hikmeti

19-22 Aralık operasyonundan TV ekranlarına yansıyan hemen tüm görüntülerde, elinde balyoz taşıyan askerlerin çatılarda delik açmaları ve her hapishanenin duvarlarında kepçelerle açılmış delikler hatırlanacaktır.

O günlerde, basında bile “*bu hapishanelerin, koğuşların kapısı yok mu da çatıdan giriliyor?*” diye sorular sorulmuştur.

Elbette bir nedeni vardı bunun da. Ayşe

Baştımur'un anlatımında bunun nedeni, çok özet gösteriliyor.

Ben de yaralıların yanına gittiğim zaman artık yürümek de çok zorlaşmıştı. Köpükle, yerlere saçılan kitaplar, giysiler birbirine karıştığı için bataklık gibiydi. Köpüğün yüksekliği de gittikçe artıyordu. Kaldığımız yere yeni bir delik daha açıldı, gaz bombası atıldı. Deliklerden silahların namlularını görüyorduk. **Kimi deliklerden gaz bombaları, kimisinden kurşun, kimisinden su, kimisinden köpük sıkılıyordu.**

Artık gidebileceğimiz hiç bir yer kalmamıştı. Havalandırmaya çıkmak için önce yemekhaneye sonra da duvarını daha önceden yıktıkları ara maltaya doğru gitmeye başladık. Deliklerin altından geçerken yaralanmamam sadece tesadüftür, 1. ekipte olduğum için arkadaşların yardım etmesidir. Arkadaşlar bana sarılarak, üstüme yatarak hep korudular.

Ara maltadan çıktıktan sonra havalandırmaya geçmek için B-2 yemekhanesine girdik. Burada bir arkadaştan **İlker Babacan**'ın öldürüldüğünü öğrendim. Burada da tavanda delikler vardı. Havalandırmaya çıkmaktan vazgeçtik.

Ara maltadan, yıkılmış duvardan dışarı çıkmak dışında bir alternatif yoktu. Ara maltanın tavanında da delikler vardı ve biz çıkarken **hala delmeye devam ediyorlardı.** Karşıda siperlere yatmış askerlere doğru gidiyorduk. Nasıl olsa tepemize kurşunlar yağıyordu, içeride öleceğimize, dışarıda ölürüz diyerek çıktık.

Dışarı çıktığımızda siperdekiler şaşkındılar... Geriye dönüp baktığımda hapishane duvarlarının büyük bölümünün yıkılmış olduğunu gördüm. Üst katta ellerinde uzun namlulu silahlar olan subaylar vardı.

**Bir ölüm orucu direnişçisi
nasıl kurtarılıyor(!), tanık olun!**

... Askerler, polisler beni kollarımdan tutmak istedik-

lerinde kendim yürüyebileceğimi söyledim. Beni tutup hızla sürüklemeye başladılar. Sırtımdaki paltomu çıkarıp attılar. Alnımdaki bantı da saçlarımla birlikte çekerek çıkardılar.

... İki asker saçımdan çekerek, kollarımdan sürükleyerek Nizamiye'ye götürdü. Ellerimi arkadan plastik kelepçeyle bağladılar. Sıkıyor, gevşetin demem üzerine bir subay gelip biraz daha sıktı.

Nizamiyeye benden önce getirilenlerin de elleri arkadan bağlı bekletiliyordu. ... Hanım Harman yerde yatıyor, kalkamıyordu, yaralı olduğunu söylüyordu. Doktor, giysisini biraz sıyrıp beline baktı, yarasının olmadığını söyledi. Bunun üzerine askerler sürükleyerek arama için bekletilen aracın yanına götürdüler. Ayağa kalkamadığı için bir süre de orada yattı. Yeniden doktor çağrıldı, zorlayarak bir kez daha baktırmamız üzerine sırtındaki yarayı görüp hastaneye götürdüler. Hanım Harman'ın **sırtında gaz bombası patlamış**, bu yüzden sırtında yumruk büyüklüğünde şişlik ve kızarıklık vardı.

... Arama için kadın polisler geldi, ellerinde ameliyatlarda kullanılan eldivenlerden vardı. İkişer kişiyi ringe götürüp arama yapıyorlardı. Beni de götürdüler. Aracın içinde ellerimiz arkadan bağlı olarak aramaya başladılar. Pantolonlarımızı ve çamaşırlarımızı da çıkararak arama yaptıkları için karşı koyuyorduk, ama ellerimiz arkadan bağlı olduğu için 3 kadın polise engel olmak çok zordu.

Nizamiye'de bu arama sırasında bir çok arkadaşın sıkın kelepçelerden elleri uyuştı, morardı...

Gülümser Tosun anlatıyor:

“Hiçbirimizin sağ çıkacağını düşünmüyorduk zaten. Devlet böyle ‘hayata döndürüyor’du.”

Sabah 4.45-5.00 saatlerinde maltaya askerlerin girdiğini gördük. Bunun ne anlama geldiğini Buca, Ümraniye, Ulucanlar, Burdur ve diğer saldırı ve katliam örneklerinden bildiğimiz için ilk önce barikatlarımızı kurduk. Üstelik Ekim’in 20’sinde başlayan Ölüm Orucu direnişimiz 60’lı günlere gelmişti. Çok değil yarım saat sonra katliam amaçlı geldiklerini anlamıştık. Bulduğumuz koğuşlardan hapishane çatıları görülüyordu. Çatılarda askerlerin dışında sivil giysili kişiler de vardı. Ve bunlar silahlı, kasklı, önlerinde siper ettikleri kum torbaları, teneke kutularla bekliyordardı.

Ölüm Orucu direnişçilerimizin can güvenliği, sağlıkları hepsinden önemliydi. Bir süre önce Adalet Bakanının “*müdahale edeceğiz*” sözleri üzerine (üstelik görüşmeler sürerken) Ölüm Orucu direnişçileri gerek bizlere gerekse de Adalet, İçişleri Bakanlıklarına “*olası bir müdahale durumunda kendimizi yakacağız*” beyanında bulunmuşlardı. Çünkü böyle bir müdahalenin anlamı Ölüm Orucu direnişini kırmaktı.

Saldırı başladıktan yaklaşık iki saat sonra Ölüm Orucu direnişçileri Fidan KALŞEN yoldaşımızın kendini yakarak bu saldırıyı protesto edeceğini söylediler. Fidan “*örgüt yaktı, ellerini bağlayıp yaktılar*” diye televizyon ve basında çarpıtılarak, karalanarak verilen bu eyleme kendi isteği ve iradesiyle gitmiştir. Operasyonu başından sonuna kameraya alan polis, “ilgili” kişiler Çanakkale’ye ait olan görüntülerin tamamını yayınlamalıdır. Orada görülecektir ki, yapılan bir katliamdır ve FİDAN, bu katliamı protesto ettiğini kendini yakmadan önce açık açık duyurmuş ve öyle kendini yakmıştır. Bu nedenle Fidan KALŞEN’in ölümünden de başta Adalet Ba-

kanı olmak üzere saldırıyı gerçekleştirenler sorumludur, yapılacak bir otopside de herhangi bir bağlama v.b. olmadığı görülecektir.

19 Aralık günü, gün içinde maltadan ara ara gaz verildi. Gün boyunca ve gece boyunca sürekli grayder ve hızar sesleri duyuyorduk. Balyozlarla hapishanenin farklı farklı yerleri delinmeye çalışılıyordu. 19 Aralık gününü Dursun Önder adlı TKP(ML) davasından hükümlü bir arkadaşla askerler tarafından ateş edildi. Ve Dursun başından yaralandı. Koğuşa getirildiğinde başından kanlar akıyordu. Önce öleceğini sandık. Sağlıkçı arkadaşlarımız kurşunun başını sıyırıp geçtiğini söyleyip, kanı durdurmaya çalıştılar. İlk yaralımızı vermiştik. Bu arada elektriklerimizi de kesmişlerdi. Hava çok soğuktu. Başta Ölüm orucu direnişlerimiz olmak üzere hepimiz çok üşüyorduk. Farklı farklı yerlerde saldırıyı bekleyen **arkadaşlarımızla vedalaşıyorduk**. Hepimizin aklında Burdur ve Ulucanlar vardı. Kulağımıza gelen grayder, balyoz seslerinden ertesi günkü saldırıya hazırlık yaptıklarını anlıyor, tahmin ediyorduk...

20 Aralık günü hava aydınlandığında bir gün boyunca yapılan *"yoğun çalışmaların"* sonuçlarını gözlerimizle gördük. Bayanlar koğuşı olarak bilinen B-3 koğuşı ve salonunda kalan bizler, karşımızdaki C-2 koğuşunun havalandırma duvarının yıkıldığını gördük. Yine ayrıca bizim bulunduğumuz bölümde olan banyonun dışa bakan duvarında gedikler açılmış ve askerle aramızda bir duvar ve tuvalet kapısı kalmıştı. Salondan B-2 bayanlar koğuşuna geçişi sağlayan 20-30 metrelik dışa bakan yüzü de grayderle yıkılmıştı. Her yandan saldırıya açık bir haldeydik.

20 Aralık günü, öğleden sonra çoğumuzun bulunduğu B-3 koğuşı ve salonunun karşısına yıktıkları havalandırma duvarından itfaiye aracı gönderdiler. B-3 koğuşunun (burasını aynı zamanda yatakhane olarak kullanıyorduk) camlarından tazyikli su sıkmaya başladılar.

Camlar kısa sürede suyun basıncına dayanamayarak kırıldılar. Kırılan camlardan gaz bombaları atılmaya başlandı. Maltaya atılan ve uzağımızda olmasına rağmen gözlerimizi yakan, bizi boğulacak hale getiren gazlar artık yanibaşımıza düşmeye başlamıştı. Bu saldırılara karşı, kendimizi korumak için yaptığımız el yapımı malzemelerimiz ise bizi gazlardan koruyamıyordu. Bu yoğun gaz altında birçoğumuz boğulacak noktaya geldik. Tekrar su sıkmaya başladılar. Hemen hepimiz tepeden tırnağa ıslanmıştık. Gaz saldırısının tam etkisi geçmeden en başta nereden edildiğini anlayamadığımız yoğun silah sesleri duyduk. Yaralı var mı diye sorduk birbirimize. Çünkü ateş bulunduğumuz yatakhaneye edilmiş, kurşunlar yanımızdan, yöremizden vınlayarak duvarlara çarpıyordu. Gazın etkisi azaldıkça, kurşunların değdiği yerlere bakıp, çatıdan duvarı yıkılan tuvalet tarafından ateş edildiğini anladık. Bu arada Berna Buzkan, Özlem Saral (Cibelik), Işıl Eylem Bardak ve Dursun Önder adlı arkadaşlarımız yaralanmıştı. O koşullar altında arkadaşlarımızın durumunu anlamaya çalışıyor, darma duman olan ilaçlarımızdan elimizde kalanlarla kanlarını durdurmaya çalışıyorduk. Başından yaralanan Dursun Önder, tekrar başından yara almıştı. Yatakhane'deki arkadaşları yan taraftaki B-3 salonuna aldık. Ancak aynı saldırı kısa bir süre sonra oraya da yapıldı. Önce camlar kırıldı, ardından gaz bombaları ve ateşli silahlarla ateş edildi. Bu saldırıda da yaralanan arkadaşlar oldu. (İsimleri şu an hatırlamıyorum)

Atılan gazların kapsüllerini bulduk. Biri **mavi başlıklı, küçük çaybardağı** büyüklüğündeydi. Bir diğeri **aliminyum renginde kapsüllüydü** ve büyüklüğü aynıydı. Bir üçüncüsü de küçük metal kola kutusu büyüklüğündeydi. Ayrıca daha sonra tepemizdeki tavandan açıkları deliklerden de kendileri **gaz püskürteceklerdi**. Gazların etkileri kısmen birbirinden farklıydı. Hepsisi de göz, yüz ve vücutta yanma hissi uyandırıyor, solunumu güçleştiriyor, boğulacak noktaya getiriyordu. Ancak içlerin-

den kimi gazların etkisi çok daha fazlaydı. Bütün ciğerlerin, iç organların, beynin patlayacakmış hissini veriyor, burun ve ağızdan köpük çıkartıyordu. ...

Aynı günün akşamı hemen hepimizin bulunduğu yer olan B-3 koğuşunun ve salonun tavanlarını delmeye başladılar. Bir yandan gaz atıp bizi hareketsiz bırakırken, bir yandan da yeni saldırılar için hazırlık yapıyorlardı. Açılan deliklerden ağıza alınmayacak küfür ve hakaretler, tehditler savuruyorlar, **hepimizi öldüreceklerini, yakacaklarını**, teslim olmamızı söylüyorlardı. Sırılsıklam ve gazdan bitkin düşmüştük. Soğuk ve gazdan etkilenen kimi arkadaşlarımızın (İlker Babacan, Semra Askeri, Dilek Bozan) bilinci gidip geliyordu. Bütün eşyalarımız ıslak olduğu için değiştiremiyor, arkadaşları ısıtamıyorduk. Herkes birbirini uyanık tutmaya çalışıyordu. Çünkü yüzlerce gazın etkisini (zehirlenme, bilinç kaybı vb.) bu koşullarda ancak böyle önleyebildik.

... Gazlardan biri yere düştüğü anda vınlıyor, etrafa çarpa çarpa hareket ediyordu. Üzerinde gaz bombası patlayan birçok arkadaşımız oldu. Yoğun gaz ve mermiler altında 20 Aralık gününü böyle tamamladık.

21 Aralık günü öğlene kadar (yani Çanakkale hapshanesinden çıkana kadar) diyebilirim ki saldırı hiç kesilmeden sürdü. Ulucanlardan bildiğimiz köpüğü de getirmişlerdi bu kez. Camlardan, tavandan bir yandan köpüklü gaz, su sıkıyorlar, bir yandan da tavandaki deliklerden hedef alarak ateş ediyorlardı. 30'un üzerindeki yaralımızın bir çoğunu 21 Aralık günü verdik. Bu saldırıda PKK-DÇS davasından hükümlü **Sultan Sarı** ve **Fahri Sarı öldürüldüler**. "*Şu arkadaş yaralandı*", "*yaralandım*" sözlerine öyle kulaklarımız alışmıştı ki! Bu saldırı sağnağı altında **hiçbirimizin sağ çıkacağını düşünmüyorduk** zaten. Devlet böyle "hayata döndürüyor"du.

G-3 silahlar tepemizdeki deliklerden sokulup, **bir yay gibi hareket ettirilip** ateş açılıyordu. Ölüm Orucu direnişçilerimizi ve yaralılarımızı kurşun yağmuru altında,

sözde hareket edebildiğimiz bu iki salonda adeta sürük-lüyorduk. Köpük ve suyun içine düşen arkadaşlarımızın kanları, suları ve köpükleri kızıla boyuyor, ellerimiz kan içinde kalıyordu. Bu saldırıda hemen önümde olan Ha-nım Harman adlı arkadaşımız G-3 mermisiyle vuruldu ve köpükler içine düştü. Sürükleyerek kaldırdık.

Bu koşullarda yapabileceğimiz tek şeyi yaptık. Bize ateş edilen maltaya çıkıp yaralılarımızı da yanımıza alıp kurşunların üzerine yürüdük. Maltadaki tavandan açıl-an ateşle **İlker Babacan** arkadaşımız başından vurula-rak öldürüldü.

Dışarı çıktığımızda silahlarını bize doğrultmuş, kimi-si yere uzanıp siper almış, kimisi tepemizdeki binalar üzerinde ellerinde G-3 silahlarıyla duran yüzlerce as-ker, komando ve sivil kıyafetli kişiler vardı. “*Dokuz can-lı bunlar*” diye onca saldırıya rağmen nasıl yaşadığımızı (ya da neden yaşadığımızı) şaşırان, kızanlar bize sa-taşıyorlardı. Yaralılarımızın ve ölülerimizin olduğunu söyledik. Bir süre bekleyişten sonra yaralılarımızı önce-likle hastaneye götürölmek üzere verdik. Ancak daha sonra **yaralılarımızı da** yolda arama adı altında işkence yapıldığını öğrendik.

En son grupta kalanlardan biri olarak, götürölmeyi beklerken oradaki özel tim ve jandarmaların “*kalanları kurşuna dizelim, kimse duymaz*” tehditleriyle karşılaştık. Bir yandan da aşağılık küfürler ediyorlardı. Götürö-lecektik ama nereye? Bizi bekleyen hücrelerdi biliyor-duk. Hapishane gerçekten de hallaç pamuğuna dön-müştü. Neredeyse delinmedik tek bir duvar bile yok gi-biydi. Bu da Hikmet Sami Türk’ün “*hapishaneler kulla-nılamaz hale geldi*” gerekçesine malzeme olacaktı, bu-nu daha sonra anladık. Hapishaneden çıktıktan sonra hakaret ve saldırılar altında saatlerce soğukta, ellerimiz kelepçeli (kelepçe izleri ve ellerimizdeki uyuşma da ha-la devam etmektedir) bekletildik. İşkencehanelerde ya-pılan işkenceler, arama adı altında dayatıldı. ... Arama

adı altında yaptıkları ise tam anlamıyla moralimizi bozmak içindi. Çoraplarımız dahi alındı bu aramada. Gözlüğü bilerek kırılan, ayakkabısı, parası, yüzüğü vb. verilmeyen arkadaşlar oldu. **Ölüm orucu direnişçilerimiz de aynı muameleye maruz kaldı.** O halimizle ringe bindirildik. 4 kişilik küçük bölmeye 8 kişi konulduk. Su dahil hiç bir ihtiyacımız karşılanmadı. Kelepçeden ve gazdan dolayı bayılan Hatice Yazgan arkadaşımız için hiçbir şey yapılmadı.

Saldırı, Kütahya Hapishanesinde Sürüyor

Ve Kütahya hapishanesine getirildik. 27 kişi 10-9-8'şer kişilik "oda"lara konulduk. Yeni yapıldığı her halden belli olan bu odalar soğuk, nemli ve pisti. Hemen hemen hepimizin burun, ağız ve yüzümüzde gazdan olduğunu sandığımız yaralar çıkmıştı. Titreme, uykusu hali, uyuşukluk vb. devam ediyordu. Ailelerimizin getirdiği kuru kıyafetlerle günler sonra ilk defa kuru birşeyler giyebildik. ...

Buraya geldikten bir hafta sonra ise "arama var" kılfı altında yeniden bir saldırıya uğradık. Ölüm Orucu direnişçisi olan Semra Askeri arkadaşımıza "zorla müdahale" edeceklerdi. Bulunduğumuz odalardan zorla, dayakla alınarak 4-5 kişilik başka "oda"lara alındık. Ve halen buradayız. Getirildiğimiz bu yerler deyim yerindeyse hayvanın bile kalamayacağı kadar pisti. Bize verdikleri ıslak, nemli, kokmuş, kirli döşekler ve battaniyelerden başka birşey değildi. 1. Müdür M. İbrahim DEMİR "*Ölüm Orucunu bırakın*" diyerek her talebimizi bu gerekçeyle geri çevirmekte... onursuzluk dayatılmaktadır. Ölüm Orucu direnişimiz sürmektedir.

Tutuklu yakını Ali Öztürk anlatıyor ölüm orucunda bulunan çocuklarımız gözlerimizin önünde çırılçıplak soyuldular

Anlatımlardan da görüleceği üzere, tutukluların dışarı çıkması “*operasyonun sonu*” değil, yeni bir işkence seansının başlangıcı olmuştur. Bu işkenceler, üç gündür hapishanenin uzağında bekleyen bine yakın ailenin gözleri önünde yapılmıştır. İşte o ana tanık olan ailelerden birinin anlatımı:

Operasyon boyunca 4 gün, gece gündüz oradaydım. Çok büyük silahlı bir güç vardı. Devamlı olarak silah sesleri geliyordu. Çatılar delinerek içeriye bombalar atıyorlardı. Beyaz bir sis çıkıyordu.

Bu cezaevinde benim çocuğum da tutuklu bulunuyordu. Sonra (1 gün sonra) büyük iş makinelerini devlet oraya getirdi. Ve bütün duvarları deldiler. Deldiği yerlerden itfaiye arabaları içeriye su boşalttılar. Bu arada bombalama hiç kesilmedi. Ve bu arada devlet sürekli olarak içeridekilere “teslim olun” çağrısında bulunuyordu.

İçeridekilerden hiç ses duyulmuyordu. ... Çocuklarımıza son gün atılan bombalar daha da serileşti ve silah sesleri devam ediyordu.

Son gün saat üç-dört sularında içeridekilerden 6 kişi dışarıya çıkartıldı. Kepçelerin deldiği deliklerden çıkarılan insanlar kollarından tutularak yerlere atılıyorlardı. Ve tekme tokatla dövülüyorlardı. O soğukta fırtınada dışarıda **ölüm orucunda bulunan çocuklarımız gözlerimizin önünde çırılçıplak soyuldular.**

Tutuklu aileleri olarak askere “*Vurmayın, o sizin kardeşiniz, o da insandır*” diyerek **bin kişi olarak bağırıyorduk.** ... Bundan sonra 15 kişi daha dışarıya aynı durumda çıkarıldı ve bunların içerisinde üç kişi battaniyelere sarılı, ölen çocuklarımız vardı. **Ölen çocuklarımızı tah-**

mini olarak 3-4 metrelik rampadan yuvarlayarak aşağıya attılar.

Bu durum hep gözlerimizin önünde seyrediyordu. Zannetmiyorum böyle bir vahşet dünyanın hiçbir yerinde yaşanmış olsun.

Çocuklar çıkarılırken silah sesleri hiç kesilmiyordu. Ve 163 kişi dışarıya çıkarılarak tamamlandı. Asker etrafına toplandı. Ve biz aileler olarak artık “**yuh**” çekmeye başladık. Operasyonu yürüten insanların hiçbirisi “vurmayın” demediler.

Şu anda Kütahya E Tipi Cezaevinde bulunan çocuğum Gülseven Öztürk bana “*bizi dışarıya çıkarttıklarında da bizi kurşunladılar*” dedi. “*Bizi çıplak olarak saat 4-5’ten gece yarısı saat 1’e kadar ıslak elbiselerle soğukun altında beklettiler.*”

28 Aralık 2000 tarihinde kapalı görüşte gördüğümde gözleri şişmiş, kolları kelepçeyle sıkıştırılıp bir çukur oluşturulmuş, gözleri bombanın etkisi nedeniyle görmüyor ve kulakları da işitmiyordu. Ben bunu gördüğüm zaman ölümün yaşama döndürüş operasyonundan daha iyi olduğunu düşündüm. Çanakkale-Kütahya yolculuğunda dahi işkencelerine devam etmişler.

Şu anda 4-5 kişinin durumu çok ağır yaralı, 1 kişide 4 kurşun var. Bir kişide şarapnel parçaları var. Bir kişi de kafadan ağır darbe almış. Bu güne kadar hiçbir yerden doktor gitmemiş tedavi için.

... Aklım şunu almıyor, şu anda cezaevinde binlerce polis yığılmış neden, neler oluyor diye soruyorum. Kendi hayatımdan bu durumda endişe duyuyorum. Buna neden olan da devlettir. ... Eğer dünyada insan varsa, insan hakları, hukuk varsa bu duruma, derhal müdahale etsinler.

Başka ne söyleyeyim. **İmdat istiyoruz.**

imdat! İmdat! İmdat!

Belge 1: OLAY TESBİT TUTANAĞI

Olay Tesbit Tutanağı:

İlgi (a) emir ve (b) mesaj ile Çanakkale İl J.K.ılgı Cezaevi müdahale planı gereğince, Çanakkale İl J.K.ılgı emrine verilen İstanbul 1'nci J.K. Taburu, 1'nci J.K. Bölüğünün **13.12.2000** günü saat 20.00'de İstanbul'dan hareket ile **14.12.2000** günü saat 01.30'da Çanakkale'ye intikal ederek aynı gün operasyon komutanlığı emrine girdiğini, gerekli müdahale planı ve provalarının ve maket çalışmalarının yapıldığını ve planlamaya müteakip 19.12.2000 günü saat 05.00'da operasyon komutanlığının emri gereğince operasyona başlanılmış olup..."

Belgenin gösterdiği: Katliam önceden planlanmıştı.

Kendilerinin tuttuğu tutanakta açıkça yazıldığı gibi, İstanbul'dan giden jandarma komandoları **13 Aralık** günü yola çıkmışlardı. Yani, tutuklularla "*görüşme, anlaşma...*" tartışmaları sürüyor, Sami Türk halka, demokratik kurumlara "*toplumsal mutabakat*" yalanlarını söylüyor-ken...

İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, daha sonra açıkladı zaten: "*1 yıldır hapishane maketleri üzerinde tatbikatlar yapıyorduk.*"

Belge 2: Katledilen Tutukluların **OTOPSİ RAPORLARI**

Çanakkale Hapishanesinde 4 Tutuklu Nasıl Katledildi?

Adli Tıp Kurumu tarafından hazırlanan raporların sonuç bölümlerinde, Çanakkale hapishanesinde katledilen tutukluların “ölüm nedenleri” şöyle anlatılmaktadır:

FAHRİ SARI:

T. C. Çanakkale Cumhuriyet Başsavcılığı

Sayı: 2000/3469 Hz.

Konu: Ölü Muayene ve Otopsi Tutanağı

Tarih: 21/12/2000

“... Sol karın bölgesinde 5 cm ebatlarında sütüre edilmiş kanayan yara tesbit edildi. Cesedin sağ kalçasında hali hazırda kanayan bir adet delici alet yarası görüldü. Cesedin sol ayak bilek kemiği üstünde sütüre edilmiş 3 cm ebatında yara olduğu görüldü. Tipia kemiği üzerinde cilde nafiz kesici alet yarasına bağlı oval şekilde... kanamalı yara olduğu tesbit edildi. Cesedin sol kolunda dirsek üst kısmında delici alet yarası olduğu görüldü. ... Ayrıca sol karında sütüre edilmiş 5 cm ebatlarında kanayan yara vardır, yaranın üzerinde 2 cm eninde 7 cm boyunda cilde nafiz yanık vardır. ...

Kesin ölüm nedenini belirlemek için klasik otopsi

gerekmektedir. ... Cesedin üzerinde harici muayene ikmal edilmekle, klasik otopsiye ihtiyaç duyulması nedeniyle... Bursa C. Başsavcılığına talimat yazılmasına karar verildi.”

T.C. ADALET BAKANLIĞI
ADLİ TIP KURUMU BURSA GRUP BAŞKANLIĞI
MORG İHTİSAS DAİRESİ
Protokol No: 2000 / 519
OTOPSİ RAPORU

... Sol meme hizasından başlayıp aşağıya ve içe doğru seyreden 8 cm.lik etrafı ekimozlu muhtemel ateşli silah mermi çekirdeğine ait sıyrık,

Sol kol orta arka bölümde 1,3 cm çapında etrafında ekimoz bulunan **ateşli silah mermi çekirdeği giriş** deliği,

Sol kol alt iç kesimde 1 cm. çapında düzensiz kenarlı çıkış deliği,

Sağ gluteal bölge kadranslar ortasında... muhtemelen ateşli silah mermi çekirdeği çıkış deliği... tesbit edildi.

Ölümünün **ateşli silah mermi çekirdeğine bağlı ince barsak ve mezan yaralanması, iç kanama ve gelişen kanama şoku sonucu meydana geldiğini... bildirir kati rapordur.”**

SULTAN SARI:

T.C. ADALET BAKANLIĞI
ADLİ TIP KURUMU BURSA GRUP BAŞKANLIĞI
MORG İHTİSAS DAİRESİ
Protokol No: 2000 / 520

Dış Muayene: Sağ göz altında “C” şeklinde 2 cm.lik sıyrık, sterni üstünde ve sağında 4 cm. çaplı **yanık izi** ve

sıyrık, sağ el 4. parmak yüzünde 1 cm.lik ezici özellikte **yara** ve **kırık**, sol el 5. parmak üzerinde 1 cm.lik ezici özellikte **yara** ve **kırık**... sol dizde 3 adet 1 cm. çaplı, sağ dizde 1 adet 2 cm., 1 adet 1 cm., 1 adet 0,5 cm. çaplı eski ekimoz saptandı.

İç Muayene: Göğüs'te **hematom** ve **çökme** mevcuttu... sağ 2. kot kıkırdak bölüm kırılmış idi... Aortta 1 cm.lik etrafı ekimozlu **künt travma** sonucu meydana gelmiş yırtık, bunun tam aksi arka bölümde 2 adet 0,2 cm.lik aynı özellikte yırtık saptandı.

Sonuç: "**Ölümünün künt bir cismin (muhtemelen 4 cm. çaplı) süratle göğüs ön duvarına çarpması ile meydana gelen travmaya, sternum ve ikinci kaburga kemiği kırığı ile... gelişen dolaşım durması sonucu meydana geldiğini... bildirir kanaat raporudur.**"

İLKER BABACAN:

T.C. ADALET BAKANLIĞI
ADLİ TIP KURUMU BURSA GRUP BAŞKANLIĞI
MORG İHTİSAS DAİRESİ
Protokol No: 2000 / 521
OTOPSİ TUTANAĞI

... adli otopsi sonucu ölümün **başta soldan giren muhtemelen göz yaşartıcı gaz bombası ile kafatası ve kaide kırıkları, beyin ve beyincik harabiyeti, beyin kanaması sonucu gelişen dolaşım durması...**

Otopsi sırasında **cesedin başından çıkartılan bir adet muhtemel göz yaşartıcı bomba fişeği** kapalı ve mühürlü zarf içinde Bursa Cumhuriyet Başsavcılığına zimmetle teslim edildi.

T.C. ADALET BAKANLIĞI
ADLİ TIP KURUMU BURSA GRUP BAŞKANLIĞI
MORG İHTİSAS DAİRESİ
Protokol No: 2000 / 521
OTOPSİ RAPORU

Dış Muayene: ... Cesette sol temporoparietal bölgede kulaktan 5 cm. yukarıda 2,5x2,5 cm.lik kenarları düzensiz parçalı şekilde içinden beyin dokusunun çıktığı yara, sol kulakta kurumuş kan izleri... sağ göz kapaklarında ödem mevcuttu.

İç Muayene: ... Kubbe kaldırıldı. Beyin çıkarılırken arka çukur içinde serebellum sol bölümünün içine doğru girmiş 8 cm. boyunda ve 4. cm çapında, üzerinde 40MMX46RP707-CS-7.OLOTDPA03/94 yazan, alt 2,5 cm.lik kısmı beyaz metal renkte, üst kısmı mavi olan metal cisim çıkarıldı. Beyinde sol temporal ve parteral bölgenin... ve beyin sol lobun tamamen parçalandığı görüldü.

SONUÇ: Ölümünün başa soldan giren muhtemelen göz yaşartıcı gaz bombası ile kafatası ve kaide kırıkları, beyin ve beyincik harabiyeti, beyin kanaması ve gelişen dolaşım durması sonucu meydana geldiğini... bildirir kanaat raporudur.

*

HER ŞEY ÇOK AÇIK!

Fahri Sarı; ölümü ateşli silah mermi çekirdeğine bağlı.

Sultan Sarı; ölümü, bir gaz bombasının göğsüne çarpması sonucu gerçekleşmiştir.

İlker Babacan; ölümü, başına saplanan göz yaşartıcı bomba sonucu.

Sultan Sarı'nın “**göğsüne çarpan**”, İlker Babacan'ın “**başına saplanan**” gaz bombasını “istisna” sanmayın.

Değil kurşunlar, gaz bombaları bile, üzerinde “*insan bulunan yere atmayın*” yazılı gaz bombaları bile, tutukluların üzerlerine **nişan alınarak** atılmıştır.

Sultan Sarı'nın göğsüne çarparak ölümüne neden olan “künt cismin” ne olduğunu anlamak için jandarma tutanağına bakıyoruz:

“... Göz yaşartıcı bomba ve tüfek bombası kullandık...”

İlker Babacan'ın ölüm anını gören bir tutsağın anlatımı katliam niyetini çok daha açık olarak ortaya koyuyor. Diyor ki, “*hemen yanıbaşımıdaydı, artık dışarı çıkıyorduk ki, üstten açılan delikten uzatılan ve bizi yaralamaya çalışan bir süngüyü eliyle iteklediği için öldürdüler...*”

Tam dışarı çıkıyorlarken... Tıpkı Ümraniye'de operasyonun bittiği anda uzaktan açılan ateş sonucu kurşunlanan Alp Ata Akçayöz gibi.

Bomba atan silahlarıyla nişan alıyor ve ateşliyor.

İşte İlker Babacan'ın dışında, tıbben, hukuken kanıtlanmış diğer atışları gösteren başka bir belge:

Belge 3:**“Mahkumların vücutlarından çıkarılan yabancı cisimler”****Teslim ve Tesellüm Tutanağı**

21.12.2000 tarihinde saat 11 sularında Çanakkale ili E Tipi Kapalı Cezaevinden Çanakkale Devlet Hastanesine ambulansla getirilen yaralı mahkumların yapılan ameliyatları neticesinde **vücutlarından çıkarılan** yabancı cisimlerin;

1- Kamil oğlu 1969 doğumlu Ali Kemal Mertoğlu'dan **10-12 adet arası plastik yabancı cisim**

2- Battal Sami oğlu 1969 doğumlu Vefa Serdar'ın **sağ kol dirseğinden çıkartılan 1 (bir) adet gaz mermisi**

3- Hasan Hüseyin Mert isimli hükümlünün, Yapılan Tıbbi Müdahale neticesinde **1 adet mavi renkli plastik çıkartılmış** olup,

hastane yetkililerince teslim edilen iş bu parçalar adli soruşturmaya esas oluşturmak üzere alınmıştır.

21.12.2000

Hastane Nöbetçi Bekçisi
İsa ATAY

Cumhuriyet Savcısı
Faruk Gülercan

*

Tutukluların vücutlarındaki “darp” izlerinin, yani copların, kalasların, kesici, delici aletlerin vücutlarında bıraktığı izlerin haddi hesabı yok. Kurşunlarla yaralananların haddi hesabı yok.

Ve bir de, bomba parçaları çıkıyor vücutlarından.

Çıkmaması mümkün mü? Sadece Çanakkale’de “düşmana karşı” 5 bin 48 bomba kullanılmış!

Belge 4:**JANDARMA TUTANAĞI**

Katliamı bizzat gerçekleştirenlerin hazırladığı tutanak, aynı Bayrampaşa'daki, Ümraniye'deki gibi.

Onlar hiç bir şey yapmamışlar.

Ölenler nasıl ölmüş belli değil.

Yalan; ama yalanlar o kadar kaba, o kadar ilkel görünüyor ki; çünkü katliamları, en usta yalanı bile, kaba bir yalana dönüştürecek kadar büyük.

Tutanak şöyle başlıyor:**OPERASYON BAŞLAMA VE BİTİŞ TUTANAĞI**

İLGİ (a) 06.01.2000 tarihli Cezaevleri protokolü

(b) İçişleri Bakanlığının 14.12.2000 gün ve HRK:2060-12-00 / Asyş.D.CTE.Ş. (391123) sayılı emri

(c) Çanakkale Cumhuriyet başsavcılığının 17.12.2000 gün ve 2000/5888 sayılı yazısı,

(d) Çanakkale E Tipi kapalı cezaevinde yapılacak müdahaleye ait operasyon komutanlığı hareket emri

Ve şöyle bitiyor:

işbu zabıt operasyon bitiminde tarafımızdan tanzimen imza altına alındı. 21.12.2000 Saat: 14.00

1970-14

1981-Asb.143

1993-22

1983-Asb.68

1995-108

İmzalar yok. Katliamcılar, bu tutanağın altında yalnızca bir rakam.

Kim bunlar? Çıkın açıklayın kamuoyuna.

Orada yazdıklarınızı kamuoyu karşısında savunun. Savunamazlar.

Kimin nasıl öldüğünü yazmayan bir tutanak:

Jandarma tutanağı boyunca ölenlerin nasıl öldüğüne ilişkin bir cümle arıyorsunuz... ama yok!

Öyle ya, onlar dışarıda öylece durmuşlar. Hiçbir şeyden haberleri yok!

O kadar pervasız ki, ölenlerin ölüm nedenlerini açıklama gereği dahi duymuyor. Kısa süre sonra en azından otopsi raporlarının ortaya çıkacağını biliyor ama yine olayları açıklama sorumluluğu duymuyor. Ben katlettim, görevim buydu. Gerisine karışmam diyor.

Jandarma tutanağı, dört kişinin öldüğü hapishanede, sadece bir ölümden söz ediyor

Sadece Fidan Kalşen'in feda eylemi var tutanakta. Tabii, onu da çarpıtarak anlatıyor: "**2 erkek teröristin bayan teröristi iki yanından ve ellerinden tutarak hilalin ortasına zorla getirdikleri ve bu esnada ... isimli teröristin, kadın teröristi ateşe verdiği görüldü.**"

Böyle diyor. Görüldüyse, mutlaka kameraya da çekmişsinizdir.

Gösterin tüm kamuoyuna, sizin gördüğünüzü herkes görsün. Gösteremezler. **GÖSTEREMEDİLER.** Çünkü öyle bir sahne yok, öyle bir sahne görmediler.

Zaten, tutanağın biraz ilerisinde, kendilerini yine kendileri **YALANLIYOR.**

JANDARMA KENDİNİ, YALANCI İFTİRACI İLAN EDİYOR. Şöyle yazıyorlar tutanağın devamında:

“Yakılan kadının yanmaya başladığı esnada ‘Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Devrim kahramanları ölmez, Savaşı biz kazanacağız’ diyerek slogan attığı... duyuldu.”

“Zorla yakılan” birinin bu sloganları atması mümkün mü?

Aslında, operasyonun durdurulması için kendini feda ederek bedenini tutuşturan Fidan Kalşen’in ölümünden de kendilerinin sorumlu olduğunu biliyor, bu nedenle, suçluluk telaşı içinde, Fidan’ın kendi bedenini tutuşturduğunu gizleyip “zorla arkadaşları yaktı” diyor.

Suçlu, suçunu biliyor.

Gaz bombalarını atan kendisi, “gazdan boğulmalarını önlemek için müdahale ettik” diye yazıyor.

“İnsan bulunan alana atmayın” yazılı gaz bombalarını insanların kafasına, göğsüne nişan alıp atıyor, ama pişkin.

Bombalayan, diri diri yakan ordunun Çanak-kale’deki rütbelileri çok “insancıl”! Tutanakta en küçük bir utanma duymaksızın aynen şöyle yazıyorlar: “... dış duvarlar yıkılarak teröristlerin gazdan boğulmaları önlendi...”

GERÇEKTE, BU BİR SUÇ İTİRAFIDIR. Yani attıkları bombaların boğarak öldüreceğini biliyorlar. Buna rağmen atmışlar.

Bunun anlamı açıktır: Planlı bir katliam!

Yüzlerce G-3, MP 5, WRA kovani toplandı koğuşlardan.

“Çanakkale E Tipi Kapalı Cezaevi Müdürlüğü Sayı: 2001/512” sayılı yazı ve tutanakta bunların listeleri vardır. Keza yine cezaevi 1. müdürü Fahri Baran, ve çok sayıda infaz koruma memuru tarafından imzalanan 04.01.2001 tarihli tutanaklar da yüzlerce merminin varlığını kanıtlamaktadır.

Kullanılan malzemeler zaten başka hiç bir yorumu mümkün kılmıyor:

5 bin 48 bombayla, binlerce mermiyle **“katliam”**dan başka ne yapılabilir?

Belge 5:

OPERASYONUN KARAR VERİCİLERİ TUTANAKLARA GEÇEN SORUMLULAR

19-22 Aralık katliamının siyasi, askeri sorumluları biliniyor. Cumhurbaşkanı, Başbakan, İçişleri Bakanından Adalet Bakanına kadar, ilgili devlet kuruluşlarının tümü operasyonda katliam suçu işlemişlerdir.

Bir de adları tutanaklara geçen, fiilen ve resmen bu katliamın sorumluluğunu taşıyanlar var: Çanakkale hapishanesi operasyonunda tutulan 18 Aralık tarihli bir tutanakta bu sorumlular şöyle sıralanıyor:

“... İçişleri Bakanlığı’nın 14 Aralık 2000 gün emri gereğince.... operasyon düzenlenmesi için Adalet Ba-

*kanlığı müsteşarı **İhsan Erbaş**, Ceza ve Tevkif evleri Genel Müdür **Ali Suat Ertosun** ve Hrk.Bşk **Tümgeneral Osman Özbek** Çanakkale il j. Komutanlığı emniyetli telefonunu arayarak operasyon yapılmasına karar verildiğini bildirmişlerdir...”*

İmzalar;

- **Tuğgeneral Kemal BAYALAN** (Operasyon komutanı)
- **Savcı Abdulkadir İLHAN**
- İl jandarma komutanı **A. Kamil ÇİL**
- İl emniyet müdürü **Bülent KENAROĞLU**
- C. savcısı **Mehmet BARUT**
- J yüzbaşı **Ali GÜLERYÜZ**
- C. Evi müdürü **Fahri BARAN**

BURSA HAPİSHANESİ

Buraya Bursa Hapishanesinden
operasyonda hapishanenin
yıkılmış, yanmış görüntüsü
varsa kullanalım. Yoksa hiç
resim koymayın

Kurşunlar, gaz bombaları vardı Bursa'da da.

Bir “**düşman**” bölgesine girer gibi kalkanlı, uzun namlulu silahlarla girmişlerdi hapishaneye.

Tutuklular, saldırıdan korunmak için koğuş değiştirdiler, barikat kurdular, iki tutsak bedenini tutuşturdu. Ama saldırı sürdü.

Tutukluları etkisizleştirdikten sonra da işkenceye son vermediler. F tipine sevkten önce, Bursa hapishanesindeki **hücrelere** attılar tutukluları. Ve sevkedinceye kadar işkence yaptılar.

Bursa Hapishanesinde katledilen tutsaklar:

Murat Özdemir
A. İhsan Özkan

“Can istiyorsanız alın size can!” Katliam saldırısı ve bu saldırı karşısında tutukluların, ölüm orucu direnişçilerinin tavrı, Bursa hapishanesinde işte bu cümlede özetlendi.

Anlatımlarda göreceksiniz; barikatlar yıkıldıktan, işkence-infaz-katliam birlikleri, artık tutukluları istedikleri an “ele geçirebilecek” duruma geldikleri halde, bunu yapmıyorlar.

İşkenceye devam ediyorlar.

Belli ki, aldıkları canlar yetmiyor onlara. Daha da can istiyorlar. **Can almaya** gelmişler çünkü.

“*Ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz!*” sesleri yankılanıyordu burada da. Ulucanlar’dan hatırlayacağınız o vahşetin sloganı, 19 Aralık’ta tüm hapishanelerdeydi.

Başbakanından Bakanına, Genelkurmay’ından Polise hepsi bir ağızdan bunu bağıyorlardı.

Bu dayatmaya kabul ettirmek için, “*insan bulunan yere atmayın*” yazılı bombalar, insanların içine, dahası, nişan alarak üstüne atılıyordu.

Bursa’da olduğu gibi, katliamın şefleri, bedenini tutuşturanları seyrediyorlardı pervasızca. Bedenini tutuşturanın üzerine **kapıyı kilitleyip** gidiyordu. Kan döküyorlardı hiç bir yasa, hukuk, sınır tanımadan.

“**Yeşil Bursa**”nın hapishaneleri, 19 Aralık’ta “**kızıl**” a kesmişti tutukluların kanlarıyla. Anlatılan tutukluların kanıyla kızıllaşan Bursa’dır.

Abidin Şimşek anlatıyor:

“Gaz bombaları ile arkadaşlarımıza nişan alıp atanlar vardı”

Sabah büyük bir gürültüyle uyandım. Yatağımdan kalkıp gürültünün geldiği yöne yani J Blok üst kata fırlamam bir oldu. Oraya geldiğim anda güvenlik güçlerinin maltaya açılan kapıya yığıldıklarını ve içeriye sürekli gaz bombaları attıklarını gördüm. Öyle ki gaz bombaları, kalkanlar, uzun namlulu silahlarıyla kapıya yığılmışlardı ve içeriye gaz bombası atmadan önce kesinlikle ne bir haber verme, ne de bir anons olmuştu. Yataktan bomba seslerine kalktım.

Bombaları dışarı atarak, suya basmaya çalışarak etkisiz hale getirmeye çalışsak da içeriye dört-beş güvenlik görevlisi tarafından sürekli bomba sıkılıyordu. Ölüm orucunda olan arkadaşlarımızı korumak amacıyla üst kattan havalandırmaya indirdik. Bize yönelik saldırıyı engellemek için eşyalarımızı kapıya doğru sürdük.

Havalandırmada da gaz bombaları vardı. I Blok duvarında bir insan geçecek şekilde bir delik açılmıştı, o delikten geçerek I Bloğa geçtik. Oraya vardığımızda alt ve üst katların tamamen gaz bombasının etkisi altında olduğunu gördük. J Bloktaki gaz bombalarından da etkileniyorduk. Bombalar, ağızımızdan sürekli su gelmesi, tüm vücudumuzda garip bir titreme, yanma olması, gözleri açamama, sürekli öksürerek ağızımızdan ve burnumuzdan sıvıların gelmesi gibi etkiler yaratıyordu. İlk etapta sıkılan gaz bombaları esnasında **Mustafa Karaağaç** ve **Erdal Gökoğlu**, gaz bombalarının başlarına çarpması sonucu bilinçlerini yitirdiler. Mustafa Karaağaç'ın aynı zamanda kafasında yarık olduğunu gördüm.

I Bloкта da kapının önüne eşyalar yığılmış durum-

daydı. Bu arada çatılardan sürekli gaz bombaları sıkılıyordu. Güvenlik güçlerinin diğer bloklara girdiğini duyuyorduk. Oradaki insanların dövülerek küfürler eşliğinde çıkarılıp idare tarafından götürüldüklerini duyuyorduk. Bir taraftan insanlar dövülüyor, bombalar atılıyor, bir taraftan da teslim olun çağrıları yapılıyordu. Bu olaylar yaklaşık iki saat sürdü.

“Seyredin.....”

Bir taraftan karşı koğuşlardan, bir taraftan da kapı önünden, sürekli tehditler ve sataşmalarla silahlar doğrultuluyor, gaz bombaları sürekli atılıyordu. Gaz bombaları ile **arkadaşlarımıza nişan alıp** atanlar da vardı. Bir ara bulunduğum yerden üçüncü odada bulunan Mustafa Karaağaç'ın yanına gittim. Arkadaşların ilgilendiğini, başını sardıklarını, fakat kimseyi tanımadığını gördüm. Konuşmaya çalıştım ama beni de tanımadı. Üst kapı önüne geldim. **Murat Abi (Özdemir)** o esnada bizlere gülümseyerek geldi. Ve vedalaşmak istediğini söyledi. Amacı bizleri süren saldırıdan kurtarmaktı, kendini yakarak feda edecekti. Bizleri seviyordu. Geldi yanımıza. Karşı koğuşlardan bizleri seyreden güvenlik güçlerine seslendi: *“Komutanınızı çağırın, komutanınız yok mu...”* Komutan geldiğinde Murat Abi camın önüne geçerek *“Bizleri teslim alamayacaksınız... Ben Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi ölüm orucu savaşçısıyım...”* deyip, ölümleri mi istediklerini kast ederek *“seyredin şerefsizler”* diye kendini ateşe verdi. Güvenlik güçleri bir süre yaklaşmadılar kaldığımız bloğa.

Dışarıdan kepçelerle yıkılan duvarların seslerini ve dövülerek götürülen insanların sesini duyduk. J Bloğa baktığımızda oradaki eşyalarımızın ve koğuşun askerler tarafından tahrip edildiğini görüyorduk.

Kapıyı kapatıp diğer arkadaşlarımızın üzerine doğru yöneldiler

Saat 11'e doğru, kapının hemen üzerinden kompre-

sörle tavanın delindiğini gördük. Ve oradan gaz bombaları sıkılmaya başlandı. Geri doğru çekildik. Tavan değişik yerlerden sürekli deliniyor ve gaz bombalarının dışında, içeri başka bir şekilde de (pompa gibi) gaz veriliyordu. Kepçe ile alt kat duvarları da kırılmıştı. Gaz bombaları insanların acı çekmesine neden oluyor, titreme, hareketsiz kalma, boğulma, ağız burundan sıvı gelmesi etkileri yapıyordu. Yaklaşık bir saat sonra iki odaya dolmuş olan I Bloktaki arkadaşlarımıza yöneldiler. İlk olarak bulunduğum odaya geldiler. Bu anda **Ali İhsan (Özkan)** arkadaşımız kendini feda edeceğini bizlere söyleyip vedalaştı. Kapı açıldığında Ali İhsan arkadaşımız "*Can istiyorsanız alın size can*" diyerek kendini ateşe verdi. Bunu gören güvenlik güçleri, kapıda biraz durduktan sonra kapıyı kapatıp diğer arkadaşlarımızın üzerine doğru yöneldiler. Sürekli dövme sesleri ve küfürler ile arkadaşların karşı odadan alındığını duyduk.

Ölüm orucundaki arkadaşlarımızı korumak için üzerlerine kapandık

Daha sonra bizim kapımız açıldı, içeri gaz bombası atılıp tazyikli su sıkılıyordu. Coplu, kalkanlı, silahlıydılar. Girmelerini engellemek için tek kişilik bir yatağı kapı önüne koyduk. Onları yıktıklarında ise ölüm orucundaki arkadaşlarımızı saldırıdan korumak için üzerlerine kapandık. Coplarla dövülerek, yaklaşık 80-100 metre koridorda sürüklenerek H blokun alt katındaki hücrelere götürdüler. Bu arada ellerimizi kelepçelediler. Yanıma bir ara Mustafa Karaağaç'ın getirilip atıldığını hissettim. Sen kimsin diye sordum. O esnada müdür, mektupçu İbrahim ve bir de operasyonu yürütenlerden bir astsubayla hücreme geldiler. Benim yüzümü çevirerek baktılar. Mektupçu ölüm orucunda olmadığımı teşhis etti. Ve Mustafa'yı aldılar. Yarı baygın halde ve yaralı olarak kaldım. Arkadaşlardan Nurettin Erenler'e, Sadık Çelik'e işkence yapıldığını seslerinden anlıyordum. Üst kattan ve yan hücrelerden bağırtilar geliyordu.

Revirden gelenler ve gidenler oluyordu. Revirden gelen arkadaşlarımızın Mecit başgardiyan nezaretinde, Turgut, Kenan ve adını bilemediğim başka gardiyanlar tarafından tahta kepçeler, boru şeklinde demir çubuklar ve tekmelerle dövüldüğünü gördüm. Akşam sayımı sırasında bizzat müdür Cihan Şah nezaretinde gardiyanlar tarafından hücrelerde dövüldük. Erdal Koç arkadaşımızın dayaktan dolayı yürüyemez, konuşamaz durumda olduğunu gördüm. ... Ertesi sabah hücreme ölüm orucunda olan arkadaşım Orhan Budak dövülerek yine aynı gardiyanlar tarafından yanıma getirildi.

Ertesi sabah, ringlere bindirilmek için teker teker isimlerle alınıyorduk. Gardiyanlar ve askerlerin dayatından geçirilerek üst katta sıraya dizildik. Burada... yine arama sırasında iki asker tarafından copla ve tekme ile dövülerek soyuldum... Kelepçelerin sıkması nedeni ile bayılan arkadaşlarımız oluyordu. Hücrede ve ringe biniş sırasında bir iki kez ben de baygınlık geçirdim. Ve kelepçe izleri aradan 7 ay geçmesine rağmen kolumda kalıcı olarak vardır.

Bursa'da, iki tutuklu, kendilerini nasıl yaktılar ve o anda katliamcılar ne yaptı?

Alt alta üç anlatım okuyacaksınız bu bölümde. Ve bu soruların cevaplarını bulacaksınız.

Cevap 1: Tutuklu, saldırının durdurulması talebiyle kendini yakarken, üzerine kapıyı kilitleyip gidiyorlar.

Cevap 2: Tutuklu kendini yakarken, karşıdan hiçbir şey yokmuşcasına seyrediyorlar.

Cevap 3: Tutuklu alevler içinde yanarken, hala onun bulunduğu yere gaz sıkmaya devam ediyorlar.

İşte “hayat kurtarma”nın gerçek yüzü. İşte vahşetin yüzü.

Bir tutuklu saldırıyı durdurun diye kendini yakıyor. Saldırıyı durdurmuyorlar... Kendini tutuşturan tutukluyu kurtarmak için de bir şey yapmıyorlar.

Üzerine kapıyı kilitliyorlar. Kilitliyorlar ki, yansın kömür olsun içeride. Yansın kömür olsun...

“Kendini yakma” zulüm karşısında bir tavırdır. “Saldırıyı durdurun” diye hayati bir taleple yapılıyor... Peki karşıdaki ne yapıyor? Vahşet hangisinde?

Yusuf Sarp anlatıyor:

“Karşı taraftan olanları izliyorlardı”

19 Aralık günü saat 05.00 gibi bulunduğumuz koğuşlara, “güvenlik” güçlerince gaz bombaları ve göz yaşartıcı bombalarla saldırıya geçtiler. O saatte herkes uyuduğu için ilk anda herkes bu bombalardan etkilendi.

... Ölüm orucu yapan arkadaşlar üst katta oldukları için atılan bombalardan ilk başta onlar etkilendiler. Açılıklarının 60. gününde gaz ve sinir bombalarının etkisiyle durumları iyice kötüleşmişti. Ben Murat Özdemir’i bombaların etkisinden korunmak için gittikleri odada gördüm. Gayet sakindi. Diğer ölüm oruçcularıyla birliktiydi. Atılan bombalardan artık o koğuşta korunamayacağımızı anlayınca alt taraftan bir yan taraftaki koğuşa geçmeye karar verdik. Ve ilk başta ölüm orucu yapan arkadaşları buraya götürdüler. Bu koğuş bütün tutsakların toplanmasından kaynaklı oldukça kalabalıktı. Ve

burada da oldukça yoğun gaz etkisi vardı. Yan koğuşa geçtiğimizde saat 07.30 olmuştu. Burada da gazlardan korunmak için kapı önlerine ve pencerelere eşyalar yığılmıştı. Ama buna rağmen içeriye giren gazlar bilhassa sinir gazları, bazı arkadaşların kriz geçirmesine neden oluyordu. Yine atılan bombalardan birisi kafasına isabet eden Mustafa Karaağaç isimli arkadaşımız şuurunu yitirmişti. Bu arkadaşımız da ölüm orucundaydı.

Ölüm Orucundaki arkadaşları daha az gaz etkisi olan bölüme götürdük. Bu arada TV'den Çanakkale'de bir kişinin öldüğü haberi geldi. Sonra bunun Fidan Kalşen olduğu söylendi ve onunla ilgili sloganlar atılmaya başlandı. Ben bu arada direnişçilerin olduğu bölümden ayrıldım. Sonra tekrar ölüm orucu yapan arkadaşların yanına geldiğimde Murat Özdemir'in diğer arkadaşlarla kucaklaştığını, onları çok sevdiğini söylediğine tanık oldum. Ne oluyor diye sorduğumda Murat arkadaşın, güvenlik güçlerinin operasyonu durdurması için kendini yakacağını öğrendim. Ben de Murat arkadaşla burada kucaklaştım, vedalaştık. Sanki biraz sonra ölecek olan o değil gibiydi. ... Bu arada alın bantının olmadığını farketti ve orada bulunan diğer ölüm oruçcusu arkadaşlardan bir alın bandı alarak bağladı ve sizleri çok seviyorum diyerek oradan ayrılıp kapıya doğru ilerledi.

Kapı önüne gelindiğinde yanlardan cam açılarak oradan bir arkadaş operasyonu yöneten askeri sorumluyu çağırırdı. Biraz sonra bir binbaşı geldi. Murat Özdemir camın önüne gelerek oradan binbaşıya seslendi. Saat bu sırada tahmini 08.30-09.00 arasındaydı.

"... Ben Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi ölüm orucu savaşıyım. Bizi teslim alamayacağınızı söylemiştik size..." diye seslendi. Sonra üzerine bir şişeden yanıcı bir sıvı döktü ve çakmağını yakarak kendini yaktı. Murat bedenini ateşe verdikten sonra, beş dakika kadar ayakta zafer işareti yaparak yanmaya devam etti. ... Bu arada orada bulunan arkadaşlar 'Kahramanlar öl-

mez halk yenilmez' sloganını atıyor, "yoldaş" diye sesleniyorlardı. Bir süre sonra Murat yere düştü, yerde de zafer işareti yapmaya devam etti. Bu arada, söylenen "Bize ölüm yok" marşına yumruğunu yan taraftaki dolaba vurarak eşlik ediyordu. Murat Özdemir ölüme böyle gitti... Bu arada operasyonu yürüten binbaşı ve askerler, **karşı taraftan olanları izliyorlardı.**

Daha sonra Murat Özdemir'in yanmış bedeni bir ıslak battaniye üzerine konularak arka taraftaki boş yere götürüldü. Burada bir masa üzerine konularak üzerine kırmızı bir bez ve cephe bayrağı örtüldü. Arkadaşlar sırası ile saygı nöbeti tutmaya başladılar.

Evet, ölümüne tanık olduğum Murat Özdemir arkadaşımızın ölümü böyle olmuştur. ... Onun ölümünden sorumlu olan bizzat operasyonu yürütenlerdir. Daha operasyon olmadan önce ölüm orucu yapan arkadaşlar operasyon olması durumunda kendilerini yakacaklarına dair dilekçeyi Adalet Bakanlığı'na vermişlerdi. Bu dilekçede *"haklı talepleri kabul etmek yerine ortamı gerginleştirerek hapisanelere saldırmanın zemini yaratılıyor. Adalet Bakanlığını uyarıyoruz; böyle bir saldırı durumunda biz de buna engel olmak için kendimizi yakaçağız"* şeklinde açık olarak ifade edilmiştir. Adalet Bakanı bunu bildiği halde hapisanelere operasyon yapılmasına göz yummuştur. Ve doğal olarak yaşanan ölümlerden birinci dereceden sorumludur. ...

*

Enis Aras anlatıyor:

"Ali İhsan kendini yaktı. Askerler oda kapısını kapatıp, kapıya kilit taktılar"

... Günün öğle vaktine doğru askerler, kompresörlerle çatıyı delmeye ve açtıkları deliklerden içeriye onlarca gaz bombası atmaya başladılar. Bir yandan da iş makineleriyle koğuş-blok kapılarını yıkıyorlardı. Bizler artık gazın etkisiyle hareket edemez hale gelmiş, odalarda

toplanmıştık. Buna rağmen gaz bombası atmaya ve gaz püskürtmeye devam ediyorlardı. Hepimiz peş peşe krizler geçiriyorduk. Bunun üzerine benim de bulunduğum odada olan ölüm orucu direnişçisi **Ali İhsan Özkan** isimli arkadaş, askerlerin gözleri önünde “*Madem can istiyorsunuz, alın size can*” diyerek kendini yaktı. Askerler bunun üzerine oda kapısını kapatıp kapıya kilit taktılar.

*

Nevzat Kalaycı anlatıyor:

“... Yanmaya başladı. Askerlerse içeriye hala gaz sıkıyorlardı.”

Ali İhsan üzerine birşeyler döktü ve kendini ateşledi. Yanmaya başladı. Hiç kılı kıpırdamadan dimdik ayakta durdu. **Askerlerse içeriye hala gaz sıkıyorlardı...**

Odada yoğun gaz olduğu için göz gözü görmüyordu. Yüzümüze ıslak havlular sarmıştık. Nefes almada zorluk çekiyorduk. Bazılarımız kriz geçiriyordu. Uzun bir süre sonra askerler kapının önündeki ranzayı ve dolabı çekip aldı. Kapı açık olmasına ve bizler ölüm oruçcularına bir şey yapmasınlar diye onları korumak için onlara sarıldığımız halde, içeri girmediler. Kapıdan hala 15-20 dakika gaz sıktılar üzerimize, basınçlı su sıktılar. Sonra odaya önce 2-3 tanesi girdi. Sonra çoğaldılar. Yine bize yaklaşmadılar. Yine basınçlı suyu uzun süre üzerimize sıktılar. Sudan ve gazdan boğulacak gibi oluyorduk. Arada megafonla “teslim olun” çağrısı yapıp duruyorlardı. Ölüm oruçcularını aramızdan almak diye bir dertleri yoktu. Bir iki adım arkamızda olmalarına rağmen uzun süre beklediler. Bizleri birer birer alabilirlerdi ama **bilerek yapmadılar**. Ölüm orucunun 62. gününde olan insanları basınçlı su altında ve **gazlı ortamda tutuyorlardı**. En az 15-20 dakika da böyle beklediler. Ellerindeki spreyle üzerimize gaz sıkmaya devam ettiler. Ölüm oruçcuları yerde oturuyordu. Biz de önlerindeydik. Askerlere sanırım bir subay “**saldırın!**” emrini

verdi. Yine uzun süre bizi çekip almıyor, sadece coplarla vuruyor, tekme atıyorlardı. Kafamıza, sırtımıza uzun süre böyle vurdular. Sonra yüzümüzü çevirdiklerinde spreyle yüzümüze gaz sıktılar.

“Hayatı kurtarılacak” olan ölüm orucu direnişçileri var önlerinde. Gaz bombaları atılıyor, gaz spreyi sıkılıyor durmadan. Vurmaya, bombalamaya doymuyor işkenciler. Karşılarında ölüm orucu direnişçileri var. Onlara daha çok vuruyor, daha çok gaz bombası atıyorlar. Çünkü asıl ve en önce yıldırılması gereken onlar!

F Tipi Hücresinden Önce

BURSA HAPİSHANESİ HÜCRELERİ

Hücre, F tipi hapishanelerle gündeme gelmiş değildi. Bütün hapishanelerin tek kişilik hücreleri vardı. Özellikle 12 Eylül'den sonra yapılan **“E Tipi”** ve **“Özel Tip”** hapishanelerde en azı 80'den başlamak üzere, yüzlerce hücre yapılmıştı.

Bursa'da, 19 Aralık katliamcıları, işkencelerden geçirdikleri tutukluları, “F tipi hücrelerine” göndermeden önce, Bursa hapishanesinin hücrelerinde de işkenceye tabi tuttular.

Nevzat Kalaycı anlatıyor:

***“Kaldığım hücreye kan revan içinde
iki arkadaş getirdiler”***

Arkadaşlardan koparıp aldılar. Sürüyerek çıkardılar. Gazdan bayılacak gibiydim, ancak bayılmadım. Koridorun iki tarafına da asker dizilmiş (aralarında gardiyanlar

da vardı) aralarından geçirilirken hepsi tekme atarak copluyordu. Ayağa kalk yürü diyorlar, bir yandan da tekmeleyip copluyorlardı. Ayağa kalkıp yürümedim. İlk anda “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek” sloganını attım. Ancak gaz boğazımı yaktığı ve nefes almada zorlandığım için daha sonra atamadım. Tekmeler, dipçikler altında yüzüm gözüm kan olmuştu. Gözümü açamıyordum. Maltaya çıkardıklarında (sanırım maltaydı) yüzü koyun sürüyerek göturdükleri için orada birilerinin yanında yüzümü çevirdiler. Göremediğim için sesini duyuyordum. “*Ha bu...*” deyip sert bir şeyle kafama şiddetli vurdu. Daha önce 21 Eylül **Buca katliamında** beyin kanaması geçirdiğim yerin yakınına geldi. Şiddetli bir sızı hissettim. Sonra **kanın fışkırdığını** hissettim. Yüzümden aşırı derecede kan akıyordu. Sonra “*vurun buna ters kelepçeyi*” dedi. Plastik kelepçeyle kolumu iyice sıktı. ... Sürüyerek merdivenlerden (Sonra öğrendim ki H Bloğun alt kata inen merdivenleriydi) indirdiler, zıplatarak atarcasına, hem tekme atıyor, hem küfrediyorlardı... Bir hücreyi açtılar. Birisi “*atın bunu buraya... bunlara özel muamele...*” dedi. Zorla iterek hücrenin içine soktular.

Bayılacak gibiydim, kriz geçiriyordum. Kısa süre sonra hücre kapısı açıldı. Yanıma döverek Sadık Türk’ü getirdiler. Her tarafım kan içindeydi. Suyla ıslattıkları için her yanımda ıslaktı. Üşüyor, titriyordum. ... Hücrelerin olduğu koridorda sürekli arkadaşları döverek hücrelere atıyorlardı. Ancak seslerini duyabiliyordum. Kafamdaki yaradan sürekli kan geliyordu. Gece yarısına kadar aktı sanırım. ... Hücrelerden bazı arkadaşları döverek alıp götürüyorlardı. Uzun bir süre sonra götürülenleri döverek küfürlerle geri hücrelerine getirdiler. Dövülen arkadaşlar slogan atıyordu. Biz de “insanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganını atıyorduk. Benim kaldığım hücreye de kan revan içinde iki arkadaş getirdiler. İkisinin de kafalarında ve yüzlerinde yaralar vardı, kan akıyordu. İkisi de ölüm orucu direnişçisiydi. İkisini de hastaneye götürmüşler, tedavi kabul etmedi diye hepsini oradan buraya

gelinceye kadar dövmüşlerdi. Yan hücrede Vedat Savaş ve Yusuf Sarp'ın sesini duyuyordum. Vedat'a plastik kelepçe vurmuşlar, onun da kolu şişip morarmış. Sürekli asker ve gardiyan çağırıyorlardı. Biz de slogan atıp kapıya vuruyorduk. Gelen olmuyordu. Geldiklerinde de *"anahtar bizde yok"* deyip gidiyorlardı.

Sadık Türk anlatıyor:

"Demek ölüm orucundasınız ha!"

... Askerler ellerinde tahta coplar, kalaslarla içeri giriyor, gazdan etkisiz hale gelmiş bizlere kıyasıyla vuruyor, ***"teslim olduğunu söyle, ellerini havaya kaldır, ayağa kalk, yürü..."*** diye bağırlıyorlar. Kimsenin ayakta duracak, yürüyecek hali yok. Bir arada bulunduğumuz odadan koğuş koridoruna sopalarla vurarak çıkardıkları herkesin ellerini arkadan kelepçeleyip, askerlerin coplamaları eşliğinde aynı hapishanenin H ve M blok denen **tek kişilik hücrelerinin** bulunduğu bölümlere götürüldük. Beni H Blok'a götürdüler. Ellerim arkadan kelepçeli bir hücreye atıldım. ... Bir gece sabaha kadar bu hücrede kapı üzerimize kilitli, içerideki musluğun **suları kesik** bir şekilde tutulduk. Gece aynı hücreye (tek kişilik hücre) iki arkadaşı daha koydular. Bu arkadaşlardan biri **ölüm orucu birinci ekipten**, biri ise **üçüncü ölüm orucu ekibinden**. Onların da durumları çok kötü gözüküyordu. Kaloriferler de yakılmadığı için üzerimizin de ıslak olmasından dolayı tir tir titriyoruz. Hücreye bu arkadaşları sözde hastaneden getirdiler. Hücreye koymadan önce koridorda işkenceden geçirdiler. *"Demek ölüm orucundasınız ha..."* diyerek gece boyunca askerler hücrelerin önündeki koridorda top oynadılar. Aralarında gardiyanlar da var. Sabah hücre kapısı açılan arkadaşları, tahta coplarla döverek götürmeye başladılar...

CEYHAN HAPİSHANESİ

8,5 saat süren saldırıya **jandarma** ve **gardiyanlar** haricinde **Çevik Kuvvet** ekipleri de katıldı. Saldırıda çeşitli türde gaz bombaları kullanıldı.

Saldırının durdurulması için kendini yakan **Halil Önder** ağır yaralandı; katliamcılarının umurunda değildi, ağır yaralı Halil Önder'in de içlerinde olduğu koğuşlara yönelik saldırı kesintisiz sürdürüldü.

Tutuklular, çatışma sırasında **bir teğmen ve bir askeri rehin aldılar**. Onları, bombalardan en az etkilenecekleri korunaklı bir bölgeye yerleştirdiler. Burunları kanamadı.

SONUÇ: Operasyon sonunda tüm tutuklular yaralıydı.

Halil Önder, 26 Aralık'ta şehit düştü.

İki Adalet!

Ceyhan hapishanesinde, 19-22 Aralık günlerinde, diğer hapishanelerde yaşanmayan bir olay yaşandı. Saldırganlardan ikisi, tutuklular tarafından rehin alındılar.

Biraz önce kendilerine bomba atan, küfürler eden bir teğmen ve asker, tutukluların elinde rehindi. **“Resmi”** üniformalılar, tutukluların arasından koparabildiklerini işkence tezgahlarına götürürken, tutuklular rehinlerini bombalardan, taşlardan en az etkilenecekleri bir bölüme oturtular.

Ortaya çıkan bu durum, iki farklı adalet anlayışının, iki farklı ahlakın ifadesiydi.

Akla hemen Uşak hapishanesi gelecektir. Orada da mafyacı Nuri Ergin’in saldırı ve tecavüz tehditlerine karşı, kadın gardiyanları koruyan devrimci tutuklular olmuşlardı. Ama Uşak hapishanesinin gardiyanları da 19 Aralık’ta, devrimci tutsaklara karşı, vahşette, ahlaksızlıkta, mafyacıları da geride bıraktılar.

İktidar, katledin emri vermiş, işkencede ise sınırsızlık hakkı tanımış; infazcılar, ellerini oğuşturarak, belki bir süredir “soğuyan” ellerini kanla ısıtmanın vahşi hevesiyle başladılar operasyona. 12 Eylül sonrasında **“şimdi gülme sırası bizde”** diyen TİSK Başkanı Halit Narin’in ruh halindeydiler. Yıllardır hapishanelerde sayısız katliam, işkence operasyona yapmışlar, ama istedikleri gibi dış geçirememişlerdi tutuklulara.

Şimdi karşılarında secdeye getireceklerini

umuyorlardı. Umdukları sonucu alamadıkça, işkencenin boyutu arttı.

Tutukluların elindeki rehin teğmenin davranışlarına dikkat edin anlatımları okurken. Öyle bir ruh haline sahip ki, rehin düşmüş, hala **“öldürün onları”** diyor. Öldürün!

Ama, aynı teğmenin ikinci konuşmasına da dikkat edin. Bir gaz bombasının yarattığı etkiye dayanamayıp, beş dakika sonra kendi komutanlarına **“n’olur, gaz bombası atmayın”** diye yalvarıyor...

Teğmen ve uzman çavuş, 5 saat tutukluların elinde kaldılar. Tutuklular, ellerindeki iki rehlin, rehin düşmeden önceki çatışma sırasında aldıkları yaralarını pansuman yaparak, sigara ikram ettiler. Ama operasyon sonucu koğuştan çıkarken, uzman çavuş, kendisini ayırtedemeyen askerler tarafından feci şekilde dövölmekten kurtulamadı.

İki adalet anlayışı, iki insan “tipi”!

Uğur Türkmen anlatıyor:

“Merdivenlerden aşağı attılar.

Birilerinin üzerine düştüğümü anladım.”

(Uğur Türkmen, 19 Aralık saldırısı sırasında Ceyhan Hapishanesi'ndeydi. Saldırının ardından ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı, oradan yaraları iyileşmeden Sincan F tipi'ne sevk edildi. 5 Ocak'ta tahliye oldu. Ceyhan'da iken ölüm orucuna başlamıştı. Tahliye olup dışarı çıkınca da ölüm orucunu bırakmadı. Mersin'de kendi evinde ölüm orucunu sürdürdü ve 27 Mayıs'ta şehit düştü.)

19 Aralık sabahı saat 04.45'te arkadaşların **“Saldırı var”** sesiyle uyandım. Hemen kalkıp üzerime birşeyler giydim. Yeni uyandığım için ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Koğuşun içindeki hava değişmişti. Nefes alırken boğazımın ve içimin yandığını hissediyordum. Bana, kapıya robocop giysili askerlerin geldiğini ve gaz bombası attıklarını söylediler. Ben ve bir çok arkadaşım yukarıda yani koğuşun yatakhanelindeydik. Askerler ise aşağıdan malta kapısından gelmişler. Elektrikler daha kesilmemişti. Hemen TV'yi açtık. TV'de tüm hapishanelere operasyon düzenlendiğini söylüyordu.

Bu arada gazdan daha fazla etkilenmemek için pamuk ve sargı bezinden yaptığımız gaz maskelerini dağıttık. Hepimiz taktık ama yine de etkileniyorduk. TV'yi de gelişmeleri öğrenmek için açık bıraktık. Hepimiz birşeyler yapmaya koyulduk. Arkadaşların bazıları aşağıya askerlerin girmeye çalıştığı şebeke koridoruna gitti. Kimi arkadaşta mazgalları kapattı. Bir süre sonra mazgal-

dan sopalarla vurmaya başladılar. Mazgalları açmaya çalışıyorlardı.

Gece nöbetçi olarak kalan bir arkadaşı gördüm. Operasyonun nasıl geliştiğini anlatmasını istedim. Gece saat 2.00'de bir gardiyan koridor kapısındaki asma kilidi alıp gitmiş. Ama hiç gelen olmamış, hatta malta-daki bütün gardiyanlar çekilmişler. Arkadaşlar olağan-dışı bir gelişme yaşandığını anlamışlar. Saat gece 4.00'de yapılan koğuşun zemin aramasına gardiyanlar gelmeyince arkadaşlar saldırı olabileceğini düşünmüş-ler. Beklemişler. Saat 4.45'te en önde 2. müdür Mevlüt ve gardiyanlar ellerinde sopalarla koşarak gelmişler. Bunun üzerine arkadaşlar ellerine ne geçtiyse fırlatmış-lar. Müdür ve gardiyanlar kaçmış. O boşlukta arkadaş-lar hemen kapıya dolap, yatak vb. barikat kurmuşlar. Sonra da robocoplar gelip gaz bombası atmaya başla-mışlar.

Bunları dinlerken içerdeki gaz daha da çoğaldı. Yan koğuştaki arkadaşlar da bizim kaldığımız yere geldiler. Onlar da yüzlerini bez parçalarıyla kapatmışlar. Elektiriklerin kesilmesiyle birbirimizi göremez olduk. Sadece karartılarımızdan belli oluyorduk. Herkes birbirine sesleniyordu. Askerler aşağıdaki şebeke koridoruna süreklili gaz bombası atıyorlardı. Bu içeriğin havasından belliydi. **Nefes alamaz duruma** gelmiştik. Hepimiz mümkün olduğu kadar **yere yatmıştık. Böyle biraz daha rahat nefes alıyorduk.** Bir süre sonra bu da yetmez oldu. Pencere camlarını kırıp camların önüne geçtik.

Ölüm orucu 1. Ekipteki arkadaşlara da daha güvenli yerler hazırladık... Bu arada aşağıdaki arkadaşlar da zaman zaman yukarı çıkıp aşağıda neler olduğunu bize söylüyorlar, gelişmeleri anlatıyorlardı. Askerler barikatı yıkmaya çalışıyorlarmış. Ama yıkamamışlar. Buldukları boşluktan sürekli gaz bombası atıyorlarmış. Bir süre sonra ilk barikatın yıkıldığı, askerlerle karşılıklı çatışmanın olduğu haberleri geldi. Hemen aşağıya yardıma

gidildi. Askerler püskürtüldü. Bu şekilde karşılıklı çatışma operasyon sonuna kadar sürdü. Bu çatışmalarda askerler bazı arkadaşlarımızı koparıp almışlardı. Fakat bazı arkadaşlarımızın ne olduğunu bilmiyorduk. Anlamak için isim söyleyip *“orada mı?”* diye soruyorduk. Artık direnişi aşağıda sürdürmenin olanağı kalmamıştı. Atılan gazlardan aşağıda durulmuyordu. Onun için aşağıdaki bütün kapılara barikat kurup herkes yatakhaneye çıktı. Son barikatı yatakhane kapısına kurduk. Ranza dolap, yatak ne varsa kapıya yığdık. Hep beraber slogan atıyorduk: *“Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz”, “Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz”*.

Hala yanmaya devam ediyordu

Sloganlara ara verdiğimizde bir arkadaş askerlere yönelik konuşma yapıyordu. ... Bir arkadaş *“Bize Ölüm Yok”* marşını söylemeye başladı. Ardından hepimiz başladık. Sloganları veya marşları her bitirdiğimizde askerler *“teslim olun”* çağrısı yapıyordu. Yine sloganlarla karşılık veriyorduk. Operasyonu durdurmalarını söylüyorduk. ... Tam bu anda, saatini hatırlamıyorum ama operasyon başladıktan yaklaşık bir saat sonra bir yoldaşımız kendini yaktı. *“Operasyonu durdurun yoksa hepimiz kendimizi yakacağız”* denildiğini duydum. Arkamı dönüp baktığımda, bir arkadaşımızın dizlerinin üstüne çökmüş bir şekilde yandığını gördüm. Vücudu tamamen yanıyordu. İlk başta tanıyamadım. Yanımdaki arkadaş *“Halil! Halil kendini yaktı”* dedi. Hiç kıpırdamadan öylece duruyor vücudu yanıyordu. Halil sözünü tutmuştu. Yoldaşlarım, halkım için kendimi yakacağım demişti. Yaptı da, kendini feda etti. ... Hala yanmaya devam ediyordu. Bir arkadaş operasyonun durdurulmasına yönelik çağrıya devam ediyordu. Daha sonra arkadaşlar Halil'i çatışmadan zarar görmeyeceği bir yere kaldırdılar.

Askerler gaz bombası atmaya devam ediyorlardı. Hepimiz nefes alamaz durumdaydık. Deniz Şah adlı ar-

kadaşımızın tam önünde bir sinir gazı bombası patlamıştı. Kiriz geçiriyordu. Kendinde olmadan titriyor, başka bir hareket edemiyordu. Ona yere yatması daha rahat nefes alabileceği söyleniyordu. Ama o sadece titriyordu. Onun için bir arkadaş kendine gelsin diye bir kaç tokat attı. Sonunda girdiği şoktan kurtulmuş, bilinci yerine gelmişti.

İş makinaları çalışmaya başladı. Sesten anlaşılıyor. Bir duvarı yıkıyorlardı. Sonra havalandırma duvarını yıktıklarını gördük. Yıkılan yerin arkasında robocop giysili askerler vardı. Yanlarında 2 tane sivil giyimli vardı. Biri elinde kamerayla bizi çekiyordu. Sonra o biraz kenara çekiliyor, robocoplara koğuşumuzun olduğu duvarın kenarına gaz bombası atıyordu. Dışarıdan **temiz hava almamızı istemiyorlardı**. Temiz havayı da yasak ediyorlardı. Amaç açıktı, açık açık "*Sizi öldürmeye geldik*" diye söylüyorlardı. Askerler o kadar gaz bombası atmalarına ve ayrıca üstünlüklerine rağmen hala direnişimizi kırıp içeriye girememişlerdi. Buna sinirleniyor habire küfür ediyorlardı. Sonra bundan vazgeçip "Teslim ol" çağrılarına başlıyorlardı. ... Yine iş makinası sesi geldi. Duvarı yıkmaya çalışıyorlardı. Yatakhane'nin dışarıya bakan taraftaki duvar olduğunu anladık. Önce küçük bir delik açtılar. Operasyonun sonuna kadar bu duvarı ara ara yıktılar.

Havalandırma tarafından itfaye aracını gördük. Gaz bombalarıyla beraber tazyikli su sıkmaya başladılar. Suyu engellemek için battaniye, çarşaf, havlu elimize ne geçerse pencereleri ördük. O zamana kadar hepimiz ıslanmıştık. Hava da soğuktu. Islanınca hepimiz titremeye başladık. Bir süre sonra su sıkmaya ara verdiler. İtfaiyecilere de; *saldırıya ortak olmamalarını, bunun hesabını veremeyeceklerini, bundan vazgeçmelerini* söyledik. "*Aldığımız emir böyle, görevimiz*" diyorlardı. Onlar da katliam için özel seçilmişlerdi.

Yaklaşık bir saat operasyon durdu. Ne gaz bombası

attılar, ne su sıktılar. Çalışan bir radyomuz vardı. Onu açıyor gelişmeleri öğreniyorduk. Diğer hapishanelerde operasyonun devam ettiğini öğrendik. O zaman ara vermelerinin sebebinin yeni plan yapmak olduğunu anladık.

... Ara vermelerinden yararlanıp yıktıkları duvardan tuğlaları alıp koğuşun ortasına taşıdık. ... Askerler bekliyordu. Kalkanlarla kapıyı kapatmışlardı. Ara sıra oradan taş ve gaz bombası atıyorlardı. Oraya önce bir yatak attık. Sonunda açılmayacak duruma getirdik. Yıktıkları duvardaki deliği de gittikçe büyütüyorlardı. Önce gaz bombası, taş ve tazyikli suyla saldırıyorlar, direnişimizi kıramayınca açtıkları deliği büyütüyorlardı. Çatıyı da yıkmaya başladılar. 2 m'lik bölümü yıktılar. Artık yatakhanenin o bölümünü de kullanamaz olmuştuk... Hepimiz 15 metrekarelik bir alana sıkışmıştık.

Teğmen: “Komutanım beni düşünmeyin, girin içeri, ne olursa girin, öldürün bunları”

Yıkılan duvar tarafından içeriye girmeye çalışıyorlardı. Ama kapı tarafından da saldırıları oluyordu. ... Önce gaz bombası atıyorlar ondan sonra giriyorlardı. Bir ara robocoplar koğuşun ortasına kadar geldiler. Hepimiz elimize ne geçerse fırlatıyor, onlara vurmaya çalışıyorduk. ... Robocoplar kaçtılar. Bu çatışmada bir teğmen kaçamamış, koğuşun içinde kalmıştı. Daha önceki çatışmalarda da bir askeri yakalamış rehin almıştık. Onlara herhangi birşey yapmamıştık. Sadece çatışma sırasında aldıkları darbelerden yaraları vardı.

Teğmeni, operasyonu yöneten komutanlarıyla konuşması için pencere kenarına getirdik. “Komutanım beni düşünmeyin, girin içeri, ne olursa girin, öldürün bunları” diye bağırmaya başladı. Hiç karışmadık. Söyleceklerini söyledi. O anda bir kaç gaz bombası patladı. Teğmen biraz durduktan sonra yine konuşması için pencere kenarına geçti. Bu sefer **“Komutanım ne**

olursunuz gaz bombası atmayın, ne olursunuz atmayın, dayanamıyorum” diye yalvarmaya başladı. Sonra onu ve diğer askeri bir yere oturttuk. Operasyonun sonuna kadar orada durdular.

Bizden de bu çatışmada alınan arkadaşlar vardı. Askerlerin onlara ne yaptığını, nereye götürdüklerini bilmiyorduk. Saat 13.00 gibi operasyon yine durduruldu. Biz de kimin alındığını tesbit etmeye, ölüm oruçcularının nasıl olduğuna bakmaya ve ısınmaya çalışıyorduk. Ölüm Orucu 1. Ekibindeki arkadaşlar gaz bombasından çok etkilenmişti. **Halil** de operasyon sırasında bilincini kaybetmişti. Ama sonra kendine geldi. Vücudu yanıklarla doluydu. Zor nefes alıyor, konuşamıyordu. Duy-mak için iyice yaklaşıyorduk.

... Bu arada yatakhane duvarı tamamen yıkılmıştı. Askerlerin yol boyunca Ceyhan Köprüsüne kadar (yaklaşık bir kilometre) dizildiklerini, yolu kapattıklarını gördük. Köprünün başında da bir kalabalık vardı. Sonradan bunların ailelerimiz ve basın olduğunu öğrendik. Biz de yıkılan duvar tarafına pankartlarımızı ve bayrağımızı astık. Saat 14.00’e gelirken iş makinası sesi geldi. Koğuşun önünden geçti gitti. Ne yapacaklarını beklerken kepçesi daha uzun olan bir iş makinası geldi. Üst şebeke koridorunu da yıkmaya başladılar. Koğuşa girebilecek kadar yıktılar. O taraftan saldıracaklardı. Onun için ranzaları o tarafa yanaştırdık. Ellerimizde sadece taş vardı kendimizi korumak için. Tekrar bir hareketlilik başladı. Askerler spiralle yıkılan duvardaki demirleri kesmeye başladılar. Ardından itfaiye yıkılan duvar tarafından yanaşmaya başladı. Üstünde bu sefer itfaiyeciler değil 3 asker vardı. Biri telsizle konuşuyor, elleriyle içeriyi işaret ediyorlardı. Kendilerine en uygun yeri seçiyorlardı. Sonunda bir yerde durdular. Ardından yıkılan şebeke koridorundan ve havalandırmadan onlarca gaz bombası atıldılar Aynı anda itfayeden de su sıkıyorlardı. Gazdan fazla etkilenmiyorduk artık. Ama taziykli

suyun karşısında fazla duramıyorduk.

“Vurun vurun ...”

Bundan yararlanıp içeriye askerler girmeye başladı. Taşlarla püskürtmeye çalışıyorduk. Askerler de bir yandan uzanabildiklerine vuruyor, bir yandan da taş atıyorlardı. Suyun karşısında mümkün olduğunca direnmeye çalışıyorduk. Ama hareket etmek zorlaşmıştı. Askerlerin sayısı gittikçe çoğalıyordu. Onlarca asker dolmuştu içeriye. Askerlerin attığı taşlardan bazı arkadaşlarımız yaralanmıştı. Bir süre sonra bütün askerler **“vurun vurun öldürün”** diyerek saldırıya geçtiler. Artık karşılık veremiyorduk. Yere kapandık. Korunmaya çalışıyorduk. Askerler anlamsız sesler çıkartıp bağılıyor, çığlık atıyorlardı. Savunmasız kalmıştık. O şekilde bizi yaklaşık 15-20 dakika boyunca tekme tokat ve coplarla dövdüler.

Askerlerden bir kaçı benim üzerime çıktı. Postallarıyla bacaklarıma ve özellikle kafama copla vuruyorlardı. İçimizden koparabildiklerini sürükleyerek götürüyorlardı. Diğerleri de dövmeye devam ediyorlardı. Bir süre sonra bir asker *“yeter öldüreceksiniz, vurmayın”* diye bağırdı. Ama askerler hızlarından birşey kaybetmeden hepimizi dövüyordu. Yarı baygın bir şekilde içeriye girmek için yıktıkları duvar tarafından çıkartarak aşağıya kadar sürüklediler. Koğuştan çıktıktan sonra koridorun hemen başında **Halil'i sırtüstü yere yatırılmış** bir şekilde gördüm. Yaşayıp yaşamadığını anlayamadım. Hiç hareket etmiyordu. Aşağıya indirilene kadar coplarla her tarafıma vurdular. İçlerinde gardiyan elbiseli olanlar da vardı.

Aşağıya indiklerinde **merdivenlerden aşağıya attılar. Birilerinin üzerine düştüğümü** anladım. Ellerim daha koğuştayken arkadan kelepçelenmişti. 5 dakika orada durduktan sonra beni başka yere sürüklediler. Bazen kendime geliyordum. Cezaevi doktorunun ve Sancar isimli revirci gardiyanın sesini duydum. Herkesin ismi-

ni sayıp *"Buna şunu bindirin, o Numune Hastanesi'ne gidecek. O devlet hastanesine gidecek"* diyorlardı. Benim de ağzımdan köpükler geliyormuş. Sonra Numune hastanesine götürüleceğimi duydum. Çevreden de bağırtılar geliyordu. Birilerini dövüyor, işkence yapıyorlardı. Seslerden böyle anlaşılıyordu. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Ama kendime geldiğimde *"Bu Hacı Demir. Bunların başı"* dediklerini duydum, Halil'den de bahsediyorlardı.

"Nasıl ölmediniz şaştık."

Bir araca bindirildiğimi hatırlıyorum. ... Sonra bunu da şu odaya alın dediler. Kendime geldiğimde ellerim birbirine kelepçelenmişti. Ayağımdan da yatağa zincirlenmiştim. Kolumda serum vardı. Çıkarmalarını söyledim. Bir süre sonra çıkardılar. Hastanede olduğumu anladım. Odada hemşireler koşturuyor, arasına doktorlar geliyordu. 5-6 asker de sürekli odada onların peşindeydi. ... Hepimiz çırılçıplaktık. Bir kaçımızda kilot ve ameliyat elbisesi vardı. Hepimiz yara bere içindeydik. ... Hastanede iki gün kaldık. **Tuvalete bile götürülmüyorduk.** Söylediğimiz en ufak birşeyde hemşire ve doktorlardan önce askerler *"Komutana sormamız lazım"* diyorlardı. **Hastanenin yönetimini bile askerler yapıyordu.** *"Başhekimin sözü geçmez burada"* diyorlardı. Güvenlik alan askerler, *"Nasıl ölmediniz şaştık. Biz maskeli olduğumuz halde gaz bombasından duramadık"* diyorlardı.

... 21 Aralık sabahı hava aydınlanmadan bizi hapishanenin mahkum koğuşuna götürdüler. Sadece Halil ve Atılcan'ın durumu ağır olduğu için hastahanede bıraktılar.

Doktorların söylediğine göre Sincan F Tipine sevk edilecektik. ... Ardından bir de poşet içinde eşya getirdiler. *"Alın bunlar üzerinizden çıkanlar seçin"* dediler. Elbiselerin giyilecek durmu yoktu. Hepsı ıslak, yırtık ve **gaz kokuyordu.** Eşya işi bittikten sonra bizi ringlere bindirip Sincan F Tipi'ne getirdiler.

Saat 15.00-15.30 gibi Sincan F Tipi'ne geldik. Ringden tek tek döverek indiriyorlardı. Sonrasını göremiyorduk...

Doğan Karataş'tan anlatıyor
***"Megafonla çağrı yapılırken dahi...
üzerimize bombalar yağıyordu"***

Bildiğiniz gibi, bizler en insani ve demokratik taleplerle 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren süresiz açlık grevine başlamış ve bu taleplerimizin kabul edilmemesi nedeniyle de 19 Kasım 2000'den itibaren eylemlerimizi ölüm orucuna dönüştürmüştük. Kamuoyuna da açıkladığımız toplam dokuz talebimiz yalnız biz siyasi tutukluların değil, demokratik bir ülkede yaşamak isteyen tüm halkın da talepleri idi. Bu nedenledir ki, direnişimiz hızla demokratik kamuoyu, kurum ve kuruluşlar, geniş halk kesimleri tarafından sahiplenilmiş ve haklılığımız herkesçe görülmüştür.

... Bakanlık ise bir yanıyla bizleri ve tüm kamuoyunu aldatmaya çalışırken, diğer yandan "üçlü protokol" kapsamında, daha sonra da itiraf edileceği gibi bir katliam operasyonunun son hazırlıklarını yürütüyordu.

Ölüm Orucunun artık ilerleyen, ölümlerin her an yaşanabileceği günlerdeydik. ... Artık çok fazla hareket edebilecek durumda da değildik. kimi arkadaşlarımız iyice halsiz ve bitkin durumdaydı. Ama tüm bunlar yapılan operasyonun önünde engel değildi. Çünkü artık herkesçe görüldüğü gibi amaç yaşatmak değil, katletmek, hücreleri, tecriti, baskı ve zoru hayata geçirebilmektir.

**"Güvenlik" güçlerine karşı,
güvenliğimizi sağlamak için... barikat kurduk.**

Askerler aniden, hiç bir uyarı yapma gereği dahi

duymadan, direk gaz ve ses bombalarıyla, allah allah sesleriyle saldırıya geçmişlerdi. Böyle başladı Ceyhan'da "Hayata dönüş" operasyonu. Açık ki, tüm demagojilere, yalanlara rağmen kimseyi kurtarmaya değil, katliama gelmişlerdi. yapabileceğimiz tek şey vardı: Can güvenliğimizden yasal olarak sorumlu olan devletin bu "güvenlik" güçlerine karşı can güvenliğimizi sağlamaya çalışmak.

Öyle yaptık. Yaşamımızı korumak için koğuşun kapısına barikat kurduk.

Önce bombalar, sonra teslim ol çağrısı!

Hızla kurulan bu barikatın altından-üstünden üzerimize durmadan gaz-ses ve sinir gazı bombaları atıldı. Mazgallardan koğuşun içine gaz püskürtüldü... Bayılan arkadaşlarımız oldu. Koğuşta durabilmek bir yana nefes almak bile imkansızdı. Gaz ve sinir gazı bombaları nedeniyle şoka giren arkadaşlarımız oldu. Kusmalar, istem dışı hareket ve bağırmalar vardı.

Vücudumuzu kontrol edemiyorduk. Ses bombaları nedeniyle bazı arkadaşlarımız yaralandı, vücutlarında yanıklar oluştu. Yaralılara, durumu daha iyi olanlarımız yardımcı olmaya çalışıyor. Ama durmadan yağın bombalar altında bu da imkansız gibi. Çok geçmeden büyük iş makinalarıyla koğuşumuzun dış duvarını tamamen yıktılar. Ve ilk megafon seslerini duymaya başladık. Birileri - operasyonu yöneten komutan olsa gerek- tek tek ellerimizi başımızın üstüne koyup teslim olmamızı istiyordu. Ne demekti bu? Aniden saldırıya uğramıştık. Durmadan üzerimize bombalar yağıyordu. Yaralılarımız vardı. Ve biri tek tek teslim olmamızı istiyor... Ölüm orucunda olduğumuzu, yaralılarımız olduğunu ve derhal operasyonu durdurmalarını gerektiğini söyledik. Ama nafile.

Megafonla çağrı yapılırken dahi bir an olsun operasyon durmadı. ... 10-11 saat boyunca bu şekilde devam

etti operasyon. Artık önemli bir çoğunluğumuz gazlar ve tazyikli suyun etkisinden, halsizlikten ayakta duramayacak bir durumdayız. Bir ara jandarma koğuşa girmeye çalışırken, **Sabri Ertel** isimli bir **teğmen** ve **Hüsamettin Bayın** isimli bir **uzman çavuş** aramızda kalmıştı. Ancak kendi askerlerinin canları dahi operasyonu gerçekleştirenlerin umurlarında değildi. Askerler kendilerini öldüreceğimiz korkusunu yaşıyorlardı. Onları yatıştırdık. Koğuşun arka tarafına aldık. **“Eğer devlet katletmezse biz sizi öldürmeyeceğiz”** dedik. Çünkü bizimle birlikte artık onların da hiç bir can güvenlikleri kalmamıştı. Askerler **“sizin böyle iyi insanlar olduğunuzu bilseydik operasyona katılmazdık”** gibi şeyler söylüyorlardı bize.

Ama öte taraftan katliam operasyonu da tüm hızıyla sürüyordu. Adeta cehennemi yaşıyorduk.

**Nihayet! “düşman” koğuşlarına giriliyor
Nihayet “düşman”, yani ölüm orucu
direnişçileri yaralı “ele geçiriliyor”**

Nihayetinde 10-11 saat sonra onca bomba ve tazyikli sudan sonra askerler koğuşa girmeye başladılar. Öyle bir kin ve nefretle, canhıraş çığlıklarla saldırıyorlardı ki... Zaten ayakta bile duramıyorduk. Hepimizi yere yatırıp cop, tekme, kalas ve demirlerle saldırıp üzerimizde tepinmeye başladılar. Taşlarla kafalarımıza vurdular. Sonra çoğumuz baygın halde sürüklenerek, kollarımız arkadan zincirle sıkıca kenetlenerek, hapishane koridoru boyunca asker, gardiyan ve müdürlerin coplu, tekmeli, yumruklu saldırıları altında hapishane bahçesine çıkarılıp üst üste atıldık. Çoğumuz bayılmıştı, ama saldırı ve işkence burada da tüm hızıyla sürdü...

Mahmut Öztürkmen anlatıyor: "Vahşetin sorumluları"

... Alt kata kadar oluşturulan koridor içinde işkence yapılarak dışarı çıkarıldık. Dışarıda da işkence devam etti. Ellerimiz arkadan kelepçeli olduğu halde, üzerimize çıkıp zıplıyorlardı.

... Gerek koğuşta, gerekse de koridor ve dışarıda işkenceye katılan başta askerler, **1. Müdür Behzat, 2. Müdür Mehmet Koçak, 2. Müdür Mevlüt**, başgardiyen **Mustafa Kurt**, başgardiyen **Kamil Yıldız**, başgardiyen **Ali Ekber**, başgardiyen **Bekir Güleriyüz**, başgardiyen **Veli**, Gardiyanlar; **Serkan**, **İlyas Alagöz** ve ismini bilmediğim daha bir çok gardiyan ve cezaevi öğretmeni tarafından vahşice işkencelere maruz kaldık.

ÇANKIRI HAPİSHANESİ

Saldırı on saat sürdü Çankırı'da.

On saat boyunca tutukluların üzerine aralıksız sinir ve göz yaşartıcı gaz bombaları yağdı. Bu süre içinde yaralanmadık hiç kimse kalmadı.

Ama artık ayakta duramaz hale gelmek de işkencenin bitmesi anlamına gelmiyordu: **“Bu daha ölmemiş”** denilerek, sürdürüldü işkence.

Çankırı'daki katliam saldırısında bedenini tutuşturan birinci ölüm orucu ekibi direnişçilerinden İrfan Ortakçı ve Hasan Güngörmez, yanan bedenleriyle saldırıya maruz kaldılar.

SONUÇ: Çankırı'da katledilen tutuklular:

İrfan Ortakçı

Hasan Güngörmez

BOMBALAR ALTINDA HALAY! 19-20 Aralık günlerinin televizyonlarında Çankırı hapishanesinden bir görüntü çakılı kaldı hafızalara: **Bombalar, kurşunlar altında halay çeken tutsakların görüntüleri...**

Saatlerce bomba yağmuru altında kalmışlar, bedenlerini tutuşturarak saldırıyı durdurmaya çalışmışlardı. En son gazdan, ateşten duracak bir santimlik yer kalmayınca, yine gaz bombaları, kiremit yağmuru altında havalandırmaya çıktılar.

Katliamcılara, onlarca yoldaşlarını öldürenlere, teslim olmayacaklardı. Halaya başladılar...

Bombalar altında halay, zulme boyun eğmezlikti. Halay, cüretti.

TV ekranlarından tarihi kayboldu bu cüret...

ALEVLER İÇİNDE İŞKENCE; Çankırı'da 19 Aralık gününün en çarpıcı görüntülerinden bir diğeri ise, ekranlara hiç yansımadı. Bir tutsak, saldırıyı durdurun diye bedenini tutuşturmuştu. Havalandırmanın ortasında alev alev yanıyordu.

Ve zalimler, ve katliamcılar, ve barbarlar, yankmakta olan tutuklunun üzerine, çatıdan taş ve kiremit atmaya başladılar...

Sözlerin anlatmaya yetmeyeceği bir andı bu.

Zulmün söze sığmadığı bir an...

Anlatıyoruz, ama zulüm yine de kelimelere sığmayacak kadar büyük!

Tutuklular anlatıyor:

“Yaralı ya da baygın halde kalanların bir çoğu ölüm oruçcusuydu”

Ceyhan hapishanesindeki operasyona ilişkin aşağıdaki anlatım, o gün Ceyhan’da bulunan değişik tutukluların anlatımlarından derlenmiştir.

19 Aralık sabah saat 05.00’te sularımız kesildi. Nedenini gardiyana sorduğumuzda *“kalerilerle su basılıyor ondan kesildi”* cevabını aldık. Ama suyun esas kesilme nedenini 15 dakika sonra öğrenecektik; OPERASYON!

05.15 civarı askerler birden alt koridoru doldurdular. Ve hemen koğuş kapılarından **gaz sıkmaya, gaz bombası atmaya** başladılar. Aynı anda üst koridorun koğuş kapıları altından da **gaz sıkmaya** başladılar. Ölüm Orucundaki tutsaklar 13. koğuştaydılar. 13. koğuşun karşısında bulunan 12. koğuştaki arkadaşlar operasyon başlayınca aşağıya inip havalandırmaya çıkmışlar. Bu arada her iki koğuşun çatılarına da asker çıkmış, aşağıya (havalandırmaya) kiremit atmaya başlamıştı. Havalandırmada bulunan arkadaşlar da atılan kiremitleri onlara geri atmaya çalışıyorlardı.

Operasyonun ilk anlarında Ölüm Orucunda bulunan arkadaşlar kendilerini yakarak saldırıyı protesto edeceklerini söylediler ve üzerlerine kolonya vb. dökerek kendilerini yaktılar. Ama bu girişimlerinde başarılı olamadılar, çünkü içeride o kadar yoğun gaz vardı ki ateş çabuk söndü. Bu arada bulunduğumuz 13. koğuş yatakhane sine de **gaz dolmaya** başladı. Ve orda durulmayacak hale gelmeye başlayınca kapıyı açtık ve aşağı inmeye çalıştık. Ama merdivenin olduğu ara öylesine **yoğun gaz dolmuştu** ki, kapıdan çıkar çıkmaz birden bayılıyorum gibi oldum. Gazdan hiçbir şey görünmüyor zaten. El

yordamıyla merdiven demirini buldum ve aşağı indim. 13. koğuş kapısından sıkılan suyla biraz kendime geldim, kendimi havalandırmaya attım. Burda da atılan kiremitlerden duramadığım için 12. koğuşa geçtim.

Operasyonun başlamasından 2-3 saat sonraki genel durum şöyleydi;

12. ve 13. koğuşların yatakhaneleri yakılmış, askerler maltada şebeke demirlerinin ardına çekilmiş, aynı zamanda çatılara çıkmış, bizler de 12. ve 13. koğuş yemekhanelerinde ve havalandırmada bulunuyoruz. Maltadan ve çatılardan üstümüze sürekli **gaz bombaları atılıyor**. Çatıdan sürekli **kiremit atılıyor**. Biz de, kiremitleri askerlere geri atmak, sapanlarla taş atmak suretiyle cevap veriyoruz.

Bu arada bir grup arkadaş, 12. koğuşun hemen arkasında olan Müşahade bölümünün kapısını kırıp üst koridora çıkarak oradan da kapıyı patlatmak suretiyle çıkıp, üst koridora çıkmaya çalışıyorlar. Ama askerler üstlerine **pompalı tüfekte** ateş ettiği için 8-9 arkadaş saçmalarla yaralıyınca geri dönmek zorunda kaldılar. Bu arada maltadaki askerler 13. koğuşun kapısına gittikçe yaklaşıyorlar ve yoğun bir şekilde **gaz bombası** atıyorlar.

Bu sırada Ölüm Orucu yapan arkadaşlardan **Hasan Güngörmez** saldırıyı protesto için kendini ateşe verdi.

İçerdeki gaz durulamayacak kadar artınca 12. koğuşa geçmek zorunda kalıyoruz. Ancak havalandırmadan geçmek hiç de kolay değil. Tepemizden kiremit yağar bir şekilde 12. koğuşa geçiyoruz fakat, bir çoğumuz atılan kiremitlerden yaralanıyoruz. Bizim boşaltmamızla birlikte 13. koğuşu askerler dolduruyor ve oradan kendini feda eden arkadaşımız Hasan Güngörmez'i alıyorlar.

**Kendini tutuşturanı kurşunluyor,
kendini tutuşturanı taşıyor...**

“Vahşet” kelimesi bunu anlatmaya yeter mi?

12. koğuşta kapıdan sürekli gaz atılıyor ve kapı oksii-

jen kaynağıyla kesilmeye çalışılıyor. Bu sırada Ölüm orucunda olan arkadaşlardan **İrfan Ortakçı** havalandırmaya çıkıp kendini yaktı. İrfan Ortakçı'nın vücudunun büyük bölümü yanmış durumdayken, kolay kolay tanık olamayacağınız bir sahne yaşandı; çatıdan İrfan arkadaşımızın üzerine bir yandan tazyikli su sıkılıyor, bir yandan da üzerine kiremit atılıyor. Birkaç arkadaş fırlayıp onu içeri aldılar. Saat 13.00'ü geçmiş durumdaydı.

Artık gaz ve ses bombalarının yanında **sinir gazı** da atmaya başladılar. Sinir gazı vücudun tümünü kasiyor, nefes almayı olanaksız hale getiriyor ve insanı yerde debelendiriyor. 1 dakika kadar süren etkisinden sonra da vücudu uyuşturuyor. Saat 13.30'a doğru artık atılan gazlar iyice yoğunlaşınca havalandırmaya çıkmak zorunda kaldık. Havalandırmaya çıkınca topluca halay çekmeye başladık. Halay çekmeye başlamamız karşısında askerler şaşırıp kalıyorlar ve şaşkınlıktan öylece donup kalıyorlar. 1. parçayı bitiriyoruz, 2. parçanın ortasına geliyoruz ki askerler şaşkınlıktan kurtulup çatıdan yeniden kiremit ve gaz-sinir gazı bombası atmaya başlıyorlar.

Sinir gazının etkisiyle bir köşede yatıp kaldım. Bu arada askerlerin teslim ol çağrılarını ve karşılıklı taş atma seslerini duyuyorum. Havalandırmaya hala gaz bombası, ses bombası ve kiremit atılıyor. Ses bombalarından birisi göğsümün sol yanında patladı. Ama o kadar uyuşmuşum ki, patlamayı hissetmeme rağmen hiç bir tepki veremedim, kıpırdayamıyordum.

Bir süre daha havalandırmada kaldıktan sonra askerler tarafından sürüklenerek, bir taraftan da dövülerek hapisane kapısına götürüldük. Üstümüzdeki eşyalar ve ayakkabılar alınıp kelepçelenerek sevk edilmek üzere ringe bindirildik. Ringde iki bölüm var. Birinde 10-12 kişi var, arada küçük bir bölümde de Eyüp Baş'la beni koydular. Ringe bindiğimizde saatin 15.00 olduğunu öğrendik. Ve ringin içinde 17.00'ye kadar bekletildik. Sonra, arkadaşların çoğu, yaralı halleriyle F tiplerine

sevk edilirken, revir doktoru Bülent'in uyarısıyla bazı arkadaşlar indirilip ambulansla Çankırı Devlet Hastanesi'ne götürüldük. Burada elbiselerimiz kesilerek çıkarıldı, film vb. çekildi. Ondan sonra ayaklarımız sedyeye kelepçelenip bekletildik. Kelepçelenmeyi protesto için o andan itibaren hiç bir kontrol ve muayene yaptırmadık. Saat 22.30 civarı 7 kişi (Eyüp Baş, Mehmet Şahin, Timur Sarı, Cihan Dalkaya, İbrahim Çuhadar, Atilla Selçuk ve Hüseyin Çukurluöz) 4-5 ambulansla Ankara Numune Hastanesi'ne götürüldük.

Burada da çıkarıldığımız 1. Cerrahi Kliniğinde yataklara el ve ayaklarımızdan kelepçelediler...

Hacı Anıl anlatıyor:

"Yarı baygın halde üst üste yığılmıştık"

... Bu esnada çatılardan kaldığımız yere taş, kiremit, ses ve gaz bombaları da atılmaya başlandı. Bir taraftan da hortumla tazyikli su sıkıyorlardı. Ölüm orucundaki arkadaşlarımızı bu saldırılardan korumak istesek de, bunda pek başarılı olamıyorduk. Sonra aynı havalandırmaya bakan başka bir koğuşa geçtik. Bu geçiş esnasında çatılardan yine kiremit ve gaz ve ses bombası atıldı. Bunlardan kaynaklı bir çok arkadaş baygın halde havalandırmada kaldı.

... Yoğun gaz bombasından dolayı üst maltaya çıkmak istedik. Ben ve 15'e yakın arkadaş üst maltaya çıktık. Fakat üst maltaya çıkar çıkmaz tüfekte üzerimize ateş edildi. Mesafemiz uzak olduğundan ağır yaralanan olmadı. Fakat saçmalarla gözünden, kafasından, vücudundan yaralananlar oldu. Bu saçmalar benim de kafama, kulağıma, ellerime, bacaklarıma, özellikle vücudumun sol tarafına geldi. Üç-dört el edilen bu ateş esnasında diğer 15 arkadaş da yaralandı. Uzun zaman geçmesine

rağmen bu saçmalar yeni yeni dökülmeye başladı.

Bu silahlı saldırıdan sağ kurtulmamız bir şanstı. Tamamen askerlerden uzak olmamıza bağlıydı. Daha yakın olsak, ölmemiz işten bile değildi. Saçmaların etki- siyle yere düşen arkadaşlar oldu.

Tekrar koğuşa döndüğümüzde asker koğuşun büyük bölümüne girmişti. Bir çok arkadaş hala havalandırma- da baygın yatıyordu. Ve üstlerine hala kiremit atılıyor, su sıkılıyor, gaz bombası atılıyordu. Bir ara "*ağır yaralı- lar var*" dediğimizde "*gebersinler*" dediler. Biz de yaralı, baygın arkadaşları kenara çekip, taşlardan koru- mak isedik. Su vermeye çalıştık. Fakat bize de taş attı- lar. Atılan taşlar ve gaz bombalarının etkisiyle ben de bir süre bayılmışım. Kendime geldiğimde askerler ha- valandırmaya girmişti. **Havalandırmada yaralı ya da baygın halde kalanların bir çoğu ölüm oruçcusuydu.** Bu esnada tekrar kiremit atmaya, gaz bombası atmaya ve tazyikli su sıkmaya başladılar. Biz de bu saldırıdan onları korumaya çalıştık. Fakat bir süre sonra yarı bay- gın halde üst üste yığılmıştık. Kendime geldiğimde coplu saldırılar başlamıştı...

İbrahim Çuhadar anlatıyor:

"Bu daha ölmemiş"

... Çatıdan atılan kiremitlerden kafama darbe aldım. 4-5 cm. açık yara oldu. Operasyonda koğuştaki kalan en son insanlardan biriydim. Küçük bir yere sıkıştırdılar ve yoğun gaz ve sinir gazı kullanarak etkisiz hale getirince, beni aldılar. Aldıklarında gözlerimi açamıyor, hareket- siz bir haldeydim. Sadece sesleri duyabiliyordum. Be- ni, yine uzunca asker koridorundan geçirdiler. İlk aldık- larında tekmelemeye başladılar. Herhalde komutanla- rıydı, "**bu ölü vurmayın**" dedi. Ona rağmen yine de tek-

me ve küfürler yedim. Yerlerde sürükleyerek hapishanenin önüne getirdiler.

Kafam sürekli kanıyordu. Yoğun gazdan dolayı sesim çıkmıyordu. Orada doktor ismimi sordu. Benim cevap verecek durumum yoktu. Hemen hastaneye götürülmemi söyledi doktor. Buna rağmen bekletildim. Askerler *"bu daha ölmemiş"* diyerek gelip-gidip tekmeliyor, küfür ediyorlardı. Yerde sürükleyerek ambulansa aldılar. Ambulansta da küfürler devam etti...

Katliamın delilleri, yakılan, kurşunlanan, coplanan vücutlardır

Bu dilekçenin yazıldığı tarih, 16 Ocak 2001'dir. Yani 19 Aralık saldırısının üzerinden yaklaşık bir ay geçmiştir. Adalet ve İçişleri Bakanlıkları, Jandarma, emirlerindeki medyayla birlikte günlerce, *"tutuklular kaleşnikofla ateş açtılar, arkadaşlarını yaktılar, birbirlerini vurdular"* diye çığırkanlık yaptılar;

Oysa **deliller**, işte bu anlatımda açıkça görüldüğü gibi, aylarca **tutukluların vücutundaydı**.

Deliller, yakılıp yıkılan hapishanelerdeydi. Bayrampaşa'da delilleri karartmaya yönelik müdahalelere rağmen, kaba bir inceleme bile, katilleri, diri diri yakanları, savunmasız insanları kurşunlayanları açığa çıkarmaya yetti.

Tüm hapishanelerde aynı durum geçerlidir. Anlatımlar ortadadır. Yaşananlar ortadadır. Ortada olmayan, bu düzende olmayan, hukuk ve adalettir!

Eyüp Baş anlatıyor:

“Silah yarası var, elbiselerini çıkarın dedi. Sonra...” ?

... tekrar koğuşa girdim. Koğuşa ve havalandırmaya bombalar atıldı. havalandırmaya çıkmak imkansız hale gelince ve ben ve bir kısım arkadaş maltaya çıktık. Maltaya çıktığımız anda bir özel timci bizi nişan alarak elindeki av tüfeği ile ateş açtı. Açılan ateş sonucu vücudumun bir çok yerine saçma isabet etti. Kafamın sol tarafında iki (2), arka tarafında iki (2), sağ kaşımın hemen altında göze yakın yerde bir (1), sol şakakta bir (1) boyunda bir (1), gırtlakta bir (1) sağ el başparmakta iki (2) sol el orta parmakta iki (2), sol el yüzük parmağında bir (1) sol elde bir (1), ve sol bacak baldırda altı (6) olmak üzere yirmi saçma vücuduma isabet etti.

... dövülerek yaklaşık 100 metrelik koridordan sonra hapishane dışına çıkartıldım. ... Asker ismimi öğrenince beni su birikintisinin içine attı. Ayağıyla kafama basarak bir yandan küfürler ediyor, diğer taraftan da elindeki copla rastgele vuruyordu. Daha sonra dört veya beş asker daha geldi. İçlerinden biri ***“silah yarası var, elbiselerini çıkartın”*** dedi.

Bu satırları okuyunca, bir askerin insafa gelip, silah yarası olan bu tutukluyu tedavi etmek istediğini düşüneceksiniz belki. Evet, karşıdakinin normal bir insan olduğunu varsayarsanız, böyle düşünülür.

Ama hayır. Orada **“normal”** olan hiç bir şey olmamıştır. Orada **“normal”** olan yalnız işkence ve katliamdır. Açlığın 50’li günlerindeki insanlara işkence yapanlar, operasyonu da zaten bunun için düzenlemişlerdir.

“Durun, bunun silah yarası var” sözlerinin

sonrası şöyle devam eder:

Sonra elinde büyük bir makas olan bir asker gelip elbiselerimi keserek çıkarttı. Yalnızca iç çamaşırı ile kaldım. Burada cebimdeki paraları aldılar. Yarım saate yakın bir süre çamurun içinde işkence yapıldı. Alnımın sol tarafında dört (4) cm genişliğinde bir yara da burada aldım. Vücudum morluklar içinde olduğu ve açılan yaralardan kan aktığı halde ring aracına atıldım.

... Gördüğüm işkencelerden dolayı Çankırı'daki 19 Aralık operasyonuna katılan Özel Tim ve jandarmanın tümünden, Çankırı'da görev yapan 1. Müdür Necmi ÜÇLER'den, Çankırı Cezaevi Mümessil Savcısı'ndan, Çankırı Başsavcısı İbrahim Ethem TÜRKER'den, Başgardıyan Abdullah ASLANER'den, Mutemet gardıyan Zeki 'den, Numune Hastanesi'nde görevli Merkez Kapalı Cezaevi Jandarmasından, Sincan F Tipi Cezaevi Jandarmasından ve Sincan F Tipi Cezaevi İdaresi hakkında suç duyurusunda bulunuyorum.

UŞAK HAPİSHANESİ

BURAYA UŞAK'DAN
OPERASYON ANI VARSA
KULLANALIM. YOKSA
RESİM YERİNİ ATIN

Uşak hapishanesinde devrimci tutuklu olarak yalnız bayan tutuklu ve hükümlüler vardı.

Ama “Türkiye Cumhuriyeti ordusu” için bunun hiç bir önemi, ayrımı yoktu. Tüm hapishaneler için yapılan plan, Uşak için de geçerliydi.

Kısa süre önce, mafyacılar karşısında “kuzu” kesilen asker ve gardiyanlar, bayan devrimci tutuklular karşısında birer vahşi kesilmişti.

SONUÇ: Uşak hapishanesindeki saldırının sonucu; **iki ölü, onlarca yaralı** oldu.

Katledilen tutuklular:

Yasemin Cancı

Berrin Bıçkılar

Uşak hapishanesi, 19 Aralık saldırısından kısa bir süre önce, **Nuri Ergin** adlı mafyacının işkence ve cinayetleriyle gündeme gelmişti.

Mafyacılar, tüm hapishaneyi denetimlerine almış, terör estiriyorlardı. 5 kişiyi öldürdüler bu “mafya isyanı”nda.

Mafyacıların elinde rehin olan adli tutukluların “*hayatını kurtarmak*” için kılını kıpırdatmadı devlet. Mafyacılar kendi gönülleriyle, işlerini bitirinceye kadar seyrettiler. Ve sonra da, mafyacılar, kebapları yedirilip silahlarıyla birlikte başka hapishanelere sevkedildiler.

Hapishanenin mafyacıların elinde olduğu süre içinde, bayan gardiyanları baskıdan ve tecavüzden kurtaran yine devrimci tutuklular olmuştu.

Nuri Ergin’lerin işkence ve cinayetlerini seyreden, “*can kaybı olmasını istemediğimiz için müdahale etmedik*” diyen devlet, 19 Aralık’ta terör estiriyordu Uşak hapishanesinde.

Ahlaksız gardiyanlar, daha dün kendilerini koruyan, namuslarını bile borçlu oldukları devrimci tutuklulara karşı, en insanlık dışı işkenceleri yapıyorlardı.

Onların adaleti, ahlakı buydu.

Saldırmayın kendimizi yakarız diyen tutukluların üzerine saldıracak kadar insanlıktan uzaktılar. Kurtarma’nın katletmek olduğu çok açıktı Uşak’ta da.

İşte Uşak’taki vahşetin tanıklıkları:

Aslıhan Gençay Anlatıyor:

“Rütbelilerden biri askerlere ‘aferin koçlarım, çok başarılıydınız... sizinle gurur duyuyorum’ diyordu.”

(Aslıhan Gençay halen Uşak hapishanesinde kalan ve şu anda altıncı ölüm orucu ekibinde yer alan bir ölüm orucu direnişçisidir.)

19 Aralık salı günü saat 04.00 civarı kalktık. Koğuşumuzda yan yatakhane kalan ve oruç tutan PKK davasından yargılanan kadın tutsaklar o gün sahur için kalkmış ve tüplerin takılı olmadığını farketmişlerdi. Bize de haber verdiler. Daha öncesinden Buca’da operasyonlar yaşadığımız için bu tür durumların ne anlama geldiğini biliyorduk. Adalet Bakanı’nın sürekli tehdit ve müdahale açıklamalarından da ölüm orucundaki arkadaşlarımızı almak için yapılacak bir saldırıyı bekliyorduk. Tüplerin neden çıkarıldığını sormak istedik. Bu sefer de bayan gardiyanların her zaman bulundukları nöbet yerlerinde bulunmadıklarını, hiç seslerinin çıkmadığını da farkettiler. Birkaç arkadaşım ile birlikte durumun ne olduğunu netleştirmeye çalışıyorduk. 2 Arkadaş koğuş kapısının önünde müdür çağırarak neler olduğunu sormak istiyordu. Ben ve bir kaç kişi de onlardan biraz arkadaş bekliyorduk. Bu arada tüpleri taktılar, bayan gardiyanları getirdiler. Tabii amaç bizi sakinleştirmekmiş.

05.00 civarındaysa kapıdan önce “tamam geliyoruz” diye bir erkek sesi geldi. Kapıdaki arkadaşlar da zaten müdürü bekliyorlardı. Kapı birden açıldı. Önde bekleyenlere ne olduğunu göremedim. Tek gördüğüm kapı açılır açılmaz ellerinde coplarla kalabalık asker ve robotkopların koşarak içeri girdikleriydi. Sonradan öğrendiğime göre önde silahlı askerler varmış, sonrasında ge-

riye çekilmiş ve koğuşun dışına çıkmışlar. Askerlerle karşı karşıya geldik ve coplarla beni, yanımdakileri itelemeye, vurmaya başladılar. Üstlerine ara kapıyı kapamaya ve kendimizi korumaya çalışsak da başarılı olmadık. Bu kapıyı da yüklenerek açıp aynı hızla koşmaya başladılar. Normal E tiplerine göre karışık olan koğuşumuzun yapısını, nereye gireceklerini biliyorlardı. Normalde koğuşumuza ilk kez gelen idareci ve gardiyanlar nerenin nereye çıktığını bulamaz, sorar, yanırlardı. Oysa bu sefer askerler oldukça bilgiliydi. Yemekhane kapısıyla hiç ilgilenmeden merdivenlerden yukarıya yöneldiler. Biz de yukarıda olan yoldaşlarımıza onlardan önce ulaşmak için koşmaya başladık.

Yatakhanelerin önünde bir ara kapı daha vardı. Biz daha önce ulaştık. Bu ara kapıyı üstlerine kapadım. Kısa bir duraklamaları oldu. Bu arada kaldığımız yerdeki yoldaşlarla buranın kapısını da kapatarak önüne hemen kenardaki 2 giysi dolabını devirip kendimizi korumaya çalıştık. Herkes pijamalı, yataklarından kalkmıştı... Robokoplar ve askerlerse kapıya dayanmış bağılıyor, küfrediyor, zorluyorlardı. Ben ve birkaç arkadaşım da arkadan dolapları, ranzayı ve kapıyı itiyor, gitmelerini istiyorduk. Üstteki dolapla kapının arasından yukarıya coplarını sallayarak vurmaya çalışıyor, girince kötü yapacaklarını söylüyor, tehdit ediyorlardı.

Saçlarından tutuştuklarını gördüm, bunu askerler de görüyordu

Bu arada yatakhaneenin en gerisinde bulunan ölüm orucundaki arkadaşların bir kısmı ellerindeki çakmakla üstlerindeki ve saçlarını tutuşturdular. Kapıdan, saldırdıkları için arkadaşların kendilerini yaktıklarını, saldırıyı durdurmalarını gitmelerini söyledik. Bir ara duraklayıp hemen ardından daha güçlü saldırmaya başladılar. Teslim olmamızı, sakın sakın çıkmamızı söylediler Ses arkadan geliyordu. Arkadaşlarımızın kendilerini yaktıklarını tekrarladım. Bu yüklenme kısa sürdü ve do-

laplar açıldı. Alttan ve üstten ranzaların üstüne çıkararak, ellerinde coplarla küfrederek, tehdit ederek girdiler. Arkama baktığımda, arkadaki ölüm orucundaki arkadaşlardan özellikle Berrin Bıçkılar'ın saçlarından tutuştuklarını, alevleri gördüm. Bunu askerler de görüyordu. Yatakhane'nin orta yerinde onlar, karşılarında ben ve bir kaç arkadaş duruyorduk. Tekrar teslim olmamızı, onlara doğru gelmemizi istediler. Ben de aynı şekilde gitmelerini, arkadaşların saldırıdan dolayı kendilerini yaktıklarını söylüyordum. Bunlar bağıra çağıra kısa bir süre içinde oldu. Fazla beklemeden üstümüze saldırdılar. Ben arkamdaki arkadaşları göremedim. Yere yatırıp tekme ve coplarla dövmeye başladılar. Sürüklemekten bulunduğum yerde dövüyorlar, özellikle kafama vuruyorlardı. Copların bir kısmı tahtaydı, kafama özellikle onlarla vuruyorlardı. Bu arada su da getirmiş, sıkmaya başlamışlardı. Çıkardıkları böğürtülerle (başka türlü ifade edemiyorum) küfürleri birbirine karışmıştı. "Sen ne diyordun..." vb. dediklerini anladım sadece gerisi küfür ve hakaretti. "*Hepinizi s.....iz*", "*orospular*", "*göstereceğiz şimdi öyle yapmayı...*" vb. şeklinde adice tehditlerle dayak devam etti. Kafamdan başka karnıma ve ellerime de özellikle vuruyorlardı. Herkese saldırmışlardı. Sonra sürüklemeye başladılar. Ben ranza demirlerine tutunup onlardan kurtulmaya çalıştıkça ellerime ve karnıma vurdular. Bu şekilde kapılardan geçirip merdivene getirdiler. Orada yine asker ve kadın polislerden bir koridor oluşturmuşlardı. "Alın bunu" diyerek merdivene atıp getirenler tekrar içeri gitti.

Çocuk copların arasında kalmış, annesi onu korumaya çalışıyordu

Sonra oradakiler cop ve tekmelerle merdivenlerden aşağı döverek sürükleyerek indirdiler. Ben de onlara karşılık vermeye çalıştım ama kalabalıktilar ve yerdedim. Bu şekilde dövülerek bir kapıdan, 2-3 basamaktan aşağı atıldım. Yerde kendime geldiğimde havalandır-

madaydım. Askerler ilk girdiğinde kapıda olan arkadaşlar ve bir kaç PKK'li tutsak da oradaydı. PKK davasından yargılanan bir kadını da kucağında çocuğuyla coplarla iterek dışarı çıkarttılar. Çocuk copların arasında kalmış, annesi onu korumaya çalışıyordu. Peşisıra koğuştan çıkardıkları arkadaşları döverek, kelepçeli şekilde havalandırmaya attılar. Aralarında ölüm orucunun 54. günündeki arkadaşlarımız da vardı. **Onlar da** coplanıp dövülerek atılmışlardı.

Herkesi çıkardıktan sonra askerlerin hepsi havalandırmaya geldi. Bu arada bizim koğuşun arka tarafı yanıyordu. Koğuşun üstünü delmiş hem oradan koğuşa, hem de havalandırmadaki bizlere tazyikli su sıkıyorlar, bir yandan da koğuşun tepesinden ve havalandırmadan kamera çekimi yapıyorlardı. Asker ve robokopların tüm hareketleri düdüklemlerle yönetiliyordu. Rütbeliler arada emirler veriyorlardı. Uşak'ın askerleri dışında oldukça çok asker ve robokop vardı. Bizleri ite kaka birbirimizden ayırmaya çalıştılar. Biz de kenetlendik, sloganlar atıyor, ölüm orucundaki arkadaşları aramıza alarak korumaya çalışıyorduk. ... Bizi farklı gruplar halinde havalandırmanın bir kaç yerine böldüler. Özellikle PKK'lileri ayırdılar. Çevremizde ve önümüzde robokop ve askerlerden çember oluşturdular. Onları yarma, birbirimize ulaşma çabalarımızıysa zorla engelliyorlardı. Marş ve sloganlarımızı, halaylarımızı, konuşmalarımızıysa tehditlere rağmen engelleyemeyince müdahale etmemeye başladılar.

Yanan koğuştaki kalorifere kelepçelenmişlerdi

Bir süre sonra bulunduğumuz yere Ayşe'yi getirip attılar. Bu arkadaş yanan koğuştaki bırakılmış ve kalorifere kelepçelenmişti. Aynı durumdaki Zeliha Koyupınar'la birlikte koğuştaki bırakılmış, gazdan, dumandan zehirlenmeleri istenmiştir. Ayşe sıcakta gevşeyen kelepçeden ellerini kendisi kurtarıp geldiğinde Zeliha'nın ranzaya kelepçeli olduğunu ve o şekilde bırakıldığını,

içeride kimse yok deyip gittiklerini söyledi. Bunu askere söyleyip arkadaşımızı istedik. **“İçeride öldürüyor-sunuz!”** dedik ama yanımıza getirilmedi. Çok sonra onun kelepçelerini kırıp aldık dediler. Bu arada rütbeli biri elinde megafonla anons yaparak **“bize zarar vermek istemediklerini, ölüm orucundakileri kurtarmak için bunu yaptıklarını ve kurtardıklarını, hastaneye götürdüklerini, sakın olmamızı”** söyledi.

O bunları söylerken havalandırmadaki herkes dövülmüş, yaralı, ıslak, bir kısmı yanık, yarı çıplaktı. Aramızda ölüm orucundaki arkadaşlarımız da vardı. Dövülmüş, tazyikli suya tutulmuşlardı. Kendilerinden geçiyor, ayakta duramıyorlardı. Anonsu yapan, rütbelilere ve askerlere yalanlarını, saldırılarının asıl amacını söyleyerek cevap verdik. Saldırı üzerine hepimiz ölüm orucuna başlamıştık. Bunu söyledik. Onlar vatana değil, Amerika’ya, AB’ye hizmet ediyor, vataniysa biz savunuyorduk. Beni kelepçelemeyi unuttuklarını farkederek, gelip çektiler. Bir kaç robokop döverek yatırıp arkadan kelepçelediler. Kimimiz önden, kimimiz arkadan hepimiz kelepçeliydik. Tüm bunlar kameraya çekiliyordu hala.

Askerlere nöbet değişimi yaptırırken “ilçelerden gelenler çıksın” diye seslendiler. Bekleyenler gidiyor, (çembere alanlardan) farklı asker ve robokoplar onların yerine geliyordu. ... Bizi yargılandığımız davalara göre ayırmaya çalışıyor, beceremiyorlardı, ayrılmıyorduk. Uşak’taki uzmanlardan ve diğer rütbelilerden biri elinde pembe bir dosyayla geldi. Bu dosyada hepimizin resimleri ve yanlarında bizimle ilgili bilgiler yazılıydı. Buna bakıp sayfaları çevirerek birbirleriyle konuştular. Sonra gidip bizleri tek tek koparmak için tekrar geldiler. Teşhis içinse bayan gardiyanları kullanıyorlardı.

Aramadan çok, onurumuzu kırmak için taciz amaçlıydı

Önce bir arkadaş zorla çekip götürdükten sonra bana saldırdılar ve sürükleyerek dışarı çıkarttılar. Orada

bir süre tuttuktan sonra bayan gardiyanların kullandığı bölüme atıldılar. Burada 20 kadar kadın polis ellerine plastik ameliyat eldivenleri geçirmiş bekliyordlardı. Askerler atar atmaz onların saldırısına uğradım. Ellerim arkadan kelepçeli olduğu için kurtulamıyordum. Üstümdekileri çıkardılar. Pantolonum ve iç çamaşırımı soyduktan sonra elleriyle ahlaksızca taciz ettiler, adına arama diyorlardı. Direndiğim için bir taraftan da dövüyorlardı. Bir tanesi ayaklarımın üstüne oturdu. 1-2 tanesi de saçlarımdan tutup kafamı bastırıyor, ellerini ağzıma sokuyorlardı. Daha sonra üst kısmımı kazak ve iç çamaşırlarımı soydular, aynı şekilde bir yandan vurarak elleriyle taciz ettiler ve bitti diyerek askere vermek istediler. Çıplaktım. Üstümü giydirmelerini istedim. Bunun itiş-kakışı olduktan sonra hakaret ve küfürlerle giysilerimi iğreti bir şekilde üstüme çektiler. Ayakkabılarımı elime vererek askerlerin önüne atıldılar. Bu, aramadan çok onurumuzu kırmak için taciz amaçlıydı. Arama (!) esnasında bilinçli taciz ediyorlardı. Yine “arama” sürerken, askerlerden biri “polis arkadaşların işi bitti mi?” diye sormuştu. Polis olduklarını bir kez de böyle netleştirdim. İçlerinde, hapishanedeki son aramaya (Nurişlerin olayından sonra) “*diğer cezaevlerinden getirdiğimiz personel*” diye getirilenler de vardı. Bu arada koridorda rütbelilerden biri askerlere “***afarin koçlarım, çok başarılıydınız... sizinle gurur duyuyorum***” diyordu.

Askerler beni oradan alıp tekrar sürükleyerek 12 kişilik hücrelere götürdüler, kelepçemi çıkarıp içeri attılar. Bu arada onlara da bağılıyor, slogan atıyordum. Teker teker tüm arkadaşlar aynı işlemten geçirilerek bu hücrelere atıldık. Yanyana 3 hücredeydik. Hücredekiler aldıkları cezaya, yargılandıkları maddeye (yöneticilik, üyelik vb) hakkındaki bilgilere göre sınıflandırılmıştı. Bunlar öncesinden belirlenmiş, isimler hücre kapılarının yanına asılmıştı.

Özlem Taşdemir, Özlem Taş, Hülya Gürlek, Yasemin

Cancı, Gülten Işık, Hatice Aşık, Nuray Öğrener, Günay Öğrener ve ben aynı hücreye atıldık. Islaktık ve birçokumuzda kafamıza aldığımız darbelerden dolayı uyuşma, sürekli uyuklama hali vardı. Su-tuz-şeker almadan ölüm orucuna başlamıştık, halsizdik. Her tarafımız darp izleriyle doluydu. Ranzalarda yatak yoktu. Demirlerin üzerinde ıslak olarak bekliyorduk.

Yan hücreye bir kez daha saldırarak ölüm orucundaki Berrin Bıçkılar ve Gönül Aslan'ı alıp zorla hastaneye götürdüler. Diğerlerini (ölüm oruçcuları) daha önce götürdüklerini öğrendik. Ertesi gün tedavi kabul etmedikleri için hastaneden getirilip karşımızdaki hücreye konulan Berrin Bıçkılar, Sevgi Erdoğan, Kevser Mızrak ve Zeliha Koyupınar'ı da bizim hücremize verdiler. Onlar da halsiz ve yaralıydı. Kevser'in beli kaymış, Zeliha nefes alamıyor, Berrin'de yanıklar vardı.

Uşak'ta ikinci saldırı

Yasemin ve Berrin, saldırıyı kesmelerini, kendilerini yakacaklarını söylediler

21 Aralık sabahında uyandığımızda hücre kapısında yine askerler vardı. Alay komutanı ve ardında coplu askerler-robokoplar gelmişti. Alay komutanı bağırıp, tehdit etmeye başladı. Hemen hücreden çıkmamızı istedi. Bir yandan da 1. müdüre "*Ben size bu işi 8'e kadar halledin dememiş miydim?*" diye kızıyordu. Bize "*Çıkın, sizi başka yere götüreceğim*" diyor, arkasından tehdit ediyor "*pazarlık yok, ben askerim, dediğimi yapacaksınız, yoksa girerim*" diyordu. Hemen ardından yanındaki askerlere "*girin, alın*" talimatıyla, coplarla, küfürlerle saldırıya başladılar. Biz de hücredeki dolapları, ranzayı kapının arkasına ittik. Bu onları bir süre oyalarken **Yasemin Cancı ve Berrin Bıçkılar** kendilerini yakacaklarını söyleyip saldırıyı kesmelerini istediler. Buna rağmen saldırı sürdü ve arkadaşlarımız kendilerini saçlarından tutuşturdular...

Gireceklerini, kendi dediklerinin olacağını söylüyordu alay komutanı. Bu arada önceden savcıyla görüş-

mek istediğimizi söylemiştik, gelecek diyorlar ama askerler kapıda bekliyordu. Berrin ve Yasemin önlerine bir dolap çekip arkasına geçerek kendilerini yaktılar. ... Askerler bir süre sonra itfaiye hortumuyla gelerek kapının aralıklarından ve mazgaldan su sıkmaya başladılar. Biz tuvalet-banyo bölümündeydik. Bu su bize ve arkadaşlara ulaşmıyordu. Bir kaç kez yüklenerek kapıdaki dolapları yıktıktan sonra içeri girdiler, Berrin ve Yasemin'i çıkardılar. Bizim bulunduğumuz bölüme girmek için kapıyı zorlamaya başladılar. Biz de arkadan itiyorduk. Küfür, tehditler, böğürtüler yine birbirine karışıyordu. Kısa süre sonra girdiler, üstümüze tazyikli su sıkarak ellerindeki coplarla vurmaya başladılar. Suyu yüzümüze tutuyor, o küçücük bölümde vurmaya devam ediyorlardı. Yerde olduğumuzdan kafamız suyun içine batıyor, çıkardıkça kafamıza, yüzümüze vuruyorlardı.. Nefes alamıyor, boğulacak gibi oluyorduk. Bir iki tane si iyice kendinden geçmiş, *"alın size ölüm orucu, alın size ölüm orucu işte orospular..."* diye bağılıyor, böğürerek sürekli copluyordu. Copların bir kısmı yine tahtaydı, diğerleri de çok sert. Kafalarımıza bunlarla vuruyorlardı. Ben sürekli kafamı kaldırıp vuranları görmek istiyordum. Yüzüme vurmaya başladılar. **19 Aralık'tan daha şiddetli ve ağır dövüldük.** Su sıkılarak sürekli coplandık. Bir ara kafamı kaldırdığımda Günay Öğrener'e itfaiye hortumunun demiriyle vurmaya çalıştıklarını gördüm ve ellerimi kafasına koyarak korumaya çalıştım. Bu sefer ellerimizi copladılar. Hiç birimizin kımıldayacak hali kalmadan pelte gibi yığıldıktan sonra tek tek koparıp, kelepçeleyip çıkararak sürüklemeye başladılar. Yol boyunca sürüklenip coplanarak hapishane kapısının önüne atıldım. Gözümü açtığımda önümde Kevser hareketsiz yerde yatıyordu, biraz ilerisinde de Hülya Gürlek aynı durumdaydı. Yerde doğrulup Kevser'e gitmek istedim, engellediler. Seslendiğimde ses vermiyordu. Daha önceki saldırı ve işkencelerden kaynaklı zaten sakat olduğunu, şimdi hareketsiz olduğunu, öldü-

receklerini söyledim, tartıştık. Onu götüreceğiz deyip aldılar. Hastaneye götürmüşler. Hülya Gürlek'i alıp ringe attılar, beni de ardından. Hücredeki diğerlerini de getirdiler. Ve bizi hastaneye götürüp mahkum koğuşuna koydular.

Doktor getirdiler. Sırılsıklam ve yaralıydık. Gelen doktorlar uzaktan şöyle bir bakıp iyi olduğumuzu söylediler askerlere. Biz de tedavi kabul etmeyeceğimizi söyledik.

Hastanenin mahkum koğuşunda saldırdılar

3 uzman gelip (asker) Sevgi Erdoğan ve Zeliha Koyupınar'ın kalacağını, bizim gideceğimizi söylediler. Arkadaşlarsa tedavi kabul etmediklerini, hastanede kalmak istemediklerini söylüyorlardı. Biz de ya beraber gideceğimizi, (çünkü daha önce olduğu gibi onları zorla tutup serumla ölüm orucuna müdahale etmeye çalışacaklardı) ya da bizim de gitmeyeceğimizi söyledik. Bunun üstüne askerler ve uzmanlar, bizi zorla götüreceklerini söyleyerek bir kez de hastanenin mahkum koğuşunda saldırdılar. Bu sefer sadece sürükleyerek, ağızımızı kapatarak, itip kakarak aldılar. Aralarında Kürdistan'dan gelenler de vardı ve bize PKK'lıları nasıl öldürdüklerini, beyinlerini dağıtıp avuçlarına akıttıklarını söylüyorlardı. Kelepçeleyip ringe attılar, hapishaneye geri götürüldük. Kıpırdayacak halimiz yoktu. Bu sefer götürüldüğümüz yerler tek kişilik hücrelerdi. Diğer arkadaşları bizden önce atmışlardı. Bizi de tek tek kopararak sürükleyerek bu hücrelere attılar. Küçük demir parmaklıklı, oldukça pis ve taştan başka (duvarlar, oturacak yer) bir şey olmayan bu müşahade hücrelerinde ıslak olarak bekletildik.

Ellerim, ayaklarım morarmaya, zaten sürekli uyuşukluk olan kafamın özellikle sol yanı uyuşmaya başlamıştı. Sağ kulağımın cop darbelerinden dolayı duyma yetisi azalmıştı. Sürekli titriyordum. Diğer arkadaşlar da aynı durumdaydı. Bazıları ikişer ikişer konmuştu bu hücrelere. Gece yarısına doğru eski koğuşumuzdan çıkan bir kaç giysi ve bir battaniye verdiler. Bu koşullar-

da yaralı olarak 4 gün bu hücrelerde kaldık. 22 Aralık'ta Yasemin Cancı'nın, 25'indeyse Berrin Bıçkılar yoldaşlarımızın şehit düştüklerini öğrendik...

Hastaneden bir başka ayrıntı Yeliz Kılıç anlatıyor:

Zorla kelepçeli şekilde sedyeye atıp hastaneye götürdüler. Tedavi kabul etmeyeceğimizi söyledik ancak yine de bizimle hiç konuşmayıp hastaneye götürdüler. Beni direk Sevgi ERDOĞAN'ın yanına attılar. O'nu yatağa kelepçelemişlerdi. O'na ilk önce serum vermeye çalışmışlar, elleri kelepçeli olduğu için serum takıldığı ancak bir eliyle serumu tutmuş (kesmiş) engelliyordu. Bir süre sonra askerler gelip bizi sıkıca tuttular, hemşire ve doktorlar benim kolumdan, Sevgi Erdoğan'ın ise ayak bileğinden kan aldılar.

Kan aldıktan sonra benim yanığımı tedavi edeceklerini söylediler, kabul etmedim. Sevgi abla başhekimi çağırttırdı. Ona da açıkladık ve bir daha zorlamadılar. Askeri çağırıp kelepçelerimizi açmalarını söyledik. Kelepçelerimizi açar açmaz Sevgi abla serumu attı. Cezaevindeki gibi kamera ve fotoğraf çekmeye geldiler. Sloganlar attık. ... Sevgi ablanın gözü ışığa hassaslaştığı için ışığı kapatmalarını istedik. Çok tartışmamıza rağmen bir yakıp bir söndürüyorlardı. Topluca koğuşa gitmek istediğimizi söyledik. Sonra başhekim gelmeyince slogan attık. Yine gelmedi. Eğer yarım saat içinde gelmezse *"nasıl bizi uyutmuyorsanız, biz de hastaneyi uyutmayacağız"* dedik. Kapıları, kaloriferleri döveceğimizi söyledik. Komutan gelip oyalayıcı konuştu. Başhekim çok sonra geldi. *"Ben göndermek isterim ancak cezaevi müdürü sizi istemiyor"* dedi. Yeni bir komutan geldi. Piskopat nitelikte olan bu komutan papazlık yapıp melek tavırlarına girdi. ...

Sevgi Erdoğan anlatıyor:

Aşağıdaki anlatım, Yaşadığımız Vatan dergisinin 94. sayısında yayınlanan Sevgi Erdoğan'la röportajdan alınmıştır.

Sevgi Erdoğan, katliamı yaşadıktan bir süre sonra tahliye edildi, dışarıda ölüm orucunu sürdürdü ve şehit düştü.

19 Aralık'ta Uşak'ta koğuş çok ani basıldı. Kapıyı kırarak girdiler. Önceden Adalet Bakanlığı'na ve çeşitli mercilere *"zorla müdahale için gelirlirse kendimizi bir devrim meşalesi gibi yakacağımızı"* belirtmiştik. Direnişe geçtik. Koğuşta yangın çıktı. Bizim bulunduğumuz bölüm de alev almaya başladı. Bizi "hayat güzeldir" diyerek "kurtarma" adına gelenler, ölüm orucundaki bizleri copleyarak yerlerde sürüklemeye başladılar. Ben bu arada kendimden geçmişim.

Yoldaşlarım beni koğuştan çıkarmaya çalıştılar. Asker de saldırıyordu. Zaten o ara coplemalar, yerlerde sürüklemeler...

Sonra da hemen alıp kaçıracasına ambulansa bindirdiler. **Orada müdahale edilmek istendi. Zorla serum takılmak istendi.** Karşı çıktım, direndim. **Kelepçelediler.**

Oradaki komutana Nuri Erginlere yapamadığınızı bize mi yapıyorsunuz dedim. Kadın polis o kadar askerin, polisin içinde üstümü başımı ahlak dışı bir şekilde aradı.

19 Aralık'tan itibaren yoldaşlarımın yanından tecrit edildim. Uşak Hastanesi'nden hemen **İzmir Yeşilyurt Hastanesi'**ne kaldırıldım.

Bir ara (tekrar Uşak hapishanesinde) hücrelere getirildiğimizde bir saldırı daha oldu. O zaman Berrin, Yasemin... saldırıyı engellemek için kendilerini gazete

parçaları ile tutuşturdular. Son anlarına kadar kararlılıkları, bağlılıkları, yoldaşlık ilişkisi, sevgi... Alevlerin içinde mutlu, huzurlu, alevlerin içinde parti sloganlarını atan, bağlılıklarını haykıran o yiğitleri, kahraman arkadaşlarımı, yoldaşlarımı sadece zafer işareti ile selamlayabildim. Ve onlar bizim Uşak'taki en büyük onurumuz oldular.

Şehitlerimize, halkımıza bağlılığımız büyük. **Gerçekten kahramanlar ölmüyor, yenilmiyor.** Yani o alevlerin içindeki kararlılık, bağlılık, sonuna kadar Parti-Cephe'ye bağlılık sloganları atılması çok büyük güç veriyor. Alevler içerisinde devrim büyüyordu. **İnanç, bağlılık, irade büyüyordu.** Aylardır süren direnişimizle devrimci iradenin yenilmezliğini gösterdik.

..

Hastanede sanki tedavi gören insanmışım gibi benim önüme beslenme şeyleri getiriyorlardı. Baskı yapıyordu bırakmam için. Ama geri adım atmadık. ... Hastanede acil denilen bir bölüme getirdiler. Orada terörle mücadele ekipleri çok sataştı. Tepemde jandarma bekliyor. Ayağım kelepçeli zaten. Hep tecrit edildim. **Ayaklarım kelepçeliydi.** Yanımda hiç refakatçi yoktu... Acılar çekebiliriz, bedenimizi sızılar, yaralar, sakatlıklar kaplayabilir. Hiçbir şey önemli değil. Önemli olan başta kazandığımız zafer. Hep beraber ister yaşayalım, ister son nefesimizi vermiş olalım. Bu hep böyle olacak.

BUCA HAPİSHANESİ

BURAYA BUCANIN
OPERASYON
GÖRÜNTÜSÜ KULLANAL-
IM.

19 Aralık'ın ilk provalarının yapıldığı yerlerden biriydi Buca.

21 Eylül 1995'te, aynı 19 Aralık sabahı olduğu gibi katletmek için girmişlerdi Buca'ya.

Kalkanlı, kasklıydılar o gün de. O gün de ellerinde silahlar, itfaiye hortumları, demir çubuklar vardı.

Malta kandan bir nehire dönmüştü o gün;

Üç tutuklu -**Turan Kılıç, Yusuf Bağ, Uğur Sarıaslan**- demir sopalarla, kasaturalarla, işkencelerle, katledilmişti.

19 Aralık'ta Buca koğuşlarına giren katliamcılar "**tecrübeli**"ydi.

Girdiler, işkencelerden geçirdiler, hücrelere attılar...

Gökhan Özocak Anlatıyor:

Buca hapishanesinde 19 Aralık'ta hücreye atıldı. Bir süre sonra düzenlenen yeni bir operasyonla hastaneye kaldırıldı. Zorla müdahaleden sonra tahliye edildi. Ölüm orucunu İzmir Yamanlar'da sürdürdü. 8 Temmuz'da şehit düştü.

19 Aralık operasyonunda, biz 1-2-3. ölüm orucu ekibinin bulunduğu 5. koğuşa saldırıldı. Nöbetçi arkadaşlar saldırıyı televizyondan izlemişler. İzledikten sonra bize haber verdiler. Biz de tedbir aldık barikat kurduk. Fakat bu önlemi aşabildiler. 4. ve 5. koğuşa girdiler. Jandarma ve gardiyanlar vardı.

1.,2.,3. Ölüm Orucu ekiplerinin bulunduğu 5. koğuşa jandarma, itfaiye kancası, cop, itfaiyenin gazlı tazyikli suyu ile saldırmıştır. Bu saldırı sırasında insanlar yerlerde sürüklenmiştir. Soğukta ıslatıldık, jandarmalarca jolandık.

Koğuştan yaktıktan sonra itfaiye yangını söndürdü. Ardından jandarma içeri girdi, bizleri copladı, itfaiye üzerimize su sıktı. Birinci ve üçüncü ölüm orucu ekibini köşeye sıkıştırdı. Daha sonra bizleri teker teker kelepçelediler. Birinci ve İkinci ölüm orucu ekibindekileri gardiyanların ve jandarmanın gözetiminde hastaneye kaçırıldılar. Üçüncü ekibi ve diğer arkadaşları kelepçeli, gaz bombası ve tazyikli su yemiş şekilde ikişer ikişer **hücrelere atıldılar.**

... Tuzu, suyu ve şekeri keserek direnişe geçtik, üzerimiz ıslaktı. Hepimizin amacı hastaneye kaçırılanları

geri getirtmekti. Hastaneye kaçırılanları geri vermediler. 3. günde bir gazete verdiler. Böylece biz 19 Aralık operasyonunu, tüm gelişmeleri, katliamları; Ümraniye, Çanakkale ve Sağmalcılar direnişini gazetelerden takip etmiş olduk. ... Ölüm orucuna devam ettik. Su, tuz, şeker almaya başladık. Hepimiz süresiz açlık grevi ve Ölüm orucunu sürdürdük. Böyle bir karar aldık, amacımız katliamın sorumlularının hesap vermesini ve yargılanmasını ve 4. ve 5. koğuşun birleştirilmesini istedik.

21 gün hücrelerde kaldık. Bu süreçte 169. madde çıktı. Hücrelerde ölüm orucu savaşçılarından ve diğer arkadaşlardan tahliye olanlar oldu. Bu arada Uşakta Berberin ve Yasemin'in kendini yaktığını ve hastanede şehit düştüğünü öğrendik. Anmalarını hücrede yaptık.

Sürekli bizlere savcı ve doktorlar denetiminde Ölüm Orucunu bitirmemiz istendi. B1 almamızı istediler, almadık...

Buca kendine özgü bir direniş yaşadı. Buca diğer hapisanelere göre daha az zaiyat gördü. Asıl direniş F Tiplerindeydi. Biz de bekliyorduk Kırıklar'a götürülme-yi. Bize, bizim Kırıklar'a götürülmeyeceğimizi, burada kalacağımızı söyledi idare.

... 3. ekibi orada bıraktılar, çünkü **"iyi"** gördüler. Bizleri de diğerleriyle birlikte tecrit koşullarında tuttular.

Ama operasyon bitmemiştii daha.

Ölüm orucunun 110. gününde 6. ve 7. tecrit koğuşunda tutulmaktayken yeniden operasyon çektiler... 6 kişi olan üçüncü Ölüm Orucu ekibi, Yeşilyurt Atatürk Eğitim Hastanesine kaçırıldık.

Buca'ya İkinci Operasyon

Gökhan Özocak'ın anlatımı burada bitiyor. Ama Buca'daki baskılar bitmiyor.

Buca'daki tutuklu ve hükümlüler, 19 Aralık operasyonunda F tiplerine sevk edilmediler. Çünkü henüz onların götürüleceği F tipi hapishane hazır değildi. "Geçici" bir süre için Buca'nın hücrelerine yerleştirildiler.

Hücrelerde 19 Aralık'ın hemen sonrasından başlamak üzere, arama, sayım gibi çeşitli vesilelerle saldırılara maruz kaldılar. Ailelerden, avukatlardan, birbirlerinden tecrit edildiler.

Buca hücrelerinde işkence ve baskılar sürdürülürken, götürülecekleri F tipi hapishane de hazırlandı ve operasyon "tamamlandı".

2 Ağustos 2001'de Buca'ya yeni bir operasyon düzenlenerek, 7 ölüm orucu direnişçisinin de içlerinde olduğu 33 tutuklu ve hükümlü, zorla, işkence eşliğinde **Kırıklar F Tipi Hapishanesi**'ne sevk edildi.

Kırıklar F Tipi hapishanesinde de onları bekleyen yine **işkence** ve **hücreler**'di.

NİĞDE HAPİSHANESİ

Niğde Hapishanesi'nde devrimci tutuklulardan yalnız kadın tutuklu ve hükümlüler vardı. Ama bu, operasyonun niteliğini, operasyonu yapanların saldırganlığını, işkenceciliğini değiştirmiyordu.

Vahşice saldırdılar Niğde'de de... Coplar, kasalar konuştu. Ahlaksızca aramalar dayatıldı. Köleler gibi, elleri, ayakları, gözleri bağlı maltada, hastane yollarında dolaştırıldılar.

Buradaki kadın tutuklu ve hükümlüler, 19 Aralık saldırısından sonra F tiplerine sevkedilmediler.

Ama bulundukları yer bir F tipine dönüştürüldü, hemen tüm hakları gasbedildi. Yayınların verilmemesinden eşya ve yiyecek alınmamasına kadar, F tiplerindeki hemen her uygulama, burada da başlatıldı.

Şerife Arıöz Anlatıyor:

**“Ellerimiz, ayaklarımız ve gözlerimiz
bağlı bir şekilde saatlerce bekletildik”**

19 Aralık'ta sabah saat 05.00 civarında koğuşumuza bir operasyon yapıldı. Operasyon sırasında bir anda koğuşumuza giren onlarca kasklı, kalkanlı asker ve özel timin saldırısına maruz kaldık. Cop ve kalaslarla dövülerek koğuştan çıkarıldık. Kapıaltı denilen yere götürülüp orada zorla soyularak ellerimiz, ayaklarımız ve gözlerimiz bağlı olduğu halde arandık. Aynı şekilde Niğde Devlet Hastanesi'ne götürüldük. Hastanede yine ellerimiz, ayaklarımız ve gözlerimiz bağlı bir şekilde saatlerce bekletildik.

Üç arkadaşımız ölüm orucu ekibinde, bizler ise değildik. Hastanede operasyonu ve işkenceyi protesto için ölüm orucuna başladık.

Operasyonda koğuşumuzda bulunan mutfak eşyalarından kitaplarımıza kadar tüm eşyalara el konuldu. Bizler şu an koğuşlarda olsak da hücrelere atmak için ikinci bir operasyon yapılacağı düşüncesindeyiz.

29 Aralık 2000

Tutukluların, o günden tahmin ettikleri gibi, Niğde Hapishanesi'nde **15 Mart 2001**'de yeni bir saldırı daha yapıldı. Tutuklu ve hükümlülerin yaptıkları açıklamalara göre, başta 1. Müdür Naci Sürücü, 2. müdürlerden Ali, Halis olmak üzere, bir gardiyan ordusu bir avuç tutukluya saldırıp, yerlerde sürükleyerek döv-

müş, açlık grevinin, ölüm orucunun 40'lı, 50'li günlerindeki direnişçilere vahşice saldırmış, önceki operasyonda gasbedemedikleri bazı eşyaları ve hakları bu saldırıda gaspetmişlerdir.

Hapishane yöneticileri, baskı ve işkence-de, F tipi hapishanelerden “geri kalmamak”(!) ellerinden geleni yaptılar.

Niğde hapishanesinde, hapishane personeli ve jandarma tarafından, ölüm orucunu sürdüren tutuklulara karşı, işkenceci 1. şube polislerini aratmayacak şekilde psikolojik baskı ve işkence yöntemleri de uygulandı.

BARTIN HAPİSHANESİ

BURAYA BARTININ
OPERASYON RESMİNİ
KOYALIM

Saldırıya, 2000'e yakın asker, gardiyan, özel tim katıldı. Saldırıda çeşitli gaz bombaları, büyük küçük silahlar, el bombaları, bombaatarlar, büyük iş makinaları, kamera, ve basınçlı su sıkan araçlar kullanıldı.

Üç tutuklu saldırının durdurulması için bedenini tutuşturdu. Saldırı durmadı.

O kadar yoğun gaz bombası kullanıldı ki, işkencileri kapıda ilk karşılayan tutuklular, atılan gaz bombaları sonucu hemen o anda bayıldılar.

Saldırı sonucunda onlarca tutuklu ağır yaralandı.

Üç tutuklu, saldırıyı durdurmak için kendini yaktı. Saldırı sürdü. O gün zulmü durdurmak için bedenini tutuşturanlardan **Ali Koç**, daha sonra ölüm orucunda şehit düştü.

Herşeyi en özlü şekilde saldırıyı durdurmak için Bartın'da bedenini tutuşturan ölüm orucu direnişçileri söylüyordu: **"Bizim kurtarılmaya ihtiyacımız yok!"**

Ama zaten saldıranların da **"kurtarma"** diye bir derdi yoktu. Bu o kadar belliydi ki, operasyonlar boyunca, açlığın 60. günlerine gelmiş, bedenlen zayıflamış ölüm orucu direnişçilerine, diğer tutuklulardan farklı olarak, göstermelik anlamda bile bir ihtimam gösterilmemiştir.

Tersine;

Ölüm orucu direnişçilerinin üzerine gaz bombaları yağdırılmış, cop ve tekmelerle yere yıkılmış, yerlerde sürüklenmişlerdir. Dahası, çoğu yerde, diğer tutuklulardan farklı olarak, *"ölüm orucunu bırakmaları için"* fazladan işkenceler görmüşlerdir.

Şu çelişkiye bakın; iktidarın şu ikiyüzlülüğüne bakın: *"kurtardığını"* iddia ettiğine daha fazla işkence yapıyor.

Bartın hapishanesindeki anlatımlarda bir daha göreceksiniz: "Kurtarmaya" gelenler, daha girişte şöyle bağırıyordu: **"Öldürün, kafalarını kırın..."**

Hüseyin Özarslan Anlatıyor:

“Çamurlar kanlarımızla kızıştı desem abartı olmaz!”

Her tarafa olduğu gibi bize de sabah 05.30’da geldiler. Her çeşitten gaz bombaları, her çeşit büyük küçük silah, el bombaları, bombaatarlar, roket atar, büyük iş makinaları, kamera, 2000’e yakın asker ve özel tim, basınçlı su sıkan araçlarıyla geldiler. Önce gaz bombalarını kullandılar. İçeri giremeyeceklerini anlayınca büyük iş araçlarıyla, (bizim koğuşun üç cephesine iş araçları çok rahat ulaşıyordu) 30 dakika ile bir saat’e yakın sürede koğuşun üç cephe duvarını ve iç duvarları yıktılar. Koğuş, üstü kapalı bir çardağa döndü. Gaz bombaları, taş ve sopa, tazyikli suyla saldırmaya başladılar.

Koğuşumuzun sayısı 37 kişiydi. 14 kişi Ölüm Orucu direnişçisiydi. 6-7 kişi de 96 ölüm orucundan kalıcı rahatsızlıkları olan arkadaşlarımız vardı. Buna rağmen, 37 kişiye karşı yüzlerce olmalarına karşın içeriye giremediler. 7,5 saat açık alan çatışması sürdü. Sadece silah kullanmadılar, onun dışında ellerindeki her türlü aracı kullandılar. Taş, sopa, gaz bombaları, üç cepheden üstümüze sıkılan tazyikli suya karşı yorgun düşüp hareketsiz hale geldiğimizde, marş, slogan ve halaya dururken bize en vahşi biçimde saldırarak bir birimizden koparıp almaya başladılar. Resmen sosyalistlerden, devrimcilerden, Hitler’in, Mussolini’nin intikamını alıyorlardı. Hitler kamplarına rahmet okutacak bir ortam oluşmuştu.

... Çamur deryası içerisinde sürüklenerek çıkarıldık. Çamurlar kanlarımızla kızıştı desem abartı olmaz. Bedenlerimizi ele geçirdiler ama inancımızı, direnişimizi bin kat daha arttıran kin öfke seline dönüştürdüler. Yine yenilen onlar oldu. Bu, öfke ve saldırganlıklarını da-

ha da artırılıyordu. Yenilgilerinin öfkesini bedenlerimize eziyet ederek çıkarıyorlardı.

Bu vahşete karşı üç arkadaşımız vücutlarını ateşe vererek yürüdü karanlık cellatlarının üzerine. Önce Mustafa Erkan Çetin, ardından Ahmet Yılmaz ve Ali Koç arkadaşımız. ... Özgür tutsağın kim olduğunu bir kez daha gördüler. Korkaklık ve çaresizlikle izliyorlardı bizleri.

37 kişiden 25 arkadaşımız ağır yaralı!

... Bizi birbirbirimizden kopardılar saldırıda... **25** arkadaşımız **ağır yaralı** olarak hastahaneye kaldırıldı. Bir çoğunun kolu bacağı kırılmıştı ve kafalar parçalanmıştı.

Bizleri 10'ar kişilik guruplar halinde ringlere doldurarak Sincan F tipine getirdiler. Girişte saldırarak üstümüzdeki tüm giyisileri çıkartıp anadan doğma duruma getirdikten sonra cop ve tekme, filistin sopalarıyla saldırmaya başladılar.

Bir süre sonra baygınlık geçirmişim, ayıldığımda her tarafım param parçaydı. Yüzüm gözüm hep parçalanmıştı. Sol ayak parmağım kırılmıştı, bacaklarım kırılma noktasına gelmişti. Kulak zarım zedelenmişti. Ellerimin parmaklarını ezmişlerdi. Kaburgalarım batıyordu. Gardiyanlar kollarıma girerek alıp hücreye getirdiler...

Serdar Karabulut Anlatıyor:

"Hepsinin namlusu üzerimize doğrultulmuştu"

"... arkadaşlarımla, uyanın arkadaşlar operasyon var demesiyle uyandım. Koridordan Hayri Alp isimli arkadaşım elleri gırtlığına ve ağzına yapışmış halde, boğulma öksürme arası bir sesle kendini yatakhaneye attı ve yere kapaklandı. Onun durumunu anlamaya çalışırken, kısa süre sonra yatakhane dumandan kapkaran-

lık hale geldi. ... Bu arada hepimizden böğürtü, hıçkırık, kesik kesik soluma-öksürme sesleri dışında bir ses çıkmıyordu. Değil konuşmak, nefes alamıyorduk, nefes almadığımızda ise veremiyorduk. Gaz boğazımızda, ciğerlerimizde tıkanıp kalıyordu. Gazı yuttuğumda **ölmek üzere olduğumu** zannettim. Vücudumun her yanında, özellikle yüz, göz, ağız ve nefes borusunda yanma oldu. Gözümden yaş boşalıyor, göremiyor, kusmak istiyor, ama kusamıyordum. Hepimizin durumu aynıydı.

Evet, bu tabloyu yaratan, Türk Silahlı Kuvvetleri'ydi.

Bu anları yaşayanların pek çoğu, Özboilat'ın dile getirdiği gibi, "**öldürüleceğini**" düşündü. Gaz bombalarının etkisi altında "*ölmek üzere olduğunu*" zannetti. Gaz bombalarının bu kadar çok kullanılması'nın amacı da buydu zaten.

Katliamcılar, operasyonu öyle planlamış ve öyle bir vahşetle gerçekleştiriyorlardı ki, amaç da zaten bunu düşündürmektir. "**Ölüm korkusu**"nu yaratıp, onlarcasını da gerçekten öldürerek, direnişi kırmak istemişlerdi.

Gaz zeminde yükseldikçe kendimize gelmeye başladık. Daha ilk andan başlayarak, Buca, Ümraniye, Uluçanlar gibi bir katletme operasyonu ile karşı karşıya olduğumuzu anlamıştık.

... Can güvenliğimizin kalmadığı bu koşullarda en meşru hakkımızı, direnme hakkımızı kullandık. ... gaz bombasının atıldığı koğuş kapısı dolaplarla kapatılmıştı ki, duvar Bartın belediyesinin arazözünü kırılmaya başlandı. Orda o an biz, 40 kişi sıkıştıkça sıkışık halde bulunuyorduk. Duvarda ilk delik açıldıktan sonra, gaz bombaları bu sefer açılan bu delikten atılmaya başlandı. Duvardaki delik suyla bloke edilip, gazın içeride sıkışması-

nı sağlıyorlardı.

“Hayat kurtarma”daki inceliğe bakın; Onlarca tutukluyu bir yere sıkıştırıyor. Duvar da delik açıp oradan gaz bombaları yağdırıyor. Sonra duvardaki deliği suyla bloke edip, içerideki gazın hepsinin tutukluların ciğerlerine gitmesini sağlıyorlar...

Gaz bombalarını çok sık kullandılar. Ve her defasında bizim sıkışık olduğumuz kapalı alanları seçerek atıyorlardı. Ayrıca yakın mesafeden püskürtülen, gözü ve yüzü yakan **geçici körlük oluşturan bir spre**y püskürtüyorlardı.

Gaz bombası sonrası, belediye yıkım aracı duvarı komple yıkmaya başladı. Gaz bombasının etkisiyle baygın düşen bir arkadaşımızı, yıkım makinesinin demirinden son anda kurtardık...

Burdur’da kolu kepçe makinesiyle koparılan Veli Saçılık’ı hatırlayın... 19-22 Aralık günlerinde, her bir hapisane bir Burdur, hepsi birer Ulucanlar’dı. Tutukluların kimi “son anda” kurtulabildi, ama onlarcası “hayat kurtarma”nın vahşetinden kurtulamadı!

“Hayat kurtarma”nın, operasyonun durdurulması için kendi bedenini tutuşturan ölüm orucu direnişçilerini nasıl kurtardığını(!) tanıklarından izlemeye devam ediyoruz:

Yıkım makinesinin ön kısmı koğuşun içine kadar girdi. Artık duvar komple yıkılmıştı. Hemen dışımızda, robocop giysili, gaz maskeli, kalkanlı ve kasklı 200 kadar asker vardı. Elllerinde kalas, cop ve sopalarla yıkımın bitmesini bekliyorlardı. Ayrıca A-2 ve A-3’ün çatısı, koğuşun arka kısmında yer alan tepelik alan kalaşnikoflu, bombaatarlı, yüzleri kar maskeli askerlerle kaplıydı.

Hepsinin namlusu da üzerimize doğrultulmuştu.

... Bir süre sonra da önümüzde yığılı durumdaki ranza, dolap ve benzerini yıkım aracıyla komple dışarı çekmeye başladılar. Koridor yanıyor olduğu için o yöne gidemiyor, diğer iki yönde de duvarla sınırlandırılmış durumdaydık. Yıkım aracı elimizi uzattığımızda degecek kadar yanaşıyordu.

Ranza ve dolapların sökülmesinden sonra yüzlerce askerle aramızda yalnızca duvar yıkıntıları kaldı. Ölüm Orucu 1. Ekibinde yer alan Ahmet Yılmaz kendini yakmak üzere moloz yığınlarının üzerine çıktı. Operasyon komutanına, uzaktan operasyonu izleyen hapishane savcı ve müdürlerine hitaben konuşmaya başladı. *"Operasyonu, bizi, ölüm orucundakileri kurtarmak için yaptığınızı söylüyorsunuz. Sizin bu operasyonunuz bizi kurtarmayacağı gibi, buradaki tüm insanları öldürmeyi amaçlıyor. Operasyonu durdurun, askerleri geri çekin. Durdurmazsanız kendimi yakacağım,. Geri çekilin, bizim kurtarılmaya ihtiyacımız yok."* dedi. Asker çekilme-yip saldırıya yönelince kendini yaktı. Tutuşmuş bedeniyle bize doğru gelen asker yığınının üzerine yürüdü.

İçlerine vardığında, askerler, **ölüm orucunun 52. gününde olan bir insanı, cop ve tekmelerle yere yıkıp linç** etmeye giriştiler. Gözlerimizin önünde çiğneyip, sürükleyerek bizden uzaklaştırdılar.

Ahmet kendisini yakan ikinci ölüm oruçcusuydu. Ondan önce de operasyonu durdurmak amacıyla M. Erkan Çetin kendini yakmıştı. Bunlara rağmen operasyon devam edince, üçüncü ölüm oruçcusu **Ali Koç** bedenini ateşe verdi. Ulaşıldığı anda, ona da linç edercesine saldırdılar. Yerlerde sürükleyerek götürdüler. Operasyonun adının da, açıklanan amacının da, yalandan, yanıltmacadan ibaret olduğu burda da açığa çıkmıştı. Ölüm orucu yapanları hayata döndürme operasyonu değil, ölüm oruçcularla birlikte hepimizin öldürülmesi, sakat bırakılması, işkenceden geçirilmesi operasyonuydu.

“Hayat kurtarma” kitlesel işkence seansına dönüşüyor

Yatakhaneenin bir yan duvarını daha deldiler. Uzun bir süre daha atılan taş, gaz bombaları ve tazyikli suya maruz kaldık. Bir süre sonra koridorda bir çıkış yolu bulup, A-3'ün oturma odasına çekildik. 50 metre karelik bu küçük odaya sıkıştık. Odada yaralarımızı sarmaya, durumu ağır olanlara ilk müdahaleler yapılmaya başlanmıştı ki, o anda pencereden, A-2'nin çatısından tüfekle atılan gaz bombaları düşmeye başladı. Bombaların bir kısmı isabet etmemiş olmalı ki, A-3'ün çatısından da iple pencerelere bomba sarkıtıyorlar. Ortalık gaza boğuldu. Herkes etkilendi, bayılanlar ve kusanlar oldu. Gaz bombalarını havalandırma duvarının yıkılması izledi. Aynı anda koridor tarafından da saldırı başladı. Yıkım aracı havalandırmaya girip bulunduğumuz odanın da duvarını yıktı. Artık bu odanın da bir tarafı komple açık, koridora açılan iki kapısının önünde ise robotlar yığılıydı.

Ölüm orucu direnişçilerini ve durumu ağır olanları aramıza alıp toplandık. Üzerimize yarım saat kadar, açık taraftan taş, kapılardan uzun borularla saldırı ve her üç koldan da tazyikli su sıkıldı. Gazdan, sudan, soğuktan bitkin duruma düşmüştük. Kimildayamaz hale geldiğimizi anlayınca, operasyoncular 7 saat boyunca sabırsızlıkla bekledikleri işkence aşamasına geçtiler.

İçeri doluşup üzerimize çullandılar. Vurun, vurun, öldürün bağrıışları içinde kafalarımıza, gövdelerimize postallar, coplar, sopalarla darbeler inmeye başladı. Vücudumuza inen darbelerin sesleriyle, küfürler ve bağırtılar birbirini bastırıyordu. Burdaki işkenceyi, tek tek birbirimizden koparılıp alındıktan sonraki aşama izledi.

Toplu linç saldırısından sonra arkadaşlardan koparıldığımızda, havalandırmadan 2,5 metre yüksekte bulunan odadan, kafa üstü moloz yığınlarının üstüne atıl-

dım. 8-9 asker aralarına aldılar. Kafama tekme, cop ve kalasla vuruyorlar, molozlara gömüyorlardı. Bir yandan dövüyor, bir yandan sürüklüyorlardı. Bir ara da durup üzerimdeki elbiseleri parçaladılar. Kısa sürede yürüyemeyecek hale gelmiş, vücudumun hiç bir tarafının tutmadığını hissetmişim. Nefes alamamaya, boğazım düğümlenmeye başladı, kesik kesik hıçkırık tutuyordu. O zaman ölüm çok yakın gelmişti.

Bu linç saldırısı altında, koğuştan 150 metre aşağıda olan hapishanenin garaj bölümüne getirildim. Burda ellerim, kelepçe kemiğe oturacak halde kelepçelendi ve pestil gibi ring aracına atıldım...

... Olanların - ki operasyonun kamera çekimi de yapıldı- yaşadıklarımın tek ifadesi, vahşetti, işkenceydi, insanlık suçuydu. 7 saatlik operasyon boyunca defalarca ölüm sınırına gidip geldik. Sevk aracında, operasyona katılan askerlerden biri "*... biz bunları öldü diye bıraktık, ama hala yaşıyorlar*" diyordu. Bu operasyondan yaşıyor olarak çıkmamız, döverek öldürmeyi "*başaramamış*" olmalarındandır. Operasyonun tek "*eksiği*" üzerimize silah sıkılmaması idi. Bunu da diğer hapishanelere düzenlenen operasyonlarda yaptıklarını biliyoruz.

... Ölüme çok yaklaşmama rağmen sağ çıktığım bu operasyonda, maddi ve manevi kayıplarım için suç duyurusunda bulunuyorum.

Başta operasyonun sorumluları Bşb. Bülent Ecevit, Ad. Bak. Hikmet Sami Türk, İçiş. Bak. Sadettin Tantan, Dvl. Bak. Faruk Bal, Hükümet üyeleri ve Jandarma Genel Komutanı olmak üzere;

Bartın Cumhuriyet Başsavcısı Mustafa Tanrıkulu,
Bartın Özel Tıp Hapishanesi Savcısı Zekai Sarıbay,
Bartın Hapishanesi Koruma Bölük Komutanı Üst. Mete Polat,

operasyonda, sevklerde, kayıt işlemleri sırasındaki işkencelerde yer alan tüm askeri ve idare personeldir.

MALATYA HAPİSHANESİ

BURAYA MALATYA
OPERASYONDAN
RESİM VARSA KUL-
LANALIM. YOKSA
RESİM YERİNİ ATIN

Gaz bombaları, sis bombaları, ses bombaları...
Coplar, duvarları yıkmalar... Sonra işkence...
Sonra F tipi... Her yerde aynı...

Malatya'da da operasyon böyle gelişti.

Tutuklular, bombalardan kaçamasın diye, kat-
liamcılar, önce koğuşun kapısını kilitlediler.
Sonra tavanı delip oradan bomba attılar.

Malatya'da siyasi tutsakların sayısı azdı. Ope-
rasyon yapılan koğuşlarda 15-20 kişi vardı.
Ama katiller, işkenceciler, gardiyanıyla, aske-
riyle, özel timleriyle binlerceydiler.

Binlerce de gaz, sis, ses bombaları vardı...

Sonuç: Tüm tutukluları işkenceden geçirmeyi
başardılar(!)

Ali Akkurt anlatıyor:

“Devlet mi güçlü, siz mi güçlüsünüz sorusuna istedikleri cevabı alamayınca...”

Malatya’da, ölüm orucunu desteklemek için yapılan bir açlık grevine katıldığı için, 19 Aralık’tan hemen önce gözaltına alınarak tutuklandı ve 19 Aralık operasyonunu yaşadı.

19 Aralık şafağında bizler sabah uyurken saat 05.30 sıralarında askerin operasyonu ile karşılaştık. Nöbetçi arkadaşımızın sloganıyla hepimiz yataklarımızdan fırladık. Kalktığımızda askerin koğuş kapısından içeriye girdiğini gördüm. Yüzlerce asker içeri girmeye çalışıyordu. Bu sırada bazı arkadaşların atak davranması ve askerlere eline geçirdiği sopa türü aletlerle vurması üzerine askerler geri çekilerek koğuşun kapısını kapatmak zorunda kaldılar.

Saldırı iki koğuşa da aynı anda başladı. Diğer taraftan bayan arkadaşlarımızdan slogan sesleri geliyordu. Barikattan sonra koğuş tavanı askerler tarafından delindi. Bu delikten **gaz bombaları atmaya** başladılar. Bunları **ses bombaları** izledi. Atılan bombalarla etkisiz hale getirilmeye çalışılıyorduk. Bir yandan da “*teslim olun*” anonsları yapılıyordu.

Jandarmalar dizginlerinden boşanmış gibiydi artık. Her taraftan **gaz, sis ve ses bombaları** atılıyordu. Koğuşun (yatakhane) koridora bakan duvarı askerler tarafından delinerek oradan da bombalar atmaya başladılar. Bizler bombaları alarak ya dışarı attık ya da tekrar onlara atıyorduk. Tabii bu arada hepsi kaçıyordu.

Koridorda açtıkları delikten bizlere saldırmayı planlıyorlardı; fakat onlar bunu planlarken beklemedikleri anda bizler o delikten koridora çıkarak onların üzerine

yürüdük. Askerler **birbirini ezerek kaçmaya başladılar**. Artık koridora çıkmıştık. Bu arada beşinci koğuştaki arkadaşlar götürülmüşlerdi.

Bir kısım arkadaş koridorda, bir kısım arkadaş da koğuştaki direnmeyi sürdürüyordu. Koridora atılan bombalardan dolayı bir süre koridorun sonuna çekilerek gazın etkisinin geçmesini bekledik. Bu arada koridor yavaş yavaş suyla doluyordu.

Artık askerle göğüs göğüse gelmiştik. Askerlerden kaptığımız cop, kalkan, sopa vb. şeylerle kendimizi koruyor ve askerleri geri püskürtüyorduk. Daha sonra Hizbullah ve adli koğuşlar boşaltılarak etrafımız kuşatılmak istendi.

Bu arada koğuştaki kalan arkadaşlar götürülmüştü. Direniş son olarak koridorda kalan 12 arkadaş tarafından sürdürülüyordu. İlerleyen saatlerde jandarmanın bizi çembere almak istemesi üzerine koridorun sonuna çekildik. Burada yüzlerce askerin saldırısına karşı sloganlarımızla, marşlarımızla karşı koyduk. Bunun üzerine askerler biraz duraksayıp sonra komutanlarının kışkırtmasıyla tekrar saldırıyordu.

Yaklaşık **5.5 saat süren** direnişten sonra hepimiz alınarak koridorda tekme tokatlar arasında sürüklenerek hapishane bahçesine çıkarıldık. Yağan yağmurun altına ellerimiz arkadan kelepçeli biçimde atıldık. Daha sonra hastaneye götürüldük. Hastanede hiçbir arkadaşımın tedavi kabul etmemesi üzerine tekrar hapishaneye getirildik. Bundan sonra **don-atlet Sincan F Tipi Hapishanesi'ne götürülmek üzere ringlere** konularak yola çıkarıldık...

Sincan'da ... arabadan indirilir indirilmez saldırıyorlardı. Daha sonra herkes tek tek küçük bir odaya alınarak bu odada herkese onursuzca aramalar dayatılıyor. **Sadece üzerinde don olan insanlar da dahil "soyun arama yapılacak"** deniliyordu. **"Devlet mi güçlü, siz mi**

güçlüsünüz” gibi sorularına istedikleri cevabı alamayınca saldırmaya, işkence yapmaya başlıyorlardı. Yapılan işkencenin ardından... hücrelere gönderiliyorduk.

Atilla Korkmaz anlatıyor: Bir “Hayat Kurtarma” Özeti

... Üzerimize çok sayıda ses ve gaz bombası atıldılar. İtfaiye ile tazyikli su sıkıldılar. Özellikle bazı gaz bombalarından aşırı derecede etkilendik. Bu gaz bombaları vücutta aşırı bir yanma hissi oluşturuyor, insanda kendini parçalama isteği yaratıyor ve tamamen nefes alamaz duruma getiriyordu. Bu yüzden baygınlık geçirdim. Askerlerce koğuştan alındıktan sonra, onlarca asker ve gardiyan tarafından vücudumun her tarafı yumruk, tekme, cop ve demir çubuklar aracılığıyla yoğun olarak darp edildi. Başımda kırıklar, vücudumda morluklar ve şişkinlikler oluştu.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi, cezaevi dışına çıkarıldıktan sonra kelepçe bileklerime oturacak şekilde ellerim arkadan kelepçelenerek ağız aşağı çamurun içine yatırıldım. Bu vaziyette saatlerce yağmur altında bekletildim. Saldırıları, hakaretleri burada da devam etti. Saat 12.00 civarında tekme ve yumruk darbeleri altında ring aracına bindirildim. Ring aracına bindirilmeden önce anadan doğma soyunmam istendi. Reddedince de sevkten görevli uzman çavuşlarca tüm elbiselerim jiletle kesildi. Yarı çıplak kaldım. Gerek yol boyunca, gerekse de Malatya ve burada (Sincan) ring aracında bekletildiğimiz yaklaşık 26 saat boyunca hiç bir ihtiyacımız karşılanmadı, tuvalete dahi çıkarılmadık...

“Merkezi Plan”: Her aşamada işkence Ez, sindir, teslim al!

Tutuklular anlatıyor:

“Çamurun içine yüzüstü yatırıldık...”

Ethem Zariç anlatıyor:

Gardiyanların taşlı, jandarmaların ise coplu ve demir çubuklu saldırıları eşliğinde, yerde sürüklenerek hapishanenin dış bahçesine çıkarıldım. Burada, bir su birikintisinin içine konularak iyice ıslatıldım. Daha sonra askeri giyimli ve yüzü maskeli biri tarafından hayalarım çekilerek işkence yapıldı. Buradan da yine yerde sürüklenerek hapishanenin yan tarafındaki çamurlu bir yere götürüldüm. Kollarım arkadan kelepçelendikten sonra yüz üstü çamurun içine yatırıldım.

Ceyhan Özdoğan anlatıyor:

En son hepimizi dışarıda topladılar. Hepimizin elleri arkadan kelepçeliydi ve yağmurun altında, yüzü koyun çamurun içine yatırılmış durumdaydık.

Atilla Korkmaz anlatıyor:

Ellerim arkadan kelepçelenerek ağız aşağı çamurun içine yatırıldım. Bu vaziyette saatlerce yağmur altında bekletildim.

Muharrem Çetinkaya anlatıyor:

Cezaevi binasının dışına çıkarıldım. Burası düz, kumluk bir alandı. Burda zorla kemerim, tabakam, çakmağım, kalemim vb. alındı. Bu eşyalarım bir daha verilme-

di. Ellerimi arkadan kelepçeleyip boş bir çuval gibi kumun üzerine ağır üstü fırlatıldım. Orada bütün arkadaşlarımın benim durumumda olduğunu gördüm.

Onca vahşetin yanında, **çamurun içine yatırmanın** sözünü etmeye bile gerek yok belki. Ama hapishaneden çıkartılan tutuklulara işkencenin sürdürülmesi, bir iki, üç hapishanede değil, operasyonların yapıldığı **TÜM** hapishanelerde değişmeyen bir uygulama. Belli ki, bu da “**merkezi plan**”ın bir parçası.

Adalet Bakanlığı’nın “eğitimli” gardiyanları, ordu’nun “eğitimli” subayları, bunlar için eğitilmiş. Bunun için bir yıldır tatbikatlar yaparak hazırlanıyorlardı.

Tutukluların çamurun içine yatırıldıkları bu sahneyi gözlerinizin önüne getirin.

Tutuklulara, hapishaneden çıkarılıp, iktidarın deyimiyle “teslim alındıktan”, “ele geçirildikten” sonra bile devam eden bu zulüm, devletin ve bu operasyonun niteliğini göstermeye yetecektir.

AYDIN HAPİSHANESİ

BURAYA AYDINDAN
OPERASYON RESMİ
VARSA KULLANALIM.
YOKSA RESİM
YERİNİ ATIN.

Gardiyanlar, subaylar, astsubaylar, polisler, katliam saldırısını birlikte gerçekleştirdiler.

Saldırıda yüzlerce **gaz** ve **sinir gazı** bombası kullanıldı. İtfaiye aracı, “*değdiği yeri yakan bir köpük*” sıktı. Köpük sıkmayı Ulucanlar’da denemiş ve “etkili” olduğunu görmüşlerdi! Hortumla “**kükürt gazı**” püskürttüler.

İşkence, Aydın hapishanesinde başladı, Aydın Jandarma Alay Komutanlığında ve Aydın Devlet Hastanesi’nde devam etti, Sincan’a kadar.

“Hayat kurtarma”nın nasıl bir katliam ve işkence operasyonu olarak düzenlendiğinin tüm aşamalarını görebilirsiniz Aydın’da da.

Yaralı olmayan tek bir tutuklu kalmamıştı o gün.

Aydın'da hapishanede yaptıkları işkence yetmemişti. Tutukluların bir kısmı hastahaneye götürülmüş, kalanların hepsi de Aydın Jandarma Alay Komutanlığı'na götürülmüştü.

Hem hastahane, hem Alay Komutanlığı, birer işkencehaneye dönüştürülmüş ve “*hayat kurtarma operasyonu*” oralarda da sürdürülmüştü. Hapishanede “kurtardıkları” yetmemişti. Bizzat **askeri kışla** içine götürüp bir de orada “kurtarıyorlar”dı.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin jandarması, 19 Aralık saldırısının baş aktörüydü. “***Düşmanın düşmana yapmayacağını***” yaptılar tutuklulara.

Bir ülkenin ordusu, askeri nasıl bu hale dönüştürülebilirdi? O subaylar, astsubaylar nasıl eğitiliyordu, askerler nasıl yönlendiriliyor, nasıl kışkırtılıyordu?

Anlatımları okuyan herkes, bu soruyu soracaktır. Sormalıdır da.

Sorulmazsa, ne 19 Aralık anlaşılabilir, ne de **Akkise**'de halkın üzerine 5 bin mermi sıkılması.

“*Gaz bombaları nefes almayı güçleştiren, göz yaşartan, vücutta çok şiddetli bir yanma hissi oluşturan açık renkte bir duman çıkarıyordu... Ardından köpük sıkılmaya başlandı. Köpük açık deri ile temas ettiğinde yakıcı bir etki bırakıyordu.*” (Özden Öz'ün anlatımından)

Sorulmazsa, bu çeşit çeşit gaz bombalarının neden milyarlarca dolar verilip satın alındığı, nasıl böyle kullanılabildiği anlaşılamaz.

Sorulmazsa, 19 Aralık'lar, Akkise'ler sürer...

Sorulmazsa, yalanlar sürer:

“Operasyondan önce herşey normaldi. Hapishanede hiç bir olay yoktu. Ve resmi anlamda sayım, arama, belirlenen saatlerde koğuş ve havalandırma kapılarının açılıp kapanması rutin tarzda normal olarak sağlanıyordu.

Sözgelimi, 18 Aralık akşamı, ölüm orucunda olanları muayene için Hapishaneye TTB görevlisi doktor heyeti gelmişti. Ve hapishane savcısı, hapishane 1. Müdürü, bir miktar infaz koruma memurunun refakatinde 1/1. koğuşa gelip ölüm orucunda olanları görmüşler, konuşmuşlardı.” (Ali Nazik’in anlatımından)

Yalandı; içeri giremedikleri, sayım alamadıkları, hepsi yalandı.

Yalanlar üzerine inşa edilmişti bu operasyon.

Bir tek şey gerçektir: Katledilenler.

28 ölü gerçektir. Yüzlerce yaralı gerçektir.

Gerekçeler, yalandı.

Yalanın “Aydın hapishanesi” operasyonu da böyle gelişti.

Bayram İçlek Anlatıyor:

“Sıkılan kurşunlar, atılan bombalar, köpükler, bize hayatı değil, ölümü getiriyordu...”

Kalmakta olduğum Aydın E Tipi Hapishanesi 1/1 koğuşuna saat 05.00 sıralarında JİTEM, Aydın il Jandarma Alay Komutanlığı'na bağlı kasklı, kalkanlı, silahlı jandarmalar, polis özel timi, çevik kuvvet, itfaiye araçları, panzerler ve kepçelerle bir operasyon düzenlendi. Bu operasyonda işkencelerden geçirilerek ve yaralı olarak Sincan F Tipi Hapishanesi A-4-11 hücrelerine getirildim. Olayın gelişimi aşağıdaki gibidir.

Sabah büyük bir gürültü duydum. Gürültü havalandırmadan geliyordu. Havalandırmaya baktığımda koca bir kepçenin havalandırma duvarını yıkmaya başladığını gördüm. Aynı anda karşımızda bulunan 5. koğuşun çatısından yüzüme ışıklar vurdu. Oraya baktığımda yüzlerinde gaz maskesi olan ve bu maskenin üstünde kafalarında fener olan ve yine üzerlerinde robocop giysisi, ellerinde silah olan ÖZEL TİM'leri gördüm. Kepçe havalandırma duvarını kısa sürede yıktı. Artık havalandırma duvarı kalmamıştı. Hemen ardından havalandırmaya yüzlerce kasklı, kalkanlı ve ellerinde bomba atar tüfekli, G-3 ve M-16 tüfekleri bulunan askerler girdiler. Hiç bir uyarıda bulunmadan aynı anda 5. koğuşun yemekhane, yatakhane ve 1/1. koğuşun yatakhane kısmına gaz, göz yaşartıcı, sinir gazı ve ses bombalarını yoğunca atmaya başladılar. Askerlerin ardından kepçe havalandırmaya girdi. Ve önce 1/1'in yatakhane duvarını, sonra 5. koğuşun yatakhane ve yemekhane duvarlarını yıktı. Bu arada bombalar atılmaya devam ediyordu.

Havasız kalmıştık. Çoğumuz bayılmak üzereydik. 1/1'in yemekhanesinde biraz temiz hava vardı. Hepimiz oraya geçtik. Sonra yemekhaneyi ve yatakhaneyi ayıran demir kapıyı kapattık. Çünkü yatakhaneye doluşan askerler saldırmaya başlamışlardı. Ama kapıyı kapatmamız da nafi oldu. Çünkü 3. koğuşun çatısında bulunan özel timler bize bombalarını yağdırmaya başladılar. Yine havasız kalmıştık. En güvenli yerin 3. koğuş olduğunu düşündük. Çünkü henüz oraya bomba atılmamıştı. Ve 1/1'in havalandırmasıyla 3. koğuşun havalandırmasını bölen duvar henüz kepçe tarafından yıkılmamıştı. 1/1'in yemekhane pencerelerinden birini kırıp havalandırmadan 3. koğuşa geçtik. Bu arada yüzlerce kurşun sesleri gelmeye başladı. 18 kişi kurşunlara hedef olmadan 3. koğuşa geçebildik. Biraz temiz hava alabiliyorduk.

Ama bu da kısa sürdü. Çünkü bu defa yemekhanenin üstünde bulunan sinema salonunun penceresinden hortumla **kükürt gazı** sıkmaya başladılar. Ve aynı anda duvar ve kapı mazgallarından ardı ardına bombalar yağmaya başladı. Bombalarla **bayılıyorduk**. Her tarafımız **cayır cayır yanıyordu**. Ciğerlerimiz patlayacak gibiydi. Bu arada havalandırmaları ayıran duvarı kepçe yıkmıştı. Hemen ardından 3. koğuşa yönelip yemekhane ve yatakhane duvarlarını yıktı. Ve üzerimize tekrar bombalar yağmaya başladı.

Üzerinde “kapalı alanlarda kullanılması yasaktır” yazılı bombalar atılıyordu.

Bir yandan korkunç bir gürültüyle, kulaklarımızı sağır edecek bombalar, bir yandan üzerinde “**kapalı alanlarda kullanılması yasaktır**” yazılı kimyasal, zehirleyici bombalar atılıyordu. Artık kımıldayamaz durumdaydık. Havalandırmaya soktukları itfaiye aracından üzerimize **tazyikli su** sıktılar. Bu epey sürdü. Hepimiz şimdi de sıyrılsıklam olmuştuk. Sonra **köpük** sıkmaya başladılar. O da bitince bu kez hem çatılardan hem de havalandırmadan tekrar üzerimize bombalar ve kiremitler yağmaya

başladı. Hepimiz toplam 38 kişi can havliyle merdiven boşluğuna doluştuk.

Çünkü henüz buranın duvarları yıkılmamıştı ve orada bulunan gaz çekilmişti. Biraz rahatladık derken kepçe gelip bu duvarı da yıktı. Ve yine bombalar, kiremitler, taşlar üzerimize yağdı. Çoğumuz yaralanmıştık. Artık yapacak bir şeyimiz kalmamıştı. Çıkmaya karar verdik. Bu kararımız da saldırıyı durdurmadı. Sıkılan kurşunlar, atılan bombalar, taşlar, kiremitler, köpükler bize hayatı değil ölümü getiriyordu. Madem öyle, ölümden korkumuz yok deyip, ölecek insanların son isteği gibi, marşlarımızla, halaylarımızla ölelim dedik. Halay çekmeye başlayarak havalandırmaya çıktık. Gaz bombalı, kiremitli saldırı sürüyordu. Ayakta durabilmek için insanüstü gayret sarfediyorduk.

Elinde megafon olan sivil giyimli kahverengi deri montlu biri orada bulunan askerlere, polislere “durun” dedi. Hepsi durmuştu. Aynı kişi ölüm oruçcularını verin dedi. Biz de saldırı olmayacağı sözü verirsiniz vereceğiz dedik. Saldırı olmayacağına söz verdi. Önce ölüm oruçcularını gönderdik. Ardından yaralıları istediler. Tam yaralıları verecekken tekrar ateş edildi. Yine ateşi durdurdular. İlk olarak beni aldılar yaralı olarak, fakat aynı anda polisler ve askerler coplarla, kalaslarla, tekme ve yumruklarıyla saldırıya geçtiler. Yaklaşık 200-300 metre bu saldırılar altında sürüklenerek hapishanenin girişinin önünden geçirilerek **askerlerin kamelya dedikleri** yere atıldım.

Hapishane işkencehane! Hastahane de işkencehaneye dönüştürülüyor

Barış Kaya anlatıyor:

... Sonrasında götürüldüğüm Aydın Devlet Hastane-

si mahkum koğuşunda coplama, hakaret, saç sakal yolma şeklindeki işkenceler devam etmiştir. Hastanede kaldığım dört gün boyunca hücrede yalnız bırakılıp elimdeki kelepçe hiç açılmamıştır. İşkence ve baskıyla sindirilmek istendim. Sonrasında ise Sincan F Tipi hapishanesine sevkedildim.

Murat Çoban anlatıyor:

19 Aralık'ta Aydın hapishanesinde bulunan Murat Çoban, Aydın'dan işkenceler altında sevk edildiği Sincan F Tipi hapishanesinde ölüm orucunun 177. gününde şehit düştü.

Ben ölüm orucunda olduğum için, diğer 5 arkadaşla birlikte yine dayak eşliğinde hastaneye götürüldük. 6 kişi dört gün hastanede kaldık. Aynı uygulamalar orada da sürdü. Hastanede hücrelere tek tek konulmamıza rağmen dört gün boyunca bileklerimizde kemiklerimize kadar gömülmüş kelepçeler vardı. Askerlerin saldırıları, tacizleri de devam etti. Dört gün sonra yine dövülerek hastaneden hapishaneye geri getirildik.

Hapishane, Hastane ve... Askerin "Kamelya"sı ve Alay Komutanlığı da işkencehaneye dönüştürülüyor

Ali Nazik Anlatıyor:

200 metre kadar hapishane bahçesinde götürerek, yaklaşık 20x20 metre genişliğinde beton bir alanda yüzü koyun yere yatırdılar. Bu esnada askerlerin yoğun saldırılarına uğradık. Ellerim kelepçeli olarak sözkonusu beton zemine yatırıldım. Sabah saat 07.00'den 08.30-09.00 civarına kadar bu beton zeminde dondurucu soğukta ıslak vaziyette tutulduk. Ve bu sırada... as-

kerlerin fiziki saldırılarına uğradık. Tekmeleme, yumruklama, kaldırıp kum torbası gibi yere atma olayları oldu. Beton zemindeki bu kelepçeli bekleyiş sırasında bu biçimde yaralananlar oldu.

Beton zemin üzerine kelepçeli olarak atılmış insanlar... dondurucu soğukta, yarı çıplak ve ıslak... Düşünün bu tabloyu.

Nazi filmlerinden, sadizmi, vahşeti anlatan filmlerden hatırlayacaksınız bu tür sahneleri. Ama bunlar bir film sahnesi değildi.

Bu ülkenin hapishanelerinde, **bu ülkenin** “milli” ordusunun subaylarının emir ve komutasında, **bu ülkenin** hükümetinin kararıyla yaşandı.

Murat Çoban anlatıyor:

Dışarıya çıktığımızda yüzlerce asker, ölüm orucunda 60'lı günlere gelmiş dört duvar arasındaki bir avuç insana karşı büyük bir zafer kazanmış komutan edasıyla havaya “**zafer atışları**” yapıyorlar, silahlarının şarjörlerini boşaltarak zaferlerini kutluyorlardı! Oysa biz fiziki olarak ayakta bile zor durabilecek durumdaydık.

Bizi buradan alan **askerler**, ellerimizi kelepçeleyerek hapishanenin yan tarafında “**kamelya**” dedikleri yere götürdüler ve bizim için işkence günleri başladı.

Kelepçeler kemiklerimize tamamen oturtulmuş bir şekilde tekmeler, yumruklar, coplar eşliğinde kamelyaya götürülerek yüzükoyun yatırıldık. Burada yaklaşık yarım saat askerler tarafından dövüldük. Ardından bizi tek tek bir odaya götürerek insanlık dışı arama dayattılar.

Kollarımızdan sürükleyerek götürdükleri odada dövecek üstümüzdeki tüm eşyaları çıkarıyorlar, çıırılçıplak arama yapıyorlardı. Burada üzerimizden çıkan para, kemer, cüzdan, saat, çakmak vb. ne varsa hiç bir kayıt tutmadan

gasbettiler. Bu eşyalarımız daha sonra bulunamadı.

Cavit Temurtürkan anlatıyor:

... Daha sonra ring aracına bindirilerek, **Aydın İl Jandarma Alay Komutanlığı**'na götürüldük. Beni ve diğer arkadaşlarımı kantin gibi bir yere çekip, işkenceler eşliğinde zorla üzerimizi çırılçıplak kalana kadar çıkardılar, ardından tekme, tokat ve coplarla işkence yaptılar. Tekrar ringlere bindirilip, kelepçelerimiz özellikle sıkılarak yola çıktık.

Erkan Zengin anlatıyor:

Aydın'da öğlen civarı, Aydın Denizli karayolunda hemen Aydın çıkışında bir **askeri bölgeye** götürüldük. Burada saatlerce bekletildikten sonra tekrar tek tek aramaya alındık. Yine çırılçıplak soyulduk. Üzerimizde hiç bir şey kalmadı. Soyunmayanlara tekrar işkence başladı. Zorla yere yatırılıp donumuza kadar soyulduk. Hiç bir ihtiyacımız karşılanmadı. Ne tuvalet, ne de su ihtiyacı. Zaten yapılan bu operasyon öldürmeye yönelikti. Ölüm olmaması bizim için bir şanstı sadece...

Ali Nazik Anlatıyor:

... Ring aracında bir süre tutulduktan sonra **Aydın Jandarma Alay Komutanlığı** olduğunu sandığımız bir yere götürüldük. Şehir merkezine yakın bir yerdin bura-sı ve hapishaneden 3-5 km. kadar uzaklıkta idi.

Alayda gazino denen bir yerde yeniden çırılçıplak soyularak iğneden ipliğe zorla aramaya tabii tutulduk. Tekrar ring aracına bindirildik. ... Fısıltıyla konuşulmasına bile müdahale ediyorlardı. Ring penceresinden dışarı bakmak bile "yasak" kapsamındaydı. Tuvalet ihtiyacı karşılanmadığı için aracın içi adeta idrar seline dönmüştü. Uygulama Sincan F tipine atılmamıza kadar sürdü.

Bayram İçlek anlatıyor:

... **Kamelya** dedikleri yere atıldım.

Burada da tekmelemeler, çiğnemeler devam etti. Kafam kırılmış ve yarılmıştı. Çok kan kaybediyordum ve yarı baygın vaziyetteydim. Birisi gelip ben doktorum dedi. Yarı baygın olduğum için yüzünü göremiyordum. 'Bu çok kan kaybediyor, hastaneye gitmesi gerek' dedi. Apar topar alıp bir odaya getirdi askerler. Yarı baygın olduğum için söylediklerini zor duyuyordum. Konuşamıyordum. İsmimi sordular. Cevaplayamadım doğal olarak. Dövmeye başlayıp çıılçıplak soydular. ... Üzerimde bulunan 10 milyon, kemerim, not defterlerim, cüzdanım, ayakkabı iplerim alındı. Sonra zorla giydirdiler. Tekrar dövdüler ve sürükleyerek bir ambulansa attılar. Ambulansla hastaneye giderken coplamaya devam ettiler...

Anlatımlar birbirinin aynısı... Vahşet hepsinde aynı... Ve her bir tutukluya yapılan işkenceler, ayrı bir vahşet öyküsü...

"Devletin" ordusu, "devletin" görevlileri pervasızca yapıyorlar bunları. Hala "işken-ce münferittir" diyor Ankara'da birileri.

Hala "*hayat kurtarmak için operasyon yaptık*" diyor herkesi aptal sanan bir bakan.

Bir başka anlatımdan kesitler aktararak, Aydın hapishanesindeki vahşetin öyküsünü tamamlıyoruz:

Mehmet Şahin Işık anlatıyor:

"Askerler kendilerinden geçmiş bağılıyor, havaya ateş ediyorlardı."

... Bombalardan ve atılan taş kiremitlerden bir çoğumuz yaralanmış, kafamız gözümüz yarılmıştı. Bu sırada kepçe bizim tarafımıza gelmek için 2. havalandırma du-

varını yıktı. İçinde kaldığımız koğuşun duvarlarını yıkarak kaldığımız yere 80-100 civarında gaz ve sinir bombası daha atıldılar. Bir çok arkadaşımız gaz bombalarından boğulur derecede etkilenmiş, sinir bombalarından adeta çıldıracak derecede krizler geçiriyorduk. Bayılanlar, astım krizleri geçirenler oldu. İtfaiye de bu arada köpük sıkmaya başlamıştı.

Artık gidecek yerimiz kalmayınca biz de halay çekeerek kepçenin kırdığı yerlerden dışarı çıktık. Hemen çıktığımız yerde siyah bir panzer vardı.

Askerler karşımızdaydı. Kendilerinden geçen tarzda bağırıyor, havaya ateş ediyorlardı. Hepimize saldırdılar ve teker teker ellerimizden kelepçeleyerek işkencelere başladılar. Askerler tarafından oluşturulan koridordan geçerken tekme tokat ve ellerinde olan uzun siyah tahta coplarla, silahlarla neremize geldiğine bakmadan vuruyorlardı.

... Ben Aydın cezaevinde temsilci olduğum için beni en sona ayırdılar. Beni götürmek için geldiklerinde komutanları olan bir subay *"bırakın o anasını çocuğunu. O bunların temsilcisi... Ona ben ne yapacağımı biliyorum. Özel ilgileneceğim onunla..."* diyerek beni ayırdı. O subay beni böyle hedef gösterince başıma üşüştüler ve direk kafama, yüzüme hedef alarak işkenceye başladılar. Botlarıyla vurdukları yüzüm parçalandı. Sırtıma, bacaklarıma ve asıl olarak da kafama ve yüzüme vuruyorlardı.

Daha sonra beni de kaldırıp, Aydın cezaevindeki jandarma binasına soktular. Beni soktukları odaya bazı sivil giysili adamlar ve askerler geldi. Tekrar saldırdılar. *"Seni öldüreceğiz. Bunlar sana az bile. Doğduğuna pişman olacaksın..."* gibi sözlerle işkenceye başladılar...

RESİMLERLE KATLİAM GERÇEĞİ

Buraya Seyhan Doğanın
morg görüntüsünün temiz
olan resmini kullanalım.

Bayrampaşa'da diri diri yakılan
Seyhan Doğan

Buraya maskeli özel timler
arasında kışarılan bayan-
ların toplu Bayrampaşa
resmini kullanalım.

Bayrampaşa:

Nazi fırınlarından değil, 6
kadının yakıldığı koğuştan
sağ kurtuldular...

Buraya Hacer Arıkan'ın
dergide de yayınladığımız
yüzünü yanıklar içinde
gösteren resmini koyalım

Diri diri yanmaktan kurtulan Hacer Arıkan

Buraya Ebru Dinçer'in
dergide de yayınladığımız
yüzünü yanıklar içinde
gösteren resmini koyalım

Ebru Dinçer; bu hale getirilen
onlarca tutukludan biri

Buraya Ümraniye'de tutsak-
ların yıkılan duvarlardan
çıkarken görüntüsü var.
Bitkin bir halde görünüyorlar.
Bu resmi kullanalım. Eğer
resmi bulamazsanız. Bu
resmin yerine Ahmet İbili'nin
morg görüntüsünü
koyarsınız

20 hapisane, bine yakın tutuklu
yaşadı bu gördüklerinizi.

Gün olur
kudurur da zulüm
kırırsa dalında çiçeklerini

Gün olur
en sevdiklerini uğurlarsın
ellerin yumruk yumruk

Gün olur
çılgılığı yankılanır da
bir ananın
göz yaşları ıslatıp yanağını
bir ağıt yakarsa
gidenin ardından
damar damar ellerini
kaldırıp gökyüzüne
tut yine de kendini
Koyverme
çünkü
umut sende...

19-22 Aralık 2000'de 20 hapishanede gerçekleştirilen saldırıda

8 jandarma komando taburu, 37 bölük olmak üzere **8 bin 335** askeri personel görevlendirildi.

Binlerce gardiyan ve "ilave kuvvet" olarak Çevik Kuvvet ekipleri kullanıldı.

20 bini aşkın gaz bombası kullanıldı.

Yalnız Çanakkale Hapishanesinde 5 bin 48 adet gaz bombası kullanıldı.

Ümraniye, Bayrampaşa ve Çanakkale'deki saldırılarda **Skorsky** helikopterleri kullanıldı.

28 tutukluyu katlettiler.

2 jandarmayı öldürdüler.

